

Giới thiệu Dám Kháng Chỉ? Chém!

Một vị vua ăn sung mặc sướng ngày nào giờ chỉ vì một cái đùi gà mà bị tống giam.

Một tướng quân oai dũng ngày nào giờ một người đi đôi giày cỏ hờ cả ngón chân, mặc chiếc áo choàng vá chằng vá chịt.

Giang sơn đổi chủ, cuối cùng thì "chàng tướng quân" ấy cũng rũ bỏ được lớp vỏ nam nhi, trở lại nguyên hình là một nữ tử thiếu nữ tính. Là trọng phạm của triều đình, nàng dắt theo ông vua con trốn đông trốn tây. Trốn một hồi tưởng chết đến nơi thì chẳng hiểu sao lại đứng trước long sàng của tân hoàng rồi?

"Người cũng chẳng phải lần đầu ngủ trên giường của trẫm, còn không mau qua đây?"

"Bệ hạ, tội thân không phải phi tần hậu cung của người, không có nghĩa vụ thị tẩm!"

"Ồ vậy sao... An Dật quả là rất có khí tiết mà! Nếu đã không muốn thị tẩm, dám kháng chỉ, vậy lòi ra ngoài chém!"

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chỉ? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tha hương gặp cố tri, cố tri là kẻ thù

Bất nguồn sự việc là như thế này, Tiểu Hoàng nhà ta có trộm một cái đùi gà nhà người ta, kết quả làm ta bị tống vào đại lao.

À, đương nhiên, nội tình vẫn có chút phức tạp.

Chủ nhân của cái đùi gà quyết không buông tha, đòi Tiểu Hoàng nhà ta đền hán một cái đùi của nó.

Nhân tiện xin nói, Tiểu Hoàng nhà ta không phải một con chó tên Tiểu Hoàng, nó là người.

Đùi gà và đùi người, sao có thể đánh đồng chó?

Như vậy chủ nhân của cái đùi gà không phải vớ bở rồi sao? Tên này đúng là quá xấu xa!

Nhưng rõ ràng chủ nhân của cái đùi gà chẳng nhận ra nỗi điều này. Gã đang độ phát tướng tuổi trung niên, bụng to như cái thúng, trông hết như bụng bầu bảy tám tháng sắp sinh. Về về râu chuột dưới cằm, gât gù đặc ý: "Điều dân xuất hiện nơi khi ho cò gáy! Phải đem đến chỗ Huyện đại lão gia thẩm tra mới được!"

Ta tròn trĩnh mắt, tỏ ý khinh thường! Nếu là ba năm trước, ông đây nhất định sẽ xông lên đạp nát bụng thúng ruột gã. Mặc dù đã gắng sức tỏ ra nhã nhặn, nhưng ai không biết gã chẳng qua là kẻ lưu manh, dâng em gái ruột cho Huyện đại lão gia lấy làm thiếp, bởi vậy mới có uy thế ngày hôm nay.

Suy cho cùng, ông đây là người Kinh thành chính tông, gã mới là điều dân lớn lên nơi khi ho cò gáy! Cả nhà gã toàn là điều dân nơi khi ho cò gáy!

Đáng tiếc Tiểu Hoàng thật đáng thất vọng. Bị tên lưu manh ý thế anh vợ Huyện đại lão gia sai một đám gia đình như sói như hổ tấn công, nó lại ôm đầu, cam chịu bị đánh, miệng vẫn ngoạm đùi gà không chịu buông, kêu loạn lên những tiếng ư ừ, mà ta nghe thấy rõ ràng là: "Tiểu Dật... cứu mạng!"

Trong lòng ta bỗng nảy sinh một nỗi xót xa vô cùng không thích hợp với tình cảnh lúc này. Nhẽ ra ta phải lớn tiếng chửi bới, tiện thể tiến lên giẫm nát cánh tay trộm đùi gà của Tiểu Hoàng, rồi ra sức đạp nó thêm mấy cái, đánh nó thành đầu heo, khiến nó ngay đến cha mẹ ruột cũng không nhớ nổi.

Nếu là Tiểu Hoàng của ba năm trước, đối diện trước một trăm lẻ tám món ngự thiện trong hoàng cung Đại Trần còn kén cá chọn canh, dè dặt không chịu hạ đĩa, mà có thể dự đoán trước những đói khổ ngày hôm nay, không hiểu liệu nó có biết quý trọng những ngày tháng tươi đẹp trong quá khứ chăng?

Vậy nên, Tiểu Hoàng thật ra là Tiểu Hoàng đế, họ Tần.

Nó tồn tại một cách thần kì hết như Tần Huệ Đế trong lịch sử từng nói câu “Bách tính không có gạo ăn chống đói, sao không ăn thịt?”[1]

[1] Tần Huệ Đế: Là vua thứ hai của nhà Tây Tần trong lịch sử Trung Quốc, không có năng lực cai trị và thời gian tại ngôi đã xảy ra loạn bát vương làm nhà Tây Tần suy yếu trầm trọng rồi đi đến diệt vong.

Ta bất bình tức giận thầm chửi rủa: “Đáng đời người tầm mắt hạn hẹp tham ăn tục uống, đáng đời người trộm đồ, đáng đời người chê cơm ta nấu không ngon... Báo ứng, đúng là báo ứng! Nếu người sớm biết bây giờ suy bại đến mức này, năm đó liệu có để cung nữ thái giám phải nếm ăn đến mỗi miếng gây lười?” Đồng thời tiến lên trước, một cước một đá, đập ngửa mấy tên gia đình.

Hôm nay vợ của tên anh rể ý thể Huyện thái gia này mừng thọ năm mươi tuổi, tên này tuy đã đưa vợ con vào thành nhiều năm, nhưng mẹ già hán vẫn ôm ấp suy nghĩ chất phác lá rụng về cội nên chưa từng dọn nhà đi.

Có lẽ Huyện thái gia rất sủng ái nàng tiểu thiếp kia, bỏ tiền xây một tòa nhà gạch xanh ngói đỏ ở quê cho bà cụ, vừa hay cách mười mét với chỗ trú thân rách nát của ta và Tiểu Hoàng.

Hôm nay hướng gió đúng tầm, ta chuẩn bị đặt đĩa rau xanh xào cháy lên bàn, mùi thịt thơm phức thổi từng luồng vào căn nhà bốn bức tường hở gió... Thế là Tiểu Hoàng lần theo mùi thịt rời khỏi nhà.

Đến khi ta giận dữ gây mấy miếng cơm nửa sống nửa chín rồi đuổi theo, Tiểu Hoàng đã ra tay, biến thành cục diện như bây giờ.

Anh rể của Huyện đại lão gia kia gần hai năm nay cũng có chút máu mặt trong huyện thành, chắc chưa từng phải chịu con giận không đầu này, thấy ta hết sức nhanh gọn đã đập ngửa mấy tên gia đình, gương mặt béo tròn kia bỗng đỏ tía tai, lời nói ra cũng không mấy thân thiện.

“Gọi tất cả người trong nhà ra đây, hôm nay nếu ta không bắt hai tên điều dân này vào ngục, thì ta sẽ viết ngược chữ ‘Hà’ này lại.”

Tên anh rể ý thể này họ “Hà”.

Ta vừa mài nghĩ chữ “Hà” viết ngược lại sẽ thành chữ gì, vừa đầu tay không với mười mấy tên gia đình cầm dao vác gậy ập tới. Thật ra việc này cũng chẳng nhằm nhò gì, nhớ năm đó thứ ta đối mặt trên chiến trường đâu chỉ vài tên lính nhãi, cũng chẳng phải đâm cây trường thương... Haiz, hảo hán không nhắc năm xưa dũng mãnh, bỏ đi.

Kì thực cũng trách ta, hôm nay ra cửa không xem lịch (tiền ăn còn chẳng có đào đâu ra tiền mua lịch – Lòi tác giả), đúng lúc đang cao hứng, một tiếng “vút” lướt qua bên tai, ta tránh theo bản năng, nhìn về phía mũi tên bay tới, nhất thời hồn lìa khỏi xác, đứng ngây tại chỗ.

Ngay sau đó, chỉ cảm thấy một xung lực trên đầu, dây buộc tóc rơi xuống, mái tóc rối bù, Tiểu Hoàng hét lên thảm thiết: “Tiểu Dật...” Một dòng máu tươi chảy theo trán ta xuống, che cả đôi mắt chết tiệt hận không thể mù ngay này của ta.

Bây giờ, người vừa bắn ta một tên đang sai bước tiến về phía này. Vẫn đáng về từng khiến ta rung động nhiều năm trước, nổi bật xuất chúng, phong thái nhanh nhẹn.

Ta ngo ngác đứng nguyên chỗ cũ, vô thức sờ lên gương mặt già nua của mình, trải qua ba năm vất vả ngoài đồng ruộng, gương mặt đã già đi rất nhiều không ngoài dự đoán của ta.

Gặp lại cố nhân, quả thật khó xử.

Mười mấy tên gia đình phía sau ta nhân cơ hội tốt hợp sức vùng gậy, liền đánh ta ngã xuống đất. Ta lao đảo mấy cái, ngã đúng chỗ bần, nửa bên mặt áp lên đất bùn lạnh ngắt, bộ dạng vô cùng thảm hại, một đôi giày da hươu được chế tác tinh xảo chậm chậm lọt vào tầm mắt.

Hừ, ba năm trước, chân ta cũng mang đôi giày được chế tác tinh xảo như thế, có điều giờ đây chân ta chỉ xỏ một đôi giày cỏ, đã người khác thực không ăn nhằm gì. Thảo nào ta lại thua.

Người đó đến gần phía trước, cúi lưng xuống, ánh mắt lập tức biến đổi, nhưng lại đứng thẳng dậy, thờ ơ nói: “Vô huyện lệnh, kẻ này là khâm phạm quan trọng bên trên đang truy nã, mau áp giải về đại lao trông giữ cẩn thận, đừng để chúng chết!”

Tên tóc hoa râm lơ đãng theo sau người đó chính là Vô huyện lệnh có cái bụng đang phưỡn ra còn to hơn cả bụng gã anh vợ kia, cung kính tiến lên trước nịnh nọt: “Vâng, đại nhân! Hạ quan sẽ sai người áp giải hán về ngay lập tức!”

Nghe nói nước Đại Tề chính trị trong sạch, thiên hạ thái bình. Cái tên vừa già vừa béo vừa đàn này mà cũng có thể làm quan? Ta tưởng sẽ không thể có loại ngu dốt này làm quan dưới quyền người đó chứ!

Đúng là thế sự khó đoán!

Ta bị hai tên nha dịch mỗi tên cấp một cánh tay, xách lên không chút khách khí. Đang thất thủ đi được mấy bước, Tiểu Hoàng liếm liếm đầu xương gà đã gặm sạch sẽ trong tay, nhào tới với hai bàn tay đầy dầu mỡ, bám chặt tá áo ta, gào ầm lên: “Không được đưa Tiểu Dật đi, đi rồi ai nấu cơm cho ta ăn?”

... Ta vô cùng hối hận trước kia lúc rời khỏi cung Đại Trần đã liều chết đưa nó ra ngoài.

Ta ở đây đánh nhau với người khác chỉ vì một cái đùi gà, nó lại gặm đùi gà theo dõi trận chiến, ngay đến ý nghĩ trợ giúp ta cũng chưa từng có.

Người đó quan sát kĩ Tiểu Hoàng một lúc, bỗng nhiên tỉnh ngộ, mỉm cười lên tiếng: “Ồ! Thì ra là bệ hạ! Chúng thần tưởng người đã vui thây trong trận cháy lớn ở cung Trần Vương rồi!”

Lúc hần cười, đôi mắt dịu dàng thật đẹp, trêu mến như thể đang nhìn em trai ruột của mình.

Thật ra ta cũng không thể trách hần trí nhớ kém. Xưa nay hần luôn nhớ rất lâu, cái chính là kẻ chăn nuôi Tiểu Hoàng là ta đây không làm tròn chức vụ, nuôi một thiếu niên đang mập mạp trắng trẻo thành xanh xao vàng vọt, người thấy mùi thịt là hai mắt sáng quắc, không cảm nổi lòng. Thêm nữa, quần áo nó rách rưới, khó mà tưởng tượng nổi đây là Thiên Tử trẻ tuổi từng ngồi trên ngai vàng cao ngất của hoàng cung Đại Trần.

Tiểu Hoàng nghe nói vậy mới quan sát tỉ mỉ hần một lượt, hồi lâu sau bỗng ngạc nhiên thốt lên: “Là ca ca nhà Thừa Tướng! Là Yến Bình ca ca!”

Ta càng thêm nhục nhã, muốn chết quách cho xong!

Sao nó có thể biểu hiện vẻ mặt như tha hương gặp được cố tri thế chứ, và lại cố tri này đâu có đàn độn mà cứu nó thoát khỏi nước sôi lửa bỏng?

Kết quả cuối cùng là ta và Tiểu Hoàng đều bị tổng vào đại lao.

Huyện thành nhỏ nhỏ, phòng giam ngay cạnh đang trong tình trạng quá tải, mỗi hai bọn ta được nhốt riêng tại phòng đơn, mặt đối mặt có thể nhìn thấy đối phương. Mặc dù phòng giam hơi tồi như nhau, nhưng rõ ràng nếu ở trong lao ngục, chỗ này coi như đã là sự đãi ngộ cấp thượng khách rồi.

Tiểu Hoàng trước kia suốt ngày bắt bẻ chuyện ăn, mặc, ở, đi lại. Sau ba năm được ta ra sức cải tạo, giờ nó đã luyện thành phẩm chất “thích ứng với mọi hoàn cảnh”. Nó lại gặm đùi gà, chắc không đói lắm, nằm lên đồng cỏ khô trong nhà lao, không lâu sau đã ngáy khò khò như cá đuối. Ngay đến con chuột đi kiếm thức ăn đêm cũng bị tiếng khò khò của nó dọa cho chạy biến.

Thương thay cho cái bụng rỗng của ta, đói quá không ngủ nổi. Đầu ta tuy đã được quân lính băng bó qua loa, nhưng đám cỏ khô bên dưới bốc mùi khó tả, bịt mũi đau thương hồi tưởng lại, ngày xưa cha luôn kì vọng ta có thể đứng trên triều đường, làm nên nghiệp lớn. Không ngờ bây giờ lại thành đứng giữa nhà giam, vào vòng lao lý.

Đang đau khổ nghĩ đến những món ngon mắt trên bàn ăn trong nhà ba năm trước, từ xa tiếng bước chân dọc theo con đường đá xanh vọng tới, tiếng bước chân nhanh nhẹn, ta nghe rất quen thuộc, bỗng thấy vui mừng.

Người đã bước đến gần, ta lập tức gào to, mừng khôn tả xiết: “Yến tướng quân! Yến tướng quân! Ta đói rồi, mau đem chút gì ăn ra đây, ta mà đói chết thì người không thể hoàn thành nhiệm vụ đâu!”

Hần bỗng dừng bước, rõ ràng không thể hiểu mong muốn tầm thường của ta, càng không hiểu sự nhiệt tình đang cuộn cuộn trào dâng trong ta từ đâu mà có. Nhìn chằm chằm ta hồi lâu bằng đôi mắt sâu thẳm, chắc cảm thấy ta đúng là hết thuốc chữa, hần lạnh lùng quát mắng: “An Dật, não người không thể thông minh hơn hả?”

Ta hồn nhiên nhìn hần: “Ăn cũng chẳng được, ta sắp chết đói rồi, cần não làm quái gì?”

Hần tỏ vẻ khinh bỉ, giống hệt ánh mắt khi ta nhìn Tiểu Hoàng như kẻ đại nghịch. Nhưng thật ra vì Tiểu Hoàng không hiểu rõ ánh mắt này, ngày trước lúc ta nhìn nó như thế, nó thế nào cũng hơn hờ bày tỏ niềm vui sướng: “Tiểu Dật, ta biết người tốt nhất mà!”

Ta ghét bỏ lau lau nước dãi trên mặt, “Thần tốt chỗ nào?”

Hiểu rõ rằng nó chỉ toàn nói những lời ngốc nghếch, căn bản chẳng nói nổi thứ gì ra hồn, nhưng vẫn bực bội vì vô tình để nó làm càn.

Hai mắt nó sáng bừng, bẻ ngón tay đếm từng thứ: “Nếu không có Tiểu Dật, ta chẳng thể hoàn thành bài vở mà thái phó giao cho. Nếu không có Tiểu Dật, cung điện này sẽ rất trống vắng, buổi tối đi ngủ ta sợ lắm. Điều quan trọng là... Tiểu Dật thơm tho mềm mại, ôm Tiểu Dật ngủ thật dễ chịu...”

Ta nổi con tam bành, gõ mạnh lên đầu Hoàng đế bệ hạ một cái, giận dữ gào thét: “Bệ hạ! Thần không đồng tính!”

Nó chớp đôi mắt to ngây thơ hồn nhiên, không ngại hỏi: “Tiểu Dật, đồng tính là gì?”

Thật ra, nhiều năm trước, Yến Bình từng để lộ gương mặt đỏ bừng, bị phần biện bạch: “An Dật, ta không phải đồng tính!”

Lúc ấy, móng vuốt mềm mại của ta nắm chặt cổ tay mảnh dẻ của hần, dùng cựa sức mạnh toàn thân kéo tên tiểu tử này tới bên cạnh, dù chết cũng không chịu buông tay.

Khi đó Tiên hoàng Đại Trần vẫn còn sống, cung Đại Trần khói lửa chiến tranh nổi lên khắp nơi, thế giới đầy rẫy chur hầu bên ngoài kia vẫn còn là nơi tươi đẹp chán.

Hoàng đế Đại Lương triều trước hoang dâm vô độ, khiến giang sơn tổ tiên truyền lại bị thất thủ hoàn toàn, mười tám vùng phản đế, sáu mươi tư vùng

khói lửa chiến tranh, ông nội của Tiểu Hoàng chính là một vùng trong số đó. Vương triều Đại Trần tồn tại chưa đầy trăm năm, ông nội Tiểu Hoàng đã giành được thiên hạ, truyền lại cho cha Tiểu Hoàng, nhưng vẫn chưa thay đổi được hiện trạng chư hầu tranh giành đánh chiếm lẫn nhau.

Hồi Tiên hoàng còn là Thái tử, đã là huynh đệ tốt kẻ vai chiến đấu nơi sa trường với cha ta và cha Yến Bình.

Cha ta vốn nhất gan bầm sinh, nhưng có sức mạnh phi thường, ông thề rằng sẽ làm người đọc sách, dùng những câu từ trau chuốt giàu chính nghĩa và đạo đức để quét sạch thiên hạ, cứu giúp bách tính. Sau này vào lúc thời buổi loạn lạc, ông suyt nữa thì toi mạng, quay ngoắt làm anh giết lợn. Giết lợn lâu năm bèn xông pha chiến trường làm anh lính giết địch, đầu quân dưới trướng của cha Tiểu Hoàng.

Cho nên từ khi bé tí ta đã cùng Yến Bình đã trải qua quãng thời gian vui vẻ thuở ấu thơ.

Hồi đó mẹ ta đã qua đời, Tiên hoàng cũng đã đăng cơ, dưới quyền gồm hai đại thần, một người là Yến Dục – cha của Yến Bình, người kia là cha ta.

Ta ngang bướng từ nhỏ, sức lực cũng nổi trội hơn nhiều so với bạn bè cùng trang lứa. Mỗi lần hoàng cung có yến tiệc, Yến bá bá đều dẫn theo Yến Bình, ta nhìn thấy đứa bé đẹp như tranh vẽ liền vui sướng trong lòng, lần nào cũng kéo tay hắn đi chơi.

Sức hấn yếu ớt, cổ tay mảnh dẻ bị bàn tay mũm mĩm của ta nắm chặt, mặt đỏ bừng “thích thú” đến mức sắp khóc òa, có phần khó xử cự tuyệt ta: “Không... Không muốn...”

Các bá bá thúc thúc ở đây đều từng xông pha chiến trường, giọng rất vang, ai cũng cười phá lên: “Yến đại ca, con trai nhà huynh cứ như con gái ấy nhì, nếu đúng là con gái thì có thể làm vợ của An Dật đó, xem cái dáng vẻ thích thú của nó kia...”

Ta nghe thấy vậy, càng dương dương tự đắc, lạch bạch tiến về phía trước hai bước, đóng dấu cái chụt lên hai má hắn, tự tin đồ dành: “Vợ à, đi chơi với ta nào...”

Yến Bình đang khóc liền bị ta lôi đi như thế.

Thật ra cô vợ nhỏ của ta dù khóc thì vẫn cứ đẹp như tranh vẽ, từng giọt nước mắt tựa châu ngọc lăn xuống nhưng không chảy chút xíu nước mũi nào, xinh đẹp quá chừng luôn!

Không giống như ta, nếu cha không chịu thỏa mãn yêu cầu của ta, ta sẽ nằm bẹp xuống đất, ăn vạ lăn lộn, giờ hết mọi thủ đoạn... Bộ dạng đó chắc cũng xinh đẹp “hài hùng” nhì?

Từng năm, từng năm trôi qua, mỗi khi đến yến tiệc hoàng cung hằng năm, các bá bá thúc thúc đến dự tiệc càng ngày càng ít, cha nói họ đều đã da ngựa bọc thây rồi... Cô vợ nhỏ của ta theo năm tháng cũng không khóc nhè nữa... mỗi lần chỉ biết dốc toàn lực đấu tranh với ta. Đến lúc hấn chín tuổi, cuối cùng có một hôm hấn đỏ bừng mặt, tức giận nói: “An Dật, ta không phải đồng tính!”

Năm đó, bọn ta được chọn làm thư đồng của Thái tử, giúp đỡ Tiểu Hoàng năm tuổi bắt đầu tiến cung đọc sách, phân nửa thời gian mỗi tháng đều sống cùng nhau trong cung.

Nửa tháng còn lại ở nhà, bài tập ngày càng chất cao như núi, cha ta đã mời rất nhiều người đến dạy ta mọi lúc mọi nơi, ta có chơi xấu thế nào cũng vô dụng. Có một lần kêu khóc om sòm bị cha đánh cho một trận lên bờ xuống ruộng, rồi nhốt ta vào căn phòng tối om, đe dọa từ ngoài cửa: “Nha đầu, nếu ngươi không chịu luyện tập võ công chăm chỉ, cái gì cũng dở, thì để ngày mai ta lên triều, đích thân thỉnh cầu bệ hạ cho ngươi tiến cung làm Thái tử phi... Ai bảo ngươi cả văn lẫn võ đều không nên hồn, chẳng thể đứng vững giữa loạn thế này.”

Ta nhớ lại Tiểu Hoàng lúc năm tuổi, bộ dạng ngốc nghếch, vui mừng hớn hở nhìn ta, bất giác rung mình...

Cha, cha nhẫn tâm thật đấy!

Hơn nữa, sao ta nỡ vứt bỏ cô vợ nhỏ như hoa như ngọc của mình chứ?

Mặc dù hấn bảo ta đồng tính, nhưng ta không giận chút nào!

Bởi ta ấp ủ mơ ước sẽ có một ngày ta được mặc trang phục nữ nhi đường hoàng đứng trước mặt hấn chứ không phải chỉ là hai người sống cùng trong căn phòng bên cạnh Đông Cung như bây giờ. Nhưng hấn lại làm mặt lạnh, thiếu mỗi nước lạnh thành tảng băng để đông cứng nụ cười của ta.

Có điều, cha ta nói, làm người da mặt phải dày, lòng dạ phải xấu, chịu đựng được sự đả kích, chống lại được sự lạnh nhạt mới có ngày công thành danh toại. Tuy ta chưa từng nghĩ sẽ làm rạng danh tổ tông, nhưng ước mong được cùng Yến Bình đơm hoa kết trái lại hết sức chân thành và bức thiết.

Chỉ là hồi đó tuổi nhỏ, không hiểu thế sự đổi thay. Dù hấn lạnh lùng ra sao, ta vẫn không ngừng nghi hòa hảo với hấn mỗi ngày, sáng sớm bưng nước rửa mặt cho hấn, tối đến hạn không thể bưng nước rửa chân cho hấn... vì bị cung nữ ngăn lại...

Cái chính là sáng sớm lúc bưng nước rửa mặt cho hấn, ta làm đổ nửa chậu nước lên người hấn ngay giữa mùa đông giá lạnh... Thế là chưa đến tối hấn đã hắt xì, kẻ hầu người hạ trong Đông Cung sợ đến kinh hồn bạt vía, chỉ lo lây nhiễm căn bệnh vật này sang Thái tử điện hạ, liền mau chóng đưa Yến Bình xuất cung...

Ta thất vọng vô cùng.

Càng thất vọng hơn là, trong nửa năm sau đó, Yến Bình dưới sự chăm sóc chu đáo thường xuyên của ta, đại họa ập đến, bệnh nhỏ không dứt, cuối cùng Hoàng Hậu nương nương và Yến Dục bá bá cùng đưa ra kết luận chung: Yến Bình và Hoàng cung không hợp Bát Tự [2]!

[2] Bát Tự là một cách xem số mệnh của người Trung Quốc.

Kiếp thứ đồng của hần kết thúc, biến khổ mệnh mông, hần tiên phong quay đầu là bờ. Chỉ còn ta học cùng Tiểu Hoàng, vùng vẫy chìm nổi giữa biển khổ ấy...

Tiểu Hoàng vì chuyện này mà cười ngây ngô suốt mấy ngày, hôm nào cũng nín áo ta, kéo ta đến ở tại chính điện Đông Cung... Ta đấu tranh mãi, cuối cùng không chống đỡ nổi nụ cười ngốc nghếch sáng chói trên gương mặt nó, đành giao nộp vũ khí đầu hàng, phải sống cùng nó trong chính điện Đông Cung...

Hồi tưởng đến đó ta bỗng ngừng lại, những năm tháng gắn bó cùng hoàng cung Đại Trần luôn mang theo hơi thở ngộp trong vàng son, khác hoàn toàn với ánh đèn mờ mờ, với không gian ảm thấp của phòng giam lúc này đây. Chàng trai bên ngoài ánh mắt có phần châm biếm, khuôn mặt từng đẹp như tranh vẽ giờ đây thêm phần anh tuấn uy vũ. Sau những tháng ngày loạn lạc, da mặt ta dày như tường thành, lòng dạ ta xấu như đá đen, chút lời chế giễu dường như chẳng mấy may khiến ta buồn bực, trái lại, ta còn thân nhiên mỉm cười: “Câu này của Yến tướng quân sai rồi! Cho dù là một tù nhân bị phán xử trăm cũng phải có một bữa cơm trước khi lia cổ chứ? Không thể bị đói chết trước khi xử trăm được nhỉ?”

Trong đôi mắt dịu dàng của hần, mây đen kéo đến ảm ùn. Trước giờ ta đã quen với gương mặt lạnh lùng ấy, cười hi hi để lộ hàm răng trắng: “Và lại, An Dật tuy không có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng vẫn có chút sức hút sót lại. Nếu đói quá rồi thì ngay cả chút sức hút này cũng chẳng còn, đầu thế trông chờ Hoàng đế Đại Tề thương tiếc mà giữ lại cái mạng này chứ?”

Hần phẫn nộ, đấm mạnh một cái lên tường, nhất thời kích động bắn mưa bụi tung tóe: “An Dật, nếu ngươi không muốn mất mạng, đừng có nói mấy câu thiếu suy nghĩ! Nhưng theo ta biết, Hoàng đế Đại Tề hoàn toàn không đồng tính!”

Ta lắc đầu lia lịa, thờ dãi: “Chep chep, Yến đại tướng quân cảm quân quanh năm, đến tính cách thành ra cũng càng ngày càng nóng nảy! Chỉ là có một chuyện, e rằng Yến đại tướng quân không biết... An Dật hoàn toàn không đồng tính!”

Sự phẫn nộ trong mắt hần không hề giảm bớt, lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Trước nay ta không biết An tiểu tướng quân lại thích con gái cơ đấy!”

Câu này đúng là sự thật... Trước nay hần luôn biết ta từ nhỏ ngoài hần ra thì chẳng thích ai khác!

Đáng tiếc, đó chỉ là quá khứ.

Ta tươi cười: “An Dật vốn là con gái, há lại thích con gái ư?” Bao tháng năm trôi qua, cuối cùng chính miệng ta đã nói câu này với hần, trong lòng bỗng như trút được gánh nặng, dễ chịu vô cùng.

“Ngươi...”

Hần hết sức kinh ngạc, ánh mắt nhìn ta càng thêm quái dị chưa từng có, dường như dây thần kinh trên mặt có khả năng độc lập, cơ má giật mạnh mấy cái, mãi sau hần mới bình tĩnh lại: “Ngươi... Ngươi thật sự là con gái?” Giọng hần hơi run run.

Ta thấy bộ dạng này của hần rất thú vị, không nhịn được liền cười ha hả, chẳng hề kiêng nể: “Hay là ta cởi áo cho ngươi kiểm tra xem?” Nói rồi ta đứng thẳng người tháo đai lưng, cởi áo ngoài, lòng bụi ngùi, chỉ vì miếng ăn mà phải hy sinh thân thể, ta dễ dãi vậy sao ta ời?

Hần ngơ ngác nhìn ta, giọng yếu ớt như thỏ hồn bay phách lạc: “Ngươi... đừng cởi nữa, ta... ta sẽ đi tìm chút đồ ăn mang đến ngay.” Có vẻ hần đã đầu hàng.

Đáng tiếc ta xưa nay hành sự lạnh lẽ, hần chưa kịp nói xong, áo lót đã tuột xuống, để lộ miếng vải trắng quấn quanh ngực. Thấy hần nói vậy ta liền vội vàng buộc lại, vui vẻ nói: “Tốt nhất là ngươi nên tin! Để trọng phạm ta đây đói chết rồi, e rằng ngươi cũng chẳng được lợi lộc gì! Hoàng đế Đại Tề chắc không hờ đồ bằng vị vua...” Vừa nói vừa hát cầm ấm chỉ tên đang ngủ ngon lành trong phòng giam đối diện kia.

Nhớ năm đó ta và hần làm quan cùng triều, Tiểu Hoàng cũng rất thân thiết với hần, chưa hề lấy lễ quân thần bó buộc, lúc nào cũng hơn hờ gọi: “Yến Bình ca ca...” Nghe nói Hoàng đế Đại Tề đương triều – Phượng Triệu Văn là người sắt đá hiểm độc, quản lý quan thần nghiêm ngặt, xem ra hần chẳng còn vinh hạnh được Hoàng đế bệ hạ gọi là “ca ca” nữa.

Sắc mặt hần thật khó coi, cứ như bị ai cướp mất món đồ yêu quý: “An Dật... Ngươi nóng lòng muốn cùng bệ hạ đến vậy sao?”

Ta chỉ vào mặt hần, ngạc nhiên: “Lời này của Yến tướng quân quả là kì lạ! Bây giờ ta đang là phạm nhân, đương nhiên phải nghĩ cách bảo toàn tính mạng, chẳng nhẽ ngồi yên chờ chết hay sao? Thân sắc Yến tướng quân trông thật khó coi, cứ như có người bắt tướng quân cùng bệ hạ ấy!?”

Lời vừa thốt ra, ta chợt hối hận vô cùng, vẫn đang đối bụng, theo tính cách trước giờ của hần mà nghe được lời này chắc chắn tức giận, ta xoa xoa cái bụng lép kẹp của mình, vội vàng sửa lại, tát nhẹ hai cái lên mặt mình, nịnh nọt: “Ôi cái miệng ta, đúng là ăn nói bậy bạ! Yến tướng quân bớt giận, bớt giận! Kẻ thảo dân như tiểu nhân cứ đối bụng là vâng đầu, cứ vâng đầu là nói năng không suy nghĩ...”

Sắc mặt hần tuy càng thêm khó coi, nhưng không hề nổi giận, giọng nói cũng dịu dàng hiếm thấy: “Ngươi... Ngươi không cần như vậy, ta sẽ tìm chút đồ ăn mang đến!”

Ta gật đầu như giả vờ, ánh mắt cung kính tiễn hân rồi đi, lúc thả mình lên đám cỏ, không nhận được dương dương tự đắc: Lễ nào trải qua ba năm tôi luyện của số phận, tài xu nịnh của ta đã thăng cấp rồi ư?

Nhưng thường ngày chẳng thấy Tiểu Hoàng tán dương chút tài lẻ này của ta nhỉ?!

Hôm sau ta ăn uống no say, thỏa dạ cùng Tiểu Hoàng ngồi trong xe tù đang đi về phía kinh thành. Tiểu Hoàng sờ đỉnh đầu đang quấn miếng vải bông trắng của ta, chớp đôi mắt to long lanh nước của nó, khó hiểu nói: “Tiểu Dật, tối qua ta còn thấy trên đầu ngươi quấn miếng vải trắng bần thiêu, mới một đêm sao đã thành miếng vải mới toanh rồi?”

... Ta có thể nói miếng vải bông trắng này được xé từ áo trong của Yến Bình ra không?

Tiểu Hoàng nghe xong chắc sẽ kinh ngạc tới mức lòi cả tròng ấy chứ?

Hắn xưa nay hận ta thấu xương, ngay đến bản thân ta cũng nghĩ không thông, có điều ta chỉ nói với hân mình là con gái, lại khơi gợi tấm lòng thương hoa tiếc ngọc của hân, còn xé áo trong để ta băng bó vết thương.

Ta sờ lên mặt mình, làn da thô ráp dày thịt, chắc chắn không thể là mỹ sắc... Năm đó khi hân dùng mỹ nam kế với ta, ta đã trao trọn sắc đẹp và linh hồn, nếu là năm đó... nếu là năm đó thì tốt biết bao?

Năm đó ta hận không thể thịt nát xương tan vì hân...

Tiếc là tối qua lúc hân băng bó vết thương trên đầu cho ta, thốt ra một câu: “Dựa vào thân thủ của ngươi nhè ra phải tránh được, vì sao không tránh?”

Đôi mắt dịu dàng kia cứ nhìn ta chăm chăm, bao nhiêu năm như vậy mà ta không thể nhìn rõ suy nghĩ hân, bây giờ cũng chẳng muốn tiếp tục phí sức tìm hiểu, lập tức cười toe toét: “Nam nhi mà lại!”

Hắn gõ một cái lên đầu ta, một dòng máu lập tức chảy xuống, nhưng ta không hay biết, còn cười rõ tươi. Hân thì biến sắc, cuống cuống lấy thuốc cầm máu từ trước ngực vừa ra sức đắp lên đầu ta, vừa oán trách: “Chẳng nhẽ ngươi không đau sao? Cũng không biết tránh thử đi...”

Ta giờ đây không xu dính túi, một thân một mình, đã không yêu cũng không hận, lại chẳng sợ hân mưu tính điều gì, ta vừa cười vừa gặm một miếng bánh thịt hân mang đến, thờ ơ đáp: “Không đau. Sớm đã không biết đau rồi.”

Hân tức giận, hung dữ nói: “An Dật, đừng có giả điên giả ngốc trước mặt ta! Ngươi giới tính gì làm như ta không rõ sao?”

Ta tiếp tục gặm bánh thịt của mình, mơ hồ nghĩ, ta giới tính gì?

An Dật của ngày xưa đối với Yến Bình thế rằng phải... Nhưng đó cũng chỉ là ngày xưa mà thôi.

Những năm tháng xưa cũ giờ đã hóa tro tàn!

Bỗng ta bị châm một cái lên lưng, quả thật không hề đau, ta vẫn thản nhiên ăn bánh thịt, phải lấp đầy cái bụng trước. Nhưng hân lại nổi trận lôi đình, cướp lấy bánh thịt của ta vứt xuống đất, tức giận: “Ăn ăn ăn, ngươi chỉ biết có ăn! Chỗ này là huyết đạo đau đớn nhất trên cơ thể con người, vậy mà ngươi có thể chịu được ư?”

Ta xót xa nhặt nửa chiếc bánh lên, thổi thổi bụi trên mặt bánh, tiếp tục nhét vào miệng, thật không hiểu nổi một người trước kia luôn ôn hòa mà sao bây giờ nóng nảy đến mức này, ta không nhớ làm hân giận, cuối cùng đành nói sự thật: “Từ ba năm trước ta đã không thấy đau... Ta từng thử rồi, bất luận là châm kim hay đâm bằng tiểu đao cũng không cảm nhận được sự đau đớn.”

Ánh mắt hân càng thêm kinh ngạc rõ rệt, còn có phần đau khổ như thể chính mình mất đi cảm giác vậy. Nếu không biết hân xưa nay luôn căm ghét, chẳng hề có chút tình cảm nam nữ nào đối với mình, sợ rằng còn tưởng hân đang thương xót mình đấy. Ta vỗ vỗ vai hân bằng bàn tay dầu mỡ, đắc ý cười: “Kỳ thực việc này cũng chẳng sao, không cảm thấy đau nên năm đó trong trận chiến giữa Đại Trần và Đại Tề, ta mới có thể liều chết xông lên trước, dù sao cũng không đau, kể cả chết cũng chỉ là mất đi tri giác mà thôi.”

Sắc mặt hân bỗng trở nên nhợt nhạt, im lặng hồi lâu, không biết là nhớ đến trận chiến năm đó hay là nhớ đến việc nước mất thành đổ... Ta hãy còn bánh thịt, vừa ăn ngấu nghiến vừa xúc động nói: “Nếu ngày mai lên xe tù, dọc đường vẫn có bánh thịt ăn, không để ta đói bụng, cuộc sống này quả sánh ngang với thần tiên ấy nhỉ?”

Một mảng ngấn nước lập tức hiện lên trong mắt hân, trông có vẻ như sắp rơi nước mắt.

Ta không nhìn nổi, bật cười ha ha, chỉ vào hân ngạc nhiên nói: “Yến tướng quân, ngươi nhớ mấy giọt lệ cảm thông chắc không phải vì ta sắp bị đưa tới Kinh thành xử trảm chứ? Hay là, mất đi kẻ ái mộ ngươi như ta làm ngươi đau lòng vô hạn, cho nên mới nhớ mấy giọt lệ?”

Hân lúng túng quay đầu đi.

“Áy áy, ta nói sai rồi đúng không? Yến tướng quân đâu thể đồ rụp trước mình ta, còn có ngàn vạn ánh mắt thiếu nữ noi kinh đô để vương đều rất tình tường, trẻ tuổi tài cao lại anh tuấn uy vũ như Yến tướng quân đây, người ái mộ hân không đếm xuể, tướng quân không cần phải đa sầu đa cảm, tuyệt đối đừng!”

Hắn cuống cuống chạy trốn trong tiếng cười ha hả của ta.

Vậy nên suốt dọc đường ngoài binh lính đưa bánh thịt đứng giờ ra, ta chưa từng thấy Yến Bình đến gần xe tù.

Tiểu Hoàng ngồi đối diện ta, nhìn ta bằng ánh mắt tha thiết mong chờ: “Tiểu Dật, tại sao Yến Bình ca ca không đến thăm chúng ta?”

Ta đâu biết được suy nghĩ của hắn?

Nhưng vẫn khoác lác với Tiểu Hoàng như thật, giả vờ rầu rĩ: “Chắc là hắn ghét ta...”

Tiểu Hoàng đập xiềng xích trên người lên xe tù nghe loảng xoảng mấy cái, thấy binh lính áp giải cách xa vài bước, chẳng hề để ý động tĩnh bên này, cẩn thận sắp đến: “Tiểu Dật, không phải ngươi luôn có cách ư? Chỉ bằng nghĩ cách để chúng ta trốn đi xem sao? Nghe nói Hoàng đế Đại Tề – Phụng Triều Văn hạ lệnh chém đầu không chớp mắt đó...”

Ta dựa về phía sau nhưng trên cổ còn đeo gông cùm nên có phần không thoải mái, đành thở dài thườn thượt, chán nản liếc nhìn nó: “Dắt theo ngươi ta chạy thoát nổi chắc?”

Mặt Tiểu Hoàng lập tức ỉu xiu như cái bánh bao chiều, im lặng hồi lâu, cúi đầu nghĩ ngợi, cuối cùng lại tiến đến gần ta, thì thầm bên tai: “Nhiếp chính vương không phải để lại cho ngươi một tấm binh phù ư? Toàn mạng trên hết, lẽ nào còn muốn dành cái mạng này cho Phụng Triều Văn hay sao?”

Ta vô cùng kinh ngạc nhìn nó một lượt... Đây vẫn là Tiểu Hoàng gốc gác đó ư?

Ánh mắt nó hơi lóe sáng, dừng cảm quay đầu nhìn thẳng ta: “Tiểu Dật, ta theo ngươi suốt ba năm, chưa từng nhìn thấy tấm binh phù kia, bất luận thế nào ta và ngươi luôn bị trói buộc trong cùng một sợi dây thừng, chỉ bằng lời tấm binh phù ra giúp ta hoàn thành đại sự... Tương lai ngươi sẽ là khai quốc công thần...”

Thật ra, khai quốc công thần nhảm nhí kia có liên quan gì đến ta?

Cha ta nói, ông thấy ta cả vẫn lẫn võ đều không nên hồn, cái ngữ bần nhảo chẳng trát nổi tường, chỉ mong ta có thể cả đời “an dật”[3] giữa loạn thế phong yên này. Còn chuyện ta kiến công lập nghiệp làm rạng danh gia tộc... Cha ta hỏi đó đến ông nội ta an táng ở đâu cũng không biết, nên điều này ta hoàn toàn có thể bỏ qua.

[3] “An dật” trong tiếng Trung cũng có nghĩa là “an nhàn”, ở đây tác giả đã sử dụng từ đồng âm với tên nhân vật chính.

Ta ngoài việc lo lắng cho sự no đủ của mình ra thì chỉ lo lắng cho đứa trẻ trước mặt này. Dừng mắt ra hiệu gọi nó lại gần, áp trán mình vào trán nó: “Quả nhiên sống trong đại lao lâu ngày người ta sẽ dễ bị hồ đồ, Tiểu Hoàng à, ai dạy ngươi những lời này?”

Trán nó hơi lạnh, ta vừa áp xuống trái tim cũng lạnh theo phân nửa... Sớm biết nó theo ta kham khổ cực nhọc chỉ vì một tấm binh phù mà thậm chí ta chưa từng nghe nói đến... ta thật không nên gắng sức xuống ruộng lao động để nuôi sống nó, cứ nên mặc kệ nó đói đến sống dở chết dở...

Đôi mắt trong như nước của nó phản chiếu mái tóc rối bù xù và gương mặt tiều tụy của ta. Ta nhếch mép, kẻ tiểu nhân kia trong mắt nó cũng trở nên xấu xí đến mức có thể dọa trẻ nhỏ bật khóc.

“Tiểu Dật, ngươi không cần cố chấp nữa! Cứ đi tiếp thế này cả ngươi và ta chắc chắn không còn đường sống, bây giờ không lấy nó ra, lẽ nào đợi đến khi sắp bị chém đầu mới lấy?”

“Ha ha ha ha...” Không hiểu tại sao ta chỉ thấy ý cười khó dứt: “Cái đứa trẻ ngốc nhà ngươi! Hồi đó sau khi cha ta qua đời, đáng ra ngươi nên hỏi ta, nếu nó có trên người ta, ta chắc chắn sẽ đưa cho ngươi, cũng chẳng phải thứ gì đáng kể. Đúng là vất vả cho ngươi ba năm qua theo ta kham khổ cực nhọc!”

Nó ngơ ngác nhìn ta, dây thần kinh trên mặt hơi đông cứng lại, cuối cùng lạnh lùng nói: “Ngươi thả chết cũng không bằng lòng lấy tấm binh phù ấy ra?”

Ta khổ sở nhìn nó, phải thế nào nó mới chịu tin ta chứ?

Ta chưa kịp nghĩ ra đáp án, tiếng vó ngựa đã vọng đến bên tai. Trong chớp mắt, mùi mảy hắc y nhân cười ngựa cầm đao xông đến, nét mặt Tiểu Hoàng nhẹ nhõm, ta đoán có lẽ đám người này chính là phe bảo vệ Hoàng đế Đại Trần, vốn tưởng họ đã bị Phụng Triều Văn tiêu diệt, thì ra vẫn bí mật bảo vệ Tiểu Hoàng.

Đám hắc y nhân thân thủ không tồi, rất nhanh đã giao chiến với quan binh áp giải ở một bên. Trong đó một hắc y nhân vóc dáng cao lớn hô to: “Cứu bệ hạ, mau cứu bệ hạ!”

Ta vui mừng cung tay hành lễ: “Tiểu Hoàng, ngươi và ta cáo biệt từ đây, sau này tiểu thần sẽ không cần lo lắng cơm áo cho bệ hạ, cuối cùng đã trút được gánh nặng! Bệ hạ hãy bảo trọng!”

Nó đang quan sát trận chiến, sắc mặt có phần căng thẳng, nghe ta nói vậy bỗng kinh ngạc: “Tiểu Dật, lẽ nào ngươi không đi cùng ta sao?”

Ta cười lắc lắc đầu, ngựa cổ ngẩng trời xanh mây trắng, về mặt sầu não: “Ngươi chọn con đường đó quá vất vả. Ta chỉ mong ăn no mặc ấm, hạnh phúc an nhàn, lui về ẩn cư nơi suối rừng sống nốt quãng đời còn lại, tiếc rằng cuối cùng đó chỉ là giấc mộng. Cũng tốt, không thể ẩn cư nơi suối rừng thì cũng

được xuống suối vàng, chung quy vẫn là nơi lánh được sự đời.”

Xung quanh xe tù hai nhóm người ngựa đang mãi giao đầu. Nó im lặng nhìn ta, chắc rất thất vọng, đang định nói gì đó, bỗng một thanh đại đao sáng loáng chém đứt phăng dây xích sắt của xe tù. Lại thêm mấy đao nữa hạ xuống, vụn gỗ bay là tả, chém văng hàng rào gỗ nữa bên xe. Rồi xoẹt xoẹt mấy cái, xiềng xích cùm gỗ trên người ta và Tiểu Hoàng đều đứt gãy. Quả là thanh đao sắc bén hiếm có!

Tiểu Hoàng cử động chân nhảy xuống xe, đưa tay về phía ta, hắc y nhân kia cũng nhiệt tình nói: “Có phải An tiểu tướng quân?”

Ta lắc lắc đầu, lại gật gật đầu. Danh xưng này đúng là sắp trôi vào dĩ vãng rồi!

Hai người họ ngăn ra, ta nhếch mép cười, ôn tồn nói: “Không sai, ta là An Dật, nhưng ta sẽ không đi cùng hai người, hai người mau chạy đi, xin hãy bảo trọng!”

Hắc y nhân sững sờ: “Chẳng phải An tiểu tướng quân nắm giữ binh phù...?” Đang nói dở bỗng bị Tiểu Hoàng kéo ra, lúc này quan binh canh giữ xe tù đánh lén, ta và Tiểu Hoàng liền bị hai sóng người ngựa tách ra xa.

Ta giương mắt nhìn đũa trê ngốc nghếch một tay mình nuôi dưỡng suốt ba năm quát ngựa rồi đi với hắc y nhân mà chẳng thèm ngoảnh đầu lại nhìn, trong lòng trào dâng cảm xúc khó tả. Có lẽ ta đã hiểu được phần nào nỗi xót thương của phụ mẫu có nữ nhi xuất giá. Chỉ là bậc phụ mẫu ấy chắc sẽ thấy như đứt từng khúc ruột, còn ta chẳng qua chỉ nhất thời phiền muộn mà thôi.

Bởi thiếu đi gông cùm xiềng xích, ta nằm trong xe tù ngủ rất thoải mái. Trong mơ màng ta nghe thấy giọng nói ôn hòa của Yến Bình chỉ huy quan binh thu dọn chiến trường, chém thêm một đao những hắc y nhân chưa tắt thở. Ta chỉ xem đó như khúc nhạc thôi miên, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ ngon, lại bị người ta đẩy đẩy, chắc do thói quen ta liền buột miệng: “Tiểu Hoàng, đói rồi thì lấy bánh trong nôi mà ăn, để ta ngủ thêm tí, buồn ngủ quá...”

“Tên ngốc đó đi rồi...”

Ta bỗng mở trừng mắt, trước mặt là đôi mắt dịu dàng lạ lùng của Yến Bình. Nhưng ta không còn là thiếu nữ khờ dại ngày nào, biết rằng người này bất luận đối diện với kẻ thù hay ân nhân đều là vẻ mặt này nên sớm đã chẳng vọng tưởng, trái tim vẫn rất bình thản nằm trong lồng ngực. Ta vò cái đầu nặng trĩu, nhờ sự giúp đỡ của hắc y nhân kia nên không phải đeo gông cùm xiềng xích, quả là rất thoải mái.

“Là do thói quen ấy mà.”

Hắn im lặng nhìn ta, mãi sau mới nói: “An Dật, ngươi không tức giận sao?”

“Tức giận cái gì?”

Hắn nghiêm mặt: “Tên Tần Huy ẩn nấp bên ngươi suốt ba năm chỉ vì một tấm binh phù, nhưng ngươi lại làm trâu làm ngựa nuôi dưỡng nó, ngươi không cảm thấy thiệt thòi ư?”

Hắn không nhắc ta còn suýt quên, tiểu Hoàng để bệ hạ của Đại Trần tên là Tần Huy.

Ta cười “xì” một tiếng giấu cợt, lười nhác trở mình: “Quả là làm khó cho một tiểu Hoàng để ăn sung mặc sướng như nó, đói khát kham khổ bên ta ba năm, cuối cùng vẫn chẳng tìm được binh phù, ta cảm thấy người bị thiệt thòi là nó mới phải chứ?”

Nghĩ một lát, lại nói: “Năm đó lúc ta cứu tên ngốc ấy, chưa từng nghĩ đến việc cần nó báo đáp, chẳng qua bây giờ biết được tên ngốc ấy thì ra không ngốc chút nào, chỉ là có nỗi khổ tâm trong lòng mà thôi, thế thì việc gì ta phải tức giận?”

Sắc mặt hắn bỗng trở nên khó coi, hừ nhạt một tiếng, quay đầu đi thẳng.

Trước đây hắn không phải người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cơm chém đầu kinh hoàng

Từ sau chuyện cướp xe tù, chắc là người quan trọng nhất đã bị cướp đi, chỉ còn lại tên lâu la tiểu tốt không đáng nhắc đến là ta, nên Yến Bình khỏi phải dùng xe tù, mua luôn chiếc xe ngựa nhét ta vào, bản thân hắn cũng ngồi trong đó cùng ta lên đường đến kinh thành.

Tuy nhiên, cả quãng đường sắc mặt hắn không tốt, có lúc ánh mắt nhìn ta chằm chằm khiến ta sồn gai ốc, chỉ cảm giác tính cách ôn hòa trước kia của con người này càng ngày càng trở nên u ám. Nhưng nhìn thanh đao chưa từng rút khỏi vỏ mà hắn gài ở thắt lưng, ta thầm đoán, nếu hắn rút đao đối mặt

với ta, ta sẽ có mấy phần chắc thắng? Sau đó phát hiện tình hình hết sức có lợi cho mình, ta mới bắt đầu yên tâm ăn uống.

Chỉ mỗi tội, bắt luận ta có yêu cầu hấn bao nhiêu lần, rằng cho ta tắm gội một lần thôi, chết cũng phải làm con ma sạch sẽ, nhưng luôn bị hấn tuyệt tình từ chối.

“Đọc đường xuống suối vàng tối đen như mực, bần với sạch có khác nhau là bao?” Hấn nói, cười mà như không.

Ta cảm thấy giọng điệu hấn chẳng mang ý tốt, biết rằng hấn xưa nay ưa sạch sẽ, nhưng cả ngày phải chui trong xe ngựa bị ta xông hơi thối hoắc này, ta hết sức xin lỗi: “Khô thân Yên tướng quân bị tại hạ làm cho ngạt thở, tại hạ đúng là thất lễ!”

Nhưng hấn với tay vỗ vỗ lên vai ta: “Giữa ta và người cha tình cảm quá ấy chứ, năm đó giả chồng giả vợ, còn từng đồng tính luyện ái, ta từng ghét bỏ người khi nào vậy?”

Ta xưa nay luôn nề phục nhưng không dám lại gần những kẻ có khả năng ghi nhớ kém. Loại người này lúc không có chuyện thì nói những lời đường mật, lúc có chuyện thì chơi trò lật lọng. Điều đáng ghét nhất là, trong khi người khác vẫn còn nhớ rõ lời thề thì loại người này đã tự động gạt bỏ tất cả những gì mình nói trước đó.

Con người trước mặt ta đây chính là một ví dụ điển hình.

Ta lắc lắc đầu, lấy bàn tay vấy mỡ do cầm đùi gà vỗ vỗ bàn tay đặt trên vai ta, cười hi hi nói: “Yên tướng quân nói chí phải!” Cảm giác làn da dưới tay mình hơi lạnh nhưng không có ý rút lại, ta thầm đoán: Lẽ nào tên này cũng tiếp cận mình vì binh phù?

Chỉ có điều ta đâu từng trông thấy thứ đó?

Thoáng chốc nửa tháng trôi qua, kinh thành đã hiện ra trước mắt.

Đại Tề từ sau khi được lập lên cũng chưa từng dời đô, chỉ là hoàng cung Đại Trần được đổi sang chủ mới mà thôi.

Ta vốn tưởng rằng, cựu thần triều trước như ta thế nào cũng bị Hoàng đế hạ thánh chỉ lời ra pháp trường chém đứt đầu, ai biết rằng thái giám đứng trước cổng hoàng cung mặt lạnh te tuyên chỉ: Hoàng đế bệ hạ muốn tận mắt nhìn thấy ta.

Vậy cũng phải. Ta với Hoàng đế Đại Tề đương triều từng đấu kiếm với nhau, chắc hẳn sợ Yên Bình bắt bừa một người đến nhận công để hợp lệ thắng chức, kiểm tra chiến tích của thuộc hạ quả là một phương pháp kinh hoàng và cần thiết.

Huống hồ, về lý ta đã vui thấy trong trận hòa hoãn từ ba năm trước tại Cẩm Tú các của hoàng cung Đại Trần rồi.

Thật ra Hoàng đế Đại Tề – Phượng Triều Văn thực sự có chút quái lạ, đến cửa ngự thư phòng, thái giám tuyên chỉ kia mặt lạnh tanh chặn Yên Bình lại: “Bệ hạ có khẩu dụ, Yên tướng quân đi đường mệt nhọc, mời tướng quân về phủ nghỉ ngơi, hôm khác bệ hạ sẽ truyền gọi. Bệ hạ chỉ triệu kiến một mình An tiểu tướng quân!”

Ta ngăn người đứng trước cửa điện, lòng căm thù Yên Bình không cho mình tắm gội.

Bắt luận thay triều đổi chủ ra sao, cứ yết kiến Hoàng đế bệ hạ là đương nhiên phải tắm gội thay y phục. Cho dù ta là một tù nhân, nhưng cả người hơi hám đến mức này, ngộ nhờ làm bệ hạ ngạt thở, e rằng ta sẽ bị máu văng ba thước ngay tại chỗ. Ta vốn muốn lời hấn ra làm lá chắn, đồ hết tội danh lên người hấn...

Nghĩ một lúc, chỉ còn cách miễn cưỡng tiến vào.

“Quảng Vũ Tướng quân Đại Trần yết kiến bệ hạ!”

Lễ nghi yết kiến này lâu lắm rồi không luyện, đúng là mai một không ít. Quả nhiên việc khom lưng uốn gối cần được luyện tập lâu dài, xương bánh chè của ta chỉ vì ba năm chưa từng uốn cong nên hôm nay cũng có phần gượng gạo.

Ngẩng đầu nhìn, nam tử trước mặt ngũ quan sắc nét, tuấn tú đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng, đôi mắt phượng lạnh lùng liếc qua: “An Dật, nàng thật to gan!”

“Đa tạ bệ hạ khen ngợi! Bệ hạ anh minh thần vũ!”

Thời thế tạo anh hùng, thời thế cũng tạo kẻ nhất gan, thỉnh thoảng làm kẻ nhất gan cũng không mất mặt, cha ta dạy ta như vậy đó!

Khóe miệng hấn giật giật, bỗng dung đập ngự án, nghiêng răng phẫn nộ: “Nàng vẫn còn sống?!”

Ta “ừ” một tiếng, dịch mông về sau, ngã lên tấm thảm dày cộp, “Thật có lỗi với bệ hạ, An Dật quả thực vẫn sống!” Ta dứt khoát không đứng dậy nữa, nhếch miệng cười nịnh nọt: “Bệ hạ anh minh thần vũ!” Đồng thời, giấu đôi giày cò lộ đầu ngón chân xuống dưới áo choàng và chằng chặt.

Thật ra việc này chẳng thể trách ta, có trách thì trách cha ta ấy.

Ông mời người dạy ta học chữ, đánh võ, dùng đao, nhìn mặt đoán ý, a dua nịnh hót bợ đỡ, nhưng chưa từng dạy ta trung tín lễ nghĩa cộng thêm nữ công

gia chánh, cũng không dạy ta chăm nom Tiểu Hoàng vô tích sự hay cây cấy nuôi lợn may vá giặt giũ. Vậy mà bây giờ chúng ta có thể sống mạnh khỏe, chưa chết đói chết rét là coi như ông trời đã khai ân lâm rồi!

Chỉ là tài bộ đỡ lâu năm của ta hình như vẫn chẳng mấy may khiến người ngồi trên ngự tọa cao cao kia cảm kích.

Mấy năm không gặp, tên này càng thêm đáng sợ, gương mặt cau có, cứ như ta là chủ nợ lớn nhất của hắn, ánh mắt sắc như đao kiếm, có thể vung lên chém ta bất kì lúc nào.

Ta run cầm cập một lúc.

Điếc thì không sợ sủng, thời niên thiếu là dũng cảm nhất, càng già càng sợ khổ sợ mệt sợ đau, lẽ nào ta đã già?

Trên đường đi mặc dù ta luôn tâm niệm rằng mình phải chết, nhưng trông thấy gương mặt này của Phụng Triều Văn, ta lại chỉ mong chết quách từ lúc đi đường cho xong!

Nếu so với việc được chết trong vui sướng, sống không bằng chết còn thê thảm hơn nhiều!

Ta chết chôn tại chỗ không thể trở dậy, thấy sắc mặt hắn càng tối tệ, lông mày cau lại, rõ ràng đang cố gắng kiềm chế nộ khí: “An Dật, nàng có thể đứng dậy nói không?”

Ta lắc lắc đầu, thành thật đáp: “Bệ hạ uy nghiêm, tiểu thần sợ đến nỗi chân mềm nhũn không đứng dậy nổi.” Cha ta bảo rồi, cách bộ đỡ luôn hữu dụng, nhưng vận may chưa tới, đại sự thất bại thì sẽ chết.

Có điều vận may của ta còn kém hơn cả cha ta. Ta nước mất nhà tan, dẫn theo Tiểu Hoàng để chạy trốn, ẩn núp bên ngoài ba năm, kham khổ cực nhọc, rồi vẫn bị bắt về, không một xu dính túi, chán nản vì khôn khéo.

Cuối cùng hắn không thể kiềm chế được nữa, gân xanh trên mặt đều nổi lên: “An Dật! Nàng thật sự tưởng rằng ta hết cách với nàng rồi ư?”

Ta thờ ơ buông tay: “Ngày nay thiên hạ thái bình, non sông vạn dặm đều nằm trong tay bệ hạ, An Dật như con cá nằm trên thớt, dù bệ hạ có bỏ An Dật vào nồi nấu hầm chiên luộc, cũng không ai dám hé răng nửa lời.”

“Chó cắn áo rách”, câu này có lẽ chính là ám chỉ ta rồi.

Nhớ đến Đại Trần đã diệt vong, nhỡ ra ta phải thấy bi thương, nhưng bây giờ ta chẳng những không bi thương, mà trong lòng rất vui vẻ: Cái vương triều khôn kiếp cuối cùng đã kết thúc rồi! Cuối cùng ta khỏi cần giấu đầu hở đuôi nữa.

Lúc Đại Trần còn tồn tại, chư hầu cát cứ, Tiểu Hoàng ngày ngày ngủ say trong cung, nước miếng chảy dài. Cha ta và cha Yên Bình tranh đấu một mất một còn, ai cũng muốn làm Phụ Chính đại thần, đã sử dụng cả mười tám loại binh khí. Cha Yên Bình coi như có bản lĩnh, ít nhất cũng sinh được thằng con trai, có người kế tục. Cha ta chẳng có con trai nhưng đến góp vui, không nuốt nổi cục tức này, khăng khăng nuôi dưỡng đứa nha đầu là ta như một đứa con trai... Gái già trai thực không dễ chút nào á!

Khi đó ta sống rất vất vả... Ngày ngày theo Tiểu Hoàng, ngắm Yên Bình – chàng trai tuấn tú tài hoa, hành động gì cũng phải gánh thêm cái danh “đồng tính”, quả thực rất đau khổ.

Bây giờ ta khỏi cần giấu đầu hở đuôi, ngày ngày ở quê cây cấy, y phục trên người và chẳng chịt hết lớp này đến lớp khác, trông giống hệt ăn mày, có điều ta tự thấy cuộc sống này trôi qua rất đủ đầy...

Hắn mỉm cười, chắc bình thường không hay cười lắm. Ta thấy nếu năm đó đúng lúc chiến tranh giữa Đại Tề và Đại Trần đang bùng bùng khí thế, hắn đứng trước hai thế quân mỉm cười như thế này, đảm bảo Đại Trần không chống cự, mười vạn binh lính tự giải giáp!

... Sát khí ẩn chứa trong nụ cười này thâm hiểm quá chăng?

Hắn nói: “An Dật, nếu nàng đã biết mình là con cá nằm trên thớt, tốt nhất nên thành thực một chút!”

Ta thành thực không có nghĩa là ta ngốc nhá!

Hoàng đế Đại Tề nói xong liền xuống khỏi ngự tọa, ôm chặt cái đầu bết nửa tháng chưa tắm gội của ta vào lòng bằng sức lực có thể ghi chết ta tại chỗ.

Ta run cầm cập, không dám ngo ngoáy, chỉ cảm giác cái ôm này quá nhiệt thành. Ta giãy giụa, bàn tay hắn giữ chặt đầu ta, rồi ôm cả người ta vào lòng...

Ta sợ đến đông cứng rồi.

Khẩu vị của Hoàng đế Đại Tề đặc biệt quá mức, ta nhớ lại trận chiến năm đó, mình bị hắn bắt làm tù binh, cả người cũng như nhuốc hôi hám, bị hắn kéo vào lòng, sau đó...

Chuyện sau đó, không nhắc đến cũng được.

Chẳng nhẽ tất cả phi tần nương nương trong hậu cung Đại Tề bây giờ đều phải làm cho mình nhếch nhác bẩn thỉu mới được bệ hạ sủng ái hay sao?

Thật ra ta không có gan hỏi vấn đề này.

Mãi lâu sau, hắn chẳng chút biểu cảm đẩy ta ra, kêu lên: “Người đâu, đưa kẻ này xuống tắm rửa sạch sẽ.” Quay đầu ném hai chữ về phía ta: “Thối hoắc!” rồi ngồi trở về ngự tọa.

Ta...

Ồ hay, lẽ nào ta bảo hắn ôm ta hả?

Có điều kẻ núp dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hai cung nhân từ cửa tiến vào, ta ngẩng đầu cười nhạo bực với Hoàng đế Đại Tề, chỉ thiếu có chảy nước miếng: “Bệ hạ, người thật thom!”

Hai cung nhân kia ngơ ngác nhìn ta, gương mặt giữ nguyên vẻ kinh hoàng.

Hắn đang nâng chén trà thổi phù phù bắn cả ra, may mà ta ở xa, chỉ bắn đến ngự án khiến sổ sách trên bàn gặp họa. Ngày mai các trọng thần dưới quyền hần nhận được sổ sách mà bệ hạ làm dây nước trà lên, ồ bắn đến mức không nhận ra nguyên dạng, liệu có hoảng hốt lo sợ, mấy đêm không ngủ nổi chẳng?

... Tên này xưa nay đã tâm sát phạt tương đối lớn.

Ta được cung nhân dẫn đến dục điện[1], tắm rửa sạch sẽ trong hồ tắm lát cẩm thạch trắng tỏa hơi nóng nghỉ ngơi, lại được khoác lên mình bộ trang phục nữ nhi màu lam nhạt, rồi đưa tới Trọng Hoa điện. Thật ra đường đi lại giữa dục điện và Trọng Hoa điện ta đều thuộc rõ.

[1] Dục điện: Cung điện dùng để tắm rửa.

Ba năm trước, Tiểu Hoàng hằng ngày tắm rửa ở đây.

Ta... đứng đắn thôi ngoài cửa.

Ta từng ngủ nhiều lần tại Trọng Hoa điện, hằng ngày Tiểu Hoàng không hoàn thành bài tập, nó tự động đi ngủ, còn ta phải thức đêm viết thay nó... Bằng không ngày mai Thái Phó kiểm tra bài tập mà chưa làm xong, thư đồng là ta đây sẽ xui xẻo phải chịu đánh.

Thế là ta cứ viết mãi viết mãi rồi ngủ quên đi mất, khi tỉnh dậy đã ở trên long sàng của Tiểu Hoàng.

...

Nói thật lòng, Phượng Triều Văn là một Hoàng đế kì quái, hắn đã ở Trọng Hoa điện hơn hai năm rồi, nơi đây vẫn không khác mấy so với khi xưa, nhiều nhất cũng chỉ thêm vài quyển sách, những thứ khác hình như chẳng thêm thắt gì nhiều.

Lúc này hần ngồi sau ngự án, thấy ta tiến vào, liền ngẩng đầu liếc nhìn, sau lại cúi đầu phê tấu thư.

Ánh nắng ngoài điện nồng đượm ảo diệu, ta tắm rửa sạch sẽ, y phục trên người tuy hơi giống với các nương nương nhưng rất thoải mái, cung nhân đi theo phía sau bỗng lui hết xuống... Đây đâu phải sự đãi ngộ dành cho tù nhân?

Trông thấy đĩa điểm tâm bày trên chiếc bàn tròn trong điện, ta lén lút đi tới, thò nhanh vuốt má quỷ về phía đó.

Quá trình rất mạo hiểm, Phượng Triều Văn vừa ho, ta đã vội thu nanh vuốt lại, giả hình tượng nhà quê vào cung lần đầu, mãi mê nhìn ngó xung quanh. Giả hình tượng này quả thực có chút khó khăn, năm đó khi ta làm mưa làm gió nơi đây, kích động Tiểu Hoàng, bắt nạt cung nhân đâu có dùng dáng vẻ này.

Nhưng, kẻ núp dưới mái hiên...

Kẻ núp dưới mái hiên...

Cuối cùng ta liền vơ đĩa điểm tâm vào lòng, quay lưng về phía hần, mở to miệng nhét bánh vào.

Bánh vừa vào miệng đã tan ra, ngon tuyệt cú mèo, nhưng hơi khô. Đang lấy làm tiếc, bên cạnh đưa tới một chén trà nóng, ta đón lấy uống một ngụm lớn, tiếp tục cầm một chiếc bánh, tiện tay đưa chén qua, “Cho thêm chén nữa.” Rồi cắn một miếng bánh, bỗng phát hiện một chuyện: Trong điện này, hiện nay chỉ có hai người.

Một người là ta.

Người còn lại... Hoàng đế Đại Tề – Phượng Triều Văn...

Ta vui mặt vào đĩa điểm tâm, ăn hần vô cùng.

Cha nói, lúc hổ ăn thịt luôn để một con mắt chú ý xung quanh có nguy hiểm hay không.

Cha còn nói, triều đình như thế giới động vật, không phải người xé nát ta, thì ta sẽ cắn đứt họng người...

... Cha à, con gái hổ thẹn thay trước lời dạy bảo của cha.

Chiếc chén lạng lẽ đưa qua, Hoàng đế Đại Tề đích thân đi rót một chén trà mang tới. Ta đón lấy, tay hơi run rẩy, đây chắc chắn là bữa cuối cùng của ta, người ta bảo com chém đầu là ngon nhất, bệ hạ rót trà cho ta, bữa com chém đầu này thật đáng!

Chiều nay ta chưa hề bị Phụng Triều Văn hạ lệnh lôi đi chém.

Kì lạ hơn, bữa tối cũng chỉ có hai người ăn.

Khi thái giám bày lên hai món mặn, hai món chay, ta ngần ngợ ngắm mấy món “ngự thiện” chẳng dám động đũa.

... Đối với một tù nhân đợi chém, suốt ba năm hiếm khi được nhìn thấy thịt, bữa no bữa đói mà nói, hai đĩa thịt này... thực ra vẫn hơi thiếu...

Phụng Triều Văn cầm đũa chỉ vào đĩa thức ăn ngon mắt: “Ăn đi, sao không ăn?”

Ồm, thật ra một kẻ sắp chết như ta, cái thứ “khách khứa” giả tạo này hoàn toàn có thể coi như không có gì!

Ta vung đũa, hai tay hoạt động hết công suất. Phụng Triều Văn còn chưa kịp nhai kĩ nuốt chậm nửa bát com nhỏ, hai đĩa thịt trên bàn đã vào hết bụng ta.

Thái giám đứng chờ sau lưng hần – Điền Bình Thanh khỏe miệng gật gật, ánh mắt nghiêm khắc đến nỗi hần không thể lảng trí từ ta, đại ý muốn thốt lên bằng sự căm phẫn tột độ, rằng ta “coi trời bằng vung, dám để bệ hạ chỉ dùng com với rau, ngay cả tí thịt cũng không chịu thừa lại”...

Nhưng ta mới lấp đầy được nửa cái bụng, ba năm nay thiếu hụt chất béo trong bụng, mấy miếng thịt bé tẹo không thể bù đắp là bao, đành nhìn trộm liên tục chiếc đĩa trống trơn.

Phụng Triều Văn buông đũa, khỏe môi hơi cong, tâm trạng khá tốt: “Chắc vẫn chưa no? Còn muốn ăn gì nữa?”

Ta thấy giọng điệu hần không hề giả tạo, mặc dù cảm thấy bậc đế vương như hần ăn có chút thức ăn thế này là quá bủn xỉn, nhưng đối với một kẻ sắp chết như ta chắc hẳn sẽ không tiếc rẻ chút thịt chứ? Thế là ta yêu cầu không chút do dự: “Thịt, chân giò kho tàu, thịt ba chỉ kho tàu, móng giò kho tàu... dù sao cũng là thịt kho tàu, không hạn chế bất cứ bộ phận nào trên người con heo, cứ mang một đĩa lên cho đỡ thèm đấy!”

Ta thiết tha nhìn hần: Đồng ý đi mà! Đồng ý đi mà! Bệ hạ tôn quý!

Hần đặt bát com trong tay xuống một cách tao nhã, thờ ơ nhìn đại thái giám đứng chờ sau lưng, lạnh lùng nói: “Điền Bình Thanh à, ta thấy món ăn hôm nay hơi thanh đạm.”

Trên trán Điền Bình Thanh lập tức lấm tấm mồ hôi lạnh, mặt vàng như nghệ, bước chân phi như bay ra ngoài truyền ngự thiện còn hơi run rẩy.

Ta vô cùng cảm thông với bóng dáng đã đi xa: “Bệ hạ cũng uy nghiêm hơi quá đà rồi!”

Mất phụng sâu thăm của Phụng Triều Văn nhẹ liếc qua, vì món thịt kho tàu yêu dấu, ta liền im bật.

Kể ra, Phụng Triều Văn đúng là kẻ hết sức kì quái.

Ở cùng hần nửa ngày ta liền rút ra kết luận này.

Hần dốc hết tâm sức giúp cha hần giành lấy thiên hạ, không dám ăn không dám mặc, làm việc đến tận đêm khuya, ăn xong bữa tối cũng không nhích mông, ngồi sau ngự án phê tấu chương, rốt cuộc là vì thứ gì?

Ta buồn chán tựa lên ghế rồng, chốc chốc lại nhìn lên Hoàng đế bệ hạ đang ngồi ngay ngắn như cây tùng, cảm giác sắc mặt hần cau có không ít, tuy làn da vẫn mịn màng, nếp nhăn cũng chưa xuất hiện lấy một cái, thật không hiểu biểu cảm cau có này từ đâu ra.

Điền Bình Thanh đứng sau lưng hần, cái đầu gật gù liên tục như gà con mổ thóc, bộ dạng ngốc nghếch, làm ta lén lút bật cười.

May mà Phụng Triều Văn cuối cùng đã kết thúc một ngày bận rộn. Hần thẳng lưng đứng dậy, Điền Bình Thanh tiến lên giúp hần gỡ tóc, cời long bào. Tiểu cung nữ tiến vào không tiếng động, hai má ửng đỏ hầu hần rửa mặt súc miệng.

Ta thầm bật cười trong lòng, làn da của Phụng Triều Văn rất đẹp, trong số những nam tử ta quen biết, có thể coi là kinh điển tuần mỹ. Mỗi tội, hần thường xuyên làm mặt lạnh, khiến vô vàn thiếu nữ xuân tình phơi phới nhìn hần là thấy ớn.

Có điều bây giờ hần là Hoàng đế Đại Tề, sở hữu cung nhân phi tần nhiều không đếm xuể, chẳng sợ sống độc thân.

Hần rửa mặt xong, ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn ta: “An Dật, nàng không rửa à?”

Ta lo sợ vì tự đứng được quan tâm, hớn hờ đi rửa mặt súc miệng. Có được sự đãi ngộ của Hoàng đế bệ hạ, có sao không làm?

Đội ta chinh đồn xong xuôi, tiểu cung nữ bưng chậu bạc, khăn mặt... nhẹ nhàng lui ra ngoài, cửa điện kêu cọt két một tiếng rồi khép kín lại. Ta quay người nhìn, ngay cả Điện Bình Thanh cũng không thấy bóng dáng đâu. Trong căn phòng ánh sáng âm u, chỉ có đèn đang nghiêng người tựa lên long sàng, ánh mắt đêm chiều lướt qua mặt ta.

Ta nuốt nước miếng, chỉ cảm thấy một sự căng thẳng không rõ nguyên do, “Bệ hạ, ta... ta ngủ ở đâu?”

Phượng Triều Văn cười tủm tỉm. Trái tim ta nhảy dựng lên, bước nhanh lùi về sau, chỉ sợ hấn lên con ngay tại chỗ, hạ lệnh lôi ta ra ngoài.

... Tên này tính khí vốn không tốt, trở mặt vô tình, năm đó ta đã từng chứng kiến.

Nhưng sự thật nằm ngoài dự tính của ta, hấn ngoác ngoác ngón tay gọi ta, “Nàng cũng chẳng phải lần đầu ngủ trên giường của trẫm, còn không mau qua đây?”

...

Ta lập tức đỏ mặt tía tai, trong đầu hiện lên vô số suy nghĩ bất hảo, lại lùi một bước lớn về phía sau, hận không thể đập cửa điện trốn ra ngoài. Ta lắp ba lắp bắp, nghẹn họng thốt ra một câu: “Bệ hạ, tội thần không phải phi tần hậu cung của người, không có nghĩa vụ thị tẩm [2]!”

[2] “Thị tẩm” là từ Hán Việt, chữ Hán viết 侍寝, nghĩa là thị nữ ngủ cùng, xưa thường chỉ phi tần ngủ cùng vua, tạm dịch là ‘hầu ngủ’.

Chẳng lí nào lại để cả đồng phi tần đó mà không thêm dùng, lại bắt một tù nhân đợi chém là ta phải hao tâm tổn sức!

Mắt phượng của hấn khẽ giật giật, ngón tay thon dài thu lại, “Ồ vậy sao... An Dật quả là rất có khí tiết mà!” Rồi thần nhiên ném ra một câu: “Nếu đã không muốn thị tẩm, dám kháng chỉ, vậy lôi ra ngoài chém!”

Ta vừa uất ức vừa căm hận, nhưng không dám lên con ngay tại chỗ.

Đáng hận nhất là, tên này nếu muốn ta chết thì chỉ cần trong nháy mắt là xong. Đáng sợ nhất là, hấn sẽ nghĩ ra một trăm phương pháp hành hạ ta, khiến ta sống không bằng chết. Thêm nữa, cái thứ gọi là ‘khí tiết’ này, vừa không thể biến thành cơm ăn, lại không thể lôi ra bảo toàn tính mạng... thế thì cần nó làm quái gì?

Chân ta run cầm cập, lệ tuôn thành sông chảy ngược vào lòng, từng bước lết đến bên long sàng. Hấn vươn cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy eo ta, vút lên long sàng, lật người đè lên trên, mọi hành động đều nhanh nhẹn như thỏ chạy trốn, chớp nhoáng như báo săn mồi, mà vẫn tao nhã như nước chảy mây trôi, hoàn toàn không nhìn ra hấn đang cường đoạt ta.

Ta từng ngủ trên chiếc long sàng này, chỉ là người bên cạnh đã thay đổi, cả người căng như dây cung, vừa căng thẳng lại thêm sợ hãi, còn có chút cảm giác đến bản thân cũng không thể nói rõ.

Phượng Triều Văn len lỏi vào môi ta, mang theo sự thô bạo của kẻ cướp. Từng cơn choáng váng trong ta trôi dạt, tưởng chừng tất cả khắc tinh ta gặp trong đời đều tụ lại tại con người trước mặt này.

Hấn rất thông thạo thăm dò, hành động phóng túng tùy tiện. Ta cắn răng, không hiểu sự thật sao lại có thể khác thường đến mức này. Ta rất muốn hét lên với Hoàng đế Đại Tề: Ta muốn đến thiên lao ngục... nhưng ta chẳng có cái gan đó.

Ngày hôm sau, lúc ta tỉnh dậy đã không thấy tăm hơi người bên cạnh.

Phượng Triều Văn là một Hoàng đế tốt biết chăm lo việc nước, điểm này buộc phải thừa nhận cho dù hấn làm người lại bá đạo bạc tình hết sức.

Ta nhớ lại đêm qua một lần ra ngủ, trong mơ hồ, dường như có người vô cùng dịu dàng thì thầm bên tai ta: “Tiểu Dật... Tiểu Dật...” Từng nụ hôn mềm mại khẽ khàng đặt lên hai má ta, rồi cả tiếng thở dài chất chứa nỗi xót thương vô tận.

... Đánh chết ta cũng không thể tin đó là những thứ Phượng Triều Văn làm ra!

Không chừng, là ta ngủ say đến hồ đồ rồi, coi người ngủ trên long sàng thành Tiểu Hoàng – cái đứa lúc nào cũng thích trét nước miếng đầy mặt mình.

Dường như trong lúc ta nửa mơ nửa tỉnh, còn buột miệng gọi một tiếng: “Tiểu Hoàng...”, dù sao cũng là nằm mơ, quả thật không có gì rõ ràng lắm.

Chắc tiểu cung nữ nghe thấy tiếng động, liền vén từng lớp màn thêu, nhẹ nhàng nói: “Nương nương, người tỉnh rồi ạ?”

Danh xưng này thật đáng sợ!

Ta vốn đã mắt nhắm mắt mở bò dậy, nhưng bị sợ hãi quá độ, liền vùi đầu vào đệm gối, mũi ngửi thấy mùi cơ thể mơ hồ của Phượng Triều Văn, mặt ta lập tức nóng bừng như lửa đốt, vội nghiêm mặt cố gắng tỏ vẻ nghiêm túc: “Sao có thể gọi lung tung vậy chứ? ‘Nương nương’ là danh xưng có thể gọi bừa bãi được hả?”

Tiểu cung nữ quỳ rạp xuống: “Nuơng nuơng tha tội... nuơng...”

Ta bắt lực xua tay: “Cứ gọi là cô nuơng đi!”

Tiểu cung nữ do dự mãi mới dè dặt nói: “Cô... cô nuơng, trong cung chưa từng có tiền lệ này, người từng được bệ hạ thị tẩm còn gọi là ‘cô nuơng’ thật không hợp phép tắc!”

... Trong cung cũng chả có tù nhân đợi chém ngử trên long sàng đâu nhé!

Phượng Triều Văn quả là có thể sánh với gian thương bên ngoài cung, tận dụng triệt để, tham lam vô lối, còn phải lợi dụng cả một tù nhân đợi chém!

Lòng ta tức giận bất bình, lại không có chỗ giải tỏa, liền học theo Phượng Triều Văn lạnh lùng liếc nhìn tiểu cung nữ, sắc mặt nàng ta lập tức trắng bệch như tờ giấy, khẩu đầu run rẩy nói: “Cô nuơng... cô nuơng nên dạy đi ạ!”

“Canh tuyệt tử đâu?”[3]

[3] Canh tuyệt tử: Thuốc tránh thai.

Ta thờ dãi một hơi rồi vươn tay ra. Nào ngờ tiểu cung nữ cứ như gặp quỷ, bỏ dây chạy ra ngoài. Không lâu sau, một người trông vô cùng lo lắng từ ngoài điện xông vào, bộ mặt vì nước vì dân nghiêm lại, tận tình khuyên bảo: “Cô nuơng, sao người có thể đòi tiểu cung nữ đưa canh tuyệt tử? Cho dù người có giận dỗi hoàng thượng cũng không được mở miệng đòi canh tuyệt tử chứ!”

... Ta giận dỗi Phượng Triều Văn khi nào vậy?

Diễn Bình Thanh này đã theo Phượng Triều Văn bao nhiêu năm mà vẫn nói năng chẳng ra đâu vào đâu như thế, ta lo lắng thay cho hấn đấy!

Ánh mắt hấn hoài nghi nhìn ta, nổi giận nói: “Giờ đây cô nuơng không còn như trước rồi, nước Đại Trần đã diệt vong, cô nuơng lại bị bắt về thì nên biết phép tắc, sao có thể nổi nóng vô cớ làm hoàng thượng không vui, sớm nay thức dậy gương mặt người u ám... Bây giờ lại dám đòi canh tuyệt tử?”

... Không phải, ta chẳng hiểu gì hết, Phượng Triều Văn rõ ràng biết ta là cựu thần của Đại Trần, nhưng cũng không tra xét xem ta có đã tâm phục quốc hay không, lẽ nào còn dám công khai để ta sinh con hay sao?

Ta đây khá hiểu chuyện nên mới nghĩ thay hấn một chút, nếu phải để các ma ma độc địa tàn nhẫn trong cung bụng canh tuyệt tử tóe đổ vào miệng ta, chỉ bằng ta tự đòi đem đến, ngoan ngoãn há miệng uống cạn, có phải đỡ khó xử không?

“Phượng Triều Văn cũng không ban canh tuyệt tử cho ta?”

Ánh mắt Diễn Bình Thanh có phần nghiêm khắc, hung dữ trừng lên nhìn ta, “Cô nuơng, tên hủy của hoàng thượng há có thể gọi bừa bãi?” Ta nhìn ra cửa điện định nói, thấy tiểu cung nữ kia sắc mặt nhợt nhạt, run rẩy men theo bờ tường chậm chậm lẩn ra ngoài. Lúc đến cửa điện, cung nữ hận không thể hét lên reo mừng, chớp mắt đã không thấy đâu.

Ta bắt giác bật cười ha ha, tiểu cung nữ này thật đáng yêu!

“Còn cười sao?!” Diễn Bình Thanh tròn mắt nhìn ta, nhưng không kìm được cũng cười theo.

“Hoàng thượng đến nay chưa có người nói dối.” Tiểu Diễn lo âu thờ dãi một tiếng, lại lẩm bẩm: “Người lại không chịu... sao có thể ban canh tuyệt tử cho cô nuơng chứ?”

Phượng Triều Văn cũng không còn trẻ nữa mà?

Hấn nay là Hoàng đế một nước, phi tàn hậu cung không phải ba ngàn cũng là năm trăm. Thế mà hấn không có người nói dối, lẽ nào hấn... Nhớ lại thảm cảnh của mình đêm qua, ta phủ định suy nghĩ hoang đường đó ngay tắp lự.

Rừng hoa bí đao trong ngự hoa viên là nơi tuyệt vời để đi dạo tiêu thực, cũng là nơi gặp gỡ tình nhân.

Năm Đại Trần gặp họa vong quốc, ta từ chiến trường trở về cung, Tiểu Hoàng kéo ta đòi tới ngự hoa viên ngắm hoa bí đao. Bí đao của ngự hoa viên tháng ba năm nào cũng rực rỡ, tỏa ngát hương thơm, đúng độ hoa thấm huyết sắc.

Tiếc rằng ngoài cung khói lửa chiến tranh ác liệt, quân đội Đại Tề đang tấn công hoàng thành. Thân gỗ đập từng hồi vào cửa thành, hết như chùy nặng nện mạnh xuống lòng người, đến mức tâm can đều không ngừng run rẩy. Cuối cùng đương nhiên không thể tới ngự hoa viên.

Ta ăn uống no nê, bên cạnh lại chẳng có đứa con riêng nào khiến ta phải bận tâm, chỉ cảm thấy ngày xuân nắng ấm. Diễn Bình Thanh cùng ta đi dạo đến rừng bí đao, hương thơm dịu dịu len lỏi vào cánh mũi, ráng chiều ngập cả không gian, ta thấy lòng thoải mái vô cùng. Nghĩ bụng, nếu Tiểu Hoàng biết làm tù nhân Đại Tề được no bụng thỏa dạ, lại được thưởng ngoạn cảnh đẹp, không biết trong lòng nó có hối hận chăng?

Ở nơi này mà có thể gặp Tàn Ngọc Tranh, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Bên cạnh Tàn Ngọc Tranh có bốn cung nữ theo hầu, ta nhớ nàng ta còn nhỏ hơn ta một tuổi, bây giờ lại ăn mặc kiểu phu nhân, vươn dài cổ tha thiết nhìn

chiếc cầu đá nhỏ đối diện rừng bích đào, trông rất có khả năng trở thành hòn vọng phu.

Lúc ta và Điền Bình Thanh lướt qua sau lưng nàng vừa hay trông thấy cảnh kì lạ này, cảm thấy rất ứng với câu nói xưa: Nhân sinh hà xứ bất tương phù! [4]

[4] Thế giới thật nhỏ bé, sống trên đời rồi cũng sẽ phải gặp nhau.

Xem xem, Tần Ngọc Tranh thân là đích nữ [5] của Duệ vương gia nước Đại Trần, ngày trước dè dặt cười cợt ta, vênh váo hống hách. Ta vốn tưởng rằng Đại Trần vong quốc rồi, nha đầu này kiểu gì cũng theo chân vương tộc mà sa sút chứ? Đâu ngờ ta ở bên ngoài cực khổ vất vả nuôi dưỡng Tiểu Hoàng, sau khi quay một vòng làm phạm nhân bị bắt về, nha đầu này lẽ ra địa vị chỉ thấp chứ không thể cao hơn ta, nào ngờ lúc này Điền Bình Thanh tiến lên phía trước hành lễ: “Ngọc phi nương nương!” làm ta bất ngờ như bị một tia sét giáng xuống đầu giữa ngày nắng chang chang, sừng sốt sinh ra ảo giác thời gian “giờ là đêm hay ngày?!”

[5] Đích nữ: Con gái đầu lòng do vợ cả sinh ra.

... Tần Ngọc Tranh, nàng ta là phi tử của Phượng Triều Văn?

Đây quả là chuyện hoang đường nực cười bậc nhất thiên hạ!

Năm đó không phải nàng ta quyết tâm tìm đủ mọi cách để được gả cho Yến Bình làm thê tử đó sao?

Ta từng hận nàng ta đến tận xương tủy, vất óc suy nghĩ cách báo thù nhưng chưa từng nghĩ số mệnh sớm đã lên giáng cho nàng ta một gậy ở nơi mà ta không biết.

Còn có tin tốt lành nào khiến người ta tiêu thực hơn điều này chăng?

Ta thực nhìn không nổi, cười “phỉ” thành tiếng. Nàng ta từ từ xoay lưng, đôi lông mày đẹp hơi cau lại, trừng mắt nhìn ta rất không vui. Cung nữ cạnh nàng lớn tiếng mắng: “To gan! Trông thấy Ngọc phi nương nương còn không mau quỳ xuống? Sao dám vô phép tắc như vậy?”

Điền Bình Thanh trừng mắt với cung nữ kia, “Tiện tì, người trong cung của bệ hạ mà ngươi dám dạy bảo ư?! Người đâu, lôi đến bạo thất!” Ôi Điền Bình Thanh, đâu rồi sự cung kính khi hành lễ ban nãy?

Ta xem như hấn phò trương thanh thế bảo vệ ta, xúc động liếc nhìn hấn, nào ngờ bỗng một nam tử hắc y xông đến từ sau lưng, xách cung nữ kia đi như xách gà con. Cung nữ đó khóc cha khóc mẹ, cầu xin “Ngọc phi nương nương”. “Ngọc phi nương nương” ba năm nay cũng có tiến bộ, lại chưa từng tranh luận với Điền Bình Thanh, chỉ nhìn cung nữ kia đi xa xa, mới thờ ơ nói: “Điền công công việc gì phải so đo với một tiểu nha đầu?” Ánh mắt tựa như kim châm phóng qua: “Vị cô nương đây... nhìn rất quen!”

Lòng ta đang thầm kêu lên thật may mắn vì mình chưa từng có suy nghĩ chạy trốn, nếu không lại bị truy nã, chắc chắn giết ngay tại chỗ đâu còn đường sống? Thấy ánh mắt tựa kim châm của Tần Ngọc Tranh, ta mừng rỡ cười hi hi, suýt thì quên mất... cô nàng này, xưa nay chưa nhìn thấy ta mặc trang phục nữ nhi!

“Cung hỷ Ngọc phi nương nương, cung hỷ Ngọc phi nương nương lọt vào mắt xanh của bệ hạ, gìn giữ vinh hoa phú quý, phúc thọ lâu dài!”

Tần Ngọc Tranh nghe thấy câu chúc nửa giả nửa thật của ta, gương mặt xinh đẹp bỗng tái xanh, lưỡng lự chỉ vào ta: “Ngươi... Ngươi... Ngươi là ai?”

Điền Bình Thanh lúc này lại hiện lãnh ngăm miệng cam như hến, mắt nhìn ra xung quanh, không chịu nói với nàng ta.

... Tiểu thái giám này nhất định là cố tình!

Ta đang mừng thầm trong lòng thì một đội thị vệ từ phía cầu đá nhỏ đi tới, người dẫn đầu mặc trang phục võ quan tứ phẩm, nổi bật xuất chúng. Đó chính là Yến Bình.

Đây đúng là muốn xem cảnh vui liền có người bắt đài hát kịch.

Ta một mình xem kịch hay, đương nhiên sẽ không tiếc thêm vào ít củi lửa: “Bẩm Ngọc phi nương nương, năm đó khi Đại Trần vẫn chưa vong quốc, thảo dân còn nhớ, quận chúa Ngọc Tranh để mắt đến tiểu lang Yến Bình, thề rằng không gả cho ai khác ngoài chàng, vậy mà sao mới có ba năm nương nương đã tái giá rồi?”

Chút huyết sắc còn sót lại trên gương mặt tươi đẹp rực rỡ kia của Tần Ngọc Tranh cũng đã hoàn toàn biến mất. Nàng ta cứ như gặp quỷ, chỉ vào ta, môi run cầm cập: “Ngươi... rốt cuộc ngươi là ai?” Thở hốn hển một hơi, lại lạnh lùng quát: “Trong cung mà ngươi cũng dám ngăm máu phun người bôi nhọ bản cung?”

Ừ, việc bôi nhọ người khác này, trước giờ ta đều thực hiện một cách thuận buồm xuôi gió!

Ta nghiêng vai run run mấy cái, trông giống như đang vô cùng sợ hãi rồi quỳ thụp xuống đất, dưới ánh mắt kinh ngạc của Điền Bình Thanh, ta dập đầu hai cái trước Tần Ngọc Tranh, thút thút nói: “Ngọc phi nương nương, tội thần không dám nữa! Xin người tha cho tội thần!”

Chiều này ngày trước Tần Ngọc Tranh thường dùng với ta, trăm lần hiệu nghiệm cả trăm, lần nào cũng có thể khiến ta bị Yến Bình quở trách. Bây giờ ta

muốn dùng thử một lần xem có hữu ích hay không!

Yến Bình sai bước đi đến trong ánh nắng rực rỡ, vẻ mặt nghiêm nghị, hơi khom lưng trước Tần Ngọc Tranh: “Thần tham kiến Ngọc phi nương nương! Nương nương không ở Ngọc Hư cung đợi hoàng thượng lại ở Đào Lâm tìm người khác trút giận chi vậy?” Khẩu khí hần kèm theo chút khiếm trách, chuyện này quả hiếm thấy.

Xưa nay Yến Bình dường như chưa từng nổi nóng với Tần Ngọc Tranh.

Ta lau giọt nước mắt không hề tồn tại, vươn tay về phía Điền Bình Thanh: “Tiểu Điền, quý tề chân rồi, đỡ ta dậy!” Đều tại tên Phurong Triều Văn khôn kiếp! Nhưng được nhìn thấy Yến Bình nổi nóng với Tần Ngọc Tranh, ta nghĩ chắc mình chết cũng nhắm mắt an lòng.

Điền Bình Thanh kéo ta dậy, vừa phui đất trên đầu gối ta, vừa nhỏ giọng trách mắng: “Cô nương, bệ hạ có chỉ, không cho phép cô nương hành lễ với các nương nương trong cung, sao cô nương dám quý chứ?”

Ta chẳng phải mẹ hần, hình như chỉ có Thái hậu mới không cần hành lễ với các nương nương trong cung thì phải?

Đáng tiếc ta sinh sau mấy chục năm, bà mẹ Phurong Triều Văn đã chết mười mấy năm, nghe nói Thái hậu trong cung hiện tại là vợ kế của Tiên đế Đại Tề, hạ sinh được một nàng công chúa nên chỉ giống như một món đồ trang trí tôn quý mà thôi.

Yến Bình ngăn người nhìn ta, ngay cả ánh mắt cũng rất chăm chú, quan sát ta từ trên xuống dưới hết lượt này đến lượt khác.

Ta sờ lên da mặt thô ráp của mình, nó có sự khác biệt quá lớn so với làn da mềm mại của Tần Ngọc Tranh. Vậy mà ta còn mặc trang phục nữ nhi rêu rao khắp nơi, thực có chút khiến người khác ghét bỏ! Có điều bây giờ ta không sợ hần ghét mình nữa, liền chấp tay cười hi hi: “Thảo dân ở đây ngắm cảnh, chắc đã làm phiền đến Ngọc Phi nương nương! Yến tướng quân, đây là chuyện ngài phải quan tâm sao?”

Mặt hần bỗng tái mét!

Ta nhìn dáng vẻ hần như đang buồn bã, tiến lên trước hai bước vỗ vỗ bờ vai rần ròi của hần, hạ thấp giọng xuống tông nhỏ xiu mà chỉ hần có thể nghe thấy, nhắc nhở: “Yến tướng quân, người và Tần Ngọc Tranh đôi bên tương ái, rõ ràng bị Hoàng đế bệ hạ chen ngang tranh đoạt tình yêu, chuyện này ta đều hiểu! Có điều... hẹn hò trắng trợn trong rừng bích đào thế này, truyền ra ngoài thì không hay lắm nhỉ?”

Yến Bình buồn bã nhìn ta mãi... đôi uyên ương bị chia cách mỗi người một phương thường luôn lộ vẻ đau khổ khôn nguôi. Có lẽ hần hiếm khi gặp được người hiểu rõ nội tình, nên bộc lộ chân tình cũng là chuyện bình thường.

... Ta đúng là người tốt thấu hiểu nhân thế lại còn khoan dung độ lượng không thêm để bụng hiềm khích ngày xưa!

Ta đang cảm động bởi chính tấm lòng hào hiệp của mình, thuận thế vắt tay qua vai Yến Bình, định dạy hần vài điệu kẻ hẹn hò lén lút với cung phi, vừa hay khiến Phurong Triều Văn bị cấm sừng thêm sâu, nhưng bị Điền Bình Thanh kéo qua: “Cô nương, chú ý chút!”

...

Ta biết ngay Phurong Triều Văn để hần lại bên ta chẳng phải chuyện tốt đẹp, ngoài việc theo dõi ta ra lẽ nào còn có mưu đồ khác chăng?

Một giọng nói the thé đến mức không thể tin được la lên: “An Dật... An Dật... Người còn sống ư? Rốt cuộc người là nam hay nữ?”

Tần Ngọc Tranh xông lên trước, lôi tay áo Yến Bình lại, hai con mắt chòng chọc nhìn ta như sắp phun ra lửa: “Bình ca ca, tại sao nàng ta còn sống? Nàng ta là nữ? Nàng ta thật sự là nữ sao?”

... Vậy mới nói, con người ta xúc động quá sẽ hóa rồ, hóa rồ đó!

Trước bao thị vệ cung nhân đây mà Tần Ngọc Tranh ngang nhiên cấm sừng Hoàng đế bệ hạ, không biết Phurong Triều Văn nghe được tin này liệu có tỏ thái độ chăng?

Ta vô cùng mong đợi, vô cùng vui vẻ chứng kiến chuyện này thành sự thật!

“Ngọc Phi nương nương!”

“Ngọc Phi nương nương!”

...

Bốn năm tiếng kêu gào đồng loạt vang lên bên tai ta, ta lén đếm thử, tiếng “Ngọc Phi nương nương” này, ngoài Yến Bình kéo dài giọng bắt lực và Điền Bình Thanh vẻ mặt khó coi hết lên, còn có ba cung nhân bên cạnh Tần Ngọc Tranh...

Thấy rõ ánh mắt của quần chúng sáng loáng, Tần Ngọc Tranh ngang nhiên cấm sừng Hoàng đế bệ hạ là hành vi không thể chấp nhận!

Tần Ngọc Tranh cắn môi, run rẩy không đành lòng buông tay áo Yến Bình ra, mới một lúc mắt đã đỏ hoe, nhìn ta như nhìn kẻ thù sát phu đoạt chồng!

Trước ánh mắt lên án gần kề của nàng ta, ta nghi ngờ chính là Phụng Triều Văn đã làm ra những chuyện vô tình chia duyên rẽ thụy, vậy nên mới phải chịu ánh nhìn thù hận đến vậy.

Ta lùi một bước lớn về phía sau, xua tay vứt bỏ quan hệ với Yến Bình: “Quận chúa Ngọc Tranh, nàng hiểu lầm rồi, ta thật sự không tranh giành Bình ca của nàng... Ta hiểu, Bình ca của nàng chỉ có thể là của riêng một mình nàng, dù là ai cũng đừng hòng đoạt nổi!”

Một đội thị vệ phía sau Yến Bình sắc mặt đã trở nên kì dị hết sức, ánh mắt nhìn Tần Ngọc Tranh và Yến Bình nhiệt tình khỏi bàn!

... Ta thừa nhận là ta cố ý!

Thật ra mấy trò bỏ qua chuyện cũ, không tính toán hiềm khích xưa, khoan dung độ lượng gì đó chỉ toàn là phù du thôi... Cha ta nói: “Đã chịu oan ức nhất định phải trả bằng hết! Kẻ khác đá con một cái, ít ra con cũng phải đấm hất một cái tương đương! Dĩ nhiên nếu tình thế có lợi cho con, tốt nhất là tiến lên đạp thêm vài cái! Như vậy thì lần sau hất sẽ không dám ức hiếp con nữa!”

Ta kiên quyết thực hiện triệt để lời dạy dỗ tận tình của cha ta!

Tần Ngọc Tranh òa khóc chạy mất hút...

Tùy tùng của Ngọc Phi nung nung bước nhanh đuổi theo.

Ta nhìn Yến Bình sầu muộn trong tình cảnh bị thâm mà có phần cảm thông. Hắn từng làm mê đắm nữ tử quý tộc Đại Trần, bao gồm cả trái tim nam tử của tại hạ, vậy mà năm đó hắn không hề để tâm đến ai ư? Hắn luôn giữ vẻ bình thản như gió thoảng mây bay, ta những tưởng hắn sẽ không động lòng trước bất kì nữ tử nào...

Nhưng bây giờ hắn đã mang tình cảm sâu nặng với Tần Ngọc Tranh, ời số phận thật quá trớ trêu!

Có điều, người bị số phận trêu đùa này không phải ta, ta không quan tâm số phận trêu đùa hai người họ thêm bao nhiêu lần, càng nhiều lần thì ta càng được xem trò vui “chia duyên rẽ thụy, cung phi mơ vượt tường [6]”.

[6] Vượt tường: Chỉ hành động ngoại tình của nữ tử thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hậu quả của việc ngoạm tay rồng

Long sàng của Hoàng đế bệ hạ rộng rãi thoải mái, bốn năm người có thể cùng nằm ngủ.

Phụng Triều Văn lại là kẻ khó tính cực độ, tuy hắn khá tùy tiện trong việc ăn uống, đó chẳng qua là hậu di chứng để lại sau cuộc sống quân ngũ nhiều năm mà thôi. Một Thái tử gia có thể cùng tướng sĩ đồng cam cộng khổ so với một Thái tử gia ở trên cao nhìn xuống sẽ càng dễ dàng khiến thuộc hạ cam tâm tình nguyện tận trung đến chết.

Nhưng hắn biến thái không thể chấp nhận được, có tiêu chuẩn cao và yêu cầu nghiêm khắc về chăn nệm, nệm trải giường nhất định phải dày dặn mềm mại, chăn phủ giường nhất định phải mịn nhẹ ấm áp, được ngủ trưa trên long sàng của hắn, ngủ đến nổi nước miếng giàn giụa, quả là phúc khí của ta.

Chỉ là, đúng lúc đang ngủ say sưa ngon lành thì bị Hoàng đế bệ hạ “đóng dấu” lên hai má làm ta tỉnh giấc. Xi, cũng chẳng phải trải nghiệm tuyệt vời gì.

Ta vẫn chưa tỉnh hẳn, cao lương mỹ vị trong mơ còn chưa đến miệng, lúc này chỉ cảm thấy cái tên quấy nhiễu giấc ngủ của mình thật đáng ghét, nên đã quên mất một sự thật đáng sợ: Có khả năng tên đó chính là Hoàng đế bệ hạ. Ta vung tay qua, hung hãn dọa nạt: “Tiểu Hoàng, còn nhiều sự nữa là không cho ăn cơm tối!”

Thật ra Tiểu Hoàng cũng là Hoàng đế, nhưng chỉ là Hoàng đế vong quốc mà thôi, cho nên ta mới dám thẳng thừng vung tay.

Áy, cái yếu tố “nhấn nhục với kẻ mạnh, nhẫn nhịn với kẻ liều, nhẫn tâm với kẻ yếu” bẩm sinh trong ta lớn mạnh quá thì phải?

Bên tai vang lên giọng nói: “An Dật, nàng nói không cho ai ăn cơm tối?”

Ta đã tỉnh ngủ hoàn toàn, vừa mở mắt liền bắt gặp ánh mắt Phụng Triều Văn sát tới, ta bật dậy ngay lập tức: “Bệ hạ anh minh! Đương nhiên là không cho bản thân thần ăn cơm tối rồi!” Thật ra đĩa điểm tâm trong điện này trước giờ chẳng khi nào được rảnh rồi...

Phụng Triều Văn càng sát lại gần hơn, gương mặt hình như có chút tái nhợt: “Nàng toàn cùng ăn cùng ngủ với tên Hoàng đế Đại Trần vong quốc kia sao?”

Ta hơi cảm thấy khó hiểu trước con thịnh nộ vô cơ của hắn, buột miệng nói ra một câu thiếu suy nghĩ: “Không phải thân với bệ hạ cùng ăn cùng ngủ giống vậy à?” Chỉ khác ở chỗ, chuyện xảy ra giữa ta và hắn chưa từng xảy ra giữa ta và Tiểu Hoàng, việc này có gì đáng phải tức giận?

Ta cùng ăn cùng ngủ với Tiểu Hoàng suốt bao nhiêu năm, cũng không thấy ai hỏi một câu.

“Giống vậy?” Hắn nhếch miệng cười lạnh lùng, chẳng chút khách khí cắn lấy tai ta, ta gào lên thảm thiết “A a a a...”

Rốt cuộc hắn cấu gât vô cơ cái quái gì thế?

Mặc dù tai không đau, nhưng cảm giác bị cắn kia không thích thú chút nào!

Nghe nói nếu gặp phải một tên vô lại có hai phương án giải quyết. Thứ nhất là liều chết đấu tranh với hắn, thứ hai là hét ầm lên thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh dọa cho tên vô lại ấy sợ hãi bỏ chạy. Ta vốn là bại tướng dưới tay Phụng Triều Văn, liều chết đấu tranh cứ xác định là thua, chỉ còn cách chọn phương án thứ hai.

Tuy ta không cần thể diện, nhưng ta tin chắc Hoàng đế bệ hạ nhất định là người cần thể diện vô cùng.

Quả nhiên, hắn thôi không cắn nữa, vội giơ tay bịt miệng ta lại. Mắt ta đảo một vòng tí mù quanh nội điện, vận may đã tới, vẻ mặt cung nhân khắp trong nội điện đều kinh ngạc đến đờ đẫn. Ta trừng mắt tỏ ý: Nếu người dám cắn thì ta dám hét!

Bệ hạ chớp chớp mắt, ta cảm giác đó là biểu hiện chột dạ sợ sệt. Chỉ cần kẻ địch có dấu hiệu bại trận, tinh thể hết sức có lợi cho phía ta, ta sẽ không sợ chết, thừa thắng truy kích ngoạm bàn tay rỗng đang bịt miệng ta.

Ta là kẻ không sợ đau, nên cũng không biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề. Ta dùng hết sức bình sinh để ngoạm, đến khi nếm thấy vị long huyết, gương mặt Phụng Triều Văn đã nhả như quả táo tàu.

Dĩ nhiên, Hoàng đế bệ hạ sẽ không giả bộ rên rỉ mấy tiếng như ta, mà xua tay nói với đám cung nhân đang há hốc miệng kinh ngạc đến rơi hàm: “Các người lui hết đi!”

Điền Bình Thanh đi sau cùng có phần lo lắng liếc nhìn mãi tay rỗng của bệ hạ còn đang bị ta ngoạm trong miệng. Giao tình giữa ta và Tiểu Điền khá tốt, ta nhìn thẳng Tiểu Điền, mở miệng cam đoan: “Yên tâm yên tâm, ta sẽ băng bó cho bệ hạ!”

Đem qua lúc bị hắn giày vò đến nỗi xương sống sắp rụng rời ta đã định ngoạm hắn một miếng rồi!

Miếng ngoạm này thật là hả giận!

Đương nhiên, nếu có thể bất chấp vẻ lạnh lùng u ám tỏa ra từ gương mặt anh tuấn của Phụng Triều Văn, lần cắn người này quả là sự kiện tuyệt vời đáng để hồi tưởng thường xuyên.

Tiếc rằng, nếu biết việc cắn tay rỗng của Hoàng đế bệ hạ, đồng nghĩa với việc tự mang rắc rối lớn đến cho bản thân, thì nói gì ta cũng sẽ không dám cắn.

... Hiện tại ta vẫn là tù nhân chịu tội đó!

Chuyện mạo phạm bệ hạ kiểu này chắc không phải ta làm, không phải ta làm đâu nhỉ?

Phụng Triều Văn cười mỉa: “An Dật, có phải nàng đang nghĩ lý do bao biện cho bản thân không?”

Hoàng đế máu lạnh mỉm cười cũng khiến người khác sồn tóc gáy.

Ta ngốc nghếch nhìn hắn duỗi dài chân trước mặt ta, ngũ quan đậm nét như được dao chạm khắc mang theo vẻ oai nghiêm quyết đoán, định tội bằng một câu: “Không cần kiểm soát nghĩ lý do nữa, cung nhân cả điện đều nhìn thấy nàng mạo phạm thánh nhan, nàng cứ đợi bị lăng trì đi!”

Nghe nói “lăng trì” chính là một hình phạt tàn khốc cao siêu và mạo hiểm cao độ, để thái thú thịt người ta thành miếng mỏng như thịt nhúng lẩu, phải thái đủ chín trăm chín mươi chín miếng mới có thể tắt thở. Ta có đạo nghi ngờ hình phạt này là do đầu bếp chính kỹ thuật thái tía siêu đẳng của ngự thiện phòng nghĩ ra...

Giây phút đó ta cảm thấy mình chính là một miếng thịt bò hoặc là thịt cừu nằm trên thớt gỗ... Phụng Triều Văn sao có thể hiểu được nỗi khổ của cừu non sắp bị làm thịt cơ chứ? Nửa đời này của hắn thuận buồm xuôi gió, trước giờ luôn ngẩng cao đầu...

Ta cúi thật thấp cái đầu gây tội của mình, xấu hổ vô cùng chỉ đơn giản vì mình có bộ răng tốt như vậy, vừa cắn một cái bệ hạ đã chảy máu... Không phải da của bệ hạ quá mỏng mà là bộ răng của ta quá tốt ư?

Bệ hạ, cho dù người có làn da dày như tường thành, ta cũng có thể ngoạm cho người khóc cha gào mẹ, rách da mẻ thịt!

Ta đau đớn vô cùng, quý sám hối trước mặt hắn: “Bệ hạ anh minh thần vũ, khoan dung độ lượng, sẽ không so đo tính toán với tội thần... Tội thần nhất thời mơ ngủ hồ đồ... Thật sự chỉ là mơ ngủ...”

Hắn dùng bàn tay vẫn sử dụng được còn lại, xoa đỉnh đầu ta hai cái, cười nhẹ một tiếng không rõ ý tứ: “Cái đầu này tạm thời gửi ở chỗ nàng nhé!” Rồi

cao giọng gọi bên ngoài: “Truyền ngự thiện!”

Ta thờ phào nhẹ nhõm.

Điền Bình Thanh ở ngoài nhất định đang dán vào cửa điện nghe ngóng nên đáp lời một cách nhanh chóng. Cửa điện bật mở vang lên tiếng cọt két, tám món ăn, bốn ngêu, bốn nóng được bày trên bàn, thịnh soạn hơn nhiều so với hôm qua.

Ta tro mắt nhìn bệ hạ đi hai bước tới cạnh bàn ăn, chậm rãi ngồi xuống, nhưng ta vẫn chỉ có thể quỳ trên mặt đất, vươn dài cổ ngắm những món trên bàn, vị thơm ngon của thịt làm ta chảy nước miếng ròng ròng... trên bàn còn có cả thịt kho tàu.

Hắn quan sát tay mình một lát, lạnh lùng liếc nhìn ta: “Còn không mau qua đây?!”

Ta như được đại xá, bỏ ngay dậy nhào đến bàn như một con gió, còn chưa kịp cầm đũa bạc lên, hắn đã giơ tay phải bị ta cản của mình đến trước mặt ta, khê ho một tiếng.

Tiểu cung nữ đứng phía sau vội vàng khom lưng tiến lên trước gấp thức ăn cho hắn, vừa mới nhắc đũa lên, liền bị hắn hung dữ dọa một câu làm tiểu cung nữ sợ đến như sắp khóc òa: “Khốn kiếp, ai cho ngươi động vào?”

Điền Bình Thanh ném ánh mắt “tự cầu đa phúc”[1] về phía ta rồi lặng lẽ không tiếng động dẫn một đám cung nhân lui xuống.

[1] “Tự cầu đa phúc”: Tự dựa vào bản thân mình để có được phúc lộc.

Tên thái giám chết tiệt, lại dám tự ý bỏ trốn à!

Phượng Triều Văn thờ ơ: “Đói rồi...”

Đói rồi thì mời người ăn! Ta thực sự rất muốn gào to một tiếng như thế, nhưng hứng chịu ánh mắt lạnh căm căm của hắn, ta đành miễn cưỡng nở nụ cười nịnh bợ, khom mình tiến lên trước, cam chịu số phận gấp thức ăn bón com cho hắn.

Hắn ngồi, ta đứng, hắn ăn, ta nhìn... còn có ai thương hơn ta lúc này không?

Ta nghĩ ngợi lung tung, ánh mắt dừng lại trên người Phượng Triều Văn.

Thật ra nam tử Đại Tề cao lớn khôi ngô, đặc biệt người trước mặt quả đúng như vậy, vai rộng chân dài eo nhỏ, dù chỉ ngồi yên cũng toát lên khí chất oai phong凛冽, cao bằng ta lúc ta khom lưng đứng. Ngũ quan sắc nét, đôi mắt sáng ngời, nếu bỏ qua ánh mắt hắn nhìn ta như nhìn miếng thịt trên thớt gỗ thì hiện tại đáng ăn của hắn thật vẫn nhả lại thêm tài năng xuất chúng, có thể gọi là hoàn mỹ.

Phượng Triều Văn lúc này không còn khó tính nữa, ngoan ngoãn ăn com ta đút cho. Lúc thấy hắn đã no bầy tám phần, ta đang gấp một miếng thịt kho tàu chuẩn bị ăn, giọng nói lạnh lạnh của Điền Bình Thanh đã vang lên: “Bệ hạ, Ngọc Phi nương nương cầu kiến!”

Tên thái giám chết tiệt, cứ thập thà thập thò ngoài cửa điện nhìn vào trong, ta biết thừa hắn chẳng tốt đẹp gì!

Phượng Triều Văn không bảo gấp cũng không bảo không gấp, đôi mắt nhanh chóng liếc sang ta: “An Dật, ta nghe nói sáng nay nàng và Ngọc Phi nảy sinh tranh cãi ở rừng bích đào?”

Ồ, Ngọc Phi từ nhỏ tới lớn đều xinh đẹp mê người, hẳn là ta và nàng ấy nảy sinh tranh cãi thì ta luôn chịu phạt một mình. Nhưng dù đã lâu như vậy, ta vẫn chẳng hề biết nghe lời, nghênh cô hỏi ngược lại: “Bệ hạ đang định giúp đỡ mỹ nhân của mình ư?” Dứt lời, ta lập tức hối hận!

Phượng Triều Văn nhấp một ngụm trà mà cung nữ mang vào, lông mày dài khê cau lại đôi chút, ta nghĩ thầm: toi rồi toi rồi, nhất định hắn đã có ý định giết người... chết đến nơi rồi, chắc ta phải ăn thêm một miếng thịt kho tàu mới được!

Ta vừa cho miếng thịt vào miệng, hắn lại thân nhiên hỏi: “Trước kia nàng và Ngọc Phi từng quen biết, con người Ngọc Phi thế nào?”

Ngươi là kẻ đầu gối tay ấp với nàng ta, chẳng lẽ còn không biết nàng ta là người thế nào?

Lời vừa dâng đến miệng, ta vội ép nó quay trở lại, cười hi hi đáp: “Những mỹ nhân lọt vào mắt xanh của bệ hạ được tuyển chọn tiến cung, nhất định đều là người vô cùng thông minh, tài đức vẹn toàn!” Nghĩ một lát, lại bợ đỡ thêm một câu: “Ngọc phi nương nương được hầu hạ người quả là may mắn!”

Hơn nữa, còn có thể cấm một cái sừng bự chẳng trên đầu bệ hạ, tội thân đây quả là vừa háo hức vừa vui mừng!

Hắn thích thú nhìn ta: “Nàng đang tự tăng bốc mình sao? Khoe mình cũng vô cùng thông minh, tài đức vẹn toàn hả?”

Mặt ta đỏ bừng, ghen hờn nhìn hắn trân trân... Thân làm Hoàng đế mà lại có thể trơ tráo đến mức này!

Cuối cùng, ta vẫn khó nén bi phẫn, tức giận nói: “Bệ hạ, trí nhớ của người kém quá, tội thân là bị tóm về tiến cung đó!” Điều này có sự khác biệt về bản chất với những mỹ nhân trong trang cam tâm tình nguyện tiến cung nhá!

“Nghe khẩu khí này của nàng là đang oán hận thuộc hạ của trẫm bắt nhảm người? Không được bắt nàng sao?”

...

Ta có thể phản bác lời lẽ của Hoàng đế bệ hạ, tiện thể trách móc Yến Bình phạm sai sót nghiêm trọng, không được bắt ta chăng?

Hắn thân nhiên cười với ta, bụng no căng rồi, dĩ nhiên tâm trạng cũng tốt.

“Hay là nàng chuẩn bị tắm rửa sạch sẽ rồi tự mình tiến cung đi?”

Ta vô cùng, vô cùng muốn vung nắm đấm lên gương mặt anh tuấn của Hoàng đế bệ hạ, đánh cho hắn thâm quầng một bên mắt!

... Cái miệng chết tiệt của hắn thật đáng ghét!

Người ta bảo, sử quan chấp bút như dao, cái miệng này của Phụng Triều Văn còn lợi hại hơn cả dao, rõ ràng đã làm ta phải cắt đứt mối lưu luyến với thịt kho tàu, hận không thể trào lệ xuất cung.

Điều kiện trước tiên là, hắn bằng lòng đại khai cung môn đặc xá cho ta.

Lúc Ngọc phi nương nương tiến vào, ta đang bê bát cơm ăn ngấu nghiến.

Nàng ta yếu điệu cúi chào Phụng Triều Văn, ta chẳng thèm nhếch mí mắt, một lần gấp liền hai miếng thịt kho tàu. Nhờ kỹ năng cướp thịt mà ta đã luyện đến trình độ vượt trội so với đám nam nhân trong doanh trại, ta bình thân nhét thịt vào mồm, rồi thêm một miếng cơm. ... Mẹ nó! Ngon thế chứ lại!

Nàng ta để lộ vẻ mặt căm ghét, ánh mắt quan sát tới lui chiếc váy ta mặc và dáng ăn của ta. Ta hoàn toàn không cho rằng giữa hai chuyện này có liên hệ mật thiết gì, mặc trang phục nữ nhi váy dài hay mặc trang phục nam nhân quần áo ngắn, ta đều phải ăn cơm.

Ta mỉm cười thân thiện với nàng: “Ngọc Phi nương nương cát tường!”

Tiểu Điền khi ở rừng bích đào đã nói Phụng Triều Văn đặc biệt cho phép ta không cần cúi lạy phi tần trong cung, bây giờ ta mới phát hiện được sự kì diệu của khẩu dụ này, đúng là tuyệt cú mèo.

Có trời biết, người ta không muốn quý lạy nhất chính là Tần Ngọc Tranh, vụ quý ở rừng bích đào chẳng qua vì muốn làm nàng ta mất mặt mà thôi. Ngày trước nàng ta toàn dùng chiêu này làm khổ ta... Ta muốn thử xem nó có hiệu quả hay không ấy mà.

Chắc nàng ta thấy thất vọng ta vẫn ưỡn thẳng, chẳng may có chút đáng về định quý lạy, nên gương mặt đẹp như hoa phù dung kia lại xuất hiện tà khí. Nếu giờ trong tay nàng ta có cây roi, nhất định sẽ quất về phía ta, đáng tiếc điện kiến Hoàng đế không được mang vật sắc bén, phi tần là người đầu gối tay ấp với bệ hạ, càng phải chấp hành nghiêm ngặt.

Nàng ta cười duyên dáng với Phụng Triều Văn, ông ọ nói: “Bệ hạ, hôm nay ở rừng bích đào thiếp đã nhìn thấy muội muội này, nàng ấy dung nhan thanh tú xinh đẹp, tỷ muội thân thiếp cô đơn trong cung, hiếm thấy bệ hạ lại tìm một muội muội nữa đến bầu bạn. Chỉ là thiếp không rõ nàng ấy tên họ là chi?”

Ta ghen hòng mãi mới nuốt trôi miếng cơm trong miệng.

Khả năng diễn xuất của con người này phải gọi là “bà tổ Xuyên kịch”[2], cả đời ta cũng không theo kịp, đành chịu lép vế.

[1] Xuyên kịch: Kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Trung Quốc như Quý Châu, Vân Nam.

Phụng Triều Văn nghiêm túc: “Phụ thân nàng ấy chỉ sinh có một mình nàng ấy, trăm chưa từng nghe nói còn có tỷ muội!”

Ta thầm cười hô hô, bệ hạ à, từ hôm qua tiến cung đến nay, bây giờ ta mới xem bệ hạ như người tốt.

Ánh mắt hắn liếc nhìn gương mặt ta, lại thân nhiên nói: “Ngọc Phi tới đây không biết có chuyện gì?”

Lúc này Tần Ngọc Tranh quả thực đã chết lặng đứng nguyên tại chỗ, thất lễ đến đây, ta cũng quay đầu nhìn. Cho đến khi Phụng Triều Văn nhẫn nại hỏi một lượt, nàng ta mới lấy khăn tay chấm vài cái nơi khóe mắt. Ta thấy khóe mắt nàng lập tức đỏ lên, nước mắt loáng một cái đã tuôn trào, yếu điệu khóc thút thít: “Hôm nay ở rừng bích đào thân thiếp vô tình xúc phạm đến cô nương đây, nghe nói nàng sống trong cung bệ hạ, nên thân thiếp có lòng tới nhận lỗi với nàng!”

Ặc, ta từ “muội muội” đã chuyển ngay thành “cô nương” rồi, Tần Ngọc Tranh quả nhiên phản ứng nhanh nhạy.

Theo hiểu biết của ta về Tần Ngọc Tranh, đây rõ ràng là nói dóc! Nàng ta tới đây tìm ta là thật, nhưng tìm ta để tính sổ hay nhận lỗi thì còn phải xem đã.

Nếu không nhờ câu nói chẳng hề nể nang của Phụng Triều Văn, hôm nay nàng ta chắc chắn đến để tố cáo ta.

Hơn nữa, lần này nàng ta dùng thân phận một phi tử đến nhận lỗi với một kẻ vô danh tiểu tốt như ta, rõ ràng muốn để Phụng Triều Văn nhìn ta như kẻ không có lòng khoan dung, là nữ tử lòng dạ hẹp hòi... Tiếc rằng ta đã từng làm những chuyện còn xấu xa hơn thế, nào có để ý hình tượng của mình trong mắt Phụng Triều Văn bao giờ.

Ta đặt bát xuống, hiếu kì hỏi: “Ngọc Phi nương nương, thảo dân khá tò mò, người bôi gì lên khăn tay vậy? Là mù tạt à? Sao lúc khóc có thể trào nước mắt trong thoáng chốc như vậy chứ?”

Nàng ta hiện tại đang khóc rất sinh động, rất kiểu mỹ... nhưng bị mấy câu của ta ngắt quãng, hận không thể vịn đứt chiếc khăn trong tay.

Ta vội vàng ngăn cản: “Nương nương thù được chiếc khăn không dễ dàng, ta sẽ không giật lấy người xem trên đó bôi cái gì, ta cũng chẳng muốn khóc. Người đừng nóng, vịn hòng chiếc khăn rồi quay về lại phải thù cái khác phí công sức lắm đó!”

Nếu chiếc khăn kia là ta, lúc này chắc chắn đã bị vịn đứt thành mấy đoạn.

“Khụ khụ...”

Hiếm thấy Phụng Triều Văn cũng có lúc mỉm cười với nữ nhân, ta còn tưởng hắn không biết thương hoa tiếc ngọc chứ. Hắn đối với ta không cần thì găm, chẳng dè dặt chút nào, giờ lại sợ ta ức hiếp ái phi của mình, cứ ho hắng ngăn cản ta.

“An Dật, tiện nhân nhà ngươi đừng có được dè dặt chân lân dè dặt đầu, làm bộ làm tịch!”

Ta áy náy liếc nhìn Phụng Triều Văn, bệ hạ à, dù rằng tội thần ta đây không hiểu lễ nghĩa khiến phi tử của người, mà đúng hơn là ái phi của người cứ phải cười lên đầu ta... Ta há có thể nhẫn nhịn mãi sao?

Ta cười híp mắt nghiêng đầu, vỗ tay tán thưởng: “Ngọc phi nương nương, người mắng rất hay! Người đúng là nên mắng thảo dân như vậy mà, giống hệt trước kia, chỉ lo thảo dân giành mất Yến Bình ca ca của người. Hề thảo dân cách Yến Bình ca ca nội trong mười bước, người sẽ vung roi chửi bới, đây mới là bản sắc hiền ngang của nữ tử Đại Trăn!”

Tần Ngọc Tranh tức tối ghen hòng, hét ầm lên: “Bệ hạ, người coi An Dật nói gì kia?”

Ta hình như phản ứng chậm, quỳ thụp xuống đất, dập đầu lia lịa: “Bệ hạ anh minh thần vũ! Tội thần quả thực nhất thời lỡ miệng, tội thần không dám nói nữa, không dám nói rằng hôm nay thần nhất thời hưng phấn, nhớ ra rừng bích đào đang đúng độ hoa thắm nên muốn tới văn cảnh, đâu ngờ trông thấy Ngọc Phi nương nương hẹn gặp riêng Yến tướng quân, đang đứng bên chiếc cầu đá nhỏ suýt chút đã biến thành hòn vọng phu...” Ta nhanh như chớp liền ngẩng đầu nhìn sắc mặt Phụng Triều Văn... ta không khỏi bàng hoàng.

... Hoàng đế bệ hạ à, phải chăng người chịu kích động quá lớn từ chuyện này, cho nên không những không nổi trận lôi đình mà còn cười toe toét thế kia!

Tần Ngọc Tranh khóc như mất cha mất mẹ, khẩu đầu không ngừng: “Bệ hạ, người không được nghe An Dật nói càn, nàng ta nói nhảm thành quen rồi...”

Ta liên tục phụ họa: “Đạ, tội thần đúng là kẻ nói càn nói nhảm, bệ hạ không cần coi là thật!” Nhưng đừng kích động quá vì chuyện bị cấm sùng này, nụ cười ấy của bệ hạ trông thật khó coi!

Phụng Triều Văn cố gắng gằn nụ cười trên môi xuống, lạnh lùng nói: “Ngọc Phi, còn không mau quay về Ngọc Hư cung tự hối lỗi!”

...

Ta bám vào cửa điện, lưu luyến nhìn theo bóng dáng thướt tha rời đi của Tần Ngọc Tranh đang đau khổ tột cùng, rồi quay đầu nhìn Phụng Triều Văn đang ngồi vững như núi, vẻ mặt khâm phục.

Bệ hạ có tấm lòng thật bao la, người khoan hồng độ lượng hoàn toàn không tính toán với một cung phi ‘hồng hạnh vượt tường’. Dung thứ đến mức nam tử bình thường không thể dung thứ, nhẫn nhịn đến mức nam tử bình thường chẳng thể nhẫn nhịn! Có thể nói, bệ hạ chính là tấm gương sáng cho nam tử bị cấm sùng trong thiên hạ noi theo!

Nhưng ngay sau đó, ta liền biết được tên Phụng Triều Văn này thích phân biệt đối xử, đối với người đầu gối tay ấp cùng hắn thì khoan hồng độ lượng, hoàn toàn không tính toán, đối với tội thần như ta thì đuổi cùng đánh tận, không chút lưu tình.

Không phải vì ta nói ái phi của người trông ngóng nam nhân khác đến nổi hóa thành hòn vọng phu sao? Người cũng đừng hẹp hòi ích kỉ coi ta như cung nhân để sai bảo chứ?

Trong phòng tắm hơi nóng mờ ảo, Phụng Triều Văn phoi ngực, bộ dạng uể oải nằm bò bên hồ tắm sai ta chạy đi chạy lại mấy lượt, hết bưng trà rót nước, chốc lại đòi ăn dưa, chốc lại đòi ăn trái. Từ lúc Tần Ngọc Tranh đau lòng quay về Ngọc Hư cung, ta chẳng khi nào được nghỉ ngơi.

Ta cạy mình da mặt dày, bận rộn liên hồi, tránh nhìn điều phi lễ. Phụng Triều Văn giễu cợt ta, hắn chẳng những không biết hối cải, trái lại còn được dè dặt chân lân dè dặt đầu, vẫy tay gọi ta: “An Dật, qua đây kỳ lưng cho trẫm”

Ta nghi mình nghe nhầm liền chớp chớp mắt. Hắn lại nâng cao giọng: “Còn không mau qua đây kỳ lưng cho trẫm?!”

Phụng Triều Văn cởi sạch quần áo bán khỏa thân rồi ngâm mình trong hồ tắm. Đáng ra phải thấy đỏ mặt xấu hổ, nhưng hiện tại hắn không những không đỏ mặt mà trông còn vô cùng dè dặt. Mắt phụng nhìn thẳng về phía ta, sức uy hiếp trong mắt cực mạnh. Ta xấn tay áo, đỏ mặt đi thẳng đến đó, miệng lầm bầm: “Cứ coi như tắm rửa cho Tiểu Hoàng vậy.” Ta cầm khăn và bỏ kết đặt cạnh hồ lên, ra hiệu bảo hắn quay người lại, bắt đầu chà xát.

Nửa người Phượng Triều Văn bám trên thành hồ ngọc, suối tóc đen nhánh, làn da bánh mật, trên tấm lưng dài rộng có mấy vết sẹo, cơ bắp cứng như thép, dáng vẻ hung hãn này không khác gì với cầm thú chuyên đi cướp bóc. Đáng ghét ở chỗ, ta chà được vài cái, tên cầm thú này vẫn còn lăm bằm: “An Dật, chắc nàng ở trong cung trăm chưa được ăn no hả?”

Kẻ núp dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, ta gắng nhẫn nhịn, bồi bổ sức lực.

Tên cầm thú cười nham hiểm, tự động tiếp lời: “An Dật, nàng và ta quen biết cũng được sáu năm rồi, ta quả thật không biết nàng cũng có mặt hiền lương như vậy.”

Ta cảm tức tên này nhắc đến chuyện cũ khó xử kia, trông bộ dạng phồn phơ của hắn, ta không kim chế nổi nữa, nhất thời kích động, song phi một cước đập thẳng Hoàng đế Đại Tề xuống hồ ngọc rồi nghênh ngang bỏ đi.

Bất luận ra sao, chuyện quen biết với Phượng Triều Văn là quá khứ xấu hổ mà xưa nay ta luôn sợ nhắc đến.

Sáu năm trước, Đại Trần và Đại Tề coi như còn tình bang giao hữu hảo, thỉnh thoảng xảy ra chút xung đột nhỏ, nhưng vẫn chưa trở mặt ra tay tàn nhẫn tranh giành lãnh thổ. Hoàng đế Đại Tề phái sứ giả tới Đại Trần đàm phán vấn đề biên cương, sứ giả đó chính là Thái tử điện hạ Đại Tề khi đó: Phượng Triều Văn.

Năm ấy ta mười bốn tuổi, đã làm thư đồng mấy năm bên Tiểu Hoàng, lòng si mê với Yên Bình không đổi thay. Chỉ là Yên Bình mấy năm nay quyết tâm luyện công, vóc dáng vạm vỡ, cao hơn ta hẳn nửa cái đầu, không còn là bé trai hồi nhỏ bị ta lôi đi nữa.

Hắn càng lớn càng khôi ngô tuấn tú, ôn nhu nhã nhặn, đối với người khác luôn khiêm nhường lễ độ. Nhưng chỉ duy nhìn thấy ta, đôi mắt hắn lại tràn ngập băng tuyết lạnh giá, giữa Tam Phục Thiên[3] cũng có thể khiến người ta lạnh gáy, mồ hôi đang đầm đìa buộc phải chảy ngược vào trong.

[3] Tam Phục Thiên: Chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục gồm 10 ngày tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí, trung phục gồm 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí, mạt phục gồm 10 ngày tính từ canh thứ nhất sau Lập thu.

Ta ngồi suốt đêm trên cành cây ở rừng bích đào, ôm đầu đau khổ, vạn phần không muốn nhớ lại tất cả những chuyện này, đến nay chỉ có thể giải thích vì tuổi trẻ nhiệt huyết, không biết lòng chàng sắt đá.

Cũng vào dịp dạ yến cuối xuân như thế này, vì ban ngày cùng Tiểu Hoàng đến rừng bích đào chơi, ta cảm thấy vô cùng yêu mến loài bích đào rực rỡ, nên chỉ mong có cơ hội được cùng Yên Bình trải qua một đêm vui vẻ dưới tán cây này. Ta chuẩn sớm khởi yến tiệc chào đón Thái tử Đại Tề, ngay cả trông hắn ra sao ta cũng không rõ, cứ ngồi ngáy dưới tán cây bích đào đợi Yên Bình.

Thông thường một người hành tẩu trong cung đã lâu đều biết cách lung lạc cung nhân, ta ở bên Tiểu Hoàng lâu như vậy, nhưng đi theo thái phó chỉ học được chiêu vừa đâm vừa xoa, chính là “đánh người ta một đòn đau, rồi cho người ta hai trái táo”. Thái giám bên cạnh Tiểu Hoàng đều từng bị ta hung dữ trừng trị, nhưng trước giờ tiền tiêu vật cha cho ta đều rất thoải mái, tiền thưởng đám thái giám đó nhận được từ ta cũng rất hậu hĩnh, vậy nên thường ta bảo sao chúng nghe vậy.

Ta đoán Tiểu Hoàng sẽ tham dự yến tiệc một lát rồi lên trốn đi, nên đặc biệt căn dặn thái giám bên cạnh hắn, đợi khi Thái tử điện hạ trở về đông cung phải lặng lẽ mời Yên tiểu lang, chỉ nói rằng Thái tử điện hạ hẹn riêng hắn tới rừng bích đào có việc cần bàn bạc.

Tiểu Hoàng trước nay luôn ý lại Yên Bình, dù hắn là thị tòng[4] đông cung, Tiểu Hoàng vẫn luôn miệng gọi “Yên Bình ca ca” “Yên Bình ca ca”. Có lẽ do người kẻ vị của bộ hạ thế trạng yếu ớt, lại lớn lên trong thâm cung từ nhỏ, còn Yên Bình luôn ôn nhu nhã nhặn, để Tiểu Hoàng ở cùng hẳn quả không tồi.

[4] Thị tòng: Ý chỉ người theo hầu và bảo vệ hoàng tộc, quan lại.

Ta tin chắc Yên Bình sẽ tới, bởi dù hắn nghĩ ra đây là mưu kế của ta, cũng sẽ sợ hãi ngộ nhờ do Tiểu Hoàng nhấn nhủ thật. Và lại người mời hẳn đầu sao cũng là cung nhân hầu cận của Tiểu Hoàng.

Ta đợi ở rừng bích đào đúng một canh giờ mới nghe thấy tiếng bước chân vọng đến từ phía cầu đá nhỏ bên kia. Thiếu niên dáng người vững chãi từng bước tiến lại gần, khoảnh khắc đó lòng ta bối rối khôn xiết, vừa mong hắn gần thêm chút nữa, lại sợ hắn nhìn thấy mình rồi sẽ quay người đi mất. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, ta núp sau cây đại thụ ở rừng bích đào, chỉ để lại một chiếc đèn lồng treo cao trên cành cây rọi sáng mờ ảo bóng dáng thiếu niên đang tiến lại gần.

Thiếu niên đó tiến lại càng gần, ta đã nhìn rõ gương mặt anh tuấn ấy, hắn đến dưới tán cây, ngửa cổ liếc nhìn chiếc đèn lồng, cười khẩy một tiếng, giọng chế nhạo hết sức, vẻ mặt bức bối, lớn tiếng nói: “An Dật, đây là mấy trò nham hiểm của ngươi? Nếu đã gọi ta đến rồi, sao lại co đầu rút cổ, không dám lộ diện?”

Xưa nay Tiểu Hoàng luôn có cung nhân xung quanh hầu hạ, hắn đến nơi đây trông thấy khung cảnh yên tĩnh này đương nhiên sẽ nghĩ đến đó là ta.

Ta nhích từng bước khỏi bóng cây, cúi đầu đứng trước mặt hắn, nhất thời nhụt chí, chỉ thấy xấu hổ hết sức. Đứng cùng với một thiếu niên anh tuấn nhường này, trái tim ta dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng thiếu niên đứng trước mặt ta không hề nghĩ vậy. Hắn mỉm cười: “An Dật, nếu ngươi đã gọi ta đến, chắc có việc gì rồi?”

Ta lắc lắc đầu, vội vàng ngẩng lên nhìn hắn, băng giá tràn ngập trong mắt hắn quả thực khiến người ta hận không thể moi quả tim ra dâng đến trước mặt

hắn để dung hòa sự lạnh lẽo trong đôi mắt này.

“Nếu không có việc, vậy ta đi đây!” Hắn nói rồi dứt khoát quay người định đi.

Ta bắt đầu lo lắng, phí bao công sức mới lừa được hắn tới đây, sao có thể bỏ qua cảnh sắc tuyệt đẹp này. Vừa cuống lên đã quên ngay quy tắc của hắn, ta vội tay kéo tay áo hắn, ấp úng nói: “Hoa bích đào... nở rất đẹp, ta muốn... ta muốn gọi người đến thưởng hoa...”

“Đêm hôm khuya khoắt, ai ngắm nổi hoa nở đẹp hay không? Lòng dạ người khó lường nhỉ?” Hắn lạnh lùng quăng một câu khiến những lời tận đáy lòng ta tắc nghẹn tại chỗ.

“Bùm” một tiếng, mặt ta nóng bừng như lửa thiêu đốt... Suy đi tính lại mà ta lại quên mất buổi đêm thì thưởng hoa kiểu gì? Làm thế nào để ngắm được cảnh sắc rực rỡ của khu rừng đây?

Còn chưa nghĩ thông, chỉ thấy chân nhói đau, rồi cơ thể bỗng bay lên theo, rơi tùm xuống chiếc hồ cạnh rừng bích đào. Thiếu niên đó đứng bên hồ, giọng nói thanh nhã, rõ từng câu từng chữ: “An Dật người đã quên quy tắc của ta rồi? Ta không ngại giúp người thanh tỉnh trong chiếc hồ này đâu!” Dứt lời, hắn quay người rồi đi, y phục trắng toát càng làm nổi bật ánh trăng âm đạm băng giá.

... Ta mê trai đến mù mị đầu óc, trước mặt hắn ta động một tí là phạm sai lầm, sợ hắn đi mất nên trong lúc lo lắng ta đã quên hẳn, từ sau khi vốc dáng hắn trở nên cao lớn, võ công đã vượt cả ta, liền nghiêm cấm ta lời lời kéo kéo hắn, cho dù chỉ kéo một góc áo của hắn, cũng sẽ bị hắn đánh cho một trận.

Tuy là cuối xuân nhưng nước hồ lạnh thấu, ta run rẩy trào ra khỏi hồ, ngồi trên bờ ngẩn ngơ một hồi, cảm giác toàn thân phải hứng chịu tất cả những buốt giá của đêm nay. Nhìn thử xung quanh, không có lấy một bóng người, ta liền tháo tóc, rồi cởi áo dài và nội y vắt nước, đang định choàng lên người thì nghe thấy có tiếng cười khê trong rừng bích đào, một giọng nam quyến rũ vang lên: “Tiểu Điền, lúc đầu ta còn tưởng danh gia vọng tộc Đại Trần thích chơi trò đồng tính, thì ra là mỹ nhân mạng trái tim si tình. Vị Yên tiểu lang này đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc!”

Ta nhanh như chớp choàng y phục ướt đầm lên người, quát to vọng sang: “To gan! Kẻ háo sắc ở đâu chui ra, đêm hôm khuya khoắt dám xuất hiện tại ngự hoa viên?” Nói xong, hàm răng ta va vào nhau lập cập, cứ như bị hột hơi.

Một cặp chủ tử ló ra khỏi rừng bích đào, nam tử dẫn đầu thân hình trắng kiết, phong thái hiên ngang, ngũ quan sắc nét, mắt phượng đầy vẻ châm chọc, đang bước tới gần ta. Hắn quan sát ta một lượt từ trên xuống dưới đúng lúc ta tay chân luống cuống mặc y phục, nói với người hầu bên cạnh mình: “Tiểu Điền, ta còn tưởng thiên kim tiểu thư nhà nào to gan lớn mật, hóa ra là An tiểu lang, ‘con trai duy nhất’ của An tướng quân à!”

Hắn đặc biệt nhấn mạnh bốn chữ “con trai duy nhất” kia, rõ ràng chẳng mang ý tốt đẹp gì.

Ta vừa xấu hổ vừa tức giận, nữ giả nam trang suốt mười mấy năm lại bị nam tử lạ hoắc này phát hiện. Nếu chuyện lan truyền ra ngoài, không những cha ta sẽ mất mặt khi quân, mà giả trẻ lớn bé trong nhà cũng chắc chắn không có được kết cục tốt đẹp.

Ta khó khăn lắm mới mặc xong y phục, trừng mắt nhìn nam tử kia, ngập ngừng nói: “Các hạ là Thái tử điện hạ Đại Tề?”

Trong cung xưa nay không có nam nhân bên ngoài lọt vào, chỉ cần là người vào được cung thì ta đều quen biết. Theo lời đồn đại, nam tử Đại Tề thân hình cao lớn, đêm nay lại mở yến tiệc thiết đãi sứ giả Đại Tề, ngoài thượng khách là Thái tử ra, ta thực không nghĩ còn có người nào khác.

Hắn tiến lên một bước, cả người ta lọt thỏm dưới bóng hắn. Hắn khẽ mỉm cười, để lộ hàm răng trắng: “Tại hạ Phượng Triều Văn, Thái tử Đại Tề.”

Nhiều năm sau, ta vẫn rất hổ thẹn với sự nhát gan hồi đó của mình. Lần đầu tiên Phượng Triều Văn xuất hiện trước mặt ta, khi hắn lợi dụng ưu thế chiều cao để uy hiếp ta, ta đã lùi một bước lớn về phía sau, khiến cho lần giao đấu với hắn mấy năm sau đó, ta luôn bị lép vế, cơ hội thắng rất ít.

Màn đêm tĩnh mịch, ta ngồi trên cành cây hơi dịch chuyển cơ thể một chút, chỉ nghe thấy tiếng “rắc” của cành bích đào vang lên giòn tan, một cành cây nhỏ đã bị ta đập gãy, rơi bịch xuống đất. Ta đang bám trên cành cây, lại nhớ ra một vấn đề vô cùng quan trọng: Với tư cách một tên cầm thú, một tên cầm thú trước mặt người khác thì vẫn nhã, đêm hôm khuya khoắt thì biến thân, Phượng Triều Văn trước nay luôn gìn giữ phong cách cầm thú của hắn trước sau như một. Hôm nay lúc hắn bị ta đập xuống hồ tám không chút lưu tình, thế nào cũng lại biến thân lúc nửa đêm, vậy ta... đêm nay ta ở đâu?

Cùng lúc đó, có người xông đến từ bóng cây bên hồ, lạnh lùng hét: “Kẻ nào? Xuống đây?” Xẹt một tiếng, trường kiếm đã xuất chiêu.

Ta vội vàng thanh minh: “Là người quen, người quen...” đồng thời chậm rãi trèo xuống.

Vừa chạm đất ta liền ngó thử xem ai. Vui rồi. Haiz, đúng là người quen.

Người đêm khuya im lặng đứng trong bóng cây bên hồ này chính là Yên Bình. Hắn trông thấy người quen, cứ như trông thấy gương mặt của Hoàng đế bệ hạ, cũng không làm khó ta, giọng nói thông thả hơn nhiều: “An Dật, nửa đêm nửa hôm sao người lại ở đây?”

Ta nhìn gương mặt trải qua mấy năm đã có nhiều thay đổi của hắn, nhớ đến thiếu niên trước kia lạnh lùng với ta, mà xui quỷ khiến thế nào ta lại nói một câu: “Nhớ năm đó, người đá ta một cước rơi xuống chiếc hồ này.” Ồ, chủ yếu là nhớ đến vụ gặp mặt lần đầu hớ hênh với Phượng Triều Văn, hối hận vì sự hèn nhát của bản thân mà thôi. Việc càng đáng hận là sau bao nhiêu năm như vậy, ta vẫn chưa thể thẳng lưng đứng trước Phượng Triều Văn, và lại với tình hình hiện nay, có khả năng cả đời này ta đều phải khom lưng quỳ gối trước hắn nên cũng thấy hơi buồn bực.

Nhưng, người đứng trước ta đây, không biết là do ba năm chưa gặp nên ta bị hoa mắt, hay vì nguyên nhân nào khác, nếu ta không nhìn nhầm, trong tích tắc, trên gương mặt hắn hiện lên chút bối rối, “Hồi đó tuổi nhỏ... hành sự quá mức cực đoan...”

Đây có coi như xin lỗi không?

Sinh thời được nghe thấy câu xin lỗi kiểu này thốt ra từ miệng Yến Bình thì ta chết cũng nhắm mắt.

Ta có chút xúc động, hận không thể ho ra thơ thở ra vần để bày tỏ sự cảm khái với thế sự đổi thay, lòng người khó đoán. Đáng tiếc ba năm nay tay cầm cuộc xềng, đối với việc làm thơ văn nhả cao quý này sớm đã không còn quen thuộc, nên thôi, coi như không biết gì. Ta tiến lên trước hai bước vỗ vỗ vai hắn, ra vẻ cảm thông khuyên bảo: “Yến tướng quân chớ buồn, ta hiểu, ta hiểu cả!”

Lúc này đến lượt hắn chẳng hiểu gì, đôi mắt dịu dàng nhìn thẳng ta mang theo chút mơ hồ hoặc là giả ngốc. Cha ta từng nói, phàm là người làm chính trị đều giỏi giấu thông minh giả hồ đồ. Mà việc ta thích nhất chính là lật tẩy tất cả.

Ta thở dài một tiếng, lòng buồn bã: “Yến tướng quân đứng bên hồ này nhớ nhưng giai nhân, tiếc thay nàng là hoa đã có chủ, việc này ta hiểu, ta hiểu cả.”

Trong mắt hắn bỗng lóe lên ánh kinh ngạc, nhìn ta chằm chằm, hết như đang nằm mơ: “Người hiểu cả ư?”

Nhớ khi Bá Nha gặp Chung Tử Kỳ, chắc Bá Nha cũng xúc động như hắn lúc này[5].

[5] Bá Nha và Chung Tử Kỳ là hai người bạn tri kỷ có sự tương thông sâu sắc đặc biệt trong âm nhạc. Sau khi Chung Tử Kỳ chết, Bá Nha đã đập đàn ngừng chơi nhạc vì cho rằng từ nay không còn ai có thể hiểu hết ý nhạc trong tiếng đàn của ông.

Ta gật đầu lia lịa: “Kỳ thực chuyện này Phượng Triều Văn hành xử chẳng ra sao, rõ ràng biết người và Tần Ngọc Tranh đôi bên tương ái, nhưng cứ phải làm kẻ thứ ba chia thây rẽ uyên... Tuy ta rất thông cảm với cảnh ngộ của Yến tướng quân, nhưng quả thực muốn giúp mà lực bất tòng tâm!”

... Khả khả, kẻ cả có thể giúp ta cũng không giúp đâu, để xem quân thần các người hai kẻ tranh một nữ nhi, đây đúng là cảnh nào nhiệt hiểm thấy!

Yến Bình u ám liếc nhìn ta, nghĩ đến nỗi khổ “cầu mà không được” của hắn, cái tật khoan dung độ lượng không tính toán chuyện xưa của ta lại tái phát, ta dò hỏi: “Hay là... Yến tướng quân viết thư tình, ta sẽ lên giúp người mang vào Ngọc Hư cung?” Vừa hay hôm nay Ngọc Phi nương nương bị ta chọc tức đến òa khóc chạy mất, nếu có bức thư an ủi, chắc sẽ dễ chịu hơn nhiều.

Như vậy, lần sau nàng ấy đụng phải ta, ta mới có thể dè dặt cười cợt mà không hề mềm lòng hồ thẹn nhỉ?

Yến Bình nghe ta nói liền bật cười, từ nhỏ tới lớn ta đã quen nhìn vẻ mặt lạnh lùng của hắn, mặc dù cũng từng trò chuyện cười nói với người bên cạnh, nhưng chưa từng cười híp mắt với ta bao giờ. Hắn đột nhiên mỉm cười, nụ cười tựa như mảnh trăng ló sau rặng mây. Ta không khỏi dờ dẩn ngắm hắn, lại cảm thấy hành động này của mình không ổn, chỉ e phạm phải điều kiêng kỵ năm xưa của hắn, rồi lại bị đá xuống hồ thêm lần nữa thì đúng là lợi bất cập hại. Ta lập tức quay đầu ngắm hoa bích đào nở bung trong đêm tối.

Hắn vẫn chưa nổi giận.

Hoặc là, dù hắn đã nổi giận rồi, nhưng lúc đó ta không nhìn thấy.

Hồi trước ta từng dùng tất cả tinh lực để ý tới hi, nộ, ái, ố của hắn, ta hoặc tự mình thăm phỏng đoán, hoặc gián tiếp hóng hớt qua người khác. Bây giờ ta tôn thờ sự hài hòa, chiến tranh giữa Đại Trần và Đại Tề đã kết thúc, bách tính an cư lạc nghiệp, những chuyện cũ giữa ta và Yến Bình cũng nên để tan theo mây khói, không lưu lại chút dấu vết.

Nghĩ thông điều này, ta chợt cảm động vì sự cao thượng tiết nghĩa của mình, lại nghiêng đầu nhìn hắn, giục liên tục: “Không còn sớm nữa, nếu Yến tướng quân muốn ta đưa thư hộ thì mau mau viết đi chứ? Hay là, có vật liên thân muốn chuyển, ta cũng vui lòng làm chân sai vặt.”

Còn chậm trễ nữa, ta cũng mất luôn bữa tối của Phượng Triều Văn, ta thực không muốn bị đối bụng.

Ý cười trên gương mặt hắn đông cứng, biểu cảm có chút phức tạp, có điều chuyện này không đến lượt ta lo lắng, đây là nam tử cùng Tần Ngọc Tranh đôi bên tương ái, nên để tự họ lo cho nhau thì hơn.

Ta lắc lắc đầu, chắc hắn vẫn không tin nhiệm ta lắm.

Ta có thể hiểu, tư thông cung phi là trọng tội trong cung, đem điểm yếu này đặt vào tay ta, còn có cả vật chứng, e rằng Yến Bình sẽ ngủ không ngon suốt cuộc đời mất.

“Nếu Yến tướng quân không cần ta làm chân sai vặt, vậy ta phải về nghỉ ngơi đây. Bên hồ nặng hàn khí, tướng quân cũng quay về đi.” Hắn cười thờ ơ, ta lại thêm một câu: “Nhớ nhưng một người, thật ra dù đứng trong rừng bích đào hay chui trong chăn ấm cũng có thể nhưng nhớ hết như vậy.”

Ta vẫy tay, bước chân nhanh nhẹn đi về phía Trùng Hoa cung.

“An Dật, trước kia nàng... cũng từng nhớ nhưng một người như thế này sao?” Giọng nói của Yến Bình vọng đến từ sau lưng.

Ta bỗng dừng bước, lắc đầu: “Chuyện trước kia ta đã quên hết tất cả, không nhớ một chút gì.”

Trùng Hoa điện sáng như ban ngày, ta đi đi lại lại trước cửa bốn năm lượt, lại nằm bò xuống nhìn vào trong qua khe cửa, Phượng Triều Văn đang ngồi

trước ngư án phê duyệt tấu chương, trên chiếc bàn tròn cách đó không xa, bốn món một canh sớm đã nguội ngắt rồi.

Đang chuyên tâm ngắm nghía thức ăn trên bàn, nước miếng chảy ròng ròng, bỗng nghe thấy Phụng Triều Văn thân nhiên nói: “Vào đây.”

Ta nhìn trái nhìn phải, thị vệ canh giữ cửa đứng im như khúc gỗ không hề nhúc nhích.

“Vào đây.”

Giọng nói này nghe có vẻ đã hơi mất kiên nhẫn.

Ta chọc chọc thị vệ bên cạnh, hạ thấp giọng nói: “Còn không mau vào đi, bệ hạ gọi người kia.”

Đột nhiên từ trong điện vọng ra tiếng quát: “An Dật, lăn vào đây!”

Ta nhích từng bước, chậm chậm lết vào Trùng Hoa điện, quỳ lạy xong xuôi, thành thật trả lời: “Bệ hạ, tội thần không biết lăn.”

Phụng Triều Văn ngừng bút, trong mắt ý cười xấu xa: “Nàng không biết lăn, sao biết đá người vậy?”

Ta khầu đầu: “Bệ hạ anh minh thần vũ, tội thần quả thực không biết lăn, chỉ bằng mời bệ hạ dạy tội thần lăn như thế nào, tội thần sẽ lăn lại cho bệ hạ xem!”

“Phì” một tiếng, Điền Bình Thanh phía sau Phụng Triều Văn đang bụm miệng cười, người run bắn bật quay qua chỗ khác, cúi gập nửa người, trông vô cùng khổ sở.

Phụng Triều Văn đá hần một cái: “Muốn cười cút ra ngoài mà cười!”

Điền Bình Thanh bước mau lui xuống.

Phụng Triều Văn mờ ám nhìn ta: “An Dật, nàng ra ngoài một lúc chắc đi dạo mệt rồi?”

Lời này dịu dàng hết sức, nếu kết hợp thêm gương mặt tình cảm chân thành, có lẽ ta sẽ cảm động đến rơi nước mắt. Ta định học theo Tần Ngọc Tranh, nhẹ nhàng trả lời hần: “Đa tạ bệ hạ quan tâm, tội thần không mệt.” Nhưng trước nụ cười mờ ám kia của Phụng Triều Văn, cảm động cỡ nào cũng tiêu biến hết cả.

Ta cảnh giác lùi về sau một bước, lắp bắp nói: “Không... không mệt, một chút cũng không mệt.”

“Ta thấy nàng mệt đến phát hoảng rồi.” Hần cười dịu dàng, khẽ nói với ta: “Chắc nàng hơi đói.” Không buồn tranh cãi, hần mở miệng gọi: “Người đâu, đưa cô nương đi tắm rửa một lượt.”

Bốn cung nữ to khỏe lập tức xông vào cửa điện, bộ dạng hùng hổ, tiến lên trước lôi tay nhấc chân ta. Ta giãy giụa gào thét thảm thiết, chúng khiêng thẳng ta đến đục điện không chút trở ngại, thô lỗ ném ta vào hồ tắm làm nước trong hồ bắn lên tung tóe.

Ta vùng vẫy trong hồ mấy cái rồi nằm bò bên mép hồ, cười nịnh bợ: “Bốn vị tỷ tỷ, xưa nay An Dật quen tắm một mình, các vị tỷ tỷ vất vả nhiều rồi, hay là cứ để An Dật tự tắm nhé.”

Bốn cung nữ thô lỗ kia chen nhau lấn tới, thuần thực lột sạch y phục trên người ta, dùng khí thế giặt giũ y phục tạp dịch hạ đẳng trong cung, bắt đầu xán tay áo chà xát ta...

Trận tắm rửa này kéo dài suốt một canh giờ, lúc ta lần nữa bị khiêng về Trùng Hoa điện đã đói đến nổi bụng lép kẹp.

“Bệ hạ à, người tìm ở đâu về bốn vị tỷ tỷ đây vậy, lực tay quá mạnh, chà xát đến mức tội thần tróc mất mấy lớp da rồi.”

Phụng Triều Văn dù bận rộn nhưng vẫn ung dung, đang nghiêng người dựa trên long sàng, cầm quyển sách lật xem. Bụng ta chất đầy oán khí vì bị vứt xuống hồ, bị người ta dùng ruột mướp chà, lại bị mấy cung nữ xinh đẹp ấn xuống giường nhỏ bên hồ, bôi lên người mấy lớp dầu thơm, sửa móng chân móng tay. Ta bị giày vò xong một lượt như vậy mà hần giả bộ làm ngơ, thân nhiên nói: “Họ đều là cung nữ chuyên cạo bỏ của tạp dịch điện, chắc thường ngày cạo bỏ quen rồi nên không biết không chế sức lực lắm.”

Ta đau khổ vô bờ, nhìn hần ai oán hết lần này đến lần khác.

... Tên cầm thú thù vật quen thói, bụng dạ hẹp hòi!

Ta lại ngửa chân rồi đây!

Hần cầm sách che nửa mặt, chỉ để lộ đôi mắt sâu thẳm, nghe giọng hết sức dịu dàng quan tâm: “Ba năm nay nàng lưu lạc bên ngoài, không ai hầu hạ bên cạnh nên chưa quen thói. Như vậy đi, sau này bốn kẻ đó sẽ làm cung nữ hầu cận của nàng, chuyên hầu hạ nàng tắm rửa.”

Ta đau khổ quay đầu nhìn bốn cung nữ vai u thịt bắp phía sau, thấy trên mặt họ hiện lên vẻ không thể chấp nhận, ta càng đau xót vô cùng: Ta không ghét các người cạo bỏ như cạo bỏ thì thôi, các người lại dám chê ta không cứng bằng cái bỏ... Đây sao có thể gọi là tình người chứ...

Điền Bình Thanh kìm nén đến nỗi mặt đỏ lựng, nghiêng răng bặm môi cố chịu đựng kiềm nén tiếng cười bật ra.

Phượng Triều Văn xua tay: “Các người lui cả đi.”

Bốn cung nữ vai u thịt bắp kia cúi đầu bước nhanh lui khỏi Trùng Hoa điện.

Phượng Triều Văn chỉ vào thức ăn trên bàn: “Không đói sao?”

... Vốn dĩ là đói, nhưng nghe thấy tin dữ kinh hãi như thế, ta nào còn có bụng dạ mà ăn?

Sắp đến mùa hè rồi, khi trời nóng ta hận không thể một ngày tắm ba lần, đúng là cuộc đời đau khổ không một tia hy vọng...

Ta có thể sống trong thiên lao không?

Nghe nói nơi tòi tàn đó đông lạnh, hạ còn lạnh hơn, không tắm chắc cũng không sao.

Phượng Triều Văn bỏ sách xuống, mắt sáng lấp lánh, có lẽ đã báo được mối thù ăn đập kia nên tâm trạng rất thoải mái, mỉm cười rạng rỡ với ta: “Xem ra An Dật không đói. Điền Bình Thanh đâu, bảo người đem thức ăn đi...”

Ta nhào lên phía trước, vót vát bữa tối cuối cùng, cũng chưa từng nghĩ nhiều tại sao trên bàn chỉ có một đôi đũa, nhưng lại có hai cái bát. Chỉ có điều, trong đó có một cái bát trống không.

Ta không màng đau buồn, ăn uống hăng say. Phượng Triều Văn lật sách, thản nhiên nói: “An Dật, đôi đũa nàng đang cầm trong tay là đôi đũa trẫm vừa dùng qua.”

Một tiếng “keng” vang lên lanh lảnh, đôi đũa rơi xuống bàn.

Cái mặt dày của ta bỗng nóng bừng như thiêu như đốt... Hấn nhất định là cố ý, nhất định là cố ý...

Ta vừa xấu hổ vừa giận dữ quay đi, tiểu cung nữ Nga Hoàng cầm một đôi đũa trong tay, nhìn ta đầy tội nghiệp, bộ dạng như sắp khóc đến nơi. Bé à, ta còn muốn tìm chỗ gào khóc một trận hơn người đó...

Ta tưởng rằng, chuyện đến đó là xong.

Nào ngờ cảm thú sở dĩ được gọi là cảm thú, chính bởi cách tư duy không thể dùng cách tư duy của con người mà cân đo đong đếm, tâm lý “thù vật cũng phải trả” này không thể dùng tiêu chuẩn đạo đức của con người mà so sánh đánh giá.

Ta ăn uống no say, súc miệng rửa mặt xong xuôi, nom nớp lo sợ leo lên long sàng, nhẹ nhàng vượt qua đôi chân dài của quân địch, thảnh thơi nhìn lên bệ hạ đang chăm chú đọc sách, thấy lông mày hấn chưa hề nhếch lên, rõ ràng hoàn toàn không chú ý hành động nhỏ nhặt của ta. Trải qua muôn vàn gian khổ, ta đã đến được chỗ của mình, nhẹ nhàng co người thành một cụm, quay mặt về phía tường, đầu óc mơ màng sắp chìm vào giấc ngủ.

Người sau lưng mãi chưa lật trang sách, ta vui trong chốn mộng, nín thở tập trung tinh thần. Đột nhiên trước mắt sáng bừng, chiếc chăn mỏng bị tung ra, một đôi tay rắn chắc lôi ta dậy, đè lên vùng ngực nở nang của hấn.

Nhịp tim bình thản sát bên tai ta, ta lên giường nhìn, nhưng liền chạm phải ánh mắt lạnh lẽo quan sát của Phượng Triều Văn, hấn thờ ơ: “Nghe nói hôm nay nàng đòi tiểu cung nữ canh tụyet tử?”

Qua giọng nói, ta cảm thấy hình như hấn không vui. Suy đoán mãi mà ta vẫn chưa nắm được mấu chốt, đành chịu thất bại, thành tâm thỉnh giáo: “Bệ hạ đang vắn tội hay khen thưởng thần vậy?”

Bàn tay hấn vuốt ve nhẹ nhàng đỉnh đầu ta, nhưng trong giọng nói chất chứa hàn khí lạnh giá: “Đến giờ nàng vẫn thân mang trọng tội ư?”

Ta rụt cổ lại, gật đầu chán nản vô cùng.

Tên này loáng cái đã nắm được chỗ hiểm của ta rồi.

“Có từng nghĩ sẽ lập công chuộc tội?”

Hai mắt ta sáng bừng, lập tức ngẩng đầu nhìn hấn, cứ như nhìn thấy con đường tự do tươi sáng mở rộng ngay trước mắt.

Bàn tay hấn từ trên đỉnh đầu ta vuốt nhẹ trượt xuống, ngón tay thô ráp lướt nhẹ qua mặt ta, thờ ơ truyền thánh dụ: “Chỉ cần nàng nỗ lực phấn đấu vì hoàng tự[6] Đại Tề, trẫm sẽ để nàng lập công chuộc tội.”

[6] Hoàng tự: Con cháu vua.

Ta bị phản trừng mắt nhìn hấn: “Bệ hạ... người...”

“Hoàng tự” ư, đó không phải chính là “con” sao?

Từ khi gặp Phụng Triều Văn, ta thường bị phần khôn xiết, nói không thành lời, trí lực giảm sút, ngay đến sức tấn công cũng càng ngày càng yếu.

Nếu ta không nghe nhầm... hân mỉm cười gật đầu, trên mặt hiện lên câu “Nàng đoán đúng rồi, đáng được khen thưởng”, rồi cúi người hôn lên môi ta: “Phải, nàng hiểu đúng rồi đó, sinh con cho trẫm, trẫm sẽ xá tội cho nàng!”

Ta cứng họng.

... Tất cả phi tần trong hậu cung của Hoàng đế Đại Tề đều mất khả năng sinh con rồi chắc?

Cuối cùng ta không nhịn nổi nữa, gào ầm lên: “Dựa vào cái gì chứ?”

Phụng Triều Văn cười tươi rạng rỡ: “Thì dựa vào việc bây giờ nàng vẫn là tù nhân đợi chém đó.”

Ta oán hận trừng mắt nhìn hân, khoe miệng hân hơi nhếch lên, để lộ hàm răng trắng: “Lẽ nào nàng muốn bị lăng trì xử tử?”

Ta nằm sấp trên người hân, bắt giác run cầm cập, tưởng tượng ra miếng thịt người nhúng lẩu... Đó không phải mục tiêu sống của ta nhá!

Cha nói, con người ta không được xem nhẹ chuyện sống chết, phải nhận định thời thế, quý trọng sinh mạng.

Ta không được tùy tiện từ bỏ sinh mạng nhỏ bé của ta, bằng không xuống cửu tuyền bị cắt hết thịt thành bộ xương trắng, e rằng ngay cả cha cũng không nhận ra ta mất.

Hân thấy ta không còn cứng đầu tranh cãi, cười đắc ý: “Vậy nên, canh tuyệt tử gì kia sau này nàng không cần nhắc đến.” Dứt lời, hân như hổ đói vồ mồi, lật người lại làm ta ngã xuống giường, mặc cho ta vùng vẫy thế nào, cuối cùng vẫn không thoát khỏi sự trói buộc của hân.

Ngày hôm sau, lúc ngủ dậy, trước ngực ta chỗ xanh chỗ tím, Nga Hoàng mặt phần ngượng ngùng, dường như đêm qua người nằm trên long sàng là nàng ấy chứ không phải ta vậy.

Ta ước chừng da mặt mình càng ngày càng dày.

Nàng mỏng manh yếu ớt, hầu ta mặc y phục còn cần ta gấp người phối hợp. Nàng nghĩ một lát, khẽ lên tiếng: “Cô nương, chỉ bằng gọi bốn tỷ tỷ kia đến hầu người mặc y phục? Bệ hạ cũng nói rồi, sau này bốn tỷ tỷ ấy sẽ là cung nữ hầu cận của người.”

Ta vừa nhớ đến bốn cung nữ vô cùng mạnh mẽ kia đã thấy đau đầu, tuy xuất thân và nghề nghiệp của con người đều không thể chọn lựa, nhưng ta cho rằng tốt hơn là mỗi người mỗi nghề. Ví dụ để thợ rèn đi bán đậu phụ, chắc chắn không phải lựa chọn hay.

Ta lắc đầu, khiêm tốn chối từ: “Mấy năm trước ta luôn tự lo cho mình, thật ra cũng không cần bốn vị tỷ tỷ hầu hạ, nếu tạp dịch điện của họ bận đến bù đầu ngập cổ, hay cứ bảo họ quay về đi.”

Nga Hoàng mở to đôi mắt ngây thơ, ngập ngừng nói: “Cô nương không biết sao? Bốn vị tỷ tỷ này thật ra là quan võ, hoàn toàn không phải cung nữ của tạp dịch điện. Ngày trước đời kinh đô đi đánh giặc, thời chiến loạn họ phụng mệnh bảo vệ nữ quan của Thái hậu và các nương nương, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng những chuyện hầu hạ thế này không bao giờ phiền đến họ lo lắng. Bệ hạ ra lệnh bảo họ tới hầu hạ cô nương, đây đúng là sự sủng ái mà phi tần trong cung đều chưa từng nhận được.”

... Phụng Triều Văn nói, họ là cung nữ cợ bỏ của tạp dịch điện mà...

Rốt cuộc hân hận ta đến mức nào chứ?

Ta nghĩ, Phụng Triều Văn chính là chương ngại trong đời ta, bước không qua, trốn không thoát, đánh không gục mà kéo cũng không lên, ngay cả khom lưng cúi mình chiều theo ý hân cũng chưa chắc có thể làm hân vui lòng.

Kiếp này ta biết sống ra sao!

Ta ở Trùng Hoa điện bị Phụng Triều Văn nhần tâm áp bức, tự đoán số mình khổ hơn nô lệ, không đấu lại gian thần, vì điều này mà ta chán nản suốt mấy hôm.

Có lẽ Phụng Triều Văn cảm thấy hân ức hiếp ta quá tàn ác, nên ý chí chiến đấu của ta không dồi dào lắm, bất lợi cho việc hân giải tỏa áp lực thể xác và tinh thần. Vậy nên mấy ngày nay hân đối xử với ta nhã nhặn hết sức, ngày không thiếu ba bữa thịnh soạn.

Đúng lúc ta đang dốc toàn bộ thể xác và tinh thần vào đại nghiệp võ báo, quyết chí võ báo tất cả đồng thịt trên người bị bỏ đói suốt ba năm. Hôm nay sau khi Phụng Triều Văn lên triều, có nữ quan trong cung đến truyền dụ, Thái hậu gọi ta tới bái kiến.

Căn cứ vào hiểu biết của ta nhờ việc trà trộn cung đình từ nhỏ, phạm là người có địa vị cao trong cung, ví như Thái hậu, Hoàng hậu, tâm lý họ luôn tồn tại những thứ đen tối biến thái không nằm trong đạo lý thông thường, giống hệt với tên cầm thú Phụng Triều Văn vậy.

Hoàng hậu còn đỡ hơn một chút vì có Hoàng đế đương triều giúp điều hòa âm dương, còn được an ủi ít nhiều về mặt tâm lý, hoặc có con trai nối dõi,

điều này luôn mang lại chút hy vọng cho họ.

Nhưng những người như Thái hậu, có con hay không đều coi như ở góa, nửa kiếp người vùng vẫy trong bể máu cung đình, khi về già cho dù suốt ngày niệm kinh Phật cũng chưa chắc đã bỏ ác hành thiện.

Trên đường theo nữ quan đi đến Di Ninh điện của Thái hậu, ta dùng lời ngon tiếng ngọt lôi kéo làm thân với nữ quan. Nữ quan kia tán dương không ngớt miệng: “Thái hậu nương nương là người niệm Phật, vô cùng từ bi bao dung kẻ dưới, cô nương không phải sợ hãi.”

Haiz, chính vì niệm Phật mới đáng sợ đó!

Ta thăm thò dãi: Cung nữ này chẳng hiểu chuyện gì cả. Có thể ngồi lên địa vị Thái hậu, lại rất thích niệm Phật, ắt hẳn thời trẻ làm không ít việc trái với lương tâm, về già dĩ nhiên phải niệm Phật cầu tâm an rồi.

Bà Thái hậu này xem ra không phải người ăn chay.

Ta liếc nhìn bốn cung nữ vai u thịt bắp đi theo sau mình, rồi cười nói với nữ quan kia: “Tỷ tỷ là người thân cận bên Thái hậu, tỷ tỷ nói vậy ta cũng thấy an tâm hơn nhiều.”

An tâm con khi!

Lúc đến Di Ninh điện, một phụ nữ trung niên ngồi ở vị trí chủ nhân trên cao, trông khoảng ngoài bốn mươi. Một tiểu cô nương chừng mười bốn mười lăm tuổi dựa sát bên cạnh, mắt phượng trong veo, dung mạo có phần giống với Phụng Triều Văn. Có lẽ chính là Mẫn An công chúa do Thái hậu hạ sinh.

Dưới vị trí chủ nhân của Thái hậu, sáu bảy mỹ nhân lần lượt ngồi hai bên trái phải, Tàn Ngọc Tranh ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái, đối diện bên tay phải là một mỹ nhân mắt hạnh má đào. Có lẽ đây đều là phi tần của Phụng Triều Văn, nhưng lại không hề nhìn thấy nữ tử mang y phục Hoàng hậu.

“An Dật yết kiến Thái hậu nương nương, Thái hậu nương nương kim an!”

Khi đứng dậy, lời khiển trách vang lên bên tai: “Đứa tiện ti không biết lễ nghi!”

Ta ngạc nhiên nhìn xem ai nói, thì chính là mỹ nhân mắt hạnh má đào kia.

Thái hậu không vui: “An Dật, hiện tại ngươi chưa hề được phong hiệu, tại sao không chịu tham kiến Đức phi, Ngọc phi?” Ta cười thầm: Phụng Triều Văn ới Phụng Triều Văn, chắc hậu cung của ngươi yên ả lâu quá rồi, hôm nay được dịp náo nhiệt nhé. Ta ngẩng đầu, vênh váo tự đắc: “Bệ hạ nói rồi, cho phép thân không cần hành lễ với phi tần trong cung.”

Quả nhiên, mỹ nhân mắt hạnh má đào kia lập tức nhảy dựng lên, giậm chân thỉnh thịch, “Cô cô, người xem đứa tiện ti này thật là vô lễ quá!”

Ồ... ta chợt tỉnh ngộ, nhận ra người này là cháu gái bên ngoại của Thái hậu, con gái của Hộ quốc tướng quân.

Vừa hay đã chọc giận Đức phi đây, ta sẽ khuấy đảo hậu cung Phụng Triều Văn cho nó hết ngày bình yên. Hẳn chắc ngoài việc tống vào thiên lao ra, thì chỉ có thể thả tự do cho ta.

Ta lườm Đức phi một cái, khí thế ngút trời hơn cả nàng ta, “Đức phi nương nương, Hoàng thượng ngày ngày ở cùng ta, người và ta tâm đầu ý hợp, người cũng không hề miễn cưỡng ta hành lễ, sao nàng dám tỏ thái độ như thế?”

... Ta không tin Đức phi còn có thể tiếp tục nhẫn nhịn.

Quả nhiên, lời này vừa dứt, nét mặt Thái hậu liền đông cứng. Đức phi thờ hồng học xông xuống định tát ta. Nụ cười vui sướng trên nỗi đau của người khác lướt qua trên gương mặt Tàn Ngọc Tranh, ngay cả Mẫn An công chúa dựa sát trong lòng Thái hậu cũng đứng thẳng dậy, đôi mắt lóe sáng hưng phấn nhìn qua đây.

... Đức phi đúng là một kẻ thích rước lấy tai họa!

Hai cung nữ xông ra từ phía sau ta, giữ chặt hai bên Đức phi: “Nương nương, xin người thận trọng.”

Ừa, hai vị tỷ tỷ đây còn hung hăng hơn cả ta.

Vui rồi, xem ra đến Thái hậu cũng sẽ không bỏ qua chuyện hôm nay đâu.

“To gan, dám giở thói ngang ngược trong Di Ninh điện!”

Rốt cuộc Phật trong Thái hậu tu chưa đến chốn, hay là nổi giận rồi.

Hai cung nữ kia khom người hành lễ: “Tiểu thần không dám! Bẩm Thái hậu nương nương, quả thực bệ hạ có chỉ miễn cho An Dật cô nương lễ nghi diện kiến phi tần trong cung.” Chỉ là tay họ vẫn không buông Đức phi.

Đức phi giẫm mạnh lên chân của hai cung nữ đang giữ chặt nàng ta, nhân lúc hai người họ bị phân tâm vì đau, nàng liền vùng vẫy thoát ra, nhanh nhẹn cho

cung nữ mỗi bên một cái tát.

Hai người họ sùng vù nửa mặt ngay tức khắc. Trông sức tay nàng ta rõ là con nhà võ.

Lòng ta liền nảy sinh cảm giác hưng phấn như gặp kì phùng địch thủ, ngang tài ngang sức.

Lúc đánh nhau gây rối, nếu đối thủ không chịu nổi một đòn, thì quả là hơi vô vị.

Tuy Đại Tề đã có sáu năm dựng nước, nhưng nhờ con gái của các gia tộc hiển vinh trong triều biết chút võ nghệ phòng thân, nhất thống giang sơn chỉ trong mấy năm nay cũng là chuyện bình thường.

Đức phi thoát khỏi ràng buộc của hai cung nữ, chân nhanh như gió, ba bước đã vọt qua đây. Ta lập tức lùi về sau, sợ hãi hét lên: “Ôi ôi, Đức phi nương nương muốn đánh người!”

Giọng ta lạnh lạnh, Tần Ngọc Tranh ngồi trên vẻ mặt vô cùng sững sốt, nàng ta không thể hiểu nổi một tướng quân từng xông pha chiến trường như ta lại bị một cung phi dọa cho sợ hãi gào thét.

Ta vui sướng trong lòng, vừa tỉnh bơ ra khỏi điện, vừa kêu gào: “Đức phi nương nương đánh người!”

Đức phi nổi trận lôi đình, bước nhanh xông về phía ta, hai cung nữ phía sau kéo lấy ta: “Cô nương, chớ sợ hãi, Đức phi không đánh được cô nương đâu.”

Hai nàng ngọc này! Ta tung hai cước đá bay hai người họ, trông Tần Ngọc Tranh tròn mắt nhìn, ta nháy mắt với nàng ta.

Nếu ta không đoán nhầm, màn hành lễ hôm nay nhất định có liên quan đến nàng, có lẽ chính nàng rí tai tiết lộ với Đức phi.

Tần Ngọc Tranh không ngồi yên nổi nữa, đứng phắt dậy, lớn tiếng gọi: “Đức phi tỷ tỷ... Đức phi tỷ tỷ...”

Đáng tiếc Đức phi đã tức đến nổi mất hết lí trí, mắt nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống, chân bước không ngừng, cho dù ta đã đá bay hai cung nữ kia, nàng ta cũng mặc kệ.

Nàng ta lạnh lùng hét: “Hôm nay bản cung nhất định phải dạy dỗ đứa tiện tì nhà ngươi, ngươi đừng hy vọng ý vào sự sủng ái của hoàng thượng mà hung hăng can quấy trước mặt bản cung!”

Ta một cước đá phi ra khỏi Di Ninh điện, cuối cùng Thái hậu cũng không thể ngồi yên: “Ngăn An cô nương lại!”

Gây âm ỉ ngoài điện đương nhiên chẳng hay ho gì.

Nàng ta có lẽ nghĩ ta định xông ra đi tìm Phụng Triều Văn chống lưng, thực ra ta chẳng qua muốn xông ra ngoài điện tìm chỗ trống trải một chút để giao đấu. Nếu không trong cung Thái hậu bày biện xa hoa, hoàn toàn khác với Trùng Hoa điện – nơi ở của Phụng Triều Văn, ngộ nhờ đánh vỡ thứ gì đắt tiền, quả thực ta không đền nổi đâu!

Có tiếng gió xẹt qua sau đầu, ta liền ngã lăn xuống đất, vừa hay vấp phải Đức phi đang lao đến. Ta nhanh chóng nhấc người dậy, vượt qua đám thị vệ xông vào từ cửa điện, trong nháy mắt đã thoát ra bên ngoài.

Bên ngoài điện... ày, gió ẩm hiu hiu, trăm hoa đua sắc... thật thích hợp để giao đấu.

Lúc Phụng Triều Văn đến nơi, ta đang bị thị vệ trong cung áp chế hành hung tại hoa viên của Di Ninh điện, người ít không đánh lại số đông, bốn cung nữ hầu cận cũng quần thảo cùng đám thị vệ này nhưng không ai trợ giúp. Ta lại quá xem nhẹ thân thủ của thị vệ trong cung Thái hậu nên ăn đủ.

Đức phi hét đến đứt hơi khản tiếng: “Đánh chết con tiện tì này! Đánh chết con tiện tì này cho ta!” Bản thân cũng tận dụng triệt để, đập mấy cái lên người ta.

Trang sức trên đầu nàng ta lộn xộn, búi tóc lệch sang một bên, thảm hại vô cùng, nhưng gương mặt đỏ bừng, mắt sáng rực như minh châu, nếu đổi lại vị thế hai bên, đảm bảo ngay cả ta cũng thấy động lòng.

Chỉ nghe thấy tiếng hét vang lên: “Dừng tay! Các người đang làm gì đây!”

Mấy đôi chân đang giẫm đạp trên người ta liền dừng lại.

Đức phi quỳ thụp trước mặt Phụng Triều Văn, vừa khóc vừa nói, uất ức cực độ: “Bệ hạ, nàng ta... nàng ta bắt nạt thần thiếp!”

Ầy, phản ứng nhanh nhạy gớm.

Ta nằm trong đống bụi cười ha ha, suýt thì cười ra nước mắt. Nếu bị đánh một trận có thể giúp ta rời khỏi vương cung Đại Tề, kể ra cũng là vụ buôn bán có lợi.

Ban đầu quả thực ta cũng luyện mấy đường quyền cước, nhưng khí lực không tốt, mà thị vệ trong cung Thái hậu võ nghệ cao cường, trước đây quả nửa

võ công học được là “công phu tức thời”, bảo vệ quốc gia, mở mang bờ cõi, giết người cướp của còn dùng được, chứ đánh giáp lá cà không cần mạng sống thì có chút khó khăn.

Chẳng qua ta muốn gây chuyện ồn ào, hoàn toàn không muốn nhuộm máu Di Ninh điện. Có điều ta vừa nảy sinh ý nghĩ nhân đạo đã bị mấy chục thị vệ đông như kiến cỏ vây lấy giẫm đạp.

Phượng Triều Văn phát ra tiếng “hừ” lạnh lùng qua mũi: “Sao ta thấy là ngươi bắt nạt nàng ấy mà không phải nàng ấy bắt nạt ngươi nhỉ?” Dứt lời, hắn bước nhanh đến kéo ta dậy.

“Kéo nhầm rồi, kéo nhầm rồi!” Ta chỉ vào Đức phi đang khóc đến thương tâm ở một bên: “Một mỹ nhân mất hạnh má đào khóc lóc yêu kiều thướt tha thế này, bệ hạ thật nhẫn tâm mà!”

Phượng Triều Văn búng trán ta: “Nha đầu nàng chẳng giúp ta bớt lo!” Trong đôi mắt phượng, mây đen vần vũ, tròng lên nỗi giận với đám thị vệ đang không biết phải làm sao kia: “Cầu nô tài! Đến chỗ Yên Bình chịu phạt!”

Đám thị vệ đó ba chân bốn cẳng chạy mất.

Phượng Triều Văn chìa tay về phía ta, ta cười hì hì, lau máu chảy ra trên mặt vì bọn thị vệ đánh: “Bệ hạ anh minh, một tù phạm như An Dật thật không dám! Không dám!” Ta thừa ngọ nguyệt mấy cái, nhưng hoàn toàn bất lực, đành ngồi lại chỗ cũ.

Hắn càng thêm phần nộ, mắt lạnh nhìn tứ phía, cung nhân xung quanh sớm đã quỳ rạp cả xuống, im lặng như tờ. Hắn quay đầu hỏi: “An Dật, có phải nàng không tin tưởng ta?”

Ta ngồi dưới đất, nhìn Phượng Triều Văn đang từ trên cao trông xuống, chợt cảm thấy mình thấp kém như hạt bụi, dù bị người ta giẫm thêm vài cái cũng chẳng sao.

Người thương yêu ta nhất trên thế gian này sớm đã ra đi, trong thế giới mà ông không nhìn thấy, dù ta gãy cánh lão đảo, thịt nát xương tan, thì có sao đâu?

Ta cười nham nhở hết sức, bẻ ngón tay đếm, kể chuyện xưa: “Bệ hạ, khi người và thần quen biết, lúc đó bệ hạ hãy còn được gọi là “điện hạ”, hai nước ngoài mặt hòa thuận, trong lòng đối địch, những chuyện bệ hạ làm... Ha ha, muốn An Dật tin tưởng người... cũng khó đấy!” Mặc dù có lúc ta hồ đồ, nhưng vẫn hiểu rõ phải trái đúng sai.

Thần sắc hắn thật là khó coi.

“Một từ ‘tin tưởng’, vốn đề hình dung mối quan hệ giữa bạn bè, chiến hữu, người thân, vợ chồng, còn mối quan hệ giữa người và thần đều không nằm trong số đó, nói gì đến tin tưởng?” Ta lau máu trên mặt, cười vô tội hết sức.

Nhưng trên gương mặt hắn bỗng nở nụ cười: “Nhất định có ngày nàng sẽ biết được...”

Biết được cái gì, ta chẳng quan tâm.

Hắn cúi người xuống, mặc kệ long bào khoác trên mình, bế ngang eo ta lên. Ta hoảng sợ la thất thanh, thuận thế ôm chặt cổ hắn, máu trên tay lập tức nhuộm đỏ long bào: “Máu... máu...”

Hắn cười thờ ơ: “Nàng không phải gạt long bào này, nàng lo cái gì?” Rồi ném một câu về phía cung nhân sau lưng: “Hôm khác lại đến thỉnh an Thái hậu.” Dứt lời, hắn bế ta nghênh ngang bỏ đi.

Ta ngó nhìn phía sau qua bờ vai hắn, một đám cung nhân quỳ trên mặt đất, dập đầu như giã tỏi, khung cảnh có phần long trọng. Đức phi đang khóc thút thít kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, ngay cả Tần Ngọc Tranh và Mẫn An công chúa vừa bước ra khỏi Di Ninh điện cũng sững sốt ngẩn người.

... Sự thực là, hành động này của Phượng Triều Văn hoàn toàn không nằm ngoài dự liệu của ta.

Hắn không vứt ta vào thiên lao, cũng chưa từng đuổi ta ra khỏi hoàng cung, trái lại còn ôm ta vào lòng.

Tần Ngọc Tranh bị hắn làm lơ đã đành, có lẽ vì hắn biết Tần Ngọc Tranh đã cầm cặp sừng to bự chằng lên đầu mình. Nhưng ta thấy bộ dạng ngang ngược của Đức phi rõ ràng là phi tần được sủng ái, tại sao hắn cũng không hề thương xót?

Lúc đi, ngực hắn chạm vào vết thương trên người ta, ta giả vờ đau đớn, “ú ừ” hai tiếng. Hắn vội vàng đổi tư thế, ôm ta hết sức dịu dàng, nhưng lời phát ra miệng lại sắc mùi ác độc: “Nha đầu ngang tàng này, không ngoan ngoãn ở Trùng Hoa điện mà chạy đến đây làm càn, bị đánh cũng đáng đời!”

Ta iu xiu, lườm hắn: “Thái hậu triệu kiến, thần dám không tới chầu?” Cảm thấy cơ thể đang ôm lấy ta cứng đờ trong phút chốc, nhưng cái ôm lại càng dịu dàng, khẽ nói một câu: “Bà ấy quen làm ra vẻ, ắt hẳn cũng tại nàng khiêu khích...”

Dù giọng hắn rất nhỏ, ta vẫn nghe rõ ràng.

Ta mê mẩn âm thanh này vô cùng.

“Bà ấy” ở đây là ai ta chẳng hứng thú lắm, hẳn là người phụ nữ nào đó trong cung không liên quan đến ta. Nhưng thái độ của Phụng Triều Văn quả thực rất kì lạ. Tuy hẳn thường dữ tợn với ta, nhưng lại cẩn thận từng chút ôm ta trong lòng, ngay đến chân mày khóe mắt xưa nay lạnh lùng cứng nhắc cũng dịu dàng hơn nhiều...

Tới Trùng Hoa điện, Phụng Triều Văn đuổi tất cả cung nhân theo hầu ra ngoài. Nhanh như chớp, hắn lột bỏ y phục của ta, vừa nhìn thấy những vết tím bầm hằn trên cơ thể ta, gương mặt anh tuấn lập tức xám xịt như đáy nồi, nắm tay nắm mạnh lên long sàng, vô cùng tức giận: “Chết tiệt!”

Ta rút người về phía sau, chỉ sợ cú đâm tiếp theo của hắn sẽ giáng xuống người mình.

Tuy ta không sợ đau, nhưng gãy xương chẳng phải chuyện chơi.

Hắn đem ít thuốc đến tự tay bôi cho ta, vừa bôi vừa khẽ hỏi: “Đau lắm không?”

Ta lắc lắc đầu, một Phụng Triều Văn như thế này luôn khiến ta cảm thấy lạ lùng quái dị không nói thành lời.

Bậc đế vương kiên cường bất khuất, giàu lòng hy sinh của hiện tại đây không phải Thái tử Đại Tề xảo quyệt mà ngày xưa ta biết.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Khẩu vị gì đó không phải vấn đề nhỏ

Năm đó sau lần đầu quen biết với Phụng Triều Văn tại rừng bích đào của Đại Trần, sang ngày hôm sau khi ta đang ở đông cung chơi đùa cùng Triều Hoàng, liền nhận được thánh chỉ của Hoàng đế bệ hạ.

Đại ý thánh chỉ là, Thái tử Đại Tề từ xa tới đây, xét thấy trong người khó ở, cần vài quan viên trẻ tuổi thấp tùng, tại hạ bắt tại đây là người “được lựa chọn”.

Lúc quý xuống tạ ân, chỉ cảm thấy gạch sân đông cung rất lạnh, lạnh đến thấm vào tim.

Triều Hoàng không chịu tuân theo, nhất định đòi theo ta xuất cung, được dỗ dành ỏn thỏa, ngoan ngoãn ở lại, ta liền thở hồng hộc chạy đến dịch quán, nhìn thấy thiếu niên dịu dàng ngồi uống trà đối diện với Phụng Triều Văn, ta lập tức kinh ngạc không thốt nên lời.

Hóa ra viên quan trẻ tuổi được lựa chọn chỉ có ta và Yến Bình.

Nếu là ngày thường, chắc chắn ta sẽ reo hò nhảy nhót vui mừng, chỉ tiếc rằng một cái nháy mắt ra hiệu đầy hứng thú của Thái tử Đại Tề quét qua... Phụng! đã dập tắt hoàn toàn bầu nhiệt huyết cháy bỏng trong ta.

Thái tử Đại Tề mỉm cười, phong độ ngất trời: “Nghe nói cung Đại Trần có song kiệt thiếu niên, đều là công thần quyền quý, nhân tài hiếm có trong triều. Bán vương ngưỡng mộ đã lâu, nay có lòng mời hai vị đến, hai vị không chê Phụng mỗ mạo muội chứ?”

Đây đúng là lời lẽ giả dối nhất mà ta từng được nghe.

Ta nghi ngờ hắn đã nhìn thấy ta với Yến Bình nín nín kéo kéo nhau, nên mới muốn gom hai chúng ta lại một chỗ xem trò vui.

Yến Bình không biết nguyên do, khách khí nói: “Thái tử điện hạ nói gì vậy. Được tháp tùng điện hạ dạo chơi hoàng thành là vinh hạnh của Yến Bình.”

Trong lòng ta lệ độ thành sông... Xưa nay hẳn chưa từng khách khí dịu dàng với ta giống thế. Lúc nào cũng kiêu như “cút ra”, “bỏ tay” hoặc là chẳng nói chẳng rằng đá thẳng ta một cước xuống hồ.

Nhưng đối với kẻ yêu thầm hẳn đến mê muội là ta mà nói, lúc này không nhịn nổi chỉ muốn hét lên ca ngợi: Trông xem, Yến lang không những ôn nhu nhã nhặn, ngay cả khi công răn cần gà nhà cũng đẹp tuyệt vời!

Về mặt lý trí, ta không nên mù quáng giẫm lên vết xe đổ của Yến Bình, ta không nên nhe nhả lễ độ với Thái tử Đại Tề, mà phải duy trì cảnh giác cần có với hắn, nhưng khi bắt tay thực hiện lại thấy đôi chút khó khăn.

Phụng Triều Văn thừa hưởng nét đẹp cao quý của hoàng thất Đại Tề, nói chuyện thú vị, kiến thức uyên thâm, vượt xa ấn tượng vốn có của ta về hoàng thất quyền quý. Hắn và Yến Bình tán gẫu đầy hứng thú, quả là hợp với câu “mới gặp mà như đã quen từ lâu”.

Yến Bình bỏ hẳn mấy ngày liền đưa Phụng Triều Văn đi dạo một lượt tứ phương, đông cung, hoàng thành, tận tình mở ra trước mắt Thái tử điện hạ khung cảnh giao thương nhộn nhịp, đời sống thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp của nước ta.

Thật ra ta cũng từng theo cha đi qua thôn trang cách đây tám trăm dặm nằm trên đường hành quân. Người dân nói đó ăn không đủ no, áo quần rách

rười, khác một trời một vực với cuộc sống của bách tính sống dưới chân hoành thành.

Vì Yến Bình càng ngày càng thủ đoạn, thông thuộc văn chương sáo rỗng, nên ta có phần sầu muộn trong lòng. Điều này hết như vầy vài chấm mực lên áo choàng trắng tinh băng khiết loại thượng hạng, quả là không nho nhã cho lắm, khiến ta một dạo nghi ngờ đây lẽ nào không phải thiếu niên như trúc thẳng cao ngạo mà ta mê đắm.

Nhưng rất nhanh, ta liền âm thầm động viên mình, đó chỉ là một chút chấm mực chường mắt thôi, nhất định có một ngày ta sẽ dùng tấm lòng khoan dung của mình tẩy sạch bong những chấm mực ấy.

Huống hồ, Yến Bình khi ở cùng Phụng Triều Văn cũng có điểm càn thu hút ta hơn nữa, giúp ta tiêu tan nỗi sầu muộn này.

Ví như mấy hôm nay, ba người chúng ta cùng ngắm cảnh dùng bữa, ban đầu chẳng qua là ta tùy ý gấp cho Thái tử Đại Tề miếng bánh hoa mai – Đây đơn thuần chỉ do thường ngày chăm sóc Tiểu Hoàng thành quen – Ta lại tiện tay gấp miếng bánh hoa mai cho Yến Bình...

Bánh hoa mai vừa đặt vào đĩa của Yến Bình... ta liền ngớ người.

... Sao ta có thể phạm phải sơ xuất lớn như vậy cơ chứ?

Nếu ngay trước mặt Phụng Triều Văn, hần vứt bánh hoa mai xuống trước mặt ta, hành vi đó đã là rất lễ độ rồi. Ngộ ngờ hần vứt thẳng lên mặt ta thì...

Nghĩ đến lúc vụn bánh ngọt dính đầy mặt mà ta vẫn phải cười xuề xòa với Thái tử Đại Tề, toàn thân ta bỗng cứng đờ.

Nhưng... nhưng, ta chờ rất lâu rất lâu sau đó, cũng không hề cảm thấy trên gò má nóng bừng của mình xuất hiện bất kì điểm gì khác thường. Ta thấp thỏm không yên, đứng cầm ngang đầu nhìn chiếc đĩa trước mặt Yến Bình.

Nó trống rỗng.

Bánh hoa mai trong đĩa không cánh mà bay mất rồi.

Ta sững sờ, can đảm ngẩng đầu nhìn mặt hần, trên gương mặt hần không mấy may hiện hữu sắc thái không vui, khóe miệng còn dính chút vụn bánh, hần đang ung dung cầm chiếc khăn trắng như tuyết lau miệng.

... Hần lại có thể... hần lại có thể ăn bánh hoa mai mà ta gấp ư!

Giây phút đó ta ca vang như điên trong lòng, một niềm hân hoan vui sướng không thể nói thành lời, mặc kệ luôn cả Phụng Triều Văn đang nhìn ta chăm chăm ở bên cạnh, ta chỉ ngây ngốc dán mắt vào Yến Bình.

Đến khi hần rất ngạc nhiên quay đầu lại, dịu dàng nói: “An Dật tướng quân, phải chăng trên mặt Yến mỗ có dính bả?”

Ta lắc đầu rồi vội cúi xuống, chỉ cảm thấy trong mắt có hơi nước thi nhau ngưng đọng, sợ rằng lời dịu dàng lúc này của hần trôi đi quá nhanh, sợ ngay sau đó lại phải đối mặt với những lời cay nghiệt...

Có lẽ yêu một người luôn buộc ta phải làm bông hoa dại giữa cõi trần ai, cho dù chàng không nhìn thấy ta, thậm chí còn tùy ý gió chân giẫm đạp, nhưng trái tim chân tình muốn nở rộ để chàng trông thấy dù thế nào cũng mãi không đổi thay.

Trong hai ngày sau đó, ta lúc nào cũng có thể gấp cho Yến Bình thức ăn phù hợp với khẩu vị của hần trong rất nhiều món ăn.

Đương nhiên, luôn phải gấp cho Phụng Triều Văn trước tiên, sau đó trước ánh mắt nhìn chăm chú đầy hứng thú của hần, ta mới vội gấp cho Yến Bình.

Về việc ta có thể nắm rõ sở thích ăn uống của Yến Bình, gấp cho hần bách phát bách trúng món ăn mà hần thích, ban đầu hần cũng chỉ liếc nhìn ta kinh ngạc, sau lại điềm nhiên như không nuốt trôi những món đó.

Ta thầm đắc ý trong lòng: Vào dịp quốc yến mỗi năm, ta ngắm ngẫm tìm hiểu hần rất lâu, ghi nhớ cẩn thận những món hần gấp nhiều hơn hai lần, rồi quay về nhờ ngự thiện phòng chỉ cách làm.

Hoặc là, bỏ tiền mua chuộc đầu bếp của Yến phủ, lén lút thăm dò sở thích của tiểu lang nhà họ.

Yến Bình thích món thanh đạm.

Điều này ta đã biết từ rất sớm, chỉ là chưa có cơ hội may mắn được ngồi cùng bàn dùng bữa một cách hòa hợp với hần mà thôi.

Cha ta lại thích những món cay nóng, từ nhỏ ta đã cùng ăn với cha nên khẩu vị cũng tự nhiên giống ông. Nhưng kinh nghiệm mách bảo chúng ta, bất kì thói quen nhỏ nào trong sinh hoạt đều có khả năng trở thành vật cản của hôn nhân hạnh phúc.

Hôn nhân giống như một con thuyền lớn, lên thuyền phải cân trọng, cầm lái phải chú tâm!

Binh bộ Thượng thư đại nhân trong triều ta mấy năm trước đã diễn giải thành công sự cố vô cùng bi thảm “Vừa ra khỏi thuyền, nhà tan cửa nát”, đủ để

khien thiếu niên hậu bối chưa kết hôn lấy đó làm gương

Thượng thư đại nhân vốn rất mạnh mẽ, bữa cơm nào cũng phải ăn miếng thịt to, uống bát rượu lớn. Nhưng Thượng thư phu nhân lại là một tiểu thư khuê các vùng Giang Nam chính hiệu, thích nhất những nam tử nho nhã, nhấp chén rượu vui mới thấy hợp mắt vừa lòng. Thượng thư phu nhân do bất mãn Thượng thư đại nhân hành sự thô bạo, dẫn đến chuyện phu thê bất hòa, nhiều lần xảy ra tranh cãi với Thượng thư đại nhân, sau kiên quyết tự mình bỏ chồng.

Việc này truyền đến tai Thái hậu, bà cho triệu kiến Thượng thư phu nhân tiến cung để hỏi han. Người hầu trong cung Thái hậu truyền tai nhau, Thượng thư phu nhân không thể chịu đựng thói quen của Thượng thư đại nhân nên cuối cùng đã phơi bày tất cả trước thiên hạ. Ví như, Thượng thư đại nhân trên bàn thì say rượu gặm xương, trên giường thì ngáy ngủ nghiêng răng, cộng thêm những chuyện côi giã không rửa chân... toàn là những chuyện vụn vặt trong sinh hoạt.

Thượng thư phu nhân cuối cùng đã hòa ly^[1] với Thượng thư đại nhân, khiến mọi người chán nản khó hiểu, chẳng rõ Thượng thư phu nhân tại sao lại nhỏ nhen ích kỷ như vậy?

[1] Hòa ly: Là từ dùng trong luật pháp thời xưa, ý chỉ phu thê đồng ý ly hôn.

Sau này quan văn trong triều chính kiến không hợp với Thượng thư đại nhân nhiều lần mĩa mai chế nhạo Thượng thư lão đại nhân, lúc nào cũng làm ra vẻ thăm hỏi bạn đồng liêu: “Hôm nay ngài đã rửa chân chưa? Hôm nay ngài có ngáy ngủ không?”

Thượng thư lão đại nhân tức nổ đom đóm mắt, phu thê già kết tóc se duyên đã hai mươi sáu năm, nay rơi vào cái kết hòa ly, phiền muộn trong lòng không cần nói cũng biết. Trước nay ông và cha ta qua lại thân thiết, mỗi lần tan triều đều về nhà ta nhâm nhi chút rượu, thở ngắn than dài với cha ta.

... Giờ đây quả thực ông đã học được cách “nhâm nhi rượu” rồi, tiếc rằng lão phu nhân đã mang theo lão ma ma hầu cận xuống Giang Nam, không quay lại nữa.

Lão đại nhân uống rượu say, xoa đầu ta dịu dàng bảo: “Tiểu Dật à, sau này nếu cháu có nương tử, gặp bất cứ chuyện gì đều phải học cách nhường nhịn nàng vài phần thì cuộc sống mới được yên ổn dài lâu.”

Ta học đâu biết đó, nhìn xa trông rộng, dùng trăm phương nghìn kế thăm dò khẩu vị yêu thích của Yến Bình, không dám vì lúc này hai ta vẫn chưa có kết cục viên mãn mà buông lơi chút nào. Nếu ra chiến trường với tinh thần hăng hái, sức lực tràn trề này, chắc chắn bày mưu tính kế, chỉ ngồi trong trường cũng chỉ huy chiến thắng!

Khi đó, ta tràn đầy nhiệt tình với Yến tiểu lang, thường ngày cảm xúc đó bị ta dồn nén nên vẫn chưa quá lộ liễu. Nhưng từ khi bắt gặp vẻ mặt hân hoan vui vẻ ôn hòa tán gẫu với ta trước mặt Phụng Triều Văn, ngoài việc ban đầu nói năng lắp bắp ra, sau đó ta đều ứng đáp vô cùng khéo léo vô cùng trôi chảy, gấp thức ăn hết sức siêng năng cần mẫn.

Cho dù Phụng Triều Văn là Thái tử một nước, so với Yến Bình hẳn vẫn còn kém xa.

Ta hầu hạ vị Thái tử này suốt mấy ngày quả không uống công, mỗi lần hễ ta gấp thức ăn cho hắn, hắn liền cau mày, nhăn nhó nuốt xuống, vẻ mặt như uống thuốc độc, đâu phải đang thưởng thức cao lương mỹ vị? Yến Bình thì ngược lại, tướng mạo anh tuấn, ngay lúc nhai kỹ nuốt chậm trông vẫn đẹp vô cùng.

Ta nhìn Yến Bình ăn ngon miệng, cũng gấp một miếng tôm nõn muối tre^[2], chỉ thấy nhạt nhẽo vô vị, còn có chút vị tanh ngọt của tôm. Ta cau mày suy tởm luôn miếng tôm nõn, nhưng trước ánh nhìn thân thiện của hắn, ta lấy hết dũng cảm nuốt xuống.

[2] Muối tre: Muối biển thiên nhiên sạch được nung trong ống tre, bịt bằng lá chuối.

Giờ phút này đây, cuối cùng ta đã thấy đồng cảm với nỗi sầu khổ oán hận kia của Thượng thư đại nhân.

Song, nhớ tới lời chỉ bảo thâm thúy của ngài ấy, ta dùng cảm giác nhìn Yến tiểu lang đang ăn tôm rất mãn nguyện, đến nỗi hai mắt sắp híp cả lại. Dáng ăn của hắn làm ta thêm nhỏ dãi, nếu mỗi ngày được ngồi đối diện với hắn, nhìn thấy nụ cười trên gương mặt hắn, trái tim ta sẽ trở nên yếu mềm ngay tức khắc, sẽ ăn mà không cần biết mùi vị.

Có lẽ ta cũng chẳng có gan thay đổi khẩu vị của Yến Bình. Nếu như phải chọn một thứ giữa đồ ăn cay nóng và Yến Bình... Ta cắn răng, thôi thì chọn Yến Bình vậy.

Đồ ăn luôn có nhưng Yến Bình thì không, mà có cũng chỉ có một, thật quý biết bao!

Đứng trước tình cảm, khẩu vị gì đó chỉ là vấn đề nhỏ, không phải thứ không thể khắc phục.

Gần cuối ngày hôm nay, Yến Bình bận việc phải đi trước, trước khi đi dặn ta tiễn Thái tử Đại Tề về dịch quán. Ta ngoan ngoãn đồng ý, lưu luyến nhìn theo bóng hình tuấn tú của hắn phi ngựa rời xa. Lúc này ta mới ỉu xìu gắt gỏng cương, dẫn đầu tiến về dịch quán.

Phụng Triều Văn giờ tay chặn ta, cười nói: “An tiểu tướng quân, chi bằng bản vương tiễn tướng quân về trước. Dẫu sao cũng là nữ nhi mà.”

Ta lườm hắn một cái, rồi liếc nhìn hơn mười thị vệ đằng sau. Thật ra ta cũng mong được về nhà sớm một chút, bèn quay ngựa phi thẳng.

Cha ta lúc này thân là Đại Tướng quân, phẩm cấp ngang bằng với Yến Dục bá bá – cha của Yến Bình, nhưng trước giờ ông không vừa mắt Yến bá bá, là do năm đó phân nhà, nhà Yến bá bá đã chọn sống ở Bình Khang phường ngay sát hoàng cung, khu vực đó là nơi ở của công thần quyền quý khắp trong triều, còn ông lại sống ở Diên Bình phường ngay sát pháp trường, hàng xóm xung quanh chẳng qua là vài hộ dân giàu có.

Trên đường chẳng ai nói với ai câu nào.

Đến trước cửa nhà, ta lễ phép xuống ngựa cáo biệt Phượng Triều Văn, hần nói: “Không phải vội, không phải vội. Bản vương nhìn An tiểu tướng quân vào trong rồi đi cũng chưa muộn.”

Ta rất muốn vứt bỏ ngay cục nợ này, đập cửa thình thình, kêu la liên tục: “Bác Đồng, mau mở cửa!”

“Két”, cửa lớn mở ra, then cài bay qua trước mặt, may mà mấy năm nay ta đã quen với chuyện này nên né nhanh như chớp, vội ôm tay che kín đầu, then cài đập lên vai trái, kêu “rắc” một cái rồi rơi xuống mặt đất.

Ta lúng túng quay đầu cười xòa với Phượng Triều Văn: “Đề Thái tử điện hạ chê cười rồi, gia phụ tính khí có hơi nóng nảy, thật ngại quá.”

“Tiểu tử thôi, ai tính khí nóng nảy?”

Giọng nói vang dội như sấm vọng đến từ sau lưng làm ta sợ giật nảy mình.

Ta vội vàng nịnh bợ hòa theo, liên tục an ủi: “Ôi cha mình tính tốt vô cùng!” Tiện tay chỉ ngay Phượng Triều Văn: “Ý con nói cha hần tính khí không tốt, hần suốt ngày bị đánh...”

Cha ta quay đầu nhìn, sững sờ một lát, trên gương mặt đã đầy ắp nụ cười nhả nhận: “Thái tử điện hạ, thằng bé vô phép, đã đắc tội với người.” Rồi giờ bàn tay to như quạt hương bồ[3] đập mạnh lên đầu ta.

[3] Quạt hương bồ là quạt làm bằng lá cây hương bồ, một loại cây thân tròn lá hình bàn dãi, mọc thành hai hàng, có bẹ to.

Ta ôm đầu kêu thảm thiết, ý thức một cách sâu sắc, hồi trước cha không chịu sống tại Bình Khang phường là lựa chọn sáng suốt biết bao.

Ở đó toàn là bạn đồng liêu, ông không thể cứ mở cửa là tiện tay quăng then cài, đập phải Yến bá bá cũng coi như hà tiện, nhưng ngộ nhỡ đập phải Ngự sử đại nhân hoặc Đại lý viện thì không hay lắm...

Sự tính toán sáng suốt của cha xưa nay luôn làm ta phải ngượng mồm.

Ông có thể vừa ra tay tàn nhẫn với con ruột của mình là ta mà mặt không biến sắc, vừa mời Phượng Triều Văn vào phủ chơi bằng thái độ nhiệt tình hiếu khách.

Ày, dựa vào kinh nghiệm ngưỡng mộ ông hơn mười năm của ta, quả thật ông đang thành tâm thành ý mời Phượng Văn Triều vào nhà uống cốc trà nóng.

Kết luận này thật kinh hãi.

Đáng sợ là, Thái tử điện hạ Đại Tề cũng không từ chối, vui vẻ hớn hở đi vào phủ.

Đến khi ta và Phượng Triều Văn cùng ngồi vào bàn ăn, ta vẫn có chút mơ hồ, cha ta hoàn toàn không phải kiểu chủ nhân nhiệt tình hiếu khách kia, Phượng Triều Văn cũng hoàn toàn không phải kiểu người vừa gặp đã thân.

Cha ta không biết phải làm sao, liền mỉm cười với Phượng Triều Văn: “Thằng bé vô phép, lão phu không biết dạy con, để điện hạ chê cười rồi.”

Mẹ ta mất sớm, bình thường cha hơi bạo lực với ta, nhưng xưa nay trên bàn ăn không bao giờ trái ý ta, chỉ vì trước ba tuổi ta có bệnh hay khóc nhè, cứ khóc là phải tìm mẹ, không tìm thấy sẽ không ăn cơm. Bác Đồng coi cửa bảo ta là “cái đứa cố chấp”, một đạo gầy yếu có thể so với con chim cú nhỏ trên bàn cơm hôm nay... Cha ta ngày đêm lo lắng, chỉ sợ nuôi ta không lớn nổi.

Vậy nên, có lẽ cha ta đã bị hình thành ám ảnh tâm lý trong vấn đề ăn uống của ta, bất kể đáng ăn của ta không đoan trang đến mức nào, ông cũng lấy đó làm mùng, sẽ không cốc đầu ta trên bàn ăn.

Phượng Triều Văn cười nhẹ: “Mấy ngày nay cùng ăn với An tiểu tướng quân, Phượng nỗ lực tương tiểu tướng quân thích ăn món thanh đạm...”

Ta đang ăn sung sướng, nghe vậy bỗng sững người, suýt thì hóc luôn miếng xương gà, ngay cả đôi đũa với sang món tôm xào cay cũng dừng ngay lại. Mấy ngày nay để được gần gũi Yến Bình hơn một chút, ta luôn thể hiện sự nhiệt tình cực độ với những món ăn hần thích. Phượng Triều Văn không để lỡ thời cơ, bỏ đũa xuống, gấp một con tôm to nhất trong đĩa vào bát mình...

Ta trơ mắt quan sát mục tiêu của mình tiến vào bát hần, không nhịn nổi tức giận đầu mắt cùng hần, nhưng hần lại ung dung bình thản mỉm cười với ta.

Cha đập bàn cười vang: “Tiểu tử, hôm nay người gặp được kẻ địch mạnh rồi! Ngày thường chỉ giành cướp đồ ăn với ta, có lần nào lão đây không phải nhường người?”

Cha và ta trên bàn ăn bắt phân lớn bé, bình thường giành đồ ăn đã thành thói quen. Lão thượng thư đại nhân thỉnh thoảng đến nhà ta dùng bữa, cũng

giành giật phần khích quá đà, nhưng trước mặt Phụng Triều Văn... mặt ta bắt giác đỏ bừng...

Cha ta không cảm nhận được nỗi khó xử của ta, cười híp mắt nói với Phụng Triều Văn: “Đứa bé này nhà ta thích nhất món cay nóng, điểm này quả rất giống lão phu.”

Phụng Triều Văn cười khá thoải mái: “Khẩu vị của lão tướng quân thật giống với khẩu vị của văn bối, không cay là mất ngon. Ăn vào miệng mấy món nhạt nhẽo thấy rất vô vị!” Hắn nói chẳng hề khách khí, đĩa gấp lia lịa, mặt không biến sắc ăn sạch đĩa tôm xào cay trên bàn.

Món ăn nhà ta xưa nay luôn cay một cách khác lạ, người bình thường khó mà nuốt trôi.

Cách ăn này của Phụng Triều Văn trông có vẻ như hắn thật sự thích món cay nóng.

Ta nhớ lại những món ta gấp vào bát hắn những ngày qua... thịt tôm trong miệng dù thế nào cũng không nuốt nổi. Thái tử Đại Tề đây trên bàn ăn cũng sử dụng chiến thuật vu hồi[4], trước tiên dùng lời nói ngăn cản ta nuốt không trôi thức ăn trong miệng, tất cả đồ ăn còn lại sẽ nằm yên vị trong bụng hắn. Ta lên thò chân ra, dự đoán phương hướng của Phụng Triều Văn rồi đá qua, đụng phải một cái chân, không hề do dự giẫm mạnh xuống.

[4] Vu hồi là chiến thuật đưa lực lượng vào bên sườn đối phương để phối hợp với lực lượng tiến công chính diện cùng tiêu diệt đối phương.

“Á!!!” Cha ta hét lên một tiếng thảm thiết, bắn vọt lên từ chỗ ngồi, ta sợ đến nỗi mặt vàng như nghệ, ôm đầu run cầm cập, lên nhìn thấy khoe môi đang cong lên của Phụng Triều Văn được hắn ra sức kìm nén, trên gương mặt chỉ còn sự lo lắng: “An tướng quân, có chuyện gì vậy?”

Cái tên hồ ly!

Cha ta chỉ vào ta gầm lên: “An Dật, thằng nhãi con nhà ngoroi, càng ngày càng to gan!”

Bữa cơm này chắc chỉ có mình Phụng Triều Văn ăn no căng bụng...

Sau đó cha ta đứng trước cửa lớn tiễn khách, nhìn bóng Phụng Triều Văn đi xa, sát khí lóe lên trong mắt.

“Tên này lòng dạ khó lường, sẽ là kẻ địch mạnh của Đại Trần!”

Đại Tề hiện nay như anh em bằng hữu với Đại Trần, sao Phụng Triều Văn lại là kẻ địch mạnh của Đại Trần cơ chứ?

Ta không hiểu gì. Xoa cục u trên đầu bị ông cốc sung vù lên, nhếch miệng kêu đau, kèm theo ánh mắt khinh khỉnh trước sự nhiệt tình nội ngoại bất nhất của ông.

“Vừa rồi cha còn nhiệt tình mời hắn vào nhà chơi, thoát cái đã động sát khí rồi, sao không hạ độc vào món ăn lúc ban nãy, rất nhanh tên thái tử Đại Tề này sẽ chết?”

Ta là đứa trẻ ngoan, cha dạy ta đối với người khác không cần thành thực, đối với ông nhất định phải thành thực, có gì nói thẳng, nếu không phải chịu đòn đâu nhớ đời cũng đừng trách ông.

Cha đập “bốp” lên đầu ta: “Ngươi tưởng cha ngươi bị ngu hả?!”

Ta ôm đầu lẩn nhanh như chuột, một chân bước vào cửa nhà, miệng vẫn tức tối: “Nói thật lòng cũng bị đánh, đúng là chẳng có lẽ trời!”

Cha ta gào lên từ phía sau: “Ồ cái nhà này ông đây là trời!”

Hôm nay cảm xúc của cha vô cùng bất ổn, trước mặt Phụng Triều Văn không những không giả nhả nhận mà còn thô bạo gấp mười lần ngày thường, đánh ta chẳng chừa lại chút thể diện.

May mà là trước mặt Phụng Triều Văn, nếu là trước mặt Yến Bình, ta chỉ mong tìm cái lỗ nào mà chui xuống, cũng đỡ bị cha ta cốc đầu trừng trị.

Cửa đóng lại, cha nhìn ta chằm chằm rồi gơ tay lên, ta ôm đầu lùi một bước về sau, thấy ánh mắt ông chưa có chút dấu hiệu dịu đi nào, ta lùi hẳn mấy bước dài về sau, nắm chặt cánh tay trái của bác Đồng, cầu xin liên tục: “Cha, không phải con cố ý mà. Chỉ là con muốn giẫm Phụng Triều Văn cho hả giận thôi.”

Ông nhảy dựng lên, vơ lấy then cửa định giúp nó “chào hỏi” ta, bác Đồng ra sức ngăn cản: “Tướng quân bớt giận! Tướng quân bớt giận! Tiểu lang chỉ nghịch ngợm một chút, nhưng vẫn là đứa trẻ ngoan.”

Bác Đồng là phó tướng của cha ta, đã từng cứu mạng cha trên chiến trường, vì thế mà mất đi cánh tay phải, nhưng ông không chịu rời xa cha ta, thế là cha thu xếp cho ông ở lại phủ tướng quân, có điều ông không chịu để mình rảnh rang, kiên quyết đòi làm công việc người gác cổng.

Cha ta hậm hực vút then cài đi, chỉ vào mặt ta mắng chửi: “Đứa trẻ ranh, chẳng biết cái gì sất! Thái tử Đại Tề kia nhìn là biết chẳng phải loại người dễ đối phó, nội trong mười năm, chỉ e thiên hạ này đều mang họ Phụng rồi, cứ dựa vào thằng bé còn đang chảy nước mũi trong cung kia thì... Hừ!”

Trông Phụng Triều Văn quả là nhân tài hiếm có, nhưng Tiểu Hoàng sớm tối bên ta, ta đương nhiên nghiêng về phía nó hơn.

Ta trốn sau lưng bác Đồng lẻ lười với cha: “Cha, con là ‘đứa trẻ ranh’, vậy cha ‘già’ rồi thì là gì? Thêm nữa, con sẽ phò tá Tiểu Hoàng.”

Cha lại nhặt then cửa lên, gương mặt già nua đỏ tía tai: “Nói khoác mà không biết ngượng! Ngươi sai rồi sai rồi! Ngươi tưởng trung thần hiểu tử dễ làm như vậy sao? Cha mẹ cho ngươi cơ thể này, ngươi nghe rõ cho ta, cố mà giữ gìn cẩn thận cái mạng quèn, nếu Phụng Triều Văn đánh đến Đại Trần, ngươi phải ra khỏi thành đầu hàng trước tiên cho ta!”

“Vậy cha thì sao?” Ta lấy hết can đảm thò đầu hỏi ông.

“Ngươi quản được ta chắc! Trên đời này chẳng có chuyện con cái quản nổi cha nó đâu!”

Ta che đầu, dúc can đảm lần nữa, thò ra từ phía sau bác Đồng, lớn tiếng kêu gào: “Con mặc kệ cha thì trời sập rồi!”

Ông vút then cửa, phì cười: “Được! Được! Để đứa trẻ ranh nhà ngươi quản! Trời sập rồi chắc ngươi cũng không đỡ nổi!”

Bác Đồng nhìn theo bóng cha ta sai bước đi khuất, kéo ta ngồi xuống trước cổng, dỗ dành ta: “Tiểu lang tuyệt đối đừng nổi giận với tướng quân. Chỉ vì tướng quân lo lắng cho sự an nguy của tiểu lang. Tướng quân một đời chinh chiến, giết người vô số, khó khăn lắm mới có đứa con là cháu, còn phu nhân cũng đã qua đời. Từ khi tiểu lang còn nhỏ, ông ấy đã nhọc lòng không ít vì cháu, chỉ mong cháu cả đời an nhàn giữa loạn thế này. Cho dù tính khí tướng quân có hơi nóng nảy, nhưng cháu tuyệt đối đừng xa rời ông ấy... ông ấy cũng vì muốn tốt cho cháu...”

Ông cũng vì muốn tốt cho ta...

Ông đương nhiên cũng vì muốn tốt cho ta...

Ta bây giờ không phụ kỳ vọng của ông, làm một hàng thần phản quốc không biết trung hiếu tiết nghĩa, no bụng căng dạ, an nhàn sung túc, ung dung nằm ngủ trên long sàng của Phụng Triều Văn.

Chỉ là hồi đó, ta chưa từng biết trước kết cục ngày hôm nay, chung quy vẫn còn đầy rẫy suy nghĩ ngu ngốc. Dẫn đến việc nảy sinh ý nghĩ xằng bậy, ước gì Phụng Triều Văn ở lại Đại Trần càng lâu càng tốt, như vậy ngày tháng vui vẻ cùng Yến Bình cũng được kéo dài thêm một chút.

Nhưng cha ta nói hần đến đây chẳng qua để tìm thời cơ thăm dò thực lực của Đại Trần, ngay cả việc chỉ định ta và Yến Bình tháp tùng hần cũng là để nghe ngóng kĩ hơn giữa quân phái quyền thần xưa nay có hiềm khích gì hay không.

Nhưng ta hoàn toàn chẳng bận tâm tranh chấp giữa hai nước, hằng ngày chỉ lo du ngoạn kinh thành, hết sức sung sướng. Một ngày trước khi Phụng Triều Văn rời đi, ta còn buột miệng: “Điện hạ có thể ở Đại Trần thêm mấy ngày không?”

Như vậy ta sẽ có càng nhiều thời gian ở bên Yến Bình.

Ánh mắt cười mà như không của hần lướt qua gương mặt ta và Yến Bình. Ta bị ánh mắt ấy làm cho chột dạ, chỉ cảm giác hần đã nhìn thấu chút tư lợi nhỏ xíu này của ta. Hần nói tỉnh bơ: “An tiểu tướng quân thịnh tình có lòng giữ, bản vương không biết lấy gì báo đáp. Chỉ có tạm gác lại ngày sau, An tiểu tướng quân và Yến tiểu tướng quân cùng tới Đại Tề làm khách, bản vương sẽ gắng sức mọn này để báo đáp thành ý.”

Ta cho rằng cái trò “cùng tới” này quá tuyệt vời!

Hành động này của Phụng Triều Văn đã động tới nỗi lòng ta, làm ta quét sạch bong suy nghĩ xấu xa về hần, quyến luyến hần không rời xa.

Cho dù ta năm lần bảy lượt nhiệt tình mời ở lại, Thái tử điện hạ của Đại Tề vẫn bình thản lên xe rời khỏi Đại Trần.

Sau khi ta góp phần to lớn trong việc nhiễu loạn quá trình do thám của Phụng Triều Văn – gián điệp phía địch, vì sự yên bình phồn vinh của Đại Trần, Yến Bình liền qua cầu rút ván, vút ta ở lại một mình ở trạm nghỉ chân bên ngoài rồi quay ngựa về thành.

Ta cảm giác kĩ thuật qua cầu rút ván của hần không thuần thực lắm, công việc đẹp yên rắc rối tiếp sau đó hần làm chẳng ra sao, từ chiến hữu kẻ vai sát cánh thân thiết hòa hợp, quay đi đã là kẻ thù, gặp nhau như hai người xa lạ. Điều này đã kích thích nỗi oán hận mấy năm trong lòng ta, ta nổi giận dùng đũa nhảy lên ngựa đuổi theo, cường hôn hần ngay giữa phố Chu Tước phồn hoa bậc nhất kinh thành.

Về độ mềm mại của môi hần và độ khớp của hai người bọn ta bây giờ ta sẽ không điều tra sâu thêm, còn về mức độ kích động, sự tê dại của tứ chi và chấn động mạnh trong tâm hồn của bản thân ta khi đó... aiz, tạm thời xin giữ bí mật. Sức ảnh hưởng mạnh mẽ của sự việc này khiến thiếu nam thiếu nữ từ nay về sau đều bắt chước cách làm này của ta, bất ngờ gây nên một làn sóng hưởng ứng rộng rãi trong xã hội, ta vô cùng áy náy.

Việc lần này là do ta đầu óc mất bình tĩnh, ý thức không sáng suốt gây ra, lại thêm chọn thời cơ sai lầm, đúng lúc bắt gặp các quan đại thần tan triều về nhà. Thế là việc này được rất nhiều tiền bối thích thú quan sát ngay tại chỗ, thêm cả cha ta cũng “ngẫu nhiên bắt gặp”, “vô tình lặt tảy”.

Tuy cha ta lấp liếm cho ta, cứu ta khỏi con thịnh nộ của Yến Bình, nhưng về nhà lại kiên quyết dạy dỗ ta một trận ra trò.

Lúc ta ở nhà nghỉ dưỡng, nghe nói sự kiện Yến tiểu lang bị An tiểu lang cường hôn đã xôn xao khắp Đại Trần, ảnh hưởng nghiêm trọng đến con đường hôn nhân tươi sáng của hai chúng ta. Phàm là tiểu thư khuê các con nhà quyền quý đến tuổi xuất giá, nghe đến tên hai chúng ta xong đều hận không thể phỉ nhổ khinh bỉ.

Ta hí hửng đắc ý vì sự kiện “mèo mù vớ phải cá rán” này đã phá hỏng thanh danh của Yến Bình, đến nỗi không thêm để ý vết thương bạo lực mà cha

gây ra cho thể xác và tâm hồn mình.

Cuối cùng, nghe nói ngay cả Yến Dục bá bá cũng chặn cha ta trên đường tan triều đòi lời giải thích.

Ta nghĩ, sự việc trở nên nghiêm trọng rồi.

Có điều xưa này cha chưa từng khiến ta thất vọng, theo lời miêu tả sinh động của người chứng kiến tận mắt là đầy tớ An Thanh đi theo cha ta, đã lột tả cơ bản tình cảnh lúc bấy giờ.

Khi đó, cha ta cười khà khà vui vẻ với Yến bá bá đang đòi lời giải thích, mở miệng gọi ngay một tiếng “thông gia”, dọa Yến bá bá suýt thì ngã ngựa. Ông lại nói ngay trước mặt các quan vừa tan triều rằng, Yến tướng quân nếu đã muốn thắng ranh nhà ta chịu trách nhiệm với tiểu tướng quân, vài hôm nữa nó nhất định sẽ chuẩn bị sinh lễ, trịnh trọng mang sang nhà bên dạm ngõ.

Yến bá bá tức đến nổi suýt bất tỉnh nhân sự.

Còn ta thì vô cùng lo lắng cho cuộc sống sau hôn nhân của mình.

Một nguy cơ tiềm ẩn làm cho hôn nhân hai vợ chồng không hòa hợp chính là mối quan hệ khó giải quyết êm thấm của cha mẹ hai bên...

An Thanh còn bổ sung, cha ta tuy thắng nhưng trên mặt cũng không thấy vui vẻ là bao.

Một khác sau, ta đã được lãnh ngộ sâu sắc mức độ “vui vẻ” của cha.

Ông trở về, sầm mặt nhìn ta, vết thương cũ trên người bị đánh mấy hôm trước lại bồi thêm một trận đòn, khiến ta nằm bệt trên giường nửa tháng trời.

Ta nghĩ có lẽ cha xót xa đồng sinh lễ sắp phải mang đi, cho nên tiếc quá hóa giận.

Ta làm ông đau lòng, ông làm ta đau thịt, quả là công bằng.

Sau này mỗi lần nhớ đến bộ dạng của cha lúc nổi giận, gân xanh hằn trên trán, cầm gậy ra sức dạy dỗ ta, ta đều không nhịn được cười. Ông cụ nhà ta thật sung sức quá, ngay cả lúc đánh người cũng mạnh phi thường.

Nghĩ đến đó, ta bất giác bật cười thành tiếng. Lập tức có người châm chọc sau lưng: “Lẽ nào hôm nay bị đánh đến nổi ngốc luôn rồi, như vậy mà vẫn còn cười được?” Phụng Triều Văn đột ngột xuất hiện.

Ta quay người qua, phát hiện hắn chỉ mặc một chiếc quần ngủ màu vàng, để lộ vùng ngực cường tráng, thả tóc nằm bên cạnh ta.

Ta cười cười, chọc chọc lên ngực hắn, cảm nhận sự rắn chắc hết như trước đây, cảm thán một tiếng: “Nhớ lại sáu năm trước người rời khỏi Đại Trần, thần bị cha đánh đau đến nỗi không xuống giường được, ông ấy ngày ngày cứ nửa đêm là chạy sang phòng thần, còn tưởng thần ngủ rồi, nhưng chết cũng không chịu nói một lời dịu dàng. Ông cụ ra tay tàn nhẫn thật!”

Ánh mắt Phụng Triều Văn trầm lắng, “An lão tướng quân là người ngay thẳng chính trực, phân rõ phải trái.” Hắn kéo dài giọng nói bất thường, nói: “Nàng làm gì khiến ông ấy nổi cơn tam bành?”

Ta kiên quyết lắc đầu: “Không nhớ nữa, chỉ nhớ bị ông ấy đánh thôi!” Có những chuyện sao có thể nói toạc móng heo cơ chứ?

Phụng Triều Văn véo mũi ta, “hừ” nhạt một tiếng: “Phải để trăm nhắc nàng một tiếng sao? An tiểu lang dám cưỡng hôn Yến Bình ngay giữa phố Chu Tước, trăm nên khâm phục sự dũng cảm của nàng hay là cười nhạo sự ngu dại của nàng nhỉ?”

Ta nghiêng cổ thanh minh: “Bệ hạ bố trí đầy rẫy mật thám ở Đại Trần, thần nên khen ngợi sự anh minh của bệ hạ hay là khinh bỉ sự thâm hiểm của người đây?”

Trước ánh mắt lạnh như băng của hắn, ta lập tức tỉnh ngộ. Bây giờ Đại Trần đã không còn tồn tại, những việc của bọn tiểu nhân mà ta từng làm trước kia khi còn nắm quyền đều phải tận lực xóa bỏ. Ta vội vàng cười gượng hai tiếng ha ha: “Tai mắt của bệ hạ thật nhanh nhẹn, ngay đến chút chuyện vặt vãnh trong đế đô Đại Trần người cũng biết rõ như ban ngày, chẳng trách người có thể nắm giữ giang sơn đẹp như tranh vẽ này.”

Hắn cốc nhẹ một cái vào đầu ta: “Cái đồ đeo mỏ nhà nàng!” Khóe môi hơi cong lên, rõ ràng lời tăng bốc của ta đã làm hắn khá vui vẻ.

Ta tổng kết thành quả chiến đấu, rút ra một kết luận: Phụng Triều Văn đúng là thân con lừa, dốt không đi, đánh lại lùi, đến gần thì đá hậu. Chỉ có cách vuốt ve nịnh nọt, càng vuốt càng nịnh, hắn càng thích thú.

Lần này bị thương ở cung Thái hậu, điều khiến ta vui mừng nhất là phúc lợi và đãi ngộ được nâng cao rõ rệt, hằng ngày các món ăn đa dạng không ngừng đổi mới, phá bỏ tác phong cần kiệm trước sau như một của Hoàng đế bệ hạ. Điều càng tuyệt vời hơn là, chính miệng Hoàng đế bệ hạ cho phép ta gọi món bất cứ lúc nào, thỏa mãn đam mê ăn uống của ta hết sức.

Ngay Điện Bình Thanh cũng nói, Ngự thiện phòng từ khi Hoàng đế bệ hạ làm chủ hoàng cung, nhu cầu ăn uống quá đơn giản khiến các đầu bếp đầy tài năng không có chỗ phát huy, trong lòng vô cùng oán hận. Thái hậu về già thuận theo con cháu, lại là người niệm Phật, chủ yếu ăn chay. Khó cho phi tần trong cung, đồ ăn thức uống không được hơn phần Hoàng đế và Thái hậu, chỉ có thể ngấm ngầm oán trách triều miên.

Hai ngày nay thực đơn của Trùng Hoa điện thay đổi đa dạng, các đầu bếp Ngự thiện phòng đã làm hết sức mình, hận không thể phô diễn tất cả kỹ năng cùng một lúc.

Vì vậy sau khi Phụng Triều Văn tan triều, ta đặc biệt bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc đến hắn.

Hắn không chút khách khí cướp lấy cái chân giò ngọt lịm ta đang gặm dở rồi ra sức cắn một miếng rõ to như hổ vồ mồi. Ta giật lại, xót xa kêu oai oái xong chui tít vào góc long sàng nhất quyết không ra.

Nghe nói chân giò tẩm mật ong này do mười tám loại gia vị và bốn mươi sáu thứ mật ong tạo nên, ngoài thơm giòn trong chín mềm, ngày trước đây là món ta thích nhất. Người làm ra nó hiện là đệ tử của đầu bếp Hoàng ở Ngự thiện phòng, luôn tuân theo chân truyền của sự phụng, mỗi lần chỉ làm một cái, lúc này ta đã ăn hết nửa rồi.

Phụng Triều Văn ngoạm mất một tiếng to làm ta phải gặm ít đi ba miếng.

Thật là đau lòng!

Đội ta xử hết cái chân giò, Nga Hoàng bụng nước sạch hầu ta rửa mặt, tiện thể thay cả khăn trải giường. Ta xoa xoa cái bụng tròn vo rồi nằm xuống, bắt đầu rên rì: “Khi nào mới có thể xuống giường dạo chơi đây?”

Điểm không tốt nhất của lần bị thương này bắt đầu từ hôm thứ hai ta bị Phụng Triều Văn cấm cửa.

Ngày trước cha cũng từng quản thúc ta, cửa chính khóa ngoài, cửa sổ cũng đóng đinh hết, chỉ để hở một ô nhỏ để đưa cơm nước vào. Nhưng giới hạn nhân nhện của Phụng Triều Văn thua xa cha ta. Trùng Hoa điện to như thế mà phạm vi hoạt động của ta chỉ ở trên long sàng.

Tiểu cung nữ Nga Hoàng hầu hạ và bốn cung nữ cận vệ ngày ngày ở đầu giường kiểm soát ta... ức chế không tả nổi.

Ngày thứ hai sau hôm bị đánh, ta phát hiện cử động của bốn cung nữ cận vệ có hơi bất tiện. Nga Hoàng lên nói, vì ta bị thương, bệ hạ nổi trận lôi đình, đánh mỗi người ba mươi trượng. Hôm sau cũng không dám lười biếng, dù thương tích vẫn vào điện hầu hạ ta.

Ta áy náy trong lòng, ngoan ngoãn ở yên trên long sàng hơn rất nhiều.

Kỳ thực ta vẫn muốn báo oán.

Phụng Triều Văn chẳng dám động đến Thái hậu, không nỡ làm tổn hại Đức phi, nhưng lại đánh bốn người chịu tội thay này.

Nga Hoàng biết ý định lên lút báo thù Phụng Triều Văn của ta, hoảng hốt can ngăn: “Cô nương không biết rồi, những thị vệ hôm đó đánh cô trong Di Ninh điện đều bị Yên tướng quân hạ lệnh đánh năm mươi trượng. Bệ hạ chưa nguôi giận còn nhốt tất cả vào thiên lao, bảo là vài ngày chứ ai biết họ giữ nổi mạng hay không.”

Ta bĩu môi, thấy chưa, Phụng Triều Văn vẫn không nỡ làm tổn hại Đức Phi nương nương – mỹ nhân mất hạnh má đào của hắn, đành lôi kẻ khác ra xả giận.

Có điều ta chỉ là tù nhân đợi chém thân phận thấp hèn, đâu thể sánh ngang với phi tần hậu cung ngọc ngà tôn quý?

Nghĩ thế, ta liền an tâm trốn trên long sàng dưỡng thương.

Vì vậy, khi thái giám ngoài cung thông báo Đức phi nương nương cầu kiến, ta cũng chỉ dựa vào long sàng rộng lớn, ôm khư khư đĩa điểm tâm: “Đức phi nương nương tới Trùng Hoa điện nhất định là cầu kiến bệ hạ, bây giờ bệ hạ đang ở ngự thư phòng, đưa nàng ta đến đó đi.”

Thái giám nhắc lại lần nữa: “Cô nương, Đức phi nương nương cầu kiến cô nương đó.”

Gặp ta?

Có gì hay ho mà gặp!

Ta ôm đĩa điểm tâm, nhướn mày cảnh giác, nhìn trái nhìn phải, định chui vào góc tường, “Đức phi chắc chắn đã thăm dò kỹ càng bệ hạ không ở Trùng Hoa điện nên mới đến. Dẫn theo bao nhiêu thuộc hạ vậy? Các người can nổi không? Nga Hoàng, Nga Hoàng... mau tới ngự thư phòng mời bệ hạ qua cứu mạng... Ta sắp bị nàng đánh chết rồi...”

Nga Hoàng giằng lấy cái đĩa trong tay ta đặt sang một bên, bắt lực nói: “Cô nương, Đức phi nương nương đến xin nhận lỗi.”

“Nhận... nhận lỗi...”

Không phải tại ta có vấn đề thì đầu óc nàng ta có vấn đề rồi.

Đức phi tiến vào, đi cà nhắc. Ta giữ nguyên tư thế chui rúc trên long sàng bị Nga Hoàng cưỡng ép kéo ra, bộ dạng vô cùng quái gở.

Có điều nàng ta cũng chẳng khá hơn ta là bao, mới mấy ngày không gặp đã thọt rồi.

Ta kinh ngạc nhìn Đức phi, không tin nổi có kẻ to gan dám đánh què phi tử của Phụng Triều Văn. Sự hiếu kỳ làm lòng ta ngứa ngáy như mèo cào, nàng ta cũng đứng yên đó, thần sắc hết sức kinh ngạc.

Cả hai đều kinh ngạc vì đôi phượng!

“Ngươi... to gan, dám nằm trên long sàng, người đâu, còn không mau lui xuống!”

Thấy chưa, ta sớm biết Đức phi đến bởi lòng tìm vết chữ chẳng phải đến nhận lỗi. Chỉ có tiểu cung nữ nào ngẩn như Nga Hoàng mới ngây thơ khờ khạo vậy thôi.

Ta miễn cưỡng ngoảnh phía sau nàng ta, chỉ có bốn cung nữ cận vệ. May quá, chí ít nếu đánh nhau ta nhất định sẽ không bất lợi.

Nga Hoàng đang kéo ta sống chết không chịu buông tay nhưng vẫn hành lễ với Đức phi: “Bẩm nương nương, bệ hạ có chỉ, không được để cô nương xuống khỏi long sàng. Mấy ngày qua cô nương chỉ có thể dưỡng thương ở đây.”

Ừ thì, mặc dù ta không cảm thấy đau, nhưng trên người tím bầm. Hằng ngày Phụng Triều Văn về cung nhìn thấy đều ghét ra mặt.

Ta rất bức mình, vô cùng muốn để lại dấu răng lên người Hoàng đến bệ hạ, nhưng vì bài học đau thương lần trước đập hấn xuống hồ tắm nên đành hậm hực bỏ cuộc. Đức phi tuy chưa thấy vết tím bầm kia nhưng cũng nhìn ta bằng vẻ mặt căm thù. Về điểm này hai người họ quả là một cặp phu thê ăn ý.

Nhưng ta xưa nay khoan dung độ lượng, nếu nàng ta không gây sự thì ta việc gì phải bày trận giao chiến. Ta liền thân thiết hỏi han: “Đức phi nương nương hôm nay đến đây chắc có chuyện quan trọng?”

Nàng ta im lặng đứng nguyên một chỗ, cuối cùng gượng gạo mỉm cười, “Bản cung hôm nay đến đây thứ nhất là để thăm hỏi bệnh tình cô nương, hôm đó bản cung không được sáng suốt, vô ý làm cô nương bị thương; thứ hai là có chút quà xin thứ lỗi, mong cô nương không để bụng, sau này có thể sống hòa thuận với bản cung như tỷ muội thân thiết.”

Ta run rẩy một lúc.

Trong hậu cung của Tiên đế Đại Trần, mẹ của Tiểu Hoàng – Hoàng hậu nương nương dịu dàng điềm đạm, sống chan hòa với các phi tần trong cung. Ta từng may mắn trong thấy cảnh Hoàng hậu nương nương thân thiết xưng tỷ gọi muội với một đám phi tần xinh đẹp, ban đầu ta cũng cảm động lắm. Nhưng trong cung thiếu gì chuyện ngoài ý muốn, đây rầy huynh đệ của Tiểu Hoàng thông minh lanh lợi hơn nó, sau này trưởng thành lại chẳng có lấy một người.

Vì vậy ta từng nghi ngờ Tiểu Hoàng cũng không thể trưởng thành, khó tránh dung túng những yêu cầu vô lý của nó.

Sau này cha trọn mắt, cóc đầu ta như gỗ mớ, chửi mắng ta như niệm kinh, sức lực có thể so với các hòa thượng ở chùa Đại Tướng Quốc. Ta quả thực cảm thấy cha làm tướng quân chẳng thà đi tù còn có tiền đồ hơn.

Đại ý ông nói, cho dù tất cả hoàng tử trong cung chết sạch, Tiểu Hoàng cũng sẽ bình an trưởng thành.

Bởi vì Tiểu Hoàng là con trai duy nhất của Hoàng hậu nương nương.

Ta xoa mấy cái u mọc đầy đầu, không dám cãi lại.

Hoàng hậu nương nương tàn nhẫn đến đâu, vài năm sau ta đã dần lĩnh giáo. Cho nên hãy nghe thấy nữ nhân trong cung xưng tỷ gọi muội, kiểu gì ta cũng nảy sinh cảm giác ghê sợ như róc xương xẻ thịt.

Sống hòa thuận như tỷ muội, người đâm lên ta, ta giết con trai người ư?

Mừng thay, mẹ ruột ta mất sớm, chưa từng sinh cho ta một đứa em gái.

Khi Phụng Triều Văn bãi triều trở về, Đức phi đã đi rồi.

Hắn ngồi bên long sàng, kéo ta đang rúc trong chăn ra, ôm vào lòng như ôm đứa bé rồi cắn lên má một cái, “Đang nghĩ gì thế?”

Ta xoa dấu răng trên mặt, thờ dãi lo âu: “Bệ hạ, thần cảm thấy mình phát phì rồi.”

Hắn cười khê, giọng nói dịu dàng dễ nghe: “Ừ, phát phì thì tốt.” Tiện tay véo thử sườn ta, “Quả thực có béo lên chút.”

Ta gạt tay hắn ra, đã sàu càng sàu thêm: “Bệ hạ, không phải người định vỗ béo thần rồi giết đấy chứ?”

Hắn áp trán vào trán ta, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào mắt ta, cứ như thể muốn nhìn thấu cả nội tâm vậy. Hắn cười, nửa thật nửa vờ: “Cũng có thể.”

Ta co rúm trong lòng hắn, cắn răng than thở: “Thần biết ngay người chẳng tốt đến vậy.”

Hắn cười vang, “Nàng tưởng ta đang nuôi heo ở Trùng Hoa điện chắc? Nàng từng thấy con heo nào quý báu như thế chưa?”

Ta ra sức lờm hẩn, nhưng lại bị hấp dẫn bởi nụ cười không chút che giấu kia, bất giác ngây người nhìn. Xưa có chuyện vì nam sắc hại nước hại dân, xem ra đó chẳng phải lời xằng bậy.

Hẩn lại cắn một miếng lên mặt ta: “Sao hôm nay không thấy nàng gặm chân giò tẩm mật ong? Đầu bếp ngự thiện không làm sao?”

Ta cúi thấp đầu, vô cùng hổ thẹn vì bản thân đã bị mê hoặc trước mỹ sắc của hẩn... mất mặt quá!

“Thần định chờ người bận chuyện triều chính rồi mới ăn, đỡ bị người nhân cháy nhà đến hôi của.”

Hẩn kéo lấy tay ta, lần lượt nhắm nháp từng ngón một hết như gặm chân giò, để lại trên đó vết răng hẩn sâu, “Nàng sợ trẫm ăn chân giò của nàng?”

Ta thấy bộ dạng thèm khát này thì chỉ sợ hẩn không nhịn nổi, coi ngón tay ta như chân giò mà cắn đứt mất, liền vội vàng trèo xuống, bệ một hũ lớn từ sâu trong góc long sàng, nén đau thương dâng lên.

Nét mặt hẩn trở nên kỳ lạ: “Đây là cái gì?”

“Chân giò tẩm mật ong.” Kỳ thực, ta đáp lại hẩn mà lòng vô cùng bất mãn.

Hẩn mở nắp hũ, nhìn chân giò giấu tận đáy, vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ vào ta: “Nàng tưởng đang có nạn đói chăng? Sao lại giấu thứ này trên long sàng.”

Ta bắt lực gãi gãi đầu: “Bệ hạ, người hy vọng một người bị nhốt trên long sàng còn có niềm vui nào khác ư? Đây là niềm vui duy nhất mà thần tìm thấy lúc này.” Nói rồi ta vén cuối giường ra, một dãy hơn mười hũ xếp chồng lên nhau ngăn nắp gọn gàng. Khóe miệng Phụng Triều Văn lập tức cong lên, nhưng đã kịp kim nén, trừng mắt nhìn ta: “To gan!”

Ta đoán hẩn không thật sự tức giận, cau mày khổ sở nói: “Thần cũng chẳng còn cách nào. Vừa bị cấm túc liền muốn tàng trữ đồ là thói xấu sót lại do khi xưa suốt ngày bị cha phạt. Chỉ cần được giải phóng, ba khắc sau tật này tự nhiên sẽ hết.”

... Người tưởng ai cũng thích bày từng đồng đồ ăn lên giường à?

Đây đâu phải tiệm bánh ngọt!

Hẩn ôm đầu, vẻ mặt hẩn không thể lột sòng ta, nhưng ánh mắt lại rất đổi dịu dàng, giống hệt cha sau khi đánh ta ngày trước, len lén nhìn, để lộ ánh mắt áy náy mà thương xót. Ta bất giác nảy sinh thêm chút thân thiết, cầm tay hẩn lên lắc lắc: “Bệ hạ, chỉ cần người đồng ý không cấm túc nữa, thần sẽ lập tức chuyển hết những thứ này đi... Đồng ý đi mà, đồng ý đi mà, đồng ý đi mà...”

Nói xong, chính ta cũng sửng sờ.

Ta quăng tay hẩn đi nhanh như chớp, rúc vào tận góc long sàng.

... Sao ta có thể dùng mảnh khóe đối phó với cha, nắm tay nắm chân làm nũng Phụng Triều Văn chứ?

Hẩn nhanh tay nhanh mắt, thoát cái đã kéo ta trong góc giường về phía mình, nhìn ta chằm chằm: “Sao rồi? Xấu hổ à? Lần đầu tiên ta thấy An tiểu lang to gan mà biết xấu hổ.” Nhưng khẩu khí hẩn lại kèm theo thái độ nghiêm khắc như đi bực cung.

Sự dịu dàng trong khoảnh khắc vừa nảy chắc chắn là ảo giác.

Ta chăm chú nhìn vào đôi mắt hẩn, mưu đồ tìm ra manh mối từ trong đó. Nhưng ta đã nhìn rất lâu, ngoài vẻ mặt được khôi phục trở lại trạng thái nghiêm khắc như bình thường ra thì chẳng thấy nổi điều gì khác.

Hẩn ôm chặt ta vào lòng, bàn tay lớn xoa đầu nhẹ nhàng, như thể ta là một con mèo đang xù lông giận dữ. Được hẩn vuốt ve, ta buồn ngủ vô cùng, dần thoát khỏi những suy nghĩ đáng sợ, thả lỏng cơ thể tựa vào lồng ngực kia.

Nam nhân này nếu không cường ngạnh xông vào cuộc sống của ta, can dự đến sinh mạng của ta, kẻ sát bên ta, có lúc làm ta nảy sinh ảo tưởng, thì có lẽ hẩn đang dùng cách thức riêng để giam cầm hay kiểm soát ta trong lòng bàn tay. Ta nghĩ mình sẽ yêu hẩn mất, yêu hẩn không thua gì năm đó si mê Yến Bình.

Nhưng, đời người kiểu gì sẽ có một số chương ngại mơ hồ, dù hiểu rõ nó, vượt qua nó thì vẫn không thể quay lại, không thể đối xử với ai kia bằng tình cảm thuở ban đầu. Không thể.

Khi nửa mơ nửa tỉnh, giọng nói nhẹ nhàng của hẩn thì thầm bên tai ta: “An Dật, làm Hoàng hậu của trẫm nhé?”

Ta bị dọa tỉnh cả ngủ, ngồi thẳng dậy, lắp bắp nói: “Hoàng... Hoàng hậu của người đâu?”

“Trước giờ trẫm chưa từng lập hậu. Chẳng phải vì chờ nàng sao?”

Ta cười khan hai tiếng ha ha, lời này thật giả dối. Nhưng ta vẫn không quên nịnh bợ: “Bệ hạ có ý tốt, thần xin nhận, nhưng ngôi vị Hoàng hậu cao quý,

một phạm thần như thần đầu thế ngồi vào?”

“Trẫm bảo được là được!”

Ta phát cú bởi thái độ thần nhiên của hắn, nổi giận đùng đùng, không cẩn thận hét ra lời tận đáy lòng: “Phượng Triều Văn, thần thừa biết lòng dạ người chẳng tốt đẹp gì!”

Phượng Triều Văn cúi đầu xuống, mắt phượng nham hiểm tiến sát đến, khẽ nói: “Trẫm chẳng tốt đẹp gì?”

... Ta thấy mình buộc phải chống đối một phen rồi!

Kẻ địch dùng cách xâm lược, “được đằng chân lân đằng đầu”, định kiểm soát cuộc sống mai sau của ta. Ý đồ đáng sợ này nếu không bóp chết ngay từ trong trứng nước, hậu quả không thể lường được.

Ta nhìn hắn chằm chằm, bất chấp tư thế ngồi mờ ám lúc này giữa hai người, “Bệ hạ, người có thù với thần à?”

Hắn hơi nhếch lông mày, nghi ngờ nhìn ta, rõ ràng không vui.

Ta đau đớn tột cùng, chỉ thiếu nước quỳ trước mặt hắn khóc nức nở: “Bệ hạ định vỗ béo tội thần rồi giết bỏ, tội thần không dám nhắc đến cái sai của bệ hạ. Nhưng bệ hạ lại vứt tội thần vào hang hùm miệng sói cho một đám nữ nhân chia nhau xâu xé, thần thà chịu một đao chết ngay còn hơn để dao cùn cắt thịt, ngày ngày chịu hành hạ.”

“An tiểu lang, nàng nói hậu cung của trẫm là hang hùm miệng sói?” Hắn tỏ vẻ không tin nổi.

Lòng ta rất không thoải mái. Có lẽ nam nhân luôn cảm thấy nữ nhân hoàn toàn không có sự quyết đoán tàn nhẫn mà yếu đuối nũng nịu, chỉ cần ăn sung mặc sướng là sẽ sống hòa hợp với nhau.

Ngôi vị hoàng hậu, nghe thì quang vinh, chung quy vẫn đầy nguy hiểm. Mấy ngày qua ta sống an nhàn ở Trùng Hoa điện nhưng thực sự chưa từng nghĩ sẽ cút cung tận tụy đến hơi thở cuối cùng vì hắn.

Có điều Phượng Triều Văn ngoan cố cỡ nào, ta sớm đã được lĩnh giáo.

Ta kéo áo, chỉ vào vết bầm tím trên cánh tay, định dùng sự thực phủ phàng thuyết phục hắn: “Bệ hạ, tội thần đã chẳng có vốn liếng lại không người trợ giúp, nếu bệ hạ thật sự có chút thương xót, cũng đừng giương mắt nhìn tội thần làm Hoàng hậu, hằng ngày trên cơ thể đầy những vết thương thế này chứ? Thần thấy các nương nương trong hậu cung của người đều không ăn chay.”

Tuy ta khỏe mạnh chịu được đòn đau, nhưng cũng không thể liều mạng đâm đầu vào chỗ chết. Làm vậy là trái với sự dạy bảo ân cần của cha dành cho ta.

Nhưng Phượng Triều Văn đâu màng đến những suy nghĩ rồi ren này, hắn cười nhe nhon, còn trêu chọc: “Nàng ngày ngày ôm chân giò gặm, chẳng lẽ ăn chay chắc?”

Ta cắn răng, nhớ lại công lao vĩ đại của Thái hậu triều trước, quyết định thử dọa hắn xem sao.

“Bệ hạ không biết thôi, lòng đỏ kị của thần rất khủng khiếp, nếu người khẳng khái bắt thần làm Hoàng hậu, e rằng Ngọc phi, Đức phi gì đó trong hậu cung chưa đến một năm đều sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đến lúc đó, mong bệ hạ đừng oán trách thần.”

Đôi mắt hắn dường như lóe trong giây lát: “Trẫm khá mong chờ ngày nàng độc chiếm hậu cung đó!”

Ta ngẩn tò te nhìn hắn.

Nam nhân này, tâm địa độc ác đến mức nào mới có thể ở đây bàn bạc với ta kế sách diệt sạch mấy nữ nhân yếu đuối trong hậu cung của hắn? Phải biết ta hiện nay tuy mệt mỏi, nhưng không có nghĩa là bàn tay chưa nhuộm máu người, kẻ đã từng xông pha trên chiến trường luôn cứng cỏi hơn người thường rất nhiều.

Nghĩ vậy, ta không nhịn nổi, lầm bầm: “Bệ hạ thật tàn nhẫn, những nữ nhân này dù gì cũng có chút tình nghĩa vợ chồng với người, người lại nỡ mượn dao giết họ ư?”

Tia lạnh lùng lút qua trong mắt hắn. Ta sợ đến nỗi co đầu rút cổ, dùng chiêu ăn vạ khóc lóc ôm sòm trước mặt cha ta ngày xưa, cố nặn ra vài giọt nước mắt, ôm tay áo hắn chết không chịu buông: “Bệ hạ ơi, thần xưa nay ruột để ngoài da, kẻ nhân tâm là thần, đầu thế là bệ hạ cơ chứ... Nếu người nhân tâm thì phải sớm lòi thần đi chém rồi, sao còn giữ lại trong cung cho ăn uống no say...”

Ta hốt hoảng nghe thấy một tiếng cười khế, vội ngẩng đầu nhìn. Phượng Triều Văn vẫn nghiêm mặt, ta đành thăm thò dài, nằm bò xuống cam chịu số phận, ôm chặt tay áo hắn, chỉ thiếu mỗi nước ngả vào lòng hắn, gào khóc như mưa...

Giả khóc thật ra không chỉ cần kỹ thuật mà còn cả thể lực.

Phượng Triều Văn “hừ” lạnh một tiếng, gỡ ta đang bám chặt như con bạch tuộc ra, đi mà không thèm quay đầu lại. Ta mở to mắt nhìn vai hắn khẽ run

lên, chắc đang tức giận lắm, trong nháy mắt đã rời khỏi Trùng Hoa điện.

Mấy tiếng cười khê vọng tới từ cửa, ta làm ra vẻ đau khổ đến cùng cực, nhỏ tiếng rên rỉ, lén nhìn ra ngoài qua khe hở, lại là tên thái giám chết tiết Điền Bình Thanh đang cười hớn hở: “Cô nương, người đừng giả vờ nữa, bệ hạ đã đi xa lắm rồi!”

Ta cầm lấy chiếc cốc trên bàn nhỏ đầu giường, tiện tay ném qua: “Tê thái giám chết giẫm, vừa rồi sao không đến cứu ta? Giờ lại vờ xun xoe bợ đỡ!”

Điền Bình Thanh không tức giận, nhẹ nhàng tiến đến gần từ cửa điện, tự tay cầm chiếc khăn bông vào chậu rửa mặt rồi đưa cho ta: “Cô nương lau sạch mặt đi, thảo nào bệ hạ không nhìn được cười, ban này phải trốn đi. Bộ dạng này của cô nương thật là...”

Phượng Triều Văn, hần... hần...

Đây không phải hần đang trêu đùa người khác sao?

Ta ra sức tóm lấy chiếc màn gấm màu vàng trên giường, nghiêng răng kén két... Vừa rồi sao ta lại tiếp tục nhẫn nhịn cơ chứ? Sao không đập chết hần luôn cho xong?

Điền Bình Thanh cười tươi rói: “Cô nương, nô tài thực phải nói rằng, cô nương và bệ hạ đúng là một đôi oan gia. Bệ hạ từ khi kế vị đến nay luôn tâm niệm một ngày nào đó tìm được cô nương rồi lập làm hậu. Cô nương thì hay rồi, im lặng ẩn nấp nơi thôn dã, làm bệ hạ phải chờ những ba năm!”

Trước mặt Phượng Triều Văn ta không dám gào to, còn trước mặt Điền Bình Thanh ta chẳng có tính kiên nhẫn đó.

“Tiểu Điền, người gạt ta đấy hả? Phi tần trong cung Phượng Triều Văn đầy rẫy, ai cũng xinh đẹp lộng lẫy. Bây giờ còn chưa lập hậu, xem ra do các thể lực đấu đá nhau, giằng co không nhân nhượng. Đừng tưởng câu “phu thê nghĩa nặng tình sâu” nói ra êm tai, chẳng qua là thủ đoạn lừa gạt Hoàng đế bày ra mà thôi, nữ nhân nào tin thì đúng là kẻ ngốc. Giờ hần coi ta như con dao, đẩy về phía trước sống chết cũng mặc, ta há có thể ưng thuận?”

Điền Bình Thanh giẫm mạnh chân: “Cô nương, người quả thật nghĩ oan cho bệ hạ rồi!”

Ta bất giác cười thành tiếng: “Nghĩ oan? Ta đâu dám nghĩ oan cho hần? Nói dễ nghe thì ta và Phượng Triều Văn có thể coi như nhân duyên ngắn ngủi. Nó khó nghe một chút, ta còn chẳng bằng nữ tì trong cung. Hôm nào đó hần không vui, lôi ra chém đầu, ta cũng không lấy làm lạ.”

Ánh mắt Điền Bình Thanh nhìn ta như người mắc bệnh nan y hết thuốc chữa: “Cô nương, những phi tần trong cung kia đều do Tiên đế lúc còn tại vị ban hôn, có một số là hàng thân dâng tặng, ví như Ngọc phi. Số khác nữa là nhà ngoại bên Thái hậu tiến cử. Lời cô nương có lẽ đúng, Tiên đế cũng vì cân bằng các thế lực trong cung mới cưỡng ép ban hôn cho bệ hạ. Khi đó bệ hạ còn là Thái tử, không thể trái Hoàng mệnh. Nhưng những phi tần kia từ lúc vào cung tới này đã ba năm, vẫn hoàn bích[5]. Không biết bao nhiêu người trong cung bàn tán sau lưng bệ hạ rằng người có bệnh không tiện nói.”

[5] “Hoàn bích” là từ dùng thời cổ đại, ý ám chỉ “trinh nữ”.

Ta ngo ngác tiếp lời Điền Bình Thanh: “Vậy ư, hần có bệnh không tiện nói tại sao không mời ngự y trong cung đến khám?”

Điền Bình Thanh vừa tức giận vừa buồn cười: “Bệ hạ có bệnh không tiện nói hay không, cô nương không biết à? Chẳng trách bệ hạ bảo cô nương là đầu gối tim đá!”

Ta chợt hiểu ra ý tứ trong câu nói của Điền Bình Thanh, ra sức đá tên thái giám chết tiết này một cái, rồi che gương mặt nóng bừng như thiêu như đốt chui vào tít trong góc long sàng

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Lời cầu hôn muộn màng

Điền Bình Thanh nói, ba năm trước, cô nương cùng Hoàng đế Đại Trần đốt Cẩm Tú các. Bệ hạ lòng đau như cắt, mấy ngày mấy đêm không ăn không ngủ, hạ lệnh dọn dẹp đám cháy, cuối cùng tìm ra mật đạo dưới Cẩm Tú các. Lúc này người mới âm thầm tìm kiếm cô nương.

Hần còn nói, những phi tần trong cung bệ hạ cũng như những đóa hoa trong ngự hoa viên, chỉ là thứ điểm xuyến cho hoàng thất. Tuy ở nơi tráng lệ, nhưng chẳng khác gì lãnh cung.

Câu trước ta không tin, câu sau... Ồm, ta cũng không tin.

Ta chui vào sâu trong long sàng rộng lớn của Phượng Triều Văn, ôm chân giò tắm mát ơng gấm đến khi trời tối.

Cha ta từng nói, hoa ngôn xảo ngữ mà nam nhân trên thế gian này sử dụng với nữ nhân là thứ không đáng tin nhất.

Lúc đó ta chớp mắt, hiểu kì hỏi: “Vậy năm xưa những hoa ngôn xảo ngữ cha từng nói với mẹ đều là có mưu đồ riêng, không đáng tin sao?”

Cha đánh vào sau đầu ta, “Tiên sư nhà ngươi, ta mà giống với mấy tên nam tử bạc tình chỉ biết nói lời đường mật kia hả?”

Ta như chú chó nhỏ, ôm lấy cánh tay ông lắc lắc, vội vàng thể hiện lòng trung thành: “Phải đó, cha của con là thánh tình, sao có thể đánh đồng với nam tử bạc bẽo bình thường được?”

Thế nên, ta chẳng tin lời của Điền Bình Thanh, cũng chẳng tin Phụng Triều Văn so được với thánh tình.

Vì vậy ta phải ăn cho no, ngủ cho kĩ, dù buổi tối Phụng Triều Văn phê tấu chương về, chung giường chung gối, ta cũng bình thản như không. Nếu cha còn sống, nhất định sẽ khen ta khí phách ngút trời, rất có phong thái của cha.

Xưa nay ông thường không tiếc lời khen ngợi bản thân.

Mặc dù trước giờ ta luôn coi lời giáo huấn của ông là chuẩn mực trên đời, nhưng có lúc trong phút sơ hở, đầu óc không tỉnh táo vì quá no, ta không khỏi than thở: Phụng Triều Văn chắc chắn là nam tử bạc tình rồi, nhưng chưa từng nói với ta những lời đường mật.

Nhân một tối hần đi ngủ sớm, ta đã ăn no căng, tò mò hỏi: “Bệ hạ, hằng ngày người ra vào hậu cung, có bao giờ cảm thấy một luồng oán khí chưa?”

Khi đó, hần vừa xúc miệng rửa mặt xong, mái tóc dài đen mượt như lụa buông xõa, liền nằm lên long sàng, đầu vừa khéo gối lên bụng ta.

“Nàng muốn dùng mấy chuyện quỷ quái ấy hù dọa trẫm à?”

Ta luôn cảm thấy mái tóc hần rất đẹp, vừa đen vừa bóng, lúc hần xõa tóc, thực khó cảm lòng muốn sờ thử. Lại còn tư thế ngày hôm nay của hần, thực tình rất tiện cho ta. Thế là ta thuận tay túm một lọn tóc đùa nghịch, nửa vờ nửa thật nói: “Từ khi thân vào cung, bệ hạ chưa từng gọi phi tần đến thị tẩm, việc này khiến lòng thần áy náy vô cùng. Các vị nương nương trong hậu cung giường đơn gối chiếc, lẽ nào bệ hạ không cảm nhận được luồng oán khí mạnh mẽ ấy sao?”

Ánh mắt hần như thanh sát kiếm quét qua quét lại trên mặt ta: “An Dật, trẫm có thể hiểu là nàng đang hy vọng trẫm gọi phi tần tới thị tẩm không?”

... Không biết hôm nay ta bị chập mạch ở đâu nữa... Thật ra ta chỉ muốn nghiệm chứng lời nói của Điền Bình Thanh chút xíu.

Nhưng rõ ràng Hoàng đế bệ hạ không thể lí giải sự hài hước này của ta. Hần xách ta lên như gà con, tiện tay lấy long bào vừa nãy cởi ra, tùy ý mặc lên người ta, thô bạo nắm vạt áo xách ta đến cửa điện, mắng: “Nha đầu vô lương tâm... Đồ lòng dạ sắt đá... Ta đây sẽ gọi phi tần đến thị tẩm...” Dứt lời hần mở toang cửa điện, thô lỗ vứt ta ra khỏi Trùng Hoa điện, rồi đóng cửa cái “rầm”.

Ta ngo ngắc, đối diện cửa điện đóng kín như bưng, lúc này mới có cơ hội biện bạch: “... Không thể tới cung của phi tần sao? Việc gì cứ phải đuổi thần ra khỏi Trùng Hoa điện?”

Quay đầu đối diện ánh mắt sáng quắc đang dò xét của Điền Bình Thanh, trong mắt hần, ta nhìn thấy một chữ: “Đáng đời!”

Ta đá hần một cái, hung dữ mắng: “Ngươi dám cười ta?!”

Tên thái giám chết tiệt nham nhở: “Chắc nô tài đã khiến cô nương hoài nghi bệ hạ, nên bị ném khỏi long sàng, vứt ra ngoài rồi ư?”

Ta không nhịn nổi, lại đá thêm một phát, nhưng hần tránh kịp.

Lần này hần không dùng ánh mắt biểu thị sự bất mãn, mà nói thẳng thừng: “Đáng đời! Ai bảo nói mát bệ hạ giữa đêm khuya!” Nói xong hần trở về điện bên cạnh đi ngủ. Trước khi đi còn đặc biệt quay lại dặn dò: “Nếu đêm nay đã có cô nương canh gác, vậy nô tài xin phép về phòng ngủ một giấc đã đời. Phiền cô nương rồi!”

Sao ta nghe như hần đang cười trên nỗi đau của người khác thế.

Rạng sáng, ta cuộn chiếc long bào rộng rãi, tựa vào cột trụ bên cửa điện ngủ ngon lành. Hình như có tiếng cửa khẽ kêu, mơ hồ thăm nghĩ, chắc Phụng Triều Văn gọi phi tần thị tẩm đây... thế là lại ngủ tiếp.

Khi ta tỉnh lại, trời đã sáng bánh mắt, chỉ thấy xương cốt toàn thân cứng đờ, day day chiếc cổ mỏi nhừ, liếc nhìn cửa điện một cách khó khăn. Cánh cửa đêm qua đóng kín giờ mở toang, một bóng người nghiêm nghị ngồi sau thư án, gương mặt của Phụng Triều Văn lạnh lùng đến mức có thể ướp dưa hấu, ánh mắt lướt qua làm ta sợ hãi, vội quay đầu nhìn ra bên ngoài.

Giờ mới thấy một điều làm ta sững sờ.

Dưới thềm đá, có người đang quỳ ngay ngắn, không biết đã bao lâu rồi.

Ta trộm liếc nhìn trong điện, rồi so sánh với mặt trời âm áp bên ngoài, vẫn cảm thấy gần gũi với người đang quỳ trên sân này hơn một chút. Ta bèn xốc lại long bào, tiến nhanh hai bước, ngồi lên thềm đá, ngạc nhiên hỏi: “Yến tướng quân, sáng ngày ra quỳ ở đây làm gì?”

Hôm nay là ngày nghỉ, theo lẽ thường sẽ không có người làm phiền Phụng Triều Văn. Yến Bình làm quan bao nhiêu năm rồi, càng ngày càng chẳng có

năng lực.

Ánh mắt Yến Bình rất phức tạp, hần liếc nhìn long bào. Ta thân nhiên mặc hần, dù sao đây cũng là Hoàng đế bệ hạ khoác cho chứ đâu phải lấy trộm.

Hần sững lại một chút mới nói: “Ta đến xin ý chỉ của bệ hạ, mong người ban hôn.”

Ta sờ sờ cằm, thăm than thở, nếu tên này thật sự không muốn sống, định dùng đao kết liễu cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Cho dù Phụng Triều Văn không bao giờ gặp Tần Ngọc Tranh thì nàng ta vẫn mang danh hiệu phi tử, sao có thể tùy tiện ban cho quan thân chứ? Nhưng đến nay ta và Yến Bình chưa từng thân thiết tới mức có thể tận tình khuyên nhủ hần, chỉ có thể ôm ấp nỗi lòng xem cảnh nào nhiệt. Ta tỏ vẻ thông cảm: “Ta hiểu, ta hiểu. Ngọc phi nương nương nếu không tiến cung, nhất định đã kẻ vai sát cánh bên người rồi.” Câu này đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, thật ra ta vẫn thích Phụng Triều Văn chia cắt đôi uyên ương hơn, kết cục rất hợp ý ta.

Ánh mắt Yến Bình cứ như ta là huynh đệ ly tán nhiều năm của hần vậy. Dù loại cảm xúc, đau lòng có, thương xót có, hiện trên gương mặt hần.

Ta nghe thấy hần nói: “An Dật, ta đến xin ý chỉ của bệ hạ, mong người ban nàng cho ta, cùng ta trăm năm hạnh phúc.”

Ta cảm thấy đầu óc mình rối bời, như thể có cả ngàn con ong đang vo ve bên tai. Ta nhìn khuôn miệng Yến Bình mở ra rồi khép vào, không bỏ sót một chữ, ta nghe trọn tất cả, nhưng gộp chung lại thì không hiểu lắm. Tim ta như bị chùy nện mạnh xuống, không thấy đau mà chỉ thấy tê, cảm giác cơ thể mình run lên hơi mất kiểm soát.

Hần nói: “An Dật, ta muốn lấy nàng làm vợ.”

Ta ra sức đập vào đầu, chắc chắn chưa tỉnh ngủ rồi, nếu không sao ban ngày ban mặt lại gặp ác mộng thế này.

Giấc mơ quá khủng khiếp, mỗi lần nằm mơ ta đều nhớ đến dáng vẻ cha ta cầm then cửa nghiêm mặt chờ đợi.

Ông gầm lên với ta: “Dám lời kéo dụ dỗ người của Yến gia, lão đây đánh chết tên nghịch tử nhà ngươi!” Đến nỗi sau này mỗi khi nghe thấy họ Yến ta đã thấy đau thịt rồi.

“Đây là mơ đây mà, phải đi ngủ thôi...” Ta quay người đi, nhưng vạt long bào lại bị Yến Bình tóm chặt không buông.

Hần tiếp tục nói: “Tiểu Dật, ngày tìm được nàng, ta quả thật rất vui... Ta chẳng quan tâm nàng là nam tử, chỉ muốn được ở bên... Nhưng sau khi biết nàng là nữ nhi... Lòng ta chỉ có một suy nghĩ.. Đó là thỉnh cầu bệ hạ đặc xá cho nàng, ta sẽ lấy nàng... nhất định phải lấy nàng...”

Ta thấy trong lòng một thứ gì đó đã đóng băng dần dần vỡ vụn. Sự chán nản luôn nảy sinh khi phải chờ đợi quá lâu, nhưng ta, ngay đến cảm giác đó cũng chẳng có. Thậm chí ta còn không thể cảm nhận được đau đớn, sống mà như cái xác vô hồn.

Ta không muốn nhớ về quá khứ, nó chỉ là một hình bóng mờ nhạt, thỉnh thoảng mơ thấy đều khiến ta mồ hôi đầm đìa. Vậy nên nếu có thể quên thì ta sẽ đi thẳng về phía trước, không bao giờ quay đầu nhìn lại, sống an bình như kỳ vọng của cha.

Ta mỉm cười quay người, vỗ vai Yến Bình: “Yến tướng quân, đa tạ đã cân nhắc, ngài hãy về đi.”

Hần nói: “Tiểu Dật, chuyện trước kia nàng nhất quyết không chịu tha thứ cho ta sao? Ta biết mình đã khiến nàng tổn thương sâu sắc, chỉ mong nàng có thể chấp nhận hôn sự này, nửa đời còn lại ta nhất định sẽ thương yêu nàng, không làm nàng đau lòng thêm nữa.”

Ta day day thái dương, thật không hiểu nổi, Yến Bình của ngày trước đâu phải kẻ dai như đĩa thế này.

“Yến tướng quân, chuyện khi xưa ta đã quên sạch rồi, sau này cũng không muốn nhớ đến, mong tướng quân mau mau quên đi. Còn về chuyện thành thân, ta không nghĩ đó là ý hay.”

Giữa ta và con người này không còn gì vương vấn.

Đã chẳng còn oán hận cũng chẳng còn thương yêu.

Cha xem, giờ đây con đã có thể bình thân đứng trước mặt hần, ngay cả trái tim trong lồng ngực kia cũng không mấy may loạn nhịp. Cha có thể tha thứ cho con gái năm xưa ngộ nghịch bất hiếu không?

Thậm chí, con còn có thể thân thiện nắm chặt tay hần, phân trần tỉ mỉ: “Yến tướng quân, ngày trước cả nhà Cận Thượng thư bị xử chém tướng quân cũng nhìn thấy chứ?”

Hần nắm chặt tay ta, vẻ mặt nửa hoan hỉ nửa hỗn loạn: “Nàng và ta thành thân có liên quan gì đến Cận Thượng thư?”

“Đương nhiên vô cùng có liên quan!” Ta lườm tên đần trước mặt, thăm thò dài: “Cận Thượng thư một mình phạm tội, cả nhà bị tống vào ngục xử chém.”

Thấy hần vẫn chưa hiểu, ta đành nói lại rõ ràng lần nữa: “Hiện nay ta là kẻ chẳng có gì vướng bận, hôm nào đó Hoàng đế Đại Tề lôi xuống chém đầu cũng chỉ xem như bớt đi một mạng. Nếu thành thân rồi, chồng con ta, tương lai còn cả cháu chắt ta đều sẽ liên lụy tới nhau. Như vậy không ổn.”

“Ta không sợ!” Trên gương mặt anh tuấn của hấn bỗng lấp lánh ý cười dịu dàng: “Thì ra nàng lo cho ta, ta biết nàng vẫn chưa hoàn toàn quên ta mà!”

Ta ngần tò te.

Bạn đọc à, kết luận này hấn rút ra từ đâu vậy?

Ý đồ thực sự của ta thực ra phải biểu đạt là: Ta chỉ muốn làm rùa đen ngàn năm, ba ba vạn năm, sống thật lâu thật lâu. Ngươi là hàng thần nắm binh quyền trong tay, lại có ý với cung phi, lực sát thương còn nguy hiểm gấp vạn lần so với bại tướng bị nhốt trong cung là ta đây. Ta không đồng ý hôn sự này vì sợ nhà ngươi liên lụy đến ta thì có!

Song, bên trên mới chỉ là cách nói khiêm tốn thôi đấy! Tại sao hấn không nghe hiểu những lời “ý tại ngôn ngoại” nhỉ?

Tiểu Điền ho sặc sụa sau lưng ta.

Ta đập “bốp” một cái lên đầu hấn dễ như trở bàn tay, tên thái giám chết tiệt!

Hấn dài giọng, chậm rãi nói: “Hoàng thượng giá đáo...”

Ta sợ hãi quay đầu, Phụng Triều Văn đã tới gần trong vòng năm bước, mắt sắc như dao, nhìn xoáy lên bàn tay ta.

Ta cúi đầu xem thử, thì ra lúc ta nói chuyện với Yến Bình, ta và hấn lại tay trong tay...

Ta vội vàng buông ra, nhưng bị Yến Bình nắm chặt lấy. Lén nhìn gương mặt lạnh lùng đến đóng băng của Phụng Triều Văn, ta chỉ cảm thấy hấn vô cùng căm ghét cảnh tượng thân thiết này.

Nghĩ cũng phải, Yến Bình thân là hàng thần mà chẳng có chút tự giác, trước có tư tình với Ngọc phi nương nương, cầm đôi sừng to bự chằng trên đầu Phụng Triều Văn, sau lại lồi lồi kéo kéo ta trong cung. Rõ ràng hấn chán sống rồi, phải tìm cơ để Phụng Triều Văn chém đầu mình.

Hấn không muốn sống, nhưng ta vẫn chưa có ý định chết.

Ta gắng sức vùng khỏi tay Yến Bình, nịnh bợ tiến lên van an: “Bệ hạ, sao người lại ra đây?” Thái độ chẳng thua gì Điền Bình Thanh.

Phụng Triều Văn không nói nửa lời, nắm chặt bàn tay mà ban nãy ta và Yến Bình lồi lồi kéo kéo, sải bước đi vào trong điện.

Điền Bình Thanh theo sát đằng sau, ném ánh mắt tỏ ý “tự cầu nguyện cho mình đi” về phía ta đang liên tục quay đầu nhìn ngó. Hấn hát áo, dừng bước ở cửa điện, đứng đó giả làm môn thần[1].

[1] Môn thần: Vị thần giữ cửa, bảo vệ gia đình khỏi tai ương theo tín ngưỡng dân gian và Đạo giáo của Trung Quốc.

Tên thái giám chết giẫm!

Phụng Triều Văn đuổi toàn bộ cung nhân trong điện ra ngoài, ngồi ngay ngắn trước ngự án phê tấu sớ, tiện thể sai bảo ta như tiểu cung nữ, bưng trà mài mực không ngơi tay. Sau cùng, hấn liếc nhìn bên ngoài điện rồi nói: “An Dật, nàng nói xem trẫm nên giết Yến Bình ra sao?” Ánh mắt lạnh lùng, sát khí tuôn trào.

Giờ ta cảm nhận được sâu sắc nỗi đau khổ “thân phận bất minh”. Ăn cơm bà chủ, làm nha đầy thông phòng[2], nay còn phải mang trái tim trung quân ái quốc của Giám quan Ngự sử [3] sao?

[2] Nha đầu thông phòng: Là chức danh thời xưa chỉ nô tì dùng để thỏa mãn dục vọng của chủ nhân nhưng không có danh phận.

[3] Giám quan ngự sử: Quan can gián trong triều.

Yêu cầu này quá cao rồi đó!

Ta quyết định đặt lương tâm mình sang một bên, làm một kẻ tiểu nhân gian nịnh.

“Bệ hạ, Yến Bình thật đáng chết! Nếu đã làm thần tử thì phải cho ra dáng thần tử, vậy mà dám ăn đồ trong bát, ngó thứ trong nồi của bệ hạ sao?”

Hấn khoái gây khó dễ cho bệ hạ nhỉ?

Lông mày của Phụng Triều Văn hơi nhướng lên, “Không phải nàng chuyện trò cùng Yến tướng quân rất vui đó ư? Sao vừa mở miệng đã muốn lấy mạng hấn? Yêu quá hóa giận à?”

Ta khinh khỉnh nhìn hấn, hấn không thể cào tường: “Bệ hạ, yêu quá hóa hận là thứ những thuyết thư tiên sinh[4] trong trà quán dùng để gạt tiền của người khác thì phải? Tội thân từng này tuổi rồi, chỉ mong cơm no áo ấm là được. Yêu hận gì kia thực quá cao thâm khó lường, còn tốn sức hơn cầu tiền đơn ấy chứ.”

[4] Thuyết thư: Chỉ những người biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ...

Thấy vẻ mặt hần bán tín bán nghi, ta buộc phải nghiêm mặt thanh minh: “Trước nay suy nghĩ của Yến tướng quân không giống người thường, nói chuyện cùng hần gọi mở nhiều điều trong ta.” Những tấm gương người tốt việc tốt nhiều vô cùng, tuyên truyền pháp chế chính là để ngăn chặn mọi người tái phạm sai lầm tương tự, vứt bỏ mạng sống của mình.

Ta có thể cảm nhận rõ dũng khí dám vượt râu hùm của Hoàng đế bệ hạ trên người Yến Bình. Còn tiểu nhân nhát gan như ta, cứ ngoan ngoãn rúc trong Trùng Hoa điện bụng trà rót nước hầu hạ Hoàng đế mưu cầu tư lợi thì hơn.

Quả thực ta đã từng yêu mà không màng tất cả, nhưng hiện tại quan trọng nhất là phải bảo vệ cái mạng nhỏ bé này.

Phượng Triều Văn có lẽ không hài lòng lắm với câu trả lời của ta, gương mặt hần đông cứng như mặt hồ Tam cửu thiên[5], tron bóng và bằng phẳng, chỉ thiếu nước cầm búa gõ gõ lên là một đồng vụn bằng sẽ rơi là tả.

[5] Tam cửu thiên: Là giai đoạn lạnh nhất trong năm kể từ sau Đông chí.

Hần kêu Diên Bình Thanh đi truyền chỉ, sử dụng hết sức thành thạo mảnh khoe lung lạc thần tử: “Nói với Yến tướng quân, trăm sẽ ban cho hần một hôn sự tốt đẹp, cứ ở nhà chờ đi!”

Lúc Diên Bình Thanh truyền chỉ, giọng nói loáng thoáng truyền vào trong điện, thể hiện trọn vẹn tấm lòng khoan dung nhân ái của Hoàng đế bệ hạ. Giả dụ ta không ở trong điện tận mắt chứng kiến vẻ hung thần của hần khi thốt ra lời này bằng khuôn miệng ngà ngọc, mà chỉ nghe lời truyền chỉ nửa dịu dàng nửa thâm thiết của Tiểu Diên, có lẽ cũng sẽ cảm kích đến nỗi cúi rạp đầu, thề sống thề chết báo đáp long ân.

Sao Tiểu Diên có thể truyền đạt ý chỉ đằng đằng sát khí thành dịu dàng hàm súc, ôn hòa mềm mỏng đến vậy nhỉ?

Thân là bề tôi, hần lúc về phòng hần phải suy xét kỹ càng mới hiểu được cận kề ý tứ bên trong.

Ngày dài đằng đẵng, mãi mới đến buổi tối, ta tranh thủ lúc Phượng Triều Văn đi súc miệng rửa mặt, đứng cảm nhào về phía nệm, thoải mái lăn qua lăn lại trên long sàng rộng rãi, cả người vùi vào đồng chăn gấm vóc rực rỡ ánh vàng, sung sướng khó rời, thậm chí thở dài: Đúng là một đêm không ngủ tựa ba thu!

Ta đang khoái chí lăn lộn, đột nhiên trời đất quay cuồng, bị kẻ nào đó tóm gáy lật lại. Một cơ thể nặng trĩu đè lên người ta, ngũ quan tuần mỹ của Phượng Triều Văn gần ngay trước mắt. Ta còn chưa kịp hoàn hồn, hần đã xông tới hôn chặn ngay hơi thở của ta, ta nào có thể giãy giụa được nữa?

Trong mơ hồ, dường như ta nghe thấy hần thì thầm “Gả cho Yến Bình ư? Trăm sẽ không để nàng được như ý!” Giọng điệu hờn dỗi này sao có thể do Phượng Triều Văn nói ra được?

Toàn thân rã rời, đến nỗi hần người dậy chắc xương cốt phải rơi thành một đồng, ta ngay cả trong mộng cũng than thở mình số khổ. Lúc ngủ say, ta mơ gặp cha.

Cha nhìn ta bằng ánh mắt không vui chút nào, tuy ông chưa trọn mắt vênh râu, trong tay cũng không cầm mấy thứ kiểu then cài cửa, nhưng không hiểu sao ta lại thấy chột dạ, hình như mình đã làm chuyện vô cùng sai trái.

Ta tự xét lại mình trong mơ, nhưng từ miệng cha bỗng phun ra rất nhiều máu, bắn hết lên mặt ta, cảm giác nóng rực đó làm ta thấy bóng rât đến tận trái tim. Ta ra sức lau, ra sức lau, nhưng cha hết như một nguồn suối máu, phun trào không ngừng.

Ta gào thét thanh: “Cha! Đừng!” Ta vừa hoảng hốt vừa đau lòng, dường như trái tim bị ai đó siết chặt, đau đến ngạt thở, rồi có người hét bên tai: “ Tỉnh lại đi... Tiểu Dật... Tỉnh lại...”

Trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, ta chỉ thấy trái tim đập điên cuồng, như thể ngay giây sau nó sẽ nhảy ra khỏi lồng ngực, đầu đau như búa bổ, toàn thân như bị kim châm, tầm nhìn mơ hồ, vô số hình ảnh ập vào não như nước triều dâng khiến cái đầu chật hẹp bị dồn ép đến muốn nổ tung.

Ta kêu lên thảm thiết: “A!” rồi ôm đầu cuộn người lại, gào thét như điên trong vô thức, thảm thương tới mức ngay bản thân cũng phải kinh ngạc.

Ngay sau đó ta đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Ta rúc mình vào vòng tay mạnh mẽ quen thuộc, cảm giác lạnh lẽo và tuyệt vọng trong mơ hoàn toàn không còn chút dấu vết trước sự ầm áp này. Phượng Triều Văn ôm chặt ta trong lòng, giọng nói dịu dàng đến lạ lùng, như thể sợ đánh thức ai dậy trong đêm đen tĩnh lặng: “Tiểu Dật, lại đau đầu rồi à? Đừng sợ, ta ở đây, ta ở đây...”

Cảnh tượng vừa xong có lẽ đã từ lâu trước kia, lâu tới mức thỉnh thoảng nhớ lại sẽ cảm thấy đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ.

Xưa nay cơ thể ta không biết đau, làm sao có thể cảm thấy đầu đau như búa bổ chứ?

Nhưng thực tình có lúc kìm ức của ta không đáng tin lắm, từ trước ta đã có một tật xấu... đó chính là quên trước quên sau.

Hồi đó ta định mưu sinh bằng nghề săn bắn, lên núi đi săn lại thành công trong việc tự làm mình lạc trên núi. Sau khi được Tiểu Hoàng tìm về, nó chớp đôi mắt to tròn hỏi ta: “Tiểu Dật, người bị ngốc à?”

Ta làm sao lại là kẻ ngốc được?

Kẻ ngốc là nó ấy!

Chỉ là ta thỉnh thoảng hồ đồ vài bận. Ví dụ như lúc đi lạc trong rừng, ta ngỡ ngàng cảm thấy mình đang cùng cha đi săn, nhưng ông chạy đuổi theo một con hổ, còn ta ở nguyên chỗ cũ ngỡ ngàng đợi ông, đợi nửa ngày trời ông mới quay về.

Khi đó ta còn oán trách: “Cha, cha định để Dật Nhi đói chết à?”

Lúc tỉnh táo, ta nhớ mình muốn sẵn gì đó cho Tiểu Hoàng ăn, nhưng trong lúc mơ hồ liền ngồi đó đợi cha đưa ta về nhà, cuối cùng chẳng thấy cha đâu, lại thấy Tiểu Hoàng ngốc nghếch.

Vậy nên sau này bất luận thế nào nó cũng không chịu cho ta lên núi đi săn, chỉ cần ta vừa đi, nó liền ngồi xuống đất, hai tay ôm lấy một chân ta, sống chết quyết không buông.

... Đây thực là chiêu năm xưa ta dùng để đối phó với cha, không ngờ thằng bé Tiểu Hoàng đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, đã nhanh chóng vận dụng suôn sẻ, thành thạo hết sức.

Thi thoảng trong đầu ta sẽ xuất hiện những mảnh vụn ký ức gần gũi. Nhưng trong tích tắc vừa mới tỉnh lại, ta nhớ rất rõ, trước vạn quân tham chiến, cây giáo của Phụng Triều Văn bỗng giáng về phía ta, ta giương giáo chống đỡ, đột nhiên bị người nào đó phía sau nện mạnh xuống... Cảnh cuối cùng ta thấy là Phụng Triều Văn đang cầm giáo, vẻ mặt hoảng hốt... Lẽ nào hẳn cũng cảm thấy kẻ nện ta một gậy từ phía sau có hành vi đánh úp quá vô liêm sỉ?

Trước khi ngất đi, ta đang nghĩ gì vậy?

Bây giờ ta đã nhớ ra, không phải Phụng Triều Văn nên vui mừng vì thuộc hạ tập kích thành công, đánh bại tướng lĩnh quân địch sao?

Hai quân giao chiến, nếu mới nện tướng địch mà đã hoảng hốt, giả dụ giết tướng địch rồi thì định tự sát để tạ tội chắc?

Đương nhiên Phụng Triều Văn chẳng hề tự sát tạ tội, khi đó ta ngã từ trên lưng ngựa xuống, suýt bị loạn quân giẫm đạp thành bùn, ai ngờ lại ngã vào lòng một người đang mặc giáp trụ chắc chắn... Giáp trụ của Phụng Triều Văn va vào hàm răng ta, ta ngậm đầy máu tanh trong miệng rồi phun bắn ra.

Ta ôm đầu ngồi trên giường, cơ thể nam nhân kẻ sát bên ta vừa ấm áp vừa quen thuộc, như có sức mạnh kì lạ trấn tĩnh lòng người: “Tiểu Dật, đầu nàng lại đau rồi?”

“Thần mơ thấy người cầm giáo chuẩn bị đánh thần ngã ngựa, nhưng thần lại bị người khác đánh úp sau lưng rồi bị bắt làm tù binh.”

Kỳ thực, ta lúc thì chợt nhớ ra, lúc thì lại quên mất chuyện này. Việc đó khiến ta đôi khi nhìn Phụng Triều Văn mà phân vân hết sức, không biết nên coi hẳn như kẻ thù hay như tri kỉ.

Đôi tay rắn chắc vòng qua ôm chặt ta trong lòng, giọng nói sau lưng rất khẽ, hết như đang oán trách: “Cái đồ ngốc này, không biết rằng ra chiến trường phải ‘mắt nhìn sáu hướng, tai nghe tám phương’ à?”

... Thế nên sau đó ta mới bị Phụng Triều Văn bắt làm tù binh, dưỡng thương nửa năm trong doanh trại Đại Tề.

Hôm nay có lẽ hành động cầu thân của Yến Bình đã dọa ta sợ chết khiếp, khi ấy có một cảm giác có một tảng đá bức bối đè nặng trong lòng. Bình tĩnh sau giấc mộng, giờ ta hết sức minh mẫn, bắt đầu hồi tưởng tất cả.

Ba năm trước, Tiên đế qua đời, để lại cho Tiểu Hoàng một cục diện hỗn loạn.

Người ra đi vội vàng, chưa kịp chỉ định Nhiếp chính vương, thế là mâu thuẫn giữa cha ta và Yến bá bá căng thẳng tới độ. Hai người họ mỗi bên lôi kéo một phe triều thần, ai cũng muốn ngồi vào vị trí này.

Ta từng khuyên cha: Cha không có con trai, kể cả có làm Nhiếp chính vương cũng chẳng có người kế thừa, cha rách việc như thế làm gì?

Ta rõ ràng là con gái, ông tự lừa dối mình kiên quyết coi như con trai, còn dồn hết tâm trí giáo dưỡng ta kế tục quyền thần, người người ngưỡng mộ... Ta thực vô cùng lo lắng cho vận mệnh tương lai của Đại Trần.

Một tên ngốc Tiểu Hoàng, lại thêm quyền thần già mờ như ta, e rằng chưa quá mười năm Đại Trần đã bị Đại Tề thôn tính. May mà ta không phải người giỏi giang, cha lại mất sớm, còn chưa kịp mài giũa ta thành tài, vậy mới không ừm mẫm đại loạn.

Hồi đó ta đã đánh giá sai năng lực chiến đấu của quân đội Đại Tề, vẫn còn khá lạc quan về tương lai phía trước.

Hai phe quyền thần tranh đấu, sau cùng cha ta thắng, ngồi vào vị trí Nhiếp chính vương, dưới hai người, trên vạn người.

Tiểu Hoàng chưa lập hậu bởi tuổi còn nhỏ, người còn lại là đương kim Thái hậu, mẹ của Tiểu Hoàng.

Nhắc đến Thái hậu nương nương, đó là một người lợi hại, cả ngày tươi cười phúc hậu, nhưng những việc làm ra quả thực không thể chấp nhận. Lúc tiên đế ốm đau bệnh tật, trừ Tiểu Hoàng ra, các hoàng tử trong cung đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn...

Ta lên hỏi cha: “Có phải thái hậu cũng gây ‘chuyện ngoài ý muốn’ cho tiên đế không?”

Ông trừng mắt, gõ mạnh một cái lên đầu ta: “Cấm nói bừa, sau này không có chuyện gì thì đừng chạy đến cung Thái hậu!”

Thật ra ngoài lúc ở đông cung, ta rất ít khi đến gần trước mặt Thái hậu. Bây giờ Tiểu Hoàng kế vị, chuyển vào sống tại Trùng Hoa điện, ta càng hay lui tới Trùng Hoa điện trợ giúp Tiểu Hoàng.

Cha từ sau khi trở thành Nhiếp chính vương thì vô cùng bận rộn, khó có thời gian rảnh nổi giận với ta. Ta cảm thấy, thực ra cha làm Nhiếp chính vương cũng rất tốt, ít ra vì bận rộn sẽ không quản chặt như trước, hai cha con lâu lắm rồi chưa gặp nhau nổi một lần.

Ta cũng bận lắm mà.

Thời gian ấy, Yến Bình thường vào cung cùng Tiểu Hoàng đọc sách, thành ra cũng thân thiết hơn trước. Có lúc ta rời khỏi Trùng Hoa điện, vừa đúng lúc Yến Bình bãi biệt Tiểu Hoàng để, hẳn đã có thể tươi cười tán gẫu vài câu với ta.

Đây là thời kì hòa thuận nhất trong ba năm kể từ sau khi ta cưỡng hôn hắn, ta vui đến nỗi đầu óc choáng váng, chẳng biết đâu là Đông Tây Nam Bắc, chỉ thấy trời trong gió mát, vạn vật phồn thịnh, mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp nhất.

Khi đó ta cảm giác... Tiên đế chết thật đúng thời điểm.

Thời buổi loạn thế, ai vì chủ nấy.

Tiên đế vừa mất, Hoàng đế trẻ kế vị, Thái hậu buông rèm nhiếp chính, thế lực các phương rực rỡ mạnh mẽ, tuy có cha ta là Nhiếp chính vương đàn áp, nhưng các võ tướng mà tiên phong là Yến bá bá lại không chịu cúi đầu quy phục, nghe nói vì Duệ Vương vội về kinh thành chịu tang có đem theo quận chúa Ngọc Tranh, thường xuyên ra vào Yến phủ, trên phố đồn rằng Duệ Vương phủ có ý kết thân với Yến phủ.

Đây khác gì tin dữ đến tai ta.

... Mỗi lần thế này, ta đều hận không thể cỡi ngay trang phục nam nhân xuống, phơi bày trước thiên hạ: Nếu luận về hôn nhân chính trị, kỳ thực bản cô nương cũng được coi là ứng cử viên mang lại giá trị không nhỏ đấy chứ... Chỉ cần có thể dẫn dụ Yến Bình hồi tâm chuyển ý.

Dạo này Yến Bình thường ngoảnh lại nhìn ta, không còn vẻ lạnh lùng như trước kia, nhưng vẫn chưa đến mức bàn nổi chuyện cưới xin.

Hôm ấy, đang rúc trong chăn ấm thì ta nhận được khẩu dụ của Tiểu Hoàng, triệu ta lập tức vào cung.

Ta bò dậy chải đầu rửa mặt sạch sẽ, cười ngơ đến Hoàng cung đã là lúc tan triều, các quan thần trụ cột của triều đình đang ngập dài, tùm tùm ba tán ra ngoài. Ta tình cờ gặp Bình bộ thượng thư lão đại nhân, bị ông trêu đùa mấy câu: “Tiểu Dật, đến bệ hạ cũng sắp thành hôn rồi, có cần bá bá làm mai, chọn cho người một nàng dâu xinh đẹp không?”

Ta lau mồ hôi trên trán, cung kính khom lưng: “Tiểu Dật không vội, đợi uống xong rượu hỉ của bá bá rồi Tiểu Dật sốt ruột cũng chưa muộn.” Ai bảo ông cứ hay chạy đến nhà ta cướp tằm hùm cay với ta làm gì?

Kết quả là ta bị ông đập một phát vào sau gáy không chút khách khí, mắng chửi: “Thằng nhãi Tiểu Dật, dám đùa cợt bá bá của người! Còn không mau lăn vào cung, để Hoàng thượng phải chờ lâu!”

Từ sau khi Thượng thư phụ nhân bỏ chồng, nghe nói ông đã đuổi hết tì nữ trong phủ đi, ngay cả lão ma ma cũng đưa ra khỏi phủ, sắp xếp cho bà ở nơi khác, phủ Thượng thư chẳng khác gì miếu hòa thượng.

Ta nhìn gương mặt râu ria xồm xoàm kia, ông đang ra sức lườm ta nhưng vẫn cười tươi rói, bước chân mạnh mẽ đi về phía xe ngựa tư gia. Không hiểu tại sao ta lại thấy ghen ngào như nuốt hạt ô mai, còn quyết định sau này ông tới nhà, ta phải nhường nhịn, kéo ông ăn không no, lần sau không còn sức mà đánh nữa.

Đây dưa mãi, đến khi tới Trùng Hoa điện, Tiểu Hoàng đang đi qua đi lại bên trong, thấy ta vội vàng kéo lại, vô cùng sợ hãi cầu ta giúp đỡ: “Tiểu Dật, mẫu hậu định tuyển chọn Hoàng hậu và phi tử cho ta.”

Ta quan sát nó từ trên xuống dưới, Tiểu Hoàng mười lăm tuổi, bề ngoài đẹp đẽ, gương mặt anh tuấn, chỉ tiếc là hơi háu ăn một chút nên thừa mấy cân thịt, trông khá tròn trịa, lại thêm ánh mắt đáng thương của nó làm giảm hẳn vẻ uy vũ.

Ta có lòng tốt an ủi kẻ đang hoảng hốt lo sợ: “Thật ra, bệ hạ à, chọn Hoàng hậu hay phi tử là việc rất thú vị. Lúc thần không ở trong cung, Hoàng hậu hoặc phi tử có thể cùng người ăn uống, vui đùa, nghỉ ngơi, người cũng sẽ không cô đơn nữa.”

Nó tức giận hất tay ta ra, trừng mắt nhìn, cứ như đang thất vọng vì ta không thể hiểu nổi nỗi sợ hãi của nó: “Tiểu Dật, ta không cần người khác làm mọi thứ cùng mình. Thêm nữa, việc đó người cũng làm được, cần những phi tử ta không quen biết kia làm gì, chỉ bằng bảo người tiến cung ở bên ta cho xong!”

Ta sợ khiếp vía.

Đêm hôm trước ta vô tình đi qua thư phòng của cha, nghe thấy cha nhỏ tiếng bàn bạc với bác Đồng về khả năng làm thông gia giữa Duệ Vương phủ và Yến phủ, lại nghe thấy chuyện Thái hậu không chút e dè, chọn ngay cháu gái bên ngoại làm Hoàng hậu tương lai. Các trọng thần đều chuẩn bị cho đợt tuyển phi này trong đó k, dự định đưa nữ nhi nhà mình tiến cung.

Khi đó bác Đồng thở dài nói: “Đây quả là cơ hội tốt. Chỉ cần thành thông gia với Thái hậu, có sự tương trợ từ đó, tướng quân cũng dễ thờ hơn nhiều trong triều đình. Tiếc là...”

Ta nín thở dán chặt vào tường thư phòng, nghe cha nghiêm khắc cự tuyệt: “Đồng Hựu, ta nửa đời sống lang bạt, chỉ có một đứa con gái, từ khi nó còn nhỏ ta đã hết mực yêu thương, chỉ mong nó sống bình yên sung túc cả đời, không phải lo nghĩ. Nhưng ta thân ở địa vị cao, nếu nuôi dưỡng nó như một đứa con gái, e rằng sẽ khiến trong cung không ngừng lo lắng, triệu nó tiến cung để áp chế ta, còn khiến kẻ khác mưu tính nhiều, dùng nó làm quân cờ cầu kết đảng phái để tư lợi.”

Ta ôm đầu hận Yến Bình ngốc nghếch không chịu mưu tính nhiều, thậm hạ quyết tâm nếu hấn còn như vậy, lần sau gặp mặt ta phải nghĩ cách bắt hấn mưu tính mới được!

Căn phòng yên tĩnh trong chốc lát, lại nghe thấy tiếng bác Đồng chậm rãi nói: “Suy nghĩ của tướng quân không phải không có lý. Bây giờ Đại Trần ở thế bấp bênh, có lẽ nuôi dưỡng tiểu lang như con trai sẽ dễ dàng hơn chút. Bằng không, cứ dựa vào thắng nhóc tại vị bây giờ, cho dù Tiểu Dật làm Hoàng hậu, ngày nào đó Đại Trần vong quốc thì... Xưa nay gia quyền của đế vương mất nước có mấy ai được sống yên ổn? Kể cả Đại Trần có thể tiếp tục chống đỡ, nhưng phải đấu đá với đám nữ nhi khôn nạn kia, rồi cũng chôn thân nơi góc hoàng cung mất. Tiểu lang hồn nhiên như thế này vẫn tốt hơn.”

Thì ra họ hoàn toàn không đánh giá cao khi Tiểu Hoàng chấp chính, cũng chẳng hề tin tưởng vào ngai vàng của Đại Trần.

Có điều, ngồi xiêu vẹo trên ngôi vị đế vương, ngủ say đến nỗi nước miếng giàn giụa, đến giờ thì cho bãi triều về cung ăn cơm như Tiểu Hoàng, quả thực rất khó khiến người khác nảy sinh ảo tưởng cho nó lo chuyện triều đình, hy vọng nó có tài trí mưu lược kiệt xuất, thống nhất thiên hạ.

Ta thấy lời bác Đồng nói rất có lý.

So với việc bị cầm chân nơi cung cấm, ta nghĩ... được vào Yến phủ sống quả thực hợp tâm ý ta hơn.

Nhưng câu này đâu thể nói rõ với Tiểu Hoàng, ta đành phải khuyên nhủ nó khi tâm trạng đang buồn bực.

Mấy ngày nay vận xui đeo bám.

Lúc xuất cung gặp ngay Yến Bình vừa ra khỏi quan thự binh bộ, vốn là cơ hội tốt mà ông trời ban tặng, ta đang cười tươi như hoa, lại nghe thấy một giọng nữ ngạc nhiên mừng rỡ: “Yến lang!” Sau đó một bóng hồng nhào tới, giữ rịt cổng cung điện, lúi lúi kéo kéo cánh tay Yến Bình.

Đúng là bại hoại thuần phong mỹ tục, hồng hồng!

Ta lấy tay áo bịt mắt, lại không cam lòng đành lén nhìn thừ, nhưng chợt bắt gặp đôi mắt hạnh kèm theo ánh nhìn cảnh cáo, tỏ ý gán hấn hất càm với ta, bộ dạng đầy vẻ trịch thượng.

Đây rõ là Tần Ngọc Tranh rồi.

Con gái của Duệ Vương mà có thể không màng tới lời dị nghị Yến Bình và ta đồng tính luyến ái đang nổi khắp kinh thành, còn ngang nhiên si mê Yến Bình, thực không thể lường trước được.

Tần Ngọc Tranh đã xác định mục tiêu rõ ràng từ khi mới bắt đầu, giả dụ nàng ta và ta là hai nước giao chiến, ta không thể không bái phục mảnh khóc mưu lược cùng tài liệu sự như thân của nàng ta.

Sợ rằng ngay cả Thái hậu trong cung cũng phải thua kém nàng ta về khoản tranh giành nam nhân.

Thái hậu cả đời chỉ đấu đá với nữ nhân, nhưng Tần Ngọc Tranh bản lĩnh phi phàm, không thèm quan tâm đến nữ nhân vây quanh Yến Bình, chỉ hạ quyết tâm đối đầu ta, phá bỏ chương ngại tâm lý một cách dễ dàng, tranh giành nam nhân với một nam nhân khác, quá trình tranh giành vô cùng kịch tính, cao trào liên miên, quần chúng vây xem ủng hộ nhiệt tình, cố gắng cứu vãn Yến tiểu lang anh tuấn ôn hòa đi theo con đường chính đạo. Kết quả là, bỗng nhiên quanh ta địch vây tứ phía, ta thân cô thế cô, vô cùng phẫn nộ, nếu không phải vì là nam nhân, ta nghĩ mình sớm đã bị nhốt vào cũi heo thả trôi sông rồi.

Trong trận chiến tranh giành này, phàm là nơi có mặt ta và Yến Bình, nhất định nàng ta sẽ rút xuống từ đâu đó, cứu Yến Bình khỏi nước sôi lửa bỏng. Ban đầu ta thấy khá bối rối trong tình trạng này, nhưng ngày qua ngày, ta cũng dùng dụng phó mặc luôn.

Ví dụ hôm nay ta hẹn Yến Bình ở quán trà nghe sách, thấy bảo bằng đội quân tinh nhuệ dưới sự dẫn dắt của Phượng Triều Văn, Đại Tề càn quét bốn tiểu quốc phương Bắc, nửa giang san đã nằm gọn trong lòng bàn tay. Ta và Yến Bình cũng coi như có quen biết lâu năm với vị thái tử Đại Tề này, bởi vậy ta bèn lấy Phượng Triều Văn làm cái cớ, mượn danh nghĩa tìm hiểu tình hình chính trị đương thời để hẹn Yến Bình, thế mà hấn cũng vô tư đồng ý.

Bọn ta chọn chỗ gần cửa sổ, cần hạt dưa, nhâm nhi trà Lục An[6], nghe thuyết thư tiên sinh lên tiếng chỉ trích, bình luận quốc gia đại sự, đến chỗ thú vị, cả hai ta liền cùng nhìn nhau cười, sự tâm đầu ý hợp hiếm có này khiến ta mừng vui khôn xiết.

[6] Trà Lục An: Một loại trà nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc, bắt nguồn từ thành phố Lục An của tỉnh An Huy.

Phượng Triều Văn cát cứ tứ phương khiến thiên hạ đại loạn, nhưng mấy chục năm nay từ đời ông nội Tiểu Hoàng, chiến tranh nổi lên khắp nơi, ngày nào cũng đánh qua đánh lại. Bách tính Đại Trần ở nơi an toàn xem như đây là đề tài nói chuyện lúc nhàn rỗi, thiên hạ đại loạn á, có ngày nào mà không như vậy?

Ta vui sướng trong lòng, bỗng nghe thấy một người lớn giọng nói từ phía cửa: “Thường năm mươi lượng bạc!”

Nghe giọng thì người này trong lòng còn vui sướng hơn cả ta, vung bạc quá hào phóng.

Ta quay đầu nhìn, Tần Ngọc Tranh bình thân tiến vào từ cửa quán trà, tươi cười nói: “Hôm nay, thứ nhất vì tiền sinh nói hay, thứ hai vì Thái tử Đại Tề kia đánh hay, lại có thể khiến Yên lang nhà ta đặt đôi chân quý giá đến nơi ti tiện này, cười vui thoải mái, Ngọc Tranh vô cùng cảm tạ, đặc biệt thưởng năm mươi lượng bạc cho tiền sinh coi như tiền trà.”

Quá tra lập tức ầm ĩ hỗn loạn, có người tán thưởng quận chúa hào phóng, có người không cho là vậy, chỉ có ta rung mình trước câu nói “Yên lang nhà ta” của nàng, ta bối rối ngẩng đầu nhìn Yên Bình, thấy trên gương mặt trước nay luôn ôn hòa nhã nhặn của hắn bỗng đầy vẻ giận dữ, ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Ngọc Tranh đang cầm roi ngựa.

Đầu óc ta bỗng minh mẫn, nỗi ón lạnh cũng bớt đi vài phần, trong lòng bình tĩnh trở lại.

Người ta đều nói, nịnh bợ là phải hòa theo sự yêu thích của người khác, nhưng hôm nay Tần Ngọc Tranh đã sai lầm hết sức.

Xưa nay Yên Bình luôn thích tiêu phí thời gian ở quán trà này. Ngày trước ta từng lên lưu lại nơi đây vô số lần, chỉ để liếc nhìn hắn từ xa. Hôm nay được công khai ngồi cùng hắn thưởng trà nghe sách, việc đáng mừng này tuy đã bị Tần Ngọc Tranh phá hỏng, nhưng có thể khiến Yên Bình sinh lòng chán ghét với quận chúa Ngọc Tranh, âu cũng là chuyện có ích.

Yên Bình nghiêm mặt đứng dậy: “An Dật, chúng ta đi!”

Ta ngây ngốc nhìn hắn một lát, mặc dù tai nghe thấy lời hắn nói, nhưng não lại coi đó là thông tin giả nên từ chối việc phân tích.

Hai chữ “chúng ta” dù thế nào cũng không thể là lời Yên Bình nói ra với ta...

Bỗng hắn tiến lên một bước, nắm lấy tay áo ta, kéo thẳng ra khỏi quán... Bầu trời ngày hôm nay tươi đẹp biết bao.

Tần Ngọc Tranh bị bỏ mặc trước cửa, không biết nên tiến hay lùi, mắt mở trừng trừng nhìn Yên Bình lờ lờ kéo kéo ta rồi đi, chỉ biết nghiêng răng bặm môi mà không hề khóc lóc, quả thực làm ta mỗi lần nhớ lại đều có phản xúc động.

Hôm ấy ta cùng Yên Bình cưỡi ngựa ra ngoại thành phía Tây, mấy hiệp thi tài cưỡi ngựa gộp lại đã sớm quảng chuyện ở quán trà kia vào dĩ vãng.

Buổi tối về thành, lúc đến ngõ trước cửa nhà, bất ngờ mấy chục Ngự Lâm quân xông ra từ ngõ tối, Tần Ngọc Tranh dẫn theo một thái giám chặn ngựa ta lại.

Thái giám đó hầu hạ trong cung Thái hậu.

Nội dung thánh chỉ đại loại là, ta mạo phạm quận chúa Ngọc Tranh, Hoàng tộc uy nghiêm không thể xâm phạm, lệnh cho Ngự Lâm quân bắt ta rồi giao cho quận chúa Ngọc Tranh trừng trị.

Đám Ngự Lâm quân nhào lên trước như lang như hổ, lôi ta từ trên lưng ngựa xuống...

Hậu quả vui quá hóa buồn chính là: Ta ăn một trận đòn roi của Tần Ngọc Tranh.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Trấn áp bằng vũ lực và dụ dỗ

Nghe nói xưa nay nữ nhân trong hậu cung khi đấu đá nhau nghĩ ra những chiêu rất sáng tạo, sửa cũ thành mới. Từ khi quận chúa Ngọc Tranh tới, đã giúp kẻ kiến thức nông cạn là ta được mở rộng tầm mắt.

Tần Ngọc Tranh xuất thân từ hoàng tộc, Duệ Vương phủ có thể so với một tiểu hậu cung, nàng ta thường ngày nghe quen tai, nhìn quen mắt, tinh thông lĩnh vực này, đánh đến khi ta thăm hại mới cho về.

Tuyệt chiêu số một: Vừa ăn cắp vừa la làng.

Ngày hôm sau, nàng ta xắn tay áo mình ngay trước mặt Yến Bình, chỉ vào mấy vết roi nhìn thấy mà đau lòng trên cổ tay trắng bóc kia, đau đớn kể lể hành vi ác độc của ta.

“Yến lang, chàng nhất định phải đòi lại công bằng cho thiếp. Hôm qua thiếp đợi Yến tiểu lang trước cổng nhà hán cả ngày, khó khăn lắm mới gặp được, chỉ xin hán lúc đi chơi cùng chàng có thể đưa thiếp theo, nào ngờ... nào ngờ hán cho người quát roi...” Để thể hiện sự thương tâm tốt cùng, những giọt nước mắt thỏa đáng cùng bờ vai khẽ run lên như không chịu nổi áp lực chính là vũ khí thiết yếu.

Ta ngây người ngay tức khắc.

Đây gọi là làm sai còn đồ thừa, tuyết rơi giữa tháng Sáu [1], đôi trắng thay đen, hàm oan khó giải đó ư?

[1] Câu “Tuyết rơi giữa tháng Sáu” bắt nguồn từ truyện “Nỗi oan Đậu Nga”, là vở tạp kịch do Quan Hán Khanh soạn sau năm 1291, nội dung kể về một người đàn bà bình thường chết oan, khiến trời đất cũng phải rung động, phản ánh tinh thần phản kháng quyết liệt của nông dân đối với ách thống trị nhà Nguyên. Trong vở kịch, khi nàng Đậu Nga bị hàm oan, trước khi hết, nàng đã thề rằng: Tuyết sẽ rơi giữa tháng Sáu, che phủ cho xác nàng, địa phương đó sẽ hạn hán ba năm liền. Sau khi nàng chết, từng lời thề được ứng nghiệm.

Ta chính là ví dụ sinh động của hiện thực tàn khốc đây này!

Nếu ta dùng cùng một thủ đoạn, lúc này vén tay áo cho Yến Bình nhìn vết thương trên cánh tay mình, hán nhất định sẽ tưởng rằng vết thương này do cha ta đánh đòn.

Dù sao sở thích của Nhiếp chính vương đại nhân ngoài việc uống rượu với Binh bộ lão Thượng thư ra, còn lại chính là ném then cài cửa, tiện thể tấn luôn con trai duy nhất của mình...

Khắp triều ai ai cũng biết.

Trong cuộc chiến với tình địch, nữ nhân ra tay bất ngờ, tàn nhẫn với bản thân một chút, có lúc lại là pháp bảo vô song để chiến thắng!

Về mặt này, đại diện xuất sắc nhất thời xưa có nữ Hoàng đế vĩ đại – người đã bóp chết con gái ruột của mình – Võ Tắc Thiên, gần đây lại có quận chúa Ngọc Tranh của Duệ Vương phủ.

Ta tro mắt nhìn Yến Bình dịu dàng kéo tay áo nàng ta xuống, ánh nhìn mềm mại tựa nước chảy dịu êm, rồi hán quay đầu liếc ta bằng đôi mắt băng giá như ngày đông, trách ta không biết thương hoa tiếc ngọc.

Ta không làm nổi chuyện chẳng thương hoa tiếc ngọc này, việc ta muốn nhất là được thương hoa, được tiếc ngọc ấy. Hiềm một nỗi, xưa nay chẳng ai cho ta cơ hội.

Yến Bình chưa cần quở trách, ta đã hận không thể tự sát luôn cho rồi. Nhưng nghĩ đến cha trăm năm sau không ai cung phụng hương khói, ta đành tiếp tục nhẫn nhịn.

Tuyết chiều số hai: Dệt hoa trên gấm.

Ai ai cũng biết ta là nam nhân.

Nam nhân đương nhiên phải bộc trực hào phóng rồi.

Từ xưa đến nay, để có thể sắm vai nam nhân giống thật một chút, ta đã quen học theo cha, có lúc ta lén theo sau, im lặng mô phỏng hành động của ông, bị bác Đồng nhìn thấy rồi cứ cười mãi không thôi.

Sau này có một lần bác nói: “Tiểu lang, nếu trên mặt cháu thêm chút râu như lão gia, khoác thêm áo choàng của lão gia, thì đúng là giống ông ấy như hai giọt nước.”

Khi đó ta đang học theo cha ném then cài cửa, trong lúc xúc động, ta bắt chước động tác quen thuộc của cha liền rút then cài cửa, chưa kịp nhìn rõ đã ném ngay ra ngoài.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, thôi xong, ta thò đầu ra nhìn thử... then cửa đập trúng ngay cha ta vừa triều về nhà.

Ông đã quen quăng then cài, lúc này khi vai trò đột ngột thay đổi, phản ứng có chút chậm chạp, bị thứ này đập vào trán liền nổi ngay cục u bự chẳng.

... Chẹp, cha vẫn phải luyện phản ứng nhanh nhạy dài dài.

Sau đó đương nhiên là ta lại bị đánh một trận nên thân.

Bởi vậy, trừ việc hận không thể tìm một người chèn ép áp đặt, ra sức bắt nạt một phen ra, những thứ còn lại ta học được từ cha chính là chủ nghĩa độc tài: Trấn áp bằng vũ lực. Còn về chiêu lôi kéo dụ dỗ gì đó... nghe nói ông thường sử dụng với kẻ thù chính trị trên triều đường, dù sao thì ông cũng chưa từng dùng với ta nên hiện tại ta vẫn chưa học được.

Còn Yến Bình rõ ràng không thích hợp với việc trấn áp bằng vũ lực.

Vẫn là Tần Ngọc Tranh giúp ta lần đầu biết rằng lô kéo dụ dỗ cũng có nhiều phong cách đa dạng. Quá trình ngoạn mục ấy bắt đầu từ việc lo chu đáo mọi mặt, khiến nam nhân phải giao nộp vũ khí đầu hàng trước sự dụ dỗ, chấp nhận thất bại hoàn toàn và chôn thân nửa đời còn lại với nàng. Nếu như Tần Ngọc Tranh không phải tình địch, ta chắc chắn sẽ nhiệt liệt tán thưởng.

Từ sau vụ nàng ta khóc lóc kể lể hôm đó, mười lần đi chơi thì tám chín lần có bóng dáng nàng ta.

Ngày mưa, nàng ta sẽ mang theo một chiếc áo khoác tự tay mình may cho Yến Bình.

Ngày nắng, nàng ta sẽ mang theo một chung đựng canh ngăn nhĩ hạnh nhân thanh hòa nhuận phế cho Yến Bình.

...

Ta thất bại liên tiếp, hận không thể hóa thân thành nữ tử dịu dàng thùy mị, đi theo chăm sóc Yến Bình như thế kia.

Kỳ thực, thời niên thiếu, người mà ta muốn trở thành nhất không phải bản thân ta, mà là tình địch của ta – Tần Ngọc Tranh, nói ra thực khiến người khác khó mà tin nổi.

Ta còn chưa kịp nghĩ kế phản kích, thông tin ta tranh giành nam nhân với Tần Ngọc Tranh đã âm ỉ đến nỗi khắp triều ai ai cũng biết.

Cha ta nổi trận lôi đình.

Bây giờ ông quyền cao chức trọng, chuyện chính sự nhiều vô kể, chẳng dễ dàng gì mới dành ra được chút thời gian về nhà, nhưng khi ấy đã là cuối ngày, nhà nhà đốt lửa lên đèn.

Hôm nay vừa hay Tần Ngọc Tranh một mối trong người phải ở trong phủ tỉnh dưỡng, ta cảm thấy đây đúng là cơ hội tốt trời ban, liền hẹn Yến Bình đi chơi đêm ở Đông hồ, không ngờ lại bị cha chặn trước cửa, hét âm lên “Nghịch tử, ngươi đi đâu?” Dọa ta sợ hết hồn.

Ta nhìn thấy gương mặt tái nhợt của ông từ trong ánh đèn, lê bước qua cưỡi nện diu ông: “Là con thấy trời tối rồi nên ra cổng đợi cha ấy mà.”

“Cái đồ leo mép!” Ông hừ lạnh một tiếng, đẩy ta ra, sai bước tiến vào, “Ta trông ngươi chẳng có vẻ gì là đón ta hết mà đi đón thằng tiểu tử họ Yến kia!”

Bước chân ta bỗng dừng lại.

Từ khi cha làm Nhiếp chính vương, dần đi dần lại ta phải tránh xa Yến Bình một chút.

Ngay cả bác Đồng cũng khuyên nhủ hết nước hết cái: “Tiểu lang, cha con nhà họ Yến, lớn là lão hồ ly, bé là tiểu hồ ly, đứa nhỏ không có mắt nhìn người như cháu tốt nhất nên tránh xa một chút.”

Trước giờ ta không can hệ đến chuyện tranh quyền trục lợi trong triều, câu nói của bác Đồng ta nghe tai này ra tai kia. Nhưng hình như hôm nay cha rất tức giận, ta đâu dám nhiều lời. Ông véo tai ta lôi vào nhà, lại quát tháo lệnh cho An Thanh trông cửa phủ cẩn thận, định tiến công không cho địch lối thoát.

... Ta biết, khi xuân đến hoa nở thì thoảng sẽ có trận mưa đá, giữa mùa hạ trăm hoa đua sắc đôi lúc cũng có cơn mưa rào. Mặc dù bây giờ ta và Yến Bình vẫn chưa có chuyện đôi bên tương ái, thề non hẹn biển, dù cha ta kiên quyết đứng về phe ác, tay cầm then cửa chặn đánh một trận to vì trong sân, ta cũng chỉ coi đó là thử thách nho nhỏ trên con đường tình duyên của mình, chỉ cần cẩn thận cẩn cố chịu đựng rồi mọi thứ sẽ qua.

Đêm hôm đó đến khi ta vác nỗi cơ thể đầy vết thương trèo tường ra ngoài, đến được Đông hồ đã là giờ Hợi[2].

[2] Giờ Hợi: Khoảng từ 9 đến 11 giờ đêm

Ta tưởng rằng, Yến Bình sớm đã rời khỏi, tuy trong lòng vô cùng thất vọng, nhưng nếu hôm nay không thể đến đó một chuyến, cả đêm ta sẽ khó ngủ nổi.

Vài chiếc thuyền hoa nhẹ nhàng cập bến trên mặt nước Đông hồ, đèn đuốc đã tắt cả, ta thất thần ngồi bên bờ, cảm giác chỗ bị đánh sau lưng nhói lên đau xót, nhưng tất cả đều không bị được với nỗi đau đớn và sự mất mát trong lòng.

Đương lúc ta ăn năn hối cải, xa xa một con thuyền nhỏ lặng lẽ rẽ nước tiến tới, trên thuyền ánh đèn mờ ảo, nhưng dù thế nào ta cũng không thể nhận nhầm nam tử cầm mái chèo ở đầu thuyền.

Ta ngăn người ngồi bên bờ, kinh ngạc há hốc miệng... Yến Bình vẫn chưa rời đi mà ở Đông hồ đợi ta cả tối... Cảm giác vui mừng khôn xiết này không kém gì một hôm nào đó Tiểu Hoàng ngủ dậy, đầu óc mơ màng, hạ thánh chỉ ban hôn cho ta, tần lang đương nhiên là Yến Bình.

Ước nguyện được đền đáp sau khi kiềm nén quá lâu, ta mừng đến nỗi suýt trào nước mắt!

Đến lúc ngồi lên thuyền nhỏ, ta vẫn có chút choáng váng, vừa rồi hẳn không tránh né ta như ngày thường, vươn tay đỡ ta lên... ta lên thu bàn tay vừa được hấn nắm ra sau lưng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve chỗ hấn chạm vào, làm vậy hết như ta đang được vuốt ve bàn tay hấn... Sự áp áp khi da thịt kề sát nhau khiến toàn thân ta nóng bừng, hai má như có lửa đốt, nhưng sự vui thích trong lòng lại tràn ra từng giọt, dù thế nào cũng không ngăn nổi.

Ta chẳng có dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn, mượn cớ quan sát xung quanh để che dấu gương mặt ửng đỏ của mình.

Trên thuyền, rượu và đồ nhắm đều đủ cả, bốn bề lặng thinh, gió mát đêm hè chậm chậm thổi qua. Ta dần dần tỉnh táo, cảm thấy đêm dài miên man, cơ hội hiếm có, nếu cứ tiếp tục ngẩn ngơ thì sẽ lãng phí buổi đêm tuyệt vời như thế này. Ta bạo gan nài hắn gảy một khúc Phụng Cầu Hoàng cho ta nghe, hắn có hơi nhần nhó nhưng chỉ trong chốc lát, vẫn dịch đàn qua bắt đầu tấu nhạc...

Ta ngây dại nhìn hắn, thời gian như ngừng trôi, cả thế gian chỉ có tiếng đàn của hắn, giữa hai chúng ta... xưa nay chưa từng có giây phút nào êm đềm thanh thản, vui vẻ thoải mái giống vậy.

Ngón tay thon dài của hắn lướt trên dây đàn, ánh mắt chất chứa ý cười, không hiểu tại sao trong lúc đầu óc mơ màng, ta lại tiến đến gần Yến Bình, đặt một nụ hôn lên môi hắn. Tiếng đàn lập tức ngưng bật.

Hôn xong ta liền ân hận muốn chết...

Ba năm trước ta mười bốn tuổi, ngay giữa phở đông người... từng cưỡng hôn hắn.

Ba năm sau ta mười bảy tuổi, khi hắn không phòng bị... lại lên hôn hắn.

Kết cục thế nào cũng như những lần trước, có lẽ hắn sẽ đập ta một cước rơi xuống nước ngay lập tức... Ta cúi đầu, đợi hắn vùng vẫy, chuẩn bị thi triển khả năng thần tốc đúc kết suốt mấy năm luyện võ thêm lần nữa.

Nhưng hắn chẳng động chân.

Từ trên đỉnh đầu, một tiếng cười khê vọng tới, cảm ta bị nhắc lên, khiến ta phải ngẩng đầu nhìn. Dưới ánh trăng, dường như những vì sao ngợp trời đều lắng đọng trong đôi mắt kia, sáng lấp lánh lạ thường. Bao yêu thương nồng nàn đều hiện lên từ đôi mắt ấy... Hắn cúi người, kèm theo ánh nhìn từ trên cao chiếu xuống khó lòng chống cự, rồi nhẹ nhàng ngậm lấy môi ta.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên trong đầu, ta chỉ cảm giác toàn thân khẽ run lên, tay chân tê dại không còn chút sức lực, niềm vui sướng tột độ tấn công vào đại não, khoảnh khắc đó, ta nguyện chết vì hắn...

Vết thương trên lưng sớm đã không còn đau nữa, bỏ lại đằng sau tiếng gầm thét tức giận của cha, đây là giây phút ngọt ngào đến nỗi con tìm người ta phải run rẩy, là kết quả sau mười năm chờ đợi của ta. Ta nhìn hắn trưởng thành từng chút một, trông ngóng từ phía xa, mỗi ngày đều cầu nguyện tương lai sau này sẽ được cùng hắn chia ngọt sẻ bùi, nguyện dâng mạng sống này cho hắn, nguyện cả đời cúi rạp dưới chân cho hắn sai khiến... chỉ để đổi lại một nụ cười.

Đêm nay có lẽ nhân gian đều đã ngủ say, chư vị thần tiên bèn hạ phạm, nghe thấu nguyện vọng nhỏ bé này, nên giây phút ấy đã giúp ta thỏa lòng.

Yến Bình nói: “Tiểu Dật, Nhiếp chính vương có ở thích gì đặc biệt không?”

Đôi mắt ta sáng ngời, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, lên nắm chặt tay: Lễ nào nhanh như vậy mà hắn đã hiểu câu “ái ốc cập ô”[3] rồi sao?

[3] Ái ốc cập ô: Thương người yêu mà thương luôn cả ngôi nhà, lẫn con quạ làm tổ trên đó.

Ấy chết, cha không phải con quạ ăn nhò ở đậu nhà ta.

“... Người cũng biết cha ta và Nhiếp chính vương xưa nay chính kiến không hợp, nhưng gần đây Đại Tề đang có mưu đồ thôn tính thiên hạ, Đại Trần gặp nhiều khó khăn, cha ta muốn nối lại quan hệ với Nhiếp chính vương, ông đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn chưa biết nên tặng quà gì mới có thể biểu lộ tâm ý.”

Mặt ta méo xệch, thực mắt công hờ hờ trong lòng!

“Trong kinh thành ai ai cũng biết, cha ta thích uống rượu và ăn cay.” Đúng vậy, vừa uống rượu vừa trò chuyện để nối lại quan hệ chẳng phải là thích hợp nhất đó sao?

Yến Bình nhú mày, cười gượng nói: “Đừng bảo cha ta phải xách một giỏ ớt đem đến Nhiếp chính vương phủ làm quà chứ? Hay xách hai vò rượu? Như thế cũng mất mặt lắm. Ông chỉ thích trịnh trọng, tốt nhất là mấy thứ như kiểu vàng bạc châu báu ấy.”

Ta hận không thể giơ tay xoa giãn chỗ lông mày đang cau lại của hắn. Có điều dù ban nãy ta từng động chạm thân mật với hắn, bây giờ cũng không dám vượt quá giới hạn, đành ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Hắn nhiệt tình dẫn dắt ta: “Nhiếp chính vương có thích cái đó không? Ví dụ trong thư phòng có gì mà thường ngày Nhiếp chính vương hay ngắm? Nó ra sao? Hoặc như vật gì đó đáng giá? Có đặt cùng với ấn tượng không?”

Ta bắt đầu bối rối, hận không thể lập tức về phủ nắm cổ áo cha bắt ông thích vàng bạc châu báu ngay tức khắc.

Cha ta rất mực thanh liêm, kẻ hầu người hạ trong nhà tính ra chưa quá bốn, năm người. Ta không rõ bên ngoài thế nào chứ những chuyện vụn vặt như thay quần áo, rửa mặt chải đầu ta vẫn phải tự mình động tay, chỉ mỗi việc dọn dẹp là có lão ma ma lo liệu. Nghe nói bà là vợ của tướng sĩ tử trận năm xưa dưới quyền cha, nên ta thực không dám nổi nóng sai khiến, bằng không sẽ bị cây gậy bự chẳng hỏi thăm.

Hơn nữa, cha ta cũng có tật xấu không thể chấp nhận được, mỗi năm bổng lộc được phát xuống, ông toàn mua lương thực về tàng trữ dưới hầm theo thói quen, sang năm sau những thứ cũ mềm ỉu chỉ còn cách mang ra ủ rượu.

Bác Đồng nói, tật xấu đó là do hồi trẻ cha ta bị đói đến phát sợ mà thành.

Quả thực ta không thể nói ra tật xấu chẳng mấy hay ho này, Yên thừa tướng mà đem mấy tạ gạo đến tặng tỏ thành ý hữu hảo thì ngại lắm.

Vậy mới nói, biểu xén đúng là việc hại não. Nói thì tưởng lấy lòng người khác là dễ, nhưng làm thật lại chẳng dễ chút nào.

Còn ấn tượng tuy là cục vàng có giá trị thật đấy, nhưng bởi không thể đổi lấy lúa gạo nên trước nay cha ta tiện tay vứt nó trong ngăn thứ hai bên trái bàn dài ở thư phòng, chẳng ai thèm hỏi đến.

Ta nhìn thấy chính mình đang rút cổ lại từ trong đôi mắt dần lộ vẻ thất vọng của Yên Bình.

“Ta... để khi nào về ta vào thư phòng của cha xem thử coi sao...”

Giữa màn đêm, nét mặt Yên Bình cũng đã giãn ra, ta thở dài một hơi, quyết định về nhà tìm kĩ một lượt từng góc ngách, nhất định phải đào cho ra châu báu.

Nhưng sang ngày hôm sau, ta còn chưa kịp lục lợi thư phòng, cha ta đã được Ngự Lâm quân khiêng từ trong cung về nhà.

Ngự y chạy qua chạy lại mấy lượt, Thái hậu ban thưởng không ngớt, cha ta sắc mặt xanh xao ngồi tựa trên giường, bác Đồng lo lắng đứng ở cửa tiếp đón khách đến thăm bệnh đông nườm nượp.

Yên bá bán dẫn theo Yên Bình đến rồi lại đi.

Lòng ta xúc động khó kiềm nén: Yên bá bá đang muốn nói lại quan hệ với cha ta đó sao?

Chỉ cần sau khi quan hệ giữa hai người trở nên tốt đẹp rồi cứ thể thuận nước đẩy thuyền bàn tiếp chuyện hôn sự...

Thế nên lúc ta mang thuốc tới, bước chân uyển chuyển hơn hẳn mọi ngày, cũng bởi muốn cùng ông bàn chút chuyện riêng liên quan đến hôn sự. Sợ bác Đồng nghe được sẽ cười ta, nên ta tiện tay cài cửa lại. Chấm ông uống thuốc xong, ta nhòai người đến bên cạnh, chỉ mong chờ ông có gì muốn nói với mình.

Cha tức cười ấn trán ta: “Cái con khi này cả ngày ở ngoài gây rối, hiếm lắm mới yên tĩnh cạnh ta như thế này. Chẳng nhẽ cứ bắt ta phải ôm thêm mấy lần người mới ngoan ngoãn ở bên?”

Ta húc đầu vào bụng ông, thấy nó mềm mại đến lạ lùng. Ông đẩy đầu ta qua một bên: “Lớn tướng rồi còn chơi cái trò này?” Đây là trò hồi nhỏ ta thường chơi cùng cha, ta ra sức húc, còn ông lúc nào cũng cười vang vui vẻ. Hôm nay tình hình rồi ren, vừa hay chưa thất mã, thật tiện chơi trò này.

Ta thấy tâm trạng cha khá tốt, bèn giả vờ hỏi băng quơ: “Hình như ban nãy Yên bá bá và Yên Bình có tới?”

Trên gương mặt cha, nụ cười còn chưa kịp tắt đã đông cứng lại. Nhưng lần này ông không nổi giận, chỉ chậm rãi xoa đầu ta, than thở: “Cái đứa đại đột này, sao ta lại có thể sinh ra đứa con khờ như ngươi chứ? Đã khờ lại còn bướng, quả là giống ta y đúc. Từ nay về sau, ngươi đừng nhớ nhưng tiểu tử họ Yên nữa, cũng đừng gặp nó, cứ coi như... trên thế gian này không có nó đi.”

Ta sốt sắng gào lên: “Làm vậy sao được? Tồi qua Yên Bình còn nói, Yên bá bá còn muốn nói lại quan hệ với cha, bảo con nghĩ kĩ giúp xem tặng cha quà gì kìa! Chỉ cần hai người nói lại quan hệ, con và hần... con và hần...”

Cha bàng hoàng: “Tồi qua... Ngươi không ngoan ngoãn ở trong phòng lại ở cùng tiểu tử họ Yên ư?”

Lỡ kẻ ra mất rồi, có chống chế cũng vô dụng, ta đành gật đầu, chân đã chuẩn bị tư thế chuẩn đi.

“Nó... nó đã làm gì ngươi?” Giọng nói của cha trầm hẳn xuống, kèm theo sức ép.

Ta sợ hãi run cầm cập, lời miệng kể sự thật: “Hần... hần hôn con... hần... sau này con có thể gả cho hần...”

Cha tròn trừng mắt, gân xanh hần trên trán, thờ phỉ phò chỉ vào ta. Ta co rúm lại, không dám tiến cũng không dám lùi, chỉ nghe thấy cha quát tháo: “Thằng khốn, chưa ăn đòn là chưa tỉnh ngộ phải không?” Chẳng hiểu ông rút cây gậy từ đâu ra, giơ lên rõ cao, ta đang run rẩy ôm đầu chuẩn bị tâm lý ăn đòn, nhưng bỗng nghe thấy một tiếng “phụt”, rồi một dòng máu tanh bắn về phía ta, rất nhiều máu phun lên đầu, lên mặt. Ta sợ hãi ngẩng lên nhìn, cây gậy rơi xuống sàn gạch xanh phát ra tiếng “lộc cộc”, trên cằm, trên râu và vạt áo cha vấy đầy máu...

Mặt ông xám ngoét, ta sợ hãi hồn bay phách tán, ruột gan rồi bời, vội lao lên trước xin ông tha thứ: “Cha, cha, đừng giận nữa, con không lấy Yên Bình, kiếp này con sẽ không lấy hần, sau này con và hần chỉ là người dung... là người dung cả đôi...”

Cha mặt mày nhăm chặt mắt, rồi lại giơ tay xoa đầu ta, trù mến hiếm thấy: “Ngaoan, sao con không hiểu chứ... Yên Dục nam hiểm khó lường, tính trăm phương ngàn kế để có được thiên hạ Đại Trần. Dù... dù con có mang thân phận nữ nhi, thì suốt kiếp cũng bị trói buộc trong hậu cung. Cha cả đời không

chịu thua kém ai, sao có thể cho phép... con gái mình chết già trong cung, chỉ mong con trai hấn thính thoảng đến sủng hạnh? Cha cho con học văn trị, luyện võ công... lẽ nào để con dùng nó đi lấy lòng một nam nhân?"

Ta lắc đầu, rung rung nước mắt đáp: "Là cha muốn con gái có thể đứng vững giữa loạn thế, không sợ hãi, không bị ức hiếp, không chịu khuất phục trước bất cứ ai..."

Ông mỉm cười gật đầu, lấy tay lau vết máu trên mặt ta: "Ngoan, coi như con hiểu được nỗi khổ tâm của người làm cha này..." Chưa nói dứt lời, ông đã ngã về phía sau.

Ta vói tay kéo ông, cơ thể nặng nề của ông nhào về trước, ta gào lên: "Chaaaaa..."

... Hai mắt ông nhắm nghiền, hơi thở đã tắt...

Ta đưa tay lau vết máu trên cằm ông, càng lau lại càng nhiều, lệ nhòe trong mắt, từng giọt lớn rơi lên cằm, lên mặt, lên râu ông... vết máu kia sau cùng chẳng thể lau sạch...

Ngoài cửa có người ra sức đập, ta ôm chặt cha, cảm nhận cơ thể ông đang lạnh dần từng chút một, nỗi đau bất lực bỗng trào lên. Tuy ông luôn nghiêm khắc, dùng đòn roi để dạy bảo, nhưng xưa nay ta chưa từng thấy bầu trời u ám giống bây giờ, như thể nó đang đổ sụp xuống, chèn ép khiến ta ngay cả khi hít thở cũng đau đớn vô cùng...

"Rầm", cửa bật mở, then cài gãy nát văng xuống đất, nghe tiếng gió thổi đằng sau, ta vẫn ngồi đó làm ngơ tất cả, có người vỗ mạnh lên lưng ta một cái, tiếp đó nghe thấy tiếng bác Đồng la hét: "Tiểu lang... Lão gia..."

Có người giành lấy cha từ trong lòng ta, ta giữ chặt cha, sống chết không chịu buông tay... Ông là chỗ dựa duy nhất của ta trên thế gian này... Sao ta có thể... sao ta có thể khiến ông giận dữ đến nông nổi ấy?

Bác Đồng ta sức lay ta: "Tiểu lang, lão gia đã qua đời rồi... để bác thay lão gia sửa sang một chút nhé? Không thể để lão gia nhập liệm mà người đầy máu thế này được?"

Ta ngơ ngàng cúi đầu nhìn cha đang nhắm nghiền mắt trong lòng, trước giờ ông thường nổi nóng với ta, rõ ràng bên ngoài ông là người hết sức ôn hòa nhã nhặn, sao cứ về nhà lại hung bạo như vậy?

Ta vuốt ve gương mặt của ông, mỉm cười thì thầm: "Cha, bây giờ cha không mắng con nữa ư? Nếu cha không chịu tính lại, con sẽ đi tìm Yên Bình ngay lập tức, nói với hấn con là nữ nhi, con muốn lấy hấn... Cha có tính lại không... Cha mau tính lại đi!"

Có lẽ ông không tin ta dám làm chuyện đại nghịch bất đạo đến thế, nên không hề nhúc nhích. Ta bất thình lình giao ông cho bác Đồng, "Cha, con phải đi tìm Yên Bình thật đây..." Rồi quay người xông ra cửa...

Trời mưa như trút nước, tiếng gào của bác Đồng và An Thanh vang bên tai: "Tiểu lang..." Trong chớp mắt, tất cả mọi thứ đã bị ngăn cách sau màn mưa...

Lúc ta đến Yên phủ, cặp đèn lưu ly bát giác trước cổng đang tỏa ra quang sáng nhàn nhạt, dường như nơi đây khác xa so với thế giới ta đang sống. Nhưng ta mù quáng lắm, hồi bé cứ vương tay kháng kháng đòi nắm chặt tay hấn... để rồi lần nào cũng bị hấn vùng ra...

Ta phân vân tính thầm trong bụng, ta nên nắm chặt tay hấn chẳng hề kiàng dè, để cha tức quá phải chồm dậy cầm gậy đuổi đánh, hay nên bước vào đoạn tuyệt quan hệ với hấn, từ giây phút này cả đời không qua lại với nhau...

Chắc là ông trời đã ung dung sắp đặt kết cục này từ trước, ta đang đứng do dự giữa trời mưa gió, một đôi nam nữ bước lại gần từ phía xa, cùng cầm một chiếc ô. Dù cách xa như vậy, ta nghĩ mình vẫn có thể tưởng tượng ra dung mạo anh tuấn của nam tử dưới tán ô ấy... Một tay hấn đang vòng qua eo nữ tử bên cạnh, tuy trời mưa không ngớt, nhưng hai người họ vẫn rào bước chân, dầu y phục đã bị mưa thấm ướt, khoảnh khắc ngọt ngào kia vẫn chẳng thể tàn đi.

Hai người họ đến bên ta, ta nghe thấy Tần Ngọc Tranh mắng yêu: "Yến lang..." Ngay lúc đó, ta chỉ mong mình đã chết từ lâu rồi... để không đặt chân đến nơi này, để chưa từng quen con người này...

Chiếc ô kia dừng trước mặt ta, nam tử dưới ô vẫn đẹp như tranh vẽ giống hệt như trước đây, nhưng đôi mắt nhìn ta lại xa cách lạ lẫm... Ngày xưa cha từng cười nửa đùa nửa thật với ta: "Trong chiến tranh chính trị, khi cần thiết thì mỹ nam kế cũng là kế, thằng nhóc ngươi phải cẩn thận."

Thứ gì đó trong ta vỡ nát, rơi xuống từng mảng, đến nỗi ta chỉ có thể cố gắng nờ nụ cười gượng gạo: "Tình cò quá... Ta tới đây..."

Ta tới đây làm gì?

Ta dò dẫm nhìn quanh, chẳng biết phải đi đâu...

Tần Ngọc Tranh "hừ" một tiếng lạnh lùng, thét lên trước tiên: "An tiểu lang, ngươi cũng quá vô liêm sỉ rồi đó! Ở Đại Trần ai cũng biết Yến lang không hề đồng tính, ngươi si mê chàng như điên như dại thế này, cứ phải hủy hoại danh tiếng của chàng ngươi mới vui sao? Ngươi tưởng ai cũng mặt dày như mình chắc?"

Ta ngỡ ngàng nhìn đôi môi anh đào đóng mở liên tục của nàng ta, khuôn miệng rất đẹp, mang màu sắc cảm dỗ khó tả, nhưng lời lẽ thốt ra lại vô cùng ác độc.

Thiếu niên bên cạnh nàng ta khẽ nhướn mày, chưa quá một ngày một đêm mà gương mặt đẹp tựa như tranh kia đã xa lạ đến thế. Tay hắn vẫn ôm chặt eo Tần Ngọc Tranh, hắn đã quyết định dùng dung đứng nhìn.

“... Người đứng là được cha người truyền lại bí kíp trợ trảo...”

Đồng tử ta đột nhiên co lại, tư tưởng bạo lực bỗng xuất hiện. Ta chẳng thèm suy nghĩ, vung mạnh một cái tát. Tiếng “bốp” vang lên, trên mặt Tần Ngọc Tranh đã in hằn năm ngón tay. Nàng ta gào khóc quay đầu tìm viện binh: “Yên lang, tên này dám đánh thiếp... Chẳng phải giúp thiếp dạy cho hắn một bài học!”

Nam tử lặng lẽ đưa ô cho thiếu nữ, còn mình tiến lên trước hai bước, gương mặt liền bị nước mưa làm ướt, tạo nên vẻ tao nhã tựa hồ bức tranh phong thủy. Đôi môi mỏng của hắn hơi nhếch lên, nhỏ tiếng thốt ra mấy chữ, nhưng trong nháy mắt chúng đã biến thành những chiếc gai sắc nhọn đâm vào tim ta, khiến ta đau đớn tột cùng, vậy mà trông bề ngoài ta vẫn thờ ơ tỉnh lặng.

Hắn nói: “An Dật, hôm nay cha người đã không thể xuống khỏi giường, trước mắt dù cảm hồ phù đi chăng nữa cũng khó có thể ra khỏi phủ xử lý công chuyện. Sau này người cũng khỏi cần đến tìm ta, mọi người đều là quan cùng triều, giữ lại cho đôi bên chút thể diện được chứ?”

Ta muốn tiêu hóa mấy chữ này nhưng sao thật khó nhọc, chỉ thấy mơ hồ quá. Khung cảnh ngọt ngào trên chiếc thuyền nhỏ trôi giữa Đông hồ kia dường như chỉ là một giấc mộng hư ảo, cơn mưa lúc này ào ào trút xuống, chẳng thể nào tránh né hiện thực lạnh lẽo tàn khốc này.

Hắn yên lặng nhìn ta, lông mày hơi cau lại, nghiêng đầu nghĩ ngợi, trong đôi mắt dịu dàng dần ngập tràn ý cười: “Người sống chết bám trụ tại đây không chịu đi, có phải muốn được trả lại một cái tát kia?” Nói rồi hắn vung tay, chậm rãi mà mạnh mẽ, một cú đấm hướng thẳng lồng ngực ta...

Ta không trốn tránh, hiên ngang nhận một đấm của hắn, mùi máu tanh lợm cổ họng rồi bỗng phun ra ngoài, chốc lát đã nhuộm đỏ cả áo hắn.

Về ngạc nhiên hiện trên gương mặt hắn, không biết hắn bất ngờ vì sự chậm chạp của ta hay vì ta không trốn tránh. Bao nhiêu năm trôi qua, thiếu niên mạnh mẽ kiêu ngạo trước mặt ta đây đã từng là đứa trẻ gầy yếu, hồi nhỏ thường bị ta đuổi theo sau gào thét: “Vợ ta ơi...”

Không biết là ta bị ma nhập hay bị trúng tà, chỉ hận không thể moi trái tim này ra cho hắn. Bây giờ nghiệp duyên này cũng coi như đã đến hồi kết. Ta gượng cười, mưa tạt đình đầu, dù mưa hay nước mắt tuôn trào như thác, giây phút này cũng không thể nhìn ra ta có gì thâm hại hay thất thổ.

“Vợ ơi, giờ ta phải đi đây...”

Từ đầu đến cuối ta vẫn thấy cách gọi này thật hay... Dường như thời gian bỗng quay về thuở nhỏ, khi hắn không có sức phản kháng, bị ta lôi đi xềnh xệch... khi mà hắn cần mỗi tui thân đến nỗi nước mắt chực trào nhưng không dám cãi, chỉ cần ta nắm tay lắc lư trước mặt hắn, hắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tần Ngọc Tranh cảm ô tiến tới, tức giận gọi: “An tiêu lang, người làm bầm gì thế?”

Ta mỉm cười, lần này thật sự chẳng còn vương vấn gì nữa, ta vẫy tay từ biệt. Trong ánh mắt đăm chiêu của hắn, ta quay đầu rời khỏi Yên phủ.

Mưa giăng kín trời, mình ta lặng bước.

Tang sự của cha tiết kiệm tới đa.

Lúc còn sống ông đã không thích xa xỉ, sau khi chết đương nhiên càng không cần phô trương.

Người đến chia buồn không nhiều, người đi trà lạnh chẳng phải chuyện hiếm thấy trên thế gian.

Nhưng Yên Dục có đến một lần.

Hắn thấp ba nén hương trước linh cữu của cha, dài giọng than thở, ôm quan tài chực khóc, nhưng bị ta bật cười xen ngang.

“Yến bá bá, thôi bá bá đừng đau khổ nữa, cha cháu đang làm biếng nên mới trốn lên cõi tiên đó mà. Hiện tại mười vạn đại quân áp sát Đại Tề, chiến tranh sắp nổ ra. Tuy bá bá đã từng này tuổi rồi, nhưng cũng vẫn phải chỉ huy chiến trận thì cha cháu mới được ngủ thêm một lát...”

Có lẽ lão thấy ta chẳng nhỏ một giọt lệ, về mặt còn hết sức quái lại, nên sau cùng lại thở dài một tiếng: “Thằng bé này...” Nhưng không thể trách ta bất hiếu, đành quay người đi.

Ta ngày đêm trông coi linh cữu của cha, tựa đầu lên quan tài lạnh lẽo. Khoảng cách gần như vậy, cha vẫn chẳng thèm để ý ta, kiên quyết chìm vào giấc ngủ.

Một hôm trong lúc mơ màng, ma xui quỷ khiến thế nào ta lại mò thấy con dao nhỏ tui thân của mình, liền đâm một nhát lên đùi. Ban đầu còn thấy đau, nhưng rất nhanh sau đó, nỗi đau trong lòng dường như đã chôn vùi nỗi đau thể xác, ta chỉ ngây người quan sát vết màu son kia dần thấm nhòe, đỏ đến rùng mình, giống hệt màu sắc trên gương mặt đẫm máu của cha...

Ta nghe thấy giọng nói già nua của bác Đồng vọng vào từ ngoài màn hiếu[4]: “Lão gia phải đi bây giờ, tiểu lang tính sao?”

[4] Màn hiếu: Màn treo trước cửa linh cữu.

An Thanh có phần bất bình: “Cả đời lão gia nâng niu tiểu lang trong tay, nào ngờ đến giây phút cuối cùng bị tiểu lang làm cho tức chết. Vậy mà tiểu lang lòng dạ sắt đá, chưa từng nhỏ lấy một giọt nước mắt, thật là bất hiếu!”

Bác Đồng khẽ thờ dài: “An Thanh, người không hiểu chuyện. Lão gia vốn biết triều đình thối nát, ông chỉ thích tiểu lang cứ tươi cười vô tư thế này chứ không muốn đẩy con mình vào đồng bùn nhơ kia...”

Ta cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay siết chặt, làm ta không thở nổi, dường như chỉ có con dao nhỏ không ngừng đâm xuyên chân cùng màu đỏ bắn tóe trong chớp mắt kia mới có thể xoa dịu sự bức bối này...

An Thanh âm ức giải thích: “Vấn đề này không phải tiểu lang không muốn tham gia mà là không thể tham gia... Hai hôm trước chẳng phải còn có người đến cầu kiến tiểu lang, nói rằng cần đón thiếu chủ đi chủ trì đại cục... Châu không hiểu sao bác Đồng phải ngăn lại? Để tiểu lang kế thừa vị trí của lão gia, lấy lại danh tiếng gia tộc, như vậy có gì không tốt?”

Bác Đồng tỏ vẻ yếu ớt. Mấy ngày nay ta mệt mỏi vô cùng, quả thật chưa nghe thấy ông bẩm báo chuyện này.

“Người thì hiểu cái gì? Đến đón thiếu chủ đi có mấy người là thành tâm giúp đỡ? Chẳng phải muốn đẩy con rồi chủ nhân lên trước, còn tương lai tự mình dễ bề xưng vương đó sao... An Thanh, nếu người muốn lập chút công danh, ta không cản người. Giờ lão gia đi rồi, người cũng mau tìm đường tiến thân. Nhưng tiểu lang thì không được, tiểu lang chỉ cần bình yên sống qua ngày là đủ rồi, đây là hy vọng của lão gia...”

Ta cắn chặt môi, dòng máu tanh lượn qua kẽ răng... Cha, có phải con chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, bình yên sống trên cõi đời này thì cha cũng sẽ bớt giận con hơn không? Bớt giận rồi cha sẽ dần dần tha thứ cho con?”

Ta đập đầu từng hồi lên quan tài, hối hận vô cùng nhưng chẳng thể nói cùng ai.

Tặng phẩm từ thái hậu lũ lượt đến như nước, đồ tùy táng rất nhiều, có lẽ do của cải cá nhân dồn nên mấy ngày quan tài đặt trong nhà đã thu hút bốn năm lượt hắc y nhân.

Hằng đêm ta sai người đốt đèn sáng trưng, cùng bác Đồng trông coi linh cữu, mặc kệ tiếng vang vọng tới từ sân sau thư phòng. Thỉnh thoảng ra ngoài đi vệ sinh còn chạm mặt với hắc y huynh, ta gật đầu: “Huynh đài cử tự nhiên.” Rồi quay người đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Tặng phẩm được trình trọng bày trong thư phòng cha, chẳng phân rõ ai trông nom.

Sau bốn năm đêm quấy nhiễu, những tặng phẩm kia lại không thiếu mất một món, huynh đệ hắc y lật tung khắp nhà hình như không phải vì tiền bạc, cũng chẳng hiểu họ đang tìm gì. Chuyện này truyền ra ngoài, Thái hậu liền phái Cẩm vệ quân đến, phụng chỉ bảo vệ An phủ.

Ta cẩn trọng đa tạ long ân của Thái hậu, nghênh đón đám Cẩm vệ quân hờ ra là đám với đá.

Cha ta xưa nay nổi tiếng thanh liêm, nhưng Cẩm vệ quân chắc đã nhìn quen những bộ mặt ra vẻ đạo mạo ngộp trong đồng gấm vóc, nên không chịu tin cha ta là người ngay thẳng chính trực, bèn lật tung từng gian phòng, đào xới những ba thước đất. Tội tở trong phủ tức giận nhưng không dám nói, bị bác Đồng bắt ở linh đường lo liệu tang sự, tuyệt đối không được bén mảng đến sân sau.

Trong lúc hỗn loạn thế này, ta vẫn thản nhiên đi qua trước mặt họ, mấy người đồ đều dừng tay, ngơ ngác nhìn nhau rồi quay sang nhìn ta.

Ta đi thẳng vào phòng tìm băng vải, mặc dù đồ tang rất rộng, nhưng nếu bác Đồng phát hiện ra vết máu trên chân chắc ta không tránh khỏi bị mắng một trận nên thân.

Ta lịch sự gật đầu với họ: “Phủ ta sơ sài, tiếp đãi chưa được chu đáo. Nếu các vị khát, có thể tự xuống bếp tìm bát nước uống, trong nhà người hầu tuổi cao sức yếu, xin thứ lỗi.”

Đám Cẩm vệ quân ngạc nhiên đến nỗi làm rơi chuỗi sắt trong tay, tiếng rơi leng keng văng vẳng bên tai.

Cha xem, giờ con đã biết an phận thủ thường, nghe theo lời cha, ngay cả người ngoài lật tường xới đất con cũng chẳng màng, chỉ mong được sống bình yên...

Phòng ngủ của ta cũng không thể thoát khỏi chuyện này, đồ đạc bị xáo trộn lung tung, may thay mọi thứ vẫn còn đó. Ta lục tìm một ít vải trắng, băng cản thận vết thương trên chân, ôm đầu đang choáng váng đi sang phòng bên cạnh.

Bên cạnh chính là phòng ngủ của cha. Ta bước vào, đầu ta đau nhức như thể bị ai đó giáng một đòn. Căn phòng bị lục tung hoàn toàn thay đổi, sàn gạch bị cạy lên, không biết những người này đang tìm thứ gì, mấy ngày nay trong nhà chẳng hề thiếu đồ đáng tiền, ngay cả tặng phẩm Thái hậu ban phát đồng trong thư phòng cũng không thiếu một thứ. Ta rất nghi ngờ có khả năng cha ta đang giữ bảo vật vô giá, bởi vậy mới khơi dậy lòng tham từ khắp nơi.

Ta đi lại trong phòng, giữa đồng gạch đất cùng quần áo đồ dùng hỗn loạn, ta nhìn thấy một vật nhỏ màu đỏ trông khá quen mắt. Ta cúi người nhặt, là một con cá bé làm bằng gỗ, bên trên đan nút dây hình song ngư, giống món trang sức ta mang ở thất lung hồi nhỏ.

Ta nghĩ rất lâu mới nhớ ra, đây là thứ cha tự tay làm cho ta khi ta còn bé tí. Con cá gỗ nhỏ này do chính ông mài giũa, rồi lấy thuốc nhuộm nhuộm màu từng chút cho nó, ngay cả nút dây song ngư vện vẹo cũng do ông bện từ đầu đến cuối. Hồi đó ta vô cùng nâng niu nó, ngày nào cũng giữ khư khư bên mình để ngắm nghía, đến khi nó phai màu còn ta có đồ chơi mới, ta mới chịu rời, tiện tay quăng sang bên cạnh.

Cũng không biết cha ta đã cất nó vào phòng từ lúc nào, hơn nữa màu sắc rất tươi đẹp, chắc sau đó cũng đã nhuộm mới lại.

Thì ra ta sống thật tùy tiện, không hiểu ta đã vứt bỏ bảo bối quý giá này từ khi nào, cho đến khi được đám người kia vô tình tìm ra trong phòng cha...

Từng giọt nước mắt nặng trĩu tuôn trào, rơi xuống con cá gỗ nhỏ, bàn tay ta lập tức bị nhuộm hồng một mảng... Ta nắm chặt cá gỗ nhỏ, hết như đang nắm giữ vật báu cuối cùng, hận không thể nhét nó vào tim, để bù đắp lỗ hổng đã bị khoét sâu nơi đó...

Vào đêm đóng nắp quan tài cha, trong phủ hết sức yên tĩnh.

Lúc hành lễ, kị đi lại trong phủ.

Bác Đồng bê một cái tráp mở ra trước mặt ta, “Tiểu lang, thứ này của lão gia bác không biết xử lí thế nào.”

Ta thò đầu xem thử, là một viên ngọc đen to bằng bàn tay, nhưng lại khuyết nửa phần bên, hình dạng có chút kì quái, nằm trong tay nặng trĩu. Bỗng ta chợt hiểu ra, những người kia đào ba thước đất, không phải để tìm thứ này hay sao?

“Vật này là của cha?”

Bác Đồng do dự một lát rồi gật đầu.

Ta ôm lấy cả cái tráp, “Nếu vậy, không bằng nhập táng theo cha luôn!” Rồi quay người nhẹ nhàng đặt nó bên chân ông, ngắm ông ngủ yên lần cuối, từ từ đẩy nắp quan tài lại.

Bác Đồng tròn mắt nhìn ta: “Tiểu lang... Tiểu lang...”

Ta khó hiểu hỏi: “Ngọc đen không được nhập táng? Có quy định này sao?”

Bác Đồng bật cười khanh khách, nét mặt cổ quái khó tả: “Được! Được! Cứ theo tiểu lang, thứ này chôn theo cũng tốt! Tất cả do tiểu lang quyết định!” Dù bác đang cười, nhưng hai hàng lệ vẫn chậm rãi lăn xuống theo đôi gò má già nua.

Ta hớp sức cùng bác đẩy nắp quan tài lại, ngày hôm sau đưa cha đi chôn cất, mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ.

Ba ngày sau, ta vào cung tạ ân.

Thái hậu ở Di Ninh điện, dáng vẻ đau khổ hết sức, bi đát hết như cha bà chết, khiến ta vô cùng khó xử, nghĩ bụng may mà sớm đưa cha đi chôn cất, nếu Thái hậu tới túc trực bên linh cửu cùng ta, có khi mọi người lại tưởng hai người có tình thân huyết thống gì nữa đấy.

Ta vốn cho rằng, ngày cha ta được đưa về nhà, có lẽ bà đã gây “chuyện ngoài ý muốn”. Nhưng bây giờ bà khóc lóc đau thương thế này, mấy lần nghẹn ngào nói không nên lời, ta lại cảm thấy mình đúng là lòng dạ tiểu nhân. Nghe bà hồi tưởng lại ân tình năm đó cha cùng Tiên đế đồng cam cộng khổ như thế nào như thế nào, hăng còn khỏe mạnh đã vội ra đi gì gì đó... Ta chông cảm mãi chẳng ngủ được, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Nữ nhân khóc lóc quả nhiên nguy hiểm!

May mà Tiểu Hoàng vẫn vậy, thấy ta đến liền cuống quýt mang rất nhiều điểm tâm tới, chỉ vào mặt ta, khó hiểu hỏi: “Tiểu Dật, nhỡ ra mặt ngươi phải sưng phồng như quả đào, không dám gặp người khác chứ nhỉ?”

Ta tròn mắt lờm nó, “Hoàng thượng, chỉ nữ nhân mới vậy mà?” Rồi nhón miếng bánh đậu đỏ bỏ vào miệng.

Nó cũng không đến nỗi ngốc lảm, nhìn chằm chằm ta hồi lâu, mặt mày ừ ừ như mặt cha.

Ban nãy ở Di Ninh điện an ủi Thái hậu một phờ người, bây giờ cũng chẳng còn sức dể dành nó, ăn điểm tâm một lúc, bụng đã tạm no, ta mới nói vào mục đích chính: “Hoàng thượng, thần muốn tới Tuy thành đi lính.”

Tiểu Hoàng kinh ngạc đến rơi cả hàm.

“Tiểu Dật, Nhiếp chính vương mất rồi hẳn ngươi phải đau lòng lắm. Lúc phụ hoàng qua đời ta cũng rất buồn. Nhưng mẫu hậu đã nói, phải sắp xếp ổn thỏa cho người, người xem thích vị trí nào trong lục bộ[5] thì cứ nói, còn đánh trận thì thôi nhé?” Nó quay đầu liếc nhìn ra cửa, thấy đám cung nhân không có ở đây, mới ghé tai ta nói: “Nghe đầu tên Thái tử Đại Tề kia rất lợi hại, hay ngươi đừng đi Tuy thành nữa.”

[5] Lục bộ: Là cơ cấu triều chính trong xã hội phong kiến, phân thành: lại, hộ, lễ binh, hình, công.

Bác Đồng nghe thấy ta đòi đi Tuy thành, chỉ thiếu nước ôm tay ta gào khóc.

“Tiểu lang, nếu cháu đã muốn đi Tuy thành đánh trận... vậy... vậy... sao còn chôn thứ kia...”

Ta chẳng có hứng thú gì với thứ bác Đồng nói đến, nhưng gần đây Đại Tề cũng đã quét sạch tiểu quốc thuộc địa ở phương Bắc, bày trận thế tranh giành thiên hạ với Đại Trần.

Ta thờ ơ nói: “Cha cháu hẳn cũng muốn xả thân vì nước nếu quân Đại Tề đánh tới phải không?” Cha là người rắn rỏi cương trực, thà chết vinh còn hơn sống nhục.

Bác Đồng ngơ ngác nhìn ta, “Sao cháu biết?” Có điều sau mấy hôm, trên mặt ông như già thêm mười tuổi, phản xạ cũng chậm chạp hơn rất nhiều.

Ta ngửa đầu nhìn trời, mây đen vần vũ, e rằng một trận mưa bão sắp ập tới.

Còn chuyện gì ta chưa biết chăng?

Nửa tháng sau, ta mang thánh chỉ đến quân doanh ở Tuy thành, giữ chức Hiệu úy bát phẩm.

Để khiến người cố chấp như bác Đồng bằng lòng, ta theo bác tới thăm người nhà của những thái y từng xem bệnh cho cha, họ đã biến mất cùng với mạch án[6]. Có một đứa trẻ nhà thái y họ Trương mắt đỏ ngầu gằm lên giận dữ với ta: “Đều tại người hại chết cha ta!” nhưng bị huynh trưởng của nó tát ngã xuống đồng bùn đất.

[6] Mạch án: Sổ sách ghi chép khi bắt mạch.

Người huynh trưởng vừa ra tay và tiểu đệ ngã trong đồng bùn đất có ánh mắt bi thương tuyệt vọng giống hệt nhau.

Bác Đồng dắt ta đang kinh hồn bạt vía rời khỏi nhà Trương thái y.

Về đến phủ, bác thay ta thu dọn hành lý, chiến mã, rồi đưa ta đến doanh trại.

Ta nghe bác lầm bầm mãi: “Có khi ở trong doanh trại lại an toàn hơn một chút cũng nên.” Bác xoa đầu ta, dặn dò ta giống như hồi ta còn được đưa vào cung làm thư đồng: “Tiểu lang, bản thân cháu phải cẩn thận, coi chừng mọi chuyện, nha!”

Thượng quan trực thuộc của ta – Hoàng Giới tướng quân doanh trại phía Tây Tuy thành – đang vung bàn tay to như cái quạt, ra sức vỗ hai phát lên vai ta, phấn khởi nói: “Niếp chính vương một đời anh dũng, đúng là hổ phụ sinh hổ tử! Nay vận nước gian nguy, quả đúng là cơ hội để thế hệ sau tận trung báo quốc!”

... Nửa bên vai ta đã tê rần rồi.

Nghe nói hẳn khỏe như trâu mộng, sức nâng nghìn cân!

Hắn khen ngợi xong xuôi rồi đi xa tít, ta lao đảo suốt ngã ngựa, hai thanh niên cao lớn xông tới từ phía sau, mỗi người một bên nâng ta dậy như nâng con cún, nhìn ta cười ha ha.

Ta tựa vào người gã thanh niên nét mặt cương nghị, nghiêng răng nói với gã, bộ dạng hung dữ: “Cười cái gì mà cười?”

Mấy tên đó ôm bụng cười thỏa thích mới vỗ ta mấy phát: “An tiểu tướng quân, Hoàng tướng quân vốn thích dùng đôi bàn tay gang thép kia để thử người mới đến. Lần trước có Hiệu Úy Cửu phẩm bị tướng quân vỗ cho hải luân, tè ra quần ngay tại chỗ, chán nản phản về kinh thành. Nghe đâu hẳn là cháu họ xa bên nhà ngoại của Thái hậu.”

Tướng sĩ quần là áo lượt nơi kinh thành và tướng sĩ bản hân trong quân doanh luôn tồn tại những khoảng cách cần phải vượt qua.

“Phù...” Cái tên số phận bất hạnh kia giúp ta bình tĩnh trở lại.

Ta cũng vui vẻ nói: “Gọi ta là An tiểu lang là được rồi.” An tiểu tướng quân là danh xưng nhờ núp bóng cha ta, ta không thể nhận.

Nam tử đang đỡ ta là Triệu Dĩnh, còn người đáng cao gầy lúc này đang cười như khi tên Tô Nhân.

Định viễn tướng quân Hoàng Giới tính tình cương trực, đối xử bình đẳng với quan binh ta đầu quân dưới trướng ông, lại thêm sự kìm kẹp của Triệu Dĩnh và Tô Nhân, ngày nào cũng mệt rã rời. Hằng sáng dậy thao luyện, nghe Hoàng Giới tướng quân đồng dục hô tổng động viên trước trận chiến trong thao trường, từng người xung quanh cũng hô vang theo, nhiệt huyết dâng tràn. Những gã này hết như mảnh hổ xông chuồng nhào về phía quân lính Đại Tề, lời tổng động viên quả là biết cổ vũ lòng người.

Com nước trong quân doanh chẳng ngon lành gì, bữa nào cũng là gạo lứt, thỉnh thoảng nhìn thấy trong thức ăn có miếng thịt to, vừa nhấc đũa gấp là lại bắt đầu cuộc chiến giành đồ ăn.

Hôm mới đến, ta vẫn còn dặt dề, bị Triệu Dĩnh kéo ra ngồi cùng bọn họ. Đến khi đầu bếp bung chậu thức ăn lên, ta còn chưa kịp hiểu ra, sáu đôi đũa đã lập tức gấp lấy thịt. Ta mới và một miếng com, chậu thức ăn đã chỉ còn rau xanh, chẳng thấy bóng dáng miếng thịt nào nữa.

Ở vào hoàn cảnh này, làm sao ta phần chần cho nổi?

Về mặt cướp thức ăn, ngay cả Binh bộ Thượng thư lão đại nhân và cha ta còn chẳng nhường bộ, sao lại không tranh cướp được với đám người này?

Sang bữa cơm thứ hai, họ chưa kịp trở tay, ta đã gấp hai miếng thịt bỏ vào miệng.

Tô Nhân trợn mắt nhìn ta: “An tiểu lang là công tử cao sang quyền quý mà cướp thịt với con em thân phận bần hàn như bọn ta, có phải muốn đánh một trận không hả?”

Khi thịt ở ngay trước mặt như thế này, chắc mẹ ruột cũng chẳng màng ấy?

Những người khác trên bàn thức ăn cũng gào loạn lên, ta cười hô hô, đập rầm rầm lên bàn: “Đánh thì đánh, ai sợ ai!”

Một đám người com chẳng buồn ăn, thịt chẳng buồn cướp, lũ lượt kéo đến thao trường.

Tô Nhân thi triệu tư thế, do dự một lát: “An tiểu lang, hay là thôi vậy? Nhờ người đánh thua rồi khóc nhè quay về kinh thành, xin tiểu Hoàng đế làm chủ chuyện này, vậy thì ta thăm rồi. Nghe nói người còn là thư đồng của tiểu Hoàng đế nữa!”

Ta cười hô hô, “Tô đại ca, sao huynh nói nhiều lời thừa vậy?” Rồi nhào lên trước đám vào bụng hấn.

Tô Nhân giờ mới đầu nghiêm túc, chân đá lên cùng lúc ta đâm ra. Mặc dù ta được người khác dạy võ công, nhưng không có kinh nghiệm ứng chiến, Tô Nhân tuy chiêu thức không nhiều nhưng chiêu nào cũng hiểm, sau mấy lần ta đã học hỏi được không ít. Triệu Dũ đang quan sát liền gào to: “An tiểu lang, hạ đo ván Tô Nhân đi!”

Bên cạnh lại có người cổ vũ cho Tô Nhân: “Tô đại ca, đánh ngã tên tiểu tử éo là huênh hoang đến từ kinh thành này đi!”

Khung cảnh hỗn loạn vô cùng náo nhiệt.

Trận đấu diễn ra suốt một canh giờ, phút cuối ta và Tô Nhân cũng ngã gục xuống đồng bùn đất giữa thao trường.

“Đa tạ Tô Nhân đại ca đã chỉ giáo.” Ta cười tươi rồi trước ánh mắt sáng ngời của hắn.

Hắn lườm ta: “Ai rảnh rồi mà chỉ giáo cho người?! Dám cướp thịt với ta, cứ chuẩn bị tinh thần giao chiến hằng ngày đi!” Ta cung tay hành lễ: “Ta đâu dám trái lời!” Cả hai bất giác ánh mắt nhau, không nhịn được lập tức cười ha ha.

Tuy thành là nơi giao giữa Nam và Bắc, nằm xuống nhìn lên, trời cao bao la, trong xanh bát ngát, bên tai toàn là âm thanh hỗn loạn, ta lần tìm trái tim đang đập dữ dội trong lồng ngực mình.

Thì ra, nó vẫn bình yên.

Có người nói: “Triệu đại ca, hóa ra tên éo là này cũng có chút bản lĩnh đấy nhỉ, mạnh hơn nhiều so với lũ huênh hoang kia.”

Triệu Dũ dương dương tự đắc: “Nếu không sao ta chịu cho hắn ngồi ăn cơm cùng bàn với chúng ta?”

Có người bất mãn: “Tên này gấp nhanh lắm, lần sau ăn cơm phải chú ý một chút, đừng có để hắn một mình ăn hết thịt!”

Tô Nhân bò dậy kéo ta: “An tiểu lang mau đứng dậy, mau đứng dậy, đừng nằm ý trên đất nữa, mới đánh có một trận làm gì mà mệt đến thế?”

Ta vùng vằng sống chết không chịu dậy, cuối cùng Tô Nhân và Triệu Dũ đành phải lôi ta lên. Hình như nửa người ta tựa lên người Triệu Dũ, Tô Nhân trông thấy ngứa bụng bèn trợn mắt với ta: “Cái bộ dạng kia mà dám ngày nào cũng đánh với ta hả?”

Ta ngắc ngoải tựa lên người Triệu Dũ, cứ thế về doanh trại, tiện thể lườm Tô Nhân: “Không biết người ta thân thể cành vàng lá ngọc hả?”

Câu nói khiến đám thanh niên lại được một tràng cười như nắc nẻ.

“Người có phải đàn bà đâu! Cá gì mà cành vàng lá ngọc! Rèn luyện dần là vạm vỡ ngay.”

“Tô đại ca, việc rèn luyện tên tiểu tử này giao cả cho huynh đó!”

Mấy người thật quá đáng, tự quyết định chẳng cần ta đồng ý! Ta lén xoa tay, tự nhủ bữa ăn sau phải cho mấy tên này sáng mắt.

Đang cười đùa hớn hở, người trước mắt dừng lại hành lễ: “Hoàng tướng quân!” Nửa bên vai ta lập tức tê dại theo phản xạ.

Bàn tay to như quạt hương bồ của Hoàng Giới tướng quân để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng người khác.

Triệu Dũ cười hi hi bên tai ta: “Thì ra người sợ bàn tay sắt bự chẳng của tướng quân à...” Ta ngẩng đầu cười đáp lại: “Lẽ nào người không sợ?” Lọt vào tầm mắt ta là một người đứng bên cạnh Hoàng Giới đang nhìn qua đây, đáng vẻ anh tuấn hết sức quen thuộc.

Ta cảm thấy Tuy huyện suy cho cùng vẫn là đất Bắc, ánh sáng nơi đây quá chói chang, làm mắt người ta đau nhức.

Vài người trước mắt hành lễ: “Yến tướng quân!”

Ta lập tức khom người theo Triệu Dũng: “Yến tướng quân!”

Hoàng tướng quân trông bộ dạng này của ta, bật cười: “An hiệu úy, bị đánh rồi ư?”

Ta nhìn thấy mình vẫn còn cách mấy bước trước bàn tay bự chẳng định võ xuống của hắn, cười thần nhiên: “Rèn luyện, rèn luyện ấy mà.”

Bàn tay hắn cuối cùng đã hạ xuống vai Tô Nhân đang ở gần nhất.

Tô Nhân lão đảo lui một bước về sau, đám người bọn ta cười hí hửng trên nỗi đau của kẻ khác, Hoàng tướng quân cũng rất vui vẻ, cùng Yến tướng quân tiếp tục tiến vào trong doanh trại.

Họ đi qua được năm sáu bước, Tô Nhân quay đầu chế nhạo ta: “An tiểu lang, biết vị Yến tướng quân kia không? Tuổi trẻ đầy triển vọng, thân thù bất phàm, mạnh hơn người nhiều á!”

Ta cười, chế nhạo lại: “Thì đó! Tuy ta chỉ mới nghe danh Yến tướng quân, chưa có duyên gặp gỡ, nhưng nghe nói hình như Yến tướng quân còn ít tuổi hơn Tô đại ca, thế mà võ công còn mạnh hơn Tô đại ca nhiều!”

“Thằng oắt này!” Tô Nhân gõ một cái lên đầu ta.

Có người ngập ngừng nói: “An tiểu lang, nói người đừng giận. Sao ta nghe đâu bảo người si mê Yến tướng quân, trong kinh thành mọi người đều biết?”

“Tin đồn trong kinh thành nhiều vô số kể, từ đầu làng đến cuối xóm, tin nhảm kia thay đổi muôn hình vạn trạng thế người cũng tin à?” Ta nhào về phía hắn, mặt không biến sắc: “Vương đại ca, huynh nói ta đồng tính ư? Hay là hai chúng ta thử yêu nhau xem?”

“Biến biến biến!” Người đó cười vang né khỏi ta, gào lên cầu cứu: “Triệu Dũng, Triệu Dũng, còn không mau tới quản lý con khi nhà huynh đi!”

Ta đắc ý cười ha hả, bị Triệu Dũng nắm cổ áo lôi lại từ đằng sau, đành ngoan ngoãn đi sát bên hắn.

Bây giờ ta lại thích bị người khác quản lý.

Giữa những âm thanh ồn ào, từ phía xa xa, ta nghe thấy giọng nói lo lắng của Hoàng tướng quân: “Yến tướng quân, có chuyện gì vậy?”

“À... ừm... không có gì...”

Giọng hắn như gió thổi qua tai, và ta chẳng còn bận lòng thêm nữa.

Sau khi ta làm mưa làm gió trong doanh trại, đánh nhau suốt hai tháng trời với Tô Nhân ở thao trường, có thể cướp liên tiếp năm sáu miếng thịt trên bàn ăn, Đại Tề cuối cùng cũng đã không kìm chế nổi, bắt đầu tấn công phía bắc và cổng phía Tây của Tuy thành.

Nơi ta đóng quân vừa khéo tại cổng thành phía Tây. Hôm đó trời thu trong xanh, Hoàng tướng quân dẫn quan binh chúng ta đến cổng thành theo dõi trận chiến, chỉ thấy màu giáp nổi bật của quân Đại Tề, cờ bay phất phới, trên cờ soái giữa trận có thêu chữ Vũ to đùng, sắc mặt Hoàng tướng quân lập tức đông cứng.

“Vũ tướng quân này vừa đầu quân dưới trướng Thái tử Đại Tề, nghe nói khi tiến công những tiểu quốc kia, hắn bách chiến bách thắng, là kẻ địch mạnh không thể xem thường.”

Khi ấy, chiến tranh còn chưa nổ ra trên diện rộng, chúng ta đều mang thái độ lạc quan đối với trận chiến này. Không ngờ rằng nửa tháng sau, Hoàng tướng quân cùng quân sĩ dưới trướng hắn – những huynh đệ dễ mến, thân thiết với ta như thể tay chân, và cả ta đều bị Phụng Triều Văn bắt làm tù binh.

Trong trận Hoàng Hà cốc năm đó, lúc ta, Triệu Dũng và đám Tô Nhân rơi vào bước đường cùng, có quá nhiều việc không giải thích nổi, nhưng nay nhớ lại, Hoàng Giới tướng quân trung thành cương trực chẳng qua chỉ là vật hy sinh chính trị, chịu số phận vong mạng nơi đất khách quê người.

Chiến tranh vừa nổ ra, Yến Dục đã vội vã cầm thánh chỉ từ kinh thành tới đây chủ trì đại cục, tập họp dưới trướng những tướng lĩnh được phân phòng thủ bốn cửa Tuy thành, đồng thời thể hiện sự xem trọng và khen ngợi Hoàng tướng quân.

Hoàng tướng quân vốn là một nam tử hán nhiệt huyết đầy trách nhiệm, chỉ mong lập tức vì đất nước mà anh dũng hy sinh không tiếc xương máu. Sau này ở trong trướng soái Phụng Triều Văn, mỗi lần bắt gặp hắn khen ngợi lòng trung dũng của thuộc hạ, ta lại thấy có phần thông cảm với kẻ kia, cảm giác Phụng Triều Văn chất đầy dã tâm, ý tại ngôn ngoại là: Bê tôi trung dũng, đi chết đi!

Trên cõi đời này, nói chung tiểu nhân gian xảo vẫn sống lâu hơn chút.

Ví dụ như ta.

Yến soái hằng ngày điểm quân trước trướng, lần nào Hoàng tướng quân cũng chủ động xin đi đánh giặc, ngay đến kẻ chưa từng cầm dao giết người như ta cũng theo hắn xuất doanh, anh dũng chiến đấu với quân Đại Tề. Không đầy nửa tháng, vì lòng dũng cảm giết địch mà toàn doanh trại đều được khen ngợi.

Hoàng tướng quân từ Ngũ phẩm thăng cấp lên Tứ phẩm, còn ta kiếm được chức Quảng Vũ tướng quân hữu danh vô thực.

Ban đầu ta nghi ngờ việc này là do Tiểu Hoàng xen vào, nhưng Triệu Dũng, Tô Nhân cũng có được vinh hiển giống hệt, ta đành tự xem lại bản thân liệu có phải do mình anh dũng quá mức trên chiến trường rồi không?

Tình mơ sáng hôm trước khi bị bắt, quân Đại Tề khiêu chiến dưới thành, đập vào tai là vô số lời lẽ nhục mạ. Ta nghe xong cũng thấy trình độ chửi người của quân Đại Tề hết sức phong phú, thể hiện văn hóa ngôn ngữ uyên thâm của đất Tề, thực khiến người khác bái phục.

Tô Nhân đứng ở lầu gác trên cổng thành, suýt định rút kiếm ra nhưng bị ta chặn lại. Hắn thở hồng hộc trừng mắt nhìn ta: “An tiểu lang, ngươi vẫn bình chân như vại đứng trên thành lầu làm Quảng Vũ tướng quân ư, bọn chúng nhục mạ Hoàng tướng quân, ta sao có thể nuốt trôi cục tức này!”

Ta vỗ ngực, cười thản nhiên: “Com còn nuốt được huống chi cục tức? Cứ nuốt nhiều rồi quen ấy mà.”

Người ta phải tìm trăm phương ngàn kế để tồn tại giữa loạn thế này, thật ra việc đó đâu có khó.

Tô Nhân bị ta chẹn họng, chưa kịp phản bác đã nhận lệnh theo sự chỉ đạo của Hoàng Giới, tướng sĩ trong doanh trại chuẩn bị nghênh chiến.

Lúc ra khỏi thành, ta gặp Yên Bình.

Sắc mặt hắn nghiêm trọng hệt như cha chết. Ta nhìn Yên Dục nguyên soái ngồi tít trên lầu gác cổng thành, thần thái thâm sâu khó lường. Ta còn chưa kịp hiểu gì, hắn đã tiến lên trước kéo dây cương của ta.

Ta cúi đầu nhìn xuống từ trên lưng ngựa, chỉ thấy hắn thần sắc ủ rũ. Chẳng lẽ là do đạo này Yên nguyên soái giáo huấn con cái cả đêm, hoặc tìm cho hắn mấy mỹ nữ đến thông phòng, nên giờ khiến Yên tướng quân lộ vẻ tiêu tụy vì đam mê tửu sắc quá độ?

“Yên tướng quân, chuyện này là sao?”

Hắn nắm chặt dây cương, cho đến khi Tô Nhân, Triệu Dũng liên tục quay đầu nhìn đều đã ra khỏi thành, hắn mới nói: “An Dật, hôm nay ngươi đừng xuất trận được không?”

Ta ngồi trên lưng ngựa cao như vậy, hắn ngửa đầu nhìn ta, thực khiến ta nảy sinh ảo tưởng, hắn đang cầu xin ư?

Ta kéo lại dây cương của mình, cười xã giao: “Phiền Yên tướng quân rồi, đây là nhiệm vụ của mặt tướng, mặt tướng nào dám không tuân lệnh?”

Ánh mắt hắn bỗng tối sầm, còn ta đã quát ngựa phi mất.

Hôm nay không biết tại sao, võ tướng Vũ Khắc của Đại Tề không xuất hiện, kẻ giao chiến với Hoàng tướng quân lại là phó tướng thuộc hạ, mới mấy hiệp đã bị Hoàng tướng quân hất xuống ngựa. Yên soái trấn thủ trên cổng thành, trông trận không ngừng thúc giục toàn thể binh sĩ tiến công. Hoàng tướng quân dẫn bọn ta đuổi theo quân Tề thua chạy tan tác suốt bảy tám dặm, chém chết vô số quân địch, tiến thẳng một mạch vào Hoàng Hà cốc. Đến giờ mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Hai bên Hoàng Hà cốc đều là núi cao, mấy chục năm trước nước sông cuộn cuộn tuôn xuống, phía Bắc dần hạn hán nên nước sông đã cạn khô, trên lòng sông mọc đầy các loại dây leo. Bởi vậy nơi này mới trở thành thâm sơn cùng cốc và mang cái tên như vậy.

Hoàng tướng quân nhất thời sơ ý, chui đầu vào cái bẫy được sắp đặt sẵn của quân Đại Tề. Mũi tên tủa ra chi chít từ hai bên núi cao, trên đầu mũi tên bọc vải thấm lửa đang cháy bùng bùng, có lẽ quân Tề đã lên kế hoạch nướng sạch quân Trần ở chốn thâm sơn cùng cốc này không chỉ trong ngày một ngày hai.

Tô Nhân hoảng loạn quay đầu, ngạc nhiên nhìn ta: “An tiểu lang, ngươi cười ngốc gì thế?”

Ta mỉm cười trả lời hắn: “Thân là tướng sĩ, da ngựa bọc thây chẳng phải niềm vinh dự của gia tộc sao?” Ta tự thấy câu này mình nói ra hết sức thực dụng, là hành động trước khi chết cũng nhất định phải mua danh trực lợi. Cũng may bọn Tô Nhân sống cùng ta chưa lâu, hoàn toàn không hiểu về tính cách “thấy lợi thì theo, thấy hại thì né” của ta.

Ngay Hoàng tướng quân nghe thấy câu này cũng lớn giọng cười vang, âm thanh chấn động cả trời cao: “Nam nhi Đại Trần ta lý ra phải giống An tướng quân, khi lâm nguy cũng không sợ hãi, đó mới là binh sĩ thực thụ dưới trướng bản tướng quân!”

Ta khiêm tốn đáp: “Tướng quân quá khen! Quá khen!” Xoa xoa cá gỏi nhỏ treo dưới thắt lưng áo giáp, ta thản nhiên mỉm cười.

Cha xem, đến người như Hoàng tướng quân cũng bị con lừa gạt rồi kìa? Trung, giáo, tiết, nghĩa gì chứ, có liên quan gì đến con?

Chẳng phải con gái không nghe lời, quả thực dao đã kề cổ, chuyện này không thể theo ý con được nữa.

Mất thấy hỏa tiễn quân Tề bay xuống là tả, Hoàng tướng quân hạ lệnh tập hợp quân sĩ, liều chết quyết sống mái một trận. Nhưng quân địch trên đỉnh đầu bỗng thu hỏa tiễn. Một người mặc giáp đen xuất hiện bên sườn núi, rất nhiều tướng sĩ vây quanh, đến Vũ Khắc giao chiến với Hoàng tướng quân suốt mấy ngày nhưng hôm nay không lộ diện cũng đang đứng cạnh hắn.

Người đó cao giọng nói: “An Dật An tiểu lang có ở dưới không?” Giọng nói vô cùng quen tai.

Ta gắng sức ngửa cổ nhìn, ánh nắng chói chang, trông người kia có gì đó quen thuộc khó tả. Ta nghĩ một lát rồi thăm dò: “Thái tử điện hạ?”

Ánh mắt của Triệu Dũng và Tô Nhân bên cạnh thoát cái đã đồ dồn qua đây, họ nhìn ta hết như nhìn thấy giấc bán nước. Ta vội xua tay biện bạch: “Ba năm trước Thái tử Đại Tề đi sứ sang nước ta, ta từng phụng chỉ tháp tùng, các vị đừng hiểu nhầm!”

Trước khi chết còn mang tiếng xấu, thực là oan uổng!

Họ đều như chợt tỉnh ngộ.

Phượng Triều Văn đứng trên sườn núi, giọng điệu thân thiết dịu dàng, thể hiện rõ ràng sự khiêm tốn và hòa nhã với khách quý: “Xa nhau đã ba năm, An tiểu lang không còn nhớ cố nhân?”

Ta khom người trên lưng ngựa: “Thái tử điện hạ bận trăm công nghìn việc, vậy mà vẫn nhớ An mỗ, An mỗ thật may mắn!”

Phượng Triều Văn cúi đầu cười, thân thiết cực độ: “Bản vương từng đồng ý với An tiểu lang, sẽ có một ngày mời tiểu lang đến kinh đô Đại Tề dạo chơi, không ngờ thiệp mời còn chưa kịp gửi đi, tiểu lang lại tự mình cưỡi ngựa đuổi đến đây. Hay lắm! Hay lắm!”

“...”

Đối với bọn người vô liêm sỉ, đổi trắng thay đen, lại còn quyền cao chức trọng, khiến người khác không thể phản bác, ta đều khinh miệt như nhau.

Cha à, con cảm thấy con vẫn phải dạy dỗ tên Thái tử Đại tề này trước, rồi một thời gian nữa sẽ theo hầu hạ cha, chắc cha sẽ không trách tội con đâu nhỉ?

Ta ngừng đầu cười với Phượng Triều Văn: “Xa nhau đã lâu, Thái tử điện hạ càng ngày càng anh dũng, An Dật ngưỡng mộ sự oai hùng của Thái tử điện hạ đã lâu, mong được cùng Thái tử giao chiến một trận trên chiến trường, không biết ý người thế nào?”

Giả sử là ta, nhất định sẽ vờ cười ha ha mấy tiếng, tìm cơ thoái thác, rồi lập tức hạ lệnh triệu ngàn quân địch đây thành tro!

Có điều, câu trả lời của Phượng Triều Văn vẫn khá vừa ý ta.

Hắn cúi đầu nhìn ta, dù cách trền núi cao, nhưng ta cảm thấy ánh mắt hắn tựa sét giáng xuống, nhìn xoáy vào ta. Hắn cười hết sức ngạo mạn: “An tiểu lang từ xa tới đây, bản vương thất lễ vì không kịp nghênh đón, giờ ta sẽ xuống đó tiếp chiêu tiểu lang, tiểu lang đừng sợ đó!”

Đám võ tướng bên cạnh liều mạng ngăn hắn lại, ta ghét nhất cái kiểu hiểu rõ trong bụng nhưng cứ kéo dài giọng gọi ta “An tiểu lang” của hắn. Ta liền nhân cơ hội mĩa mai: “Hay là Thái tử điện hạ sợ rồi, không dám xuống tiếp chiêu tại hạ?”

Đám võ quan cạnh hắn tất thấy quay đầu nhìn ta bằng con mắt phẫn nộ, ta thực lòng thích thú tính cách khăng khăng cố chấp của Phượng Triều Văn.

Cuối cùng Phượng Triều Văn cũng xuống dưới, tiếc thay một trận hòa công đã bị bỏ lỡ. Ta cảm thấy so với việc bị nướng thành than, ta thà bị đánh chết dưới giáo Khai Thiên của Phượng Triều Văn còn hơn.

Song buồn thay, kết quả đúng như dự đoán.

Ta quả thực đã bại dưới tay Phượng Triều Văn, có lẽ là võ tướng thuộc hạ của hắn thâm hận ta nhiều chuyện xúi giục hắn, khiến kế hoạch hòa công đã dựng sẵn biến thành mai phục địch trong cốc, nên chỉ đánh lên ta một phát sau đầu...

Khi tỉnh lại, ta đã nằm trong trướng soái của Phượng Triều Văn.

Không biết ta đã ngủ bao lâu, đầu đau như búa bổ. Ta mơ thấy mình kêu gào thảm thiết như sắp chết, bên trong như có một con người nhỏ bé đang co quắp, gắng gượng gào thét bằng tất cả sức lực. Lúc mở mắt, chỉ thấy mơ mơ màng màng, cổ họng bỏng rát.

Có giọng nói chói tai vui mừng hô to: “Điện hạ, tỉnh rồi tỉnh rồi...”

Một con gió ào đến bên ta, trước mắt đã là một gương mặt anh tuấn kẻ sát, ngũ quan rõ nét, mắt phượng sáng ngời, quả là nam tử anh tuấn uy vũ đẹp như tranh vẽ. Chỉ là trông hắn vừa quen lại vừa lạ, ta nghiêng đầu nghĩ một lát nhưng chỉ thấy một mớ bòng bong. Ta một mồi đưa tay lên, miêu tả gương mặt trước mắt, thì thầm nói: “Nam nhi nhà ai tuyệt sắc khuynh thành, có nguyện cùng ta đến Đông Tước đài[7]?” Giọng nói như công võ, thật là khó nghe.

[7] Câu thơ trên do An Dật tự sáng tác nhằm miêu tả vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nam nhân, dựa trên tích xưa đồn rằng Tào Tháo xây đài Đông Tước, muốn bắt hai giai nhân tuyệt sắc đất Giang Đông là Đại Kiều (vợ Tôn Sách) và Nhị Kiều (vợ Chu Du) đến Đông Tước đài vui thú điền viên khi về già, vậy nên hai nàng Kiều được xem là một trong những nguyên nhân gây ra Đại chiến Xích Bích.

Trên gương mặt nam tử kia lộ vẻ dờ khóc dờ cười, ngón tay mảnh khảnh cẩn thận chọc chọc lên trán ta, ngữ khí tiếu rỏ: “Thái y nói quả nhiên không sai, xem ra não bị va đập nên có vấn đề rồi.”

Ta ngô nghê nằm dưỡng thương trong trướng soái của Phụng Triều Văn, tiểu thái giám Điền Bình Thanh hầu hạ ta rất tốt, sẵn sóc trà nước cơm canh kịp thời. Khi đó ta hoàn toàn chưa nhận thức được rõ ràng thân phận bị bắt làm tù binh của mình, mỗi ngày chỉ có đúng hai người lượn lờ trước mặt là Phụng Triều Văn và Điền Bình Thanh.

Trong trướng soái có rèm ngăn cách tuyệt đối giữa giường với nơi nghỉ sự. Có lúc nghe thấy những tướng sĩ kia giọng nói hào sảng, cười rất vui vẻ, ta không nhận được bên hồi Điền Bình Thanh: “Tướng quân dưới trướng điện hạ đều anh dũng vô song, không biết ta đây mang quan tước gì?”

Điền Bình Thanh về mặt khó xử, ngơ ngác nhìn ta.

Ta mơ hồ cảm thấy, nhẽ ra mình phải là một tướng sĩ trong doanh trại mới đúng.

Lại nhớ đến chuyện bản thân vừa tỉnh dậy đã trêu ghẹo Thái tử điện hạ, mà còn là thượng cấp nữa, xem ra con đường làm quan đáng ngại đây, vì vậy ta lo lắng hết sức. Đến khi Phụng Triều Văn xử lý chính sự xong xuôi, trở về phía sau nghỉ ngơi, ta vội vàng nịnh nọt bợ đỡ, bỏ dậy bưng trà, rót nước, dâng bốc hần. Mỗi khi hần nhìn ta vụng về bưng trà nước, đều cười không khép nổi miệng.

Ấy, ta cảm thấy có thể chọc cười thượng cấp cũng là một khả năng đó nha. Có lẽ khoảng cách với con đường thăng quan phát tài chẳng còn bao xa đâu!

... Chỉ là sau này khi tị huyết trong não tan hết, mỗi lần nhớ lại chuyện ta nịnh bợ Thái tử nước đối địch, ta hận không thể chết luôn vì nhục!

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Con đường sống chung với thượng cấp

Trời xanh chứng giám! Khi đó con tưởng rằng Phụng Triều Văn chính là thượng cấp của mình.

Những việc như bưng trà, rót nước, dâng lưng cho thượng cấp, kỳ thực đều nên làm mà?

Nhưng, ngủ trên cùng một chiếc giường với thượng cấp... Chuyện này dù thế nào cũng có chút quái lạ!

Buổi tối hôm ta mới tỉnh dậy, hần ngồi trước bàn xem báo cáo tình hình chiến sự suốt nửa đêm. Ta ngủ trên giường chẳng biết trời đất gì, mơ thấy một vùng hoang vắng, đầu đau nhức hết sức chân thực, chân thực đến nỗi ta khó mà chịu đựng nổi. Trong mơ ta cũng kêu gào thảm thiết, dường như không biết trốn đi đâu, đương lúc do dự nhìn quanh thì bị người ta ra sức lắc cho tỉnh dậy: “An Dật... An Dật... Tỉnh mau... Đầu lại đau rồi à?”

Ta chớp chớp mắt, cả người mệt mỏi, toàn thân ướt sũng như vớt từ trong nước ra. Phụng Triều Văn mất hần tia máu ở ngay trước mặt, bàn tay vỗ nhẹ lên lưng ta.

Ày, thượng cấp đây thật xứng với danh xưng, không những quan tâm cơm áo cho thuộc hạ, mà còn chú ý đến cả sức khỏe tâm lý.

Ta mơ hồ hồi tưởng, không nhớ nổi mảnh ghép vụn vặt trong mơ, chỉ ghi nhớ cảm giác đau đầu đến khắc cốt ghi tâm kia một cách sâu sắc. Ta xoa đầu mình, cảm thấy choáng váng, nhắm nghiền mắt lau mồ hôi trên trán: “Ta mơ thấy đầu mình đau lắm... đau lắm, đau khủng khiếp...”

Hần mặc nguyên quần áo lên giường nằm cạnh ta, vươn cánh tay dài ôm ta vào lòng, bàn tay lớn nhẹ nhàng xoa đầu. Ta cảm giác tư thế này vừa lạ lẫm vừa thoải mái, vòng tay hần vô cùng ấm áp, khiến người ta không muốn rời xa. Ta dựa vào lòng hần, lẩm bầm một câu: “Chẳng trách mọi người lại hết lòng trung thành với bệ hạ, thì ra nếu bị ôm sẽ được nằm chung giường với điện hạ.”

Ta nghe thấy trong giọng nói của hần thoáng ý cười, hần nói nửa thật nửa giả: “An tiểu lang, có phải nàng thấy rất vinh hạnh khi được chung giường với bản vương?”

“Nếu không phải vì sợ làm lỡ mất chuyện hôn sự của điện hạ, thuộc hạ hận không thể ngày ngày đau ốm, đêm đêm chung giường với điện hạ ấy chứ!” Trời cao có mắt, khi đó ta thật sự đã quen làm nam nhân rồi.

Phụng Triều Văn kéo dài giọng, nhẹ nhàng nói bên tai ta: “An tiểu lang, nàng nhất định phải nhớ lời mình nói đấy nhé...”

... Hai hôm sau ta liền nuốt lời.

Hần quyết đấu, giành lấy Tuy thành của Đại Trần. Nghe nói quân Đại Trần khá vô dụng, có lẽ do nguyên soái của họ tuổi già bất tài, lại có tướng sĩ lâm trận chùn chân. Yên nguyên soái dẫn theo con trai triển khai binh mã đánh một trận với Phụng Triều Văn và Vũ Khác cũng đành ôm hận bại trận.

Điền Bình Thanh chỉ vào cha con họ Yên ở đối diện, than thở: “Trung thần tướng tài của Đại Trần chẳng còn là bao.”

Ta nhìn nam tử thiếu niên bên cạnh lão soái trước mặt, chỉ thấy rất quen, nghĩ mãi vẫn không nhớ ra, cuối cùng không nén được liền tán thưởng: “Thiếu

niên này quả thực tuần tú vô cùng!”

Điền Bình Thanh khiếp sợ nhìn ta: “Người nhớ ra rồi ư?”

Ta thản nhiên nhìn lại: “Nhớ ra cái gì? Lẽ nào hần là kẻ thù giết cha của ta?”

Điền Bình Thanh: “...”

Hần cứng họng như vậy, chẳng lẽ là do ta đã nói trúng tim đen?

Lúc Phụng Triều Văn về doanh trại, hần thoát cái đã bầm báo lời này với Phụng Triều Văn.

Phụng Triều Văn dẫn một đồng đại phu đến vọng, vắn, vắn, thiết ta [1], cuối cùng ai cũng lúng túng, “Trong náo An tướng quân có tị huyết, nếu muốn nhớ ra mọi chuyện, e phải đợi đến khi tị huyết tan hết.”

[1] Vọng, vắn, vắn, thiết hay còn gọi “tứ chẩn”, là bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y, tạm dịch là: nhìn, nghe, hỏi, sờ.

Sau khi đám người ra ngoài, ta hưng phấn kéo Phụng Triều Văn: “Điện hạ, nói vậy xem ra ta là một tướng quân? Không biết ta đã lập được công lao gì?” Bằng không sao có thể khiến Thái tử một nước hết mực yêu mến?

Hồi đó ta còn chưa từng nghĩ đến chuyện, kẻ được ưu đãi ngoài đại thần vất vả lập công lớn ra, còn có tù binh thân phận cao quý.

Phụng Triều Văn cười mà như không, quan sát ta một lượt từ trên xuống dưới: “Bộ dạng nàng ngốc nghếch thế này, sao mà lập nổi công lao?”

Ta ra sức trừng mắt nhìn hần, hần vươn tay vuốt ve gương mặt ta, cười xấu xa: “Nàng thực sự muốn biết thân phận của mình?”

Ta gật gật đầu, bức thiết nhìn hần chăm chú.

Hần khó xử nhìn ta, hình như vất vả lắm mới mở miệng: “Thật ra nàng chỉ là con gái của một viên quan Đại Tề hàng lục phẩm, từ nhỏ đã si mê ta điên cuồng, thế phải trợ giúp ta noi sa trường nên theo ta suốt chặng đường. Ta cảm kích trước tấm lòng của nàng, mặc dù thấy nàng hơi ngốc ngốc, hơi ngốc ngốc, cũng đành miễn cưỡng thu nạp.”

Ta bị dọa đến đờ đẫn, lùi hần một bước về sau, lúc này nhìn thấy Điền Bình Thanh ở bên cạnh run bần bật như lá cây trong gió. Trông hần quái dị đến đáng thương, lẽ nào do bị những hành vi kinh dị ta gây ra trước kia làm cho sợ hãi quá độ?

Ta cảm thấy, người cha làm quan lục phẩm và người mẹ chưa từng gặp mặt kia của ta thật kì quặc... Sao lại có thể sinh ra đứa con gái quái dị như ta đây chứ?

Hành vi ngu ngốc khiến người đời phải khiếp sợ này thật quá hãi hùng!

Chuyện si mê nam tử chỉ cần để trong lòng tự gặm nhấm là được rồi mà, đem phơi bày trước bàn dân thiên hạ đúng là quá khó xử, quá xấu hổ!

Ta cảm thấy hổ thẹn vô cùng vì chức quan “An tướng quân” này của mình, vốn tưởng rằng ta có được nó do liều mạng quyết tử nơi sa trường, nào ngờ lại là nhờ dùng sắc đẹp mê hoặc.

Phụng Triều Văn lặng lẽ nhìn, mắt phụng chứa chan tình cảm, cứ như bị rung động trước tình cảm nồng nàn của ta, hần tiến lên một bước, vươn tay ôm ta vào lòng. Ta hoài nghi, liệu có phải mình có khả năng làm cảm động đến kẻ lòng dạ sắt đá như vậy chăng. Nghiêng đầu nghĩ ngợi, ta thanh minh cho bản thân: “Thật ra chuyện này cũng không thể trách ta. Thái tử điện hạ có vẻ ngoài đẹp đẽ đến thế, nếu không xảo ngôn, không ức hiếp người khác thì rất dễ khiến nữ tử không biết rõ tình hình si mê điên cuồng. Quả nhiên ‘Yêu nhau thì dễ, sống chung thì khó’, mấy ngày nay ở cùng điện hạ, ta cảm thấy có lẽ mình nên dọn ra khỏi trường soái, tìm nơi khác ngủ thì hơn.”

Yêu thầm một người là thứ tình cảm thật dễ tan vỡ.

Bây giờ ta đang ở trên đồng tàn dư đổ nát sau khi tình yêu thầm kín kia vỡ vụn, ta quyết định... có lẽ không cần yêu thầm nữa!

Hần nghiêm mặt nhìn, hình như định thu lại chức quan của ta. Ta rụt cổ, mặc dù không hài lòng lắm về nguyên do có được địa vị này, nhưng lại không nỡ rời bỏ bổng lộc được hưởng từ chức quan ấy. Nghĩ từ nay về sau còn phải dựa dẫm vào vinh hoa phú quý của hần, đắc tội với thượng cấp chính là tự gây khó dễ cho cái đầu và cái hậu bao giắt lưng của mình. Trên nguyên tắc bảo vệ cái đầu và cái hậu bao, ta vẫn nên tươi cười lấy lòng thượng cấp.

“Đó là vì ta sợ quấy rầy điện hạ nghỉ ngơi, ảnh hưởng đến quyết sách của điện hạ thì không ổn mà.”

Hần liếc nhìn ta: “Nàng cảm thấy mình đẹp tới mức đủ để nhiễu loạn tinh thần của bản vương, ảnh hưởng đến quyết sách của bản vương ư?” Ta sờ thử mặt mình, ta không hề tin tưởng về dung mạo của bản thân, liền xấu hổ cúi thấp đầu vì đánh giá mình quá cao... Không phải mình cứ bảo mình xinh đẹp là xong, còn phải đợi người khác thừa nhận mới được.

Phụng Triều Văn xoa xoa đầu ta hết như xoa đầu chiến mã: “Bản vương còn nhớ, hai ngày trước An tiểu lang đã nguyện đêm đêm chung giường với bản vương, sao mới có hai ngày đã đòi ý rồi?”

... Có một thượng cấp trí nhớ quá minh mẫn, kỳ thực cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Từ khi ta đóng quân trong trướng soái của Phụng Triều Văn đã gặp phải vô số ánh nhìn.

Trong đó, nổi bật nhất là ánh nhìn của Vũ Khắc tướng quân.

Ánh mắt hắn mỗi lần nhìn ta như chỉ muốn chém ta thành nghìn mảnh. Ta nghe nói hắn sử dụng đôi chùy Tử Kim hình bát giác, dùng mãnh hơn người, đến Thái tử điện hạ còn phải xem trọng hắn vài phần.

Thật ra ta hiểu rất rõ tâm trạng này của hắn.

Phái bù nhìn và phái thực lực luôn cạnh tranh quyết liệt, không ai nhường ai.

Hắn hận ta dùng thân hình, khuôn mặt và ánh mắt mê đắm làm rung động Thái tử điện hạ, từng bước tiến vào ở trong trướng soái người, còn mình thì liệu sống liệu chết, công sức bỏ ra vất vả hơn ta nhiều. Vậy mà đến nay vẫn ở trong một chiếc lều nhỏ, thành ra ánh mắt hắn mỗi lần chạm mặt ta đều cực kỳ khó coi.

Hồi đó ta từng nghĩ vậy á.

Nhưng nay nhớ lại, ta có phần thông cảm với Vũ Khắc tướng quân.

Ta nghĩ hắn quả thật muốn đập ta một nhát chết tươi. Vì ta mà trận chiến mai phục bằng hỏa công đã dựng sẵn biến thành trận chiến trong Hoàng Hà cốc chật hẹp, Đại Tề đương nhiên phải chịu hao binh tổn tướng. . . Hắn hận ta âu cũng là lẽ thường.

Nhưng Phụng Triều Văn nhất quyết không cho hắn cơ hội này, ta cũng phòng bị rất tốt, luôn cảnh giác cao độ trước ánh mắt căm thù của hắn, lúc được đi lại xung quanh, ta như biến thành cái đuôi của Phụng Triều Văn, cả ngày theo hắn đi ra đi vào.

Phụng Triều Văn dĩ nhiên vô cùng hài lòng về sự biết điều của ta, mấy lần nghị sự cùng Vũ Khắc, thân nhiên xoa đầu ta trước mặt hắn.

Về mặt bị phản của Vũ Khắc lọt vào mắt ta, trông hắn hết như vợ cả bị cướp mất chồng.

Ta rất thích thú về mặt của Vũ Khắc tướng quân, bởi vì... nó vụn vụn khó coi đến nỗi khiến người ta thầm bật cười.

Có khi ta đương lúc hắn và Phụng Triều Văn quân thân hòa hợp, nghị sự bận rộn, bùng trà từ gian sau đi lên trước, ân cần đưa đến trước mặt Phụng Triều Văn: “Điện hạ, trong trà này có thêm mật hoa táo, người nghị sự vất vả, chắc cũng khô họng rồi, uống cốc trà cho nhuận giọng nào.”

Vũ Khắc tướng quân mặt mày âm u, ta thấy hắn nuốt miếng nước bọt, nhìn chằm chằm cốc trà thêm mật hoa táo của Phụng Triều Văn một cách thèm muốn, rồi lại nhìn ta bằng ánh mắt lên án kịch liệt.

Có điều ánh mắt và sự lên án kia chẳng tổn thương đến thịt, chẳng chặt đứt nỗi xương, xưa nay ta luôn xem nhẹ thứ chẳng đáng để ý tới.

Ta ra phía sau múc một gáo nước lạnh đưa cho Vũ Khắc, hắn trừng mắt, không cam tâm nhìn ta...

Tóm lại như sau: Phái nịnh bợ thượng cấp, có thể nịnh bợ thì nịnh bợ, không thể nịnh bợ thì phải tạo ra hoàn cảnh mà nịnh bợ. Còn với đồng sự, hợp thì chơi không hợp thì phản, gặp cơ hội thì ức hiếp một chút điều chỉnh tâm trạng cũng không tồi... Dù sao Vũ Khắc cũng chẳng lo nổi cho cái hầu bao của ta.

Mùa thu này ta sống rất thoải mái trong doanh trại, Điện Bình Thanh thấu hiểu lòng người, cơm ăn áo mặc đều có người chuẩn bị. Thái tử điện hạ đúng là thân con lừa, chỉ cần thể hiện thành ý và cung kính hắn đầy đủ, kỳ thực cũng dễ chung sống. Còn cả Vũ Khắc tướng quân làm tăng thêm hương vị cho cuộc sống của ta. Ngoài việc nửa đêm thường xuyên bị ác mộng quấy rầy, ngủ mơ cũng bị Phụng Triều Văn lắc cho tỉnh, không tài nào mộng mị đến sáng, thì ngày tháng trôi qua khá thoải mái.

Đến khi Phụng Triều Văn đánh bại năm châu, ba mươi huyện của Đại Trần, đánh thẳng vào kinh đô, mùa đông đã lạnh lẽo đến. Ta sờ lên má mình, không biết nó bỗng chốc trở nên phúng phính từ khi nào, rất mong đợi Phụng Triều Văn đưa ta về triều đón năm mới.

Nghe nói kinh đô Đại Trần ngày Tết náo nhiệt lắm.

Kí ức của ta là một khoảng không trắng xóa, xem như cái Tết lần này sẽ là cái Tết đầu tiên, vậy nên ta vô cùng mong đợi.

Cái giá lạnh của đất Tề nằm ngoài sức tưởng tượng của ta.

Không biết do thân thể có vấn đề, hay não có vấn đề mà ta vừa đặt chân lên đất Tề đã mong mình hóa thành cầm thú, toàn thân đều mọc lớp lông dày rậm rạp để chống chọi với giá lạnh.

Chỉ tiếc nguyện vọng này quá xa xỉ, ngay cả ông trời cũng không thể đáp ứng ta, ta đành đặt mình vào trong hầm đá là nước Đại Tề này tiếp tục chịu đóng băng.

Thái tử điện hạ Phụng Triều Văn lại khác, chắc vì bản chất hắn chính là một con cầm thú hung hãn, cho nên sự biến đổi bên ngoài chẳng ảnh hưởng

bao nhiêu. Cho dù hân không có lông thú dày dặn, khoác áo dài đi trong tuyết vẫn cứ oai hùng như cây tùng cây bách, chẳng hề run rẩy, thực khiến người ta phải tán thưởng.

Ta nghĩ hoài không hiểu tại sao lại như vậy nên toàn tìm cơ hội thích hợp động chạm da thịt hân. Ví dụ lúc bưng trà đưa nước, ta theo đà kề sát tay hân một chút, cảm nhận thấy sự ấm áp hoàn toàn khác so với chân tay lạnh buốt của mình, trong lòng ta hơi thất vọng... Ăn cùng một loại cơm, uống cùng một loại nước, mặc cùng một loại quần áo, tại sao nhiệt độ cơ thể lại khác biệt đến thế?

Phượng Triều Văn bị ta dí lạnh một hồi, đầu óc đang vui trong đồng tấu chuông liền ngẩng dậy, thuận mắt chăm chú nhìn lên người ta, rồi lại vội vàng vùi đầu vào tấu chuông. Nhưng một tiếng sau, Điền Bình Thanh đến thu dọn đồng văn thư hân xem xong, hân bèn thờ ơ sai bảo: “Mang lò sưởi tay đến đây.”

Điền Bình Thanh méo mặt đứng ngoài xe ngựa, hơi rụt cổ không chịu nhúc nhích.

Ta liếc nhìn trời đông tuyết phủ hoang vu ngàn dặm bên ngoài, đội cận vệ của Thái tử đang gấp rút lên đường, bắt chấp gió tuyết. Ta cũng nghĩ yêu cầu này hơi gây khó dễ cho người khác, vội thể hiện rằng mình rất nóng, hoàn toàn không cần đến mấy thứ như lò sưởi.

Phượng Triều Văn ngẩng đầu liếc nhìn ta, rồi lại cúi đầu tiếp tục bận rộn.

Điền Bình Thanh về mặt cảm kích, ôm một chồng tấu chuông dày cộp ra phía sau gọi người đem đi.

Nhưng ngày hôm sau, ta vừa tỉnh dậy đã lập tức hối hận vì quyết định nóng vội ấy của mình.

Chuyện này nói ra có hơi mất mặt.

Trên đường về nước, ta ngồi cùng một xe ngựa với Phượng Triều Văn, sáng tối bên nhau, chuyện này vốn chẳng có gì, nửa năm nay ta ngủ chung giường với hân vẫn bình an vô sự. Nhưng sáng sớm hôm đó tỉnh dậy, đối diện với mảng da thịt trần trụi ngay trước mặt, ta lập tức đỏ mặt.

Cơ thể ta được bao bọc bởi một vòng tay mạnh mẽ, mang theo hơi thở ấm áp chưa từng xuất hiện suốt nhiều ngày nay. Đêm qua ta ngủ rất ngon, cũng không bị ác mộng ghé thăm, nhưng ta thà ngủ mơ thấy ác mộng còn hơn tỉnh dậy rồi lại phải đối mặt với hiện thực khiếp đảm này.

Ta run rẩy, khe di chuyển nửa khuôn mặt của mình đang dán chặt lên lồng ngực kia, thấy vết nước miếng trên đó mà ta khóc không ra nước mắt... Ta lén ngửa đầu nhìn, phía trên là đôi mắt phượng sáng ngời, không biết có phải do mới tỉnh ngủ hay không, giọng nói của Phượng Triều Văn hơi biếng nhác: “Tỉnh rồi à?”

Ta bị hân dọa sợ chết khiếp, giật thót tim, hoảng hốt đáp: “Chưa tỉnh! Nhất định là lại gặp ác mộng rồi!” Trên đầu là bộ mặt hắc ám như muốn giết người của Phượng Triều Văn, ta chui tọt vào chăn, không chịu lộ ra nửa.

Phượng Triều Văn không nói nhiều, tung chăn ra rồi gọi Điền Bình Thanh đến thu dọn, giúp hân rửa mặt súc miệng.

Ta nhìn theo bóng dáng cao lớn của Phượng Triều Văn, trong xe ngựa sức ép lại càng rõ rệt, chỉ thấy chút không khí trong lồng ngực dần dần cạn kiệt, không chịu được, ta bật ra một câu: “Điện hạ, hay là đêm nay ta sang ngủ trong xe ngựa của Điền Bình Thanh?”

Điền Bình Thanh đang vừa hầu hạ Phượng Triều Văn, vừa tranh thủ lúc rảnh rồi quay đầu nháy mắt ra hiệu với ta đang rúc trong chăn, nghe thấy lời này liền run lấy bầy, vội lách đầu cự tuyệt: “Xe ngựa ta chật rồi... ngồi kín rồi...” Nói xong, hân nhanh chóng nhảy xuống xe.

... Hôm qua ta không nên tốt bụng ngăn cản, bắt hân xông pha gió tuyết hoang vu tìm lò sưởi về mới đúng!

Không lâu sau, khi chuyện này lặp lại nhiều lần, ta cũng quen ngủ khò trước khi run vì lạnh, trong mơ ta dựa sát vào nơi ấm áp, sáng tỉnh mơ tỉnh dậy thân nhiên lau chùi vết nước bọt dính trên lồng ngực Phượng Triều Văn, mỉm cười chào hỏi: “Điện hạ, buổi sáng tốt lành!” Ta buộc phải thừa nhận: Dựa dẫm vào một lồng ngực rắn rỏi ấm áp, đó chắc chắn là cách sưởi ấm tốt nhất.

Nghe nói nữ tử Đại Tề kết hôn sớm, như ta từng này tuổi còn chưa kết hôn đều thuộc loại quái dị.

Ta nghĩ, chắc cũng do đất Tề lạnh lẽo, nữ tử trải qua mùa rét thật khó khăn, buộc phải tìm một khuôn ngực rắn rỏi ấm áp để sống qua đông tàn giá buốt đây.

Ở Đại Tề, ngự uyển mát mẻ, trắng xóa một màu, đẹp thì đẹp thật, chỉ là lạnh quá đời.

Ta sống tại tẩm cung Thái tử của Phượng Triều Văn, không được ra ngoài nửa bước. Sau khi hân về nước, có rất nhiều chuyện phải giải quyết, thường thì nửa đêm mới có thể nhìn thấy bóng dáng.

May thay những món ăn mà nhà bếp lớn trong đông cung làm ra rất hợp khẩu vị ta, vừa cay vừa tươi, khiến ta mơ hồ cảm thấy trước kia hình như mình vẫn thường xuyên ăn món thế này, cũng coi như tìm lại chút dư vị quen thuộc.

Điền Bình Thanh mấy lần dỗ ta ra ngoài đi lại vận động, đều bị ta viện cớ cự tuyệt. Mãi đến khi có lần Vũ Khắc tới gặp Phượng Triều Văn, được nước ra sức thể hiện sở trường châm biếm cười nhạo ta. Ta lại vô cùng hứng thú miệng lưỡi sắc bén của hân, lẽ nào ăn cơm mấy hôm ở tửu lâu ngoài cung thật sự có thể khiến một người cù lần biến thành mồm mép sắc sảo ư?

Mới có mấy hôm mà!

Vũ Khắc đã từ một thanh niên lạnh lùng, mặt mày âm u nơi sa trường biến thành một thanh niên phần uất, ngôn từ sắc bén rồi?

Điền Bình Thanh tỏ ý vô cùng sẵn lòng đi với ta ra ngoài cung tìm hiểu xem sao, nhưng ta cảm giác là do hắn thèm ăn thì có...

Lúc hai người chúng ta ngồi tại tử lâu ngoài cung, gọi một bàn đầy món để ăn cho đã đời thì đại sảnh dưới lầu đang rất hỗn loạn. Vũ Khắc mặc chiếc áo choàng thư sinh đã giặt đến nổi bạc phách, khẩu chiến với đám nha gia, bàn chuyện mang lại phúc lợi cho bách tính thiên hạ.

... Ày, hề là chuyện bôn tẩu mang lý tưởng cao đẹp giải phóng toàn nhân loại, luôn khiến người khác miễn phục vô điều kiện.

Đám thư sinh kia phản đối kịch liệt sự tàn bạo của chiến tranh cùng việc thảo phạt liên miên hao người tốn của. Ta chợt nghĩ, có lẽ Phụng Triều Văn xuất binh đánh Đại Trần cũng không được hoan nghênh.

Vũ Khắc dốc sức phơi bày chuyện kích động nông dân tạo phản và thống nhất thiên hạ, chuyện bách tính không thể tiếp tục chịu đựng nỗi khổ lưu lạc bởi chiến tranh mà vì đại nghĩa diệt thân. Đến cả tiểu nhị của tử lâu cũng nghe chăm chú, hai mắt sáng quắc, hận không thể vớt ngay giẻ lau đi giải phóng bách tính Đại Trần đang sống trong lầm than khổ cực dưới ách thống trị của bạo quân.

Tuy ta không quen biết vị Hoàng đế Đại Trần kia, nhưng ta rất thông cảm với hắn.

Chiêu này của Phụng Triều Văn thật nham hiểm.

Sức ép dư luận đôi khi không thể lường trước, chỉ dựa vào mấy nho sinh nghèo thì sao có thể ngăn chặn bước đường chiến tranh?

Trong vòng mấy chục năm nay, các quốc gia giao chiến liên miên, chẳng có lấy một phút yên ổn, không chỉ riêng bách tính một nước phải chịu đựng nỗi khổ lưu lạc. Bách tính đã không còn khăng khăng bám trụ quê cha đất tổ mà lang thang khắp nơi, tìm kiếm mảnh đất yên ổn để dừng chân.

Ngay cả ông chủ của tử lâu cũng kéo tay áo lau nước mắt, nhớ nhung sâu sắc cơ nghiệp và dinh thự của tổ tiên nơi đất Hàn, nghe nói Thái tử điện hạ đã bình định đất Hàn nên ông đang định bỏ việc về quê lo liệu sản nghiệp tổ tiên.

Có lẽ “thiên hạ quy thuận” là như thế nhỉ?

Ta nghĩ, có lẽ thời khắc vị Hoàng đế Đại Trần kia thoái vị vong quốc cũng không còn xa nữa.

Dịp Tết này, Phụng Triều Văn hầu như toàn ở trong Hoàng cung, hắn từng muốn dẫn ta theo, nhưng bị ta nghiêm khắc cự tuyệt: “Điện hạ, hiện tại hạ thần đang tự kiểm điểm hành vi phóng đảng trước đây, nên ở đông cung tu tâm dưỡng tính.”

Thật ra ta cảm thấy, tay nghề của đầu bếp đông cung khá hợp khẩu vị mình, lạ nước lạ cái, chịu đựng những ánh mắt khó hiểu, không những không làm hỏng khẩu vị của ta mà còn khiến ta hứng thú dào dạt, quả thực hại bất cập lợi.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là sau khi hắn đi, ta lại phải ngủ một mình trên chiếc giường lớn. Mặc dù có thị nữ ngày đêm hầu hạ bên cạnh, ngộ nhờ gặp ác mộng thì cũng có người lắc cho tỉnh dậy, tránh làm ta chìm trong ác mộng quá lâu, nhưng sống lưng ta vẫn lạnh buốt.

Thiếu đi lồng ngực rắn rỏi ấm áp, đông này có hơi buồn một chút.

Khóc môi hắn hơi cong lên, căn dặn người hầu trong cung chuẩn bị vài chiếc Ngân Huân Cầu[2], xong xuôi mới đến Hoàng cung dự tiệc tối.

[2] Ngân Huân Cầu là một loại lư hương bằng bạc, được đúc thành hình cầu rỗng, hương liệu dùng để đốt được đặt bên trong, cho dù quả cầu có chuyển động như thế nào, hương liệu hoặc tinh dầu trong quả cầu đều giữ được cân bằng không bị nghiêng đổ.

Điền Bình Thanh cùng ta ăn bữa cơm tất niên, đứng dưới mái hiên ngắm pháo hoa bắn xa tít phía hoàng cung, rồi đem mấy chiếc băng đẳng[3] tới đốt trong sân. Ta đi qua đi lại như con thoi giữa những chiếc đèn, bỗng thấy mơ hồ.

[3] Băng đẳng hay còn gọi “Đèn băng” là nghệ thuật điêu khắc trên băng, khi trưng bày có kết hợp với thấp đèn, tạo nên vẻ đẹp lung linh kì ảo.

Ta không tìm ra nổi chút cảm giác quen thuộc nào từ khung cảnh như thế!

Ta khẳng định mình từng sống trong giàu sang, vì ta chưa từng thấy lạ lẫm với những món mình ăn, những vật mình dùng. Nhưng thứ sáng lấp lánh đẹp như mơ trước mắt kia, ta hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy.

Điền Bình Thanh ở bên cạnh ta chỉ vào cặp đèn Song Ngư gần đó, cười hi hi kể cách chế tác. Ta ngần ngại nhìn hắn, giọng nói lạnh lạnh của tiểu thái giám loáng thoáng bên tai, giây phút đó ta dường như lạc vào con mê, âm thanh lướt qua rất nhanh, ta còn chưa kịp nghe đã bị ai đó gọi: “Tiểu lang đang đợi ta sao?”

Dưới băng đẳng, nam tử đứng đằng xa đáng người cao lớn, khí phách hiên ngang, ngũ quan tuấn mỹ, trên gương mặt phẳng phát ý cười, sai bước tiến đến, rất nhanh đã tới trước mặt ta.

Hắn vươn tay chạm lên mặt ta, lạnh thấu xương. Ta bỗng bừng tỉnh, run rẩy một lát rồi vươn tay chạm lại vào cổ hắn, thấy hắn hiềm khi rùng mình vì lạnh,

ta hơn hờ vô cùng.

Hắn tiến lên trước cầm tay ta đặt vào lòng bàn tay mình chà chà, từ hắn toát lên sự biếng nhác trong làn hương rượu vương vít trên người, “Vừa nãy tiểu lang đang nghĩ gì vậy?”

Ta luôn cảm thấy từ “tiểu lang” hắn gọi hàm chứa ý trêu đùa khó nói, nhưng vẫn chưa tìm được nguyên nhân. Ta thầm đoán chắc ngày trước ta từng làm chuyện ngốc nghếch gì đó khiến hắn buồn cười, cho nên mang ý trêu đùa là phải thôi. Ta nhìn chăm chăm vào mắt hắn, chậm rãi đáp: “Chỉ là nhìn băng đẳng ta cảm thấy có chút lạ lẫm ấy mà, hình như đối với ta đó là thứ rất mới lạ...”

Đồng tử hắn đột nhiên co lại, hắn cười, xoa đầu ta: “Đúng là nãy nãy bị va đập nên có vấn đề rồi, đến chuyện này mà nãy cũng quên. Khi nào tới ngày mười lăm, khắp thành toàn là băng đẳng, ta sẽ lại dẫn nãy xuất cung đi xem, nãy chắc chắn sẽ nhớ ra.”

Ta cười hi hi gật đầu, chẳng chút khách khí dí bàn tay đóng băng lạnh buốt lên cổ hắn, cười ha ha khi hắn cứng mặt vì rét.

Thái tử Đại Tề anh tuấn uy vũ bất phạm giữa vạn quân, lại có thể dễ lộ vẻ mặt như thế này, quả thật khiến ta rất vui.

Hồi đó ta đã quên quá khứ, cũng chẳng nhìn thấy tương lai, thứ ta có thể nắm giữ thật chặt chỉ có khoảng khắc hiện tại vui vẻ và người trước mặt ta lúc này, còn cả lồng ngực kề sát sau lưng trong lúc ngủ mơ, ấm áp tới mức khiến ta phải lặng lẽ rơi lệ.

Băng đẳng trong Tết Nguyên Tiêu ở kinh đô Đại Tề quả danh bất hư truyền. Nào là rồng cuộn hồ chồm, phượng múa rồng bay, quan âm ngồi đài sen, chú bé cầm đèn... vô số tạo hình điêu khắc trên băng khiến người ta hoa cả mắt, nhìn không xuể.

Đám người ồn ào chen chúc, dường như người trong cả kinh đô đều ra đường vậy. Nữ tử đất Tề mang tác phong dịu dàng mãnh quả cảm, lúc nào cũng có cô to gan to tính với Thái tử điện hạ: “Chàng đã có người yêu chưa?”

Ta và Điền Bình Thanh nhìn nhau cười, thầm trao đổi kết quả tính toán: “Đã là người thứ mười lăm rồi.”

Có điều đi được một lúc, Phượng Triều Văn đã làm cho mười bốn tâm hồn thiếu nữ nát tan, khóc lóc quay về. Đêm rằm người và trăng đều đoàn viên như vậy, thế mà... trong lồng ngực của Thái tử điện hạ chứa trái tim bằng đá cứng rắn đến cỡ nào đây?

Thực khiến người khác thất vọng!

Điền Bình Thanh nhìn ta bằng ánh mắt cảm thông, ta thấy ánh mắt này của hắn quá vô lý, đang định thanh minh, sau gáy bỗng bị ai đó nắm chặt, nửa người bay vọt lên, ngay sau đó liền rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc. Ta ngẩng đầu nhìn, chiếc cằm đường nét sắc sảo của Thái tử điện hạ nhanh chóng lọt vào tầm mắt.

Hắn cúi đầu, mắt phượng sáng rực, nhẹ nhàng đặt lên môi ta một nụ hôn. Trong lúc ta đờ đẫn, hắn thân nhiên nói: “Cô nương, tại hạ đã vương bẻ giai thất, thật không dám làm lỡ tuổi xuân của cô nương.”

Ta ngỡ ngàng quay đầu nhìn từ trong lòng hắn, hai mắt thiếu nữ kia đã đỏ ngầu, nhưng nàng bỗng mỉm cười: “Do ta quá đường đột rồi!” Sau khi nhìn thấy ta đang ở trong lòng Phượng Triều Văn, vẻ mặt quái dị như đông cứng trên gương mặt nàng... rồi nàng ôm gương mặt đầm lệ chạy mất...

Ta sờ lên mặt mình, thầm nghĩ ngờ đâu ngày mình ăn uống quá độ, thể trọng và tướng mạo đã thay đổi đến nông nỗi khiến người và thần đều phản nộ, bằng không tại sao cô nương này lại khóc lóc thê thảm thương tâm như thế?

Khóc môi Phượng Triều Văn hơi cong lên, hắn xoa xoa đầu ta: “Vừa lòng chưa? Vẫn muốn xem trò vui à?”

Ta ngỡ ngàng: “Điện hạ, trông ta có xấu xí khủng khiếp đến vậy không?” Có thể dọa một thiếu nữ xinh đẹp phải bật khóc tại chỗ này!

Thái tử điện hạ khó xử nhìn, dáng vẻ như muốn nói lời thật lòng nhưng sợ dả kích đến ta, trước vẻ mặt tha thiết chờ đợi một sự khẳng định, cuối cùng hắn thở dài một tiếng: “Thật ra... nhìn kỹ cũng chấp nhận được...”

... Thái tử điện hạ, người phải mang tình cảm sâu sắc vĩ đại đến nhường nào mới có thể bao dung ta đây?

Gương mặt của Điền Bình Thanh đứng ở một bên sắp lên con co giật, rõ ràng hắn rất tán đồng với những lời này của Thái tử điện hạ. Ta hận không thể đập vài cái thật mạnh lên mặt hắn, giúp hắn khôi phục trạng thái bình thường, nhưng bởi Thái tử điện hạ đang nhìn chăm chăm, nên ta đành chột phải ngó mặt chủ... Chắc không nên mạnh động thì tốt hơn...

Nghĩ một lát ta thấy vô cùng chán nản, vội vùng ra khỏi lòng Phượng Triều Văn, xoa xoa bụng: “Hay là về nhà ăn cơm đi...”

Về ngoài xấu xí không phải lỗi của ta, nhưng ra ngoài dọa người chính là tội của ta.

Phượng Triều Văn dặt tay ta, khẽ cười: “Thật ra, khi tâm trạng không tốt ăn gì đó ấm ấm cũng không tệ.”

Đây có gọi là an ủi không?

Ày, cái giá cho sự an ủi của Thái tử xem ra không hề rẻ... Ta tạm tiếp nhận là được rồi.

Những khoảng trống hoang vắng trong cuộc sống tinh thần luôn cần bù đắp bằng cuộc sống vật chất phong phú, như vậy mới có thể giúp ta gắng sức tiến lên phía trước!

Tạm thời không bàn về cuộc sống tinh thần của bách tính nơi kinh đô Đại Tề, cuộc sống vật chất của họ quả thực rất phong phú, Phụng Triều Văn kéo tay ta đi qua năm đại tửu lâu náo nhiệt ồn ào, khách khứa tấp nập, đồ ăn thơm lừng là Tân Như Quy, Hồng Nhạn Lai, Thái Hương Cự, Nhất Phẩm Lầu, Chí Vị Nồng, đến thẳng một... sạp hoành thánh nằm trong ngõ hẻm đối diện Chí Vị Nồng... rồi hấn dừng lại.

Ta thăm nhử: Nhất định là điện hạ không mang tiền, không mang tiền, không mang tiền... Vì ta thực sự có thể ăn được cả chậu thức ăn ấy chứ!

Đang định mở miệng khuyên nhủ, Phụng Triều Văn bỗng hất áo bào ngồi xuống, tư thế kia là tư thế danh môn vọng tộc thường ngồi trong trường soái lúc nghị sự... tiếc rằng trong ngõ quá tối, chẳng ai nhìn thấy.

Các bạn nói xem, nếu ngồi thế này trong một đại tửu lâu nào đó như Chí Vị Nồng hay Hồng Nhạn Lai, tiểu nhị có cặp mắt tinh nhanh kia chắc hẳn sẽ vội ra cung nghênh xu nịnh ngay ấy chứ?

Đáng tiếc là sạp hoành thánh này của một cặp vợ chồng trung niên mở ra, người vợ nhìn thấy Thái tử điện hạ cũng chẳng biết đây là Thái tử đương triều, cũng không biết xu nịnh, mà mỉm cười thân quen: “Đến rồi à? Vẫn như cũ chứ?”

Phụng Triều Văn gật đầu, kéo tay áo ta lôi đến ngồi yên cạnh mình.

Điền Bình Thanh cũng ngồi xuống chiếc bàn nhỏ kê bên, lớn tiếng nói: “Thím Thái, cho cháu thêm chút rau thơm.”

Ta ngơ ngác nhìn hai chủ tớ, chẳng nhẽ Thái tử Đại Tề đánh Đông dẹp Tây mà nghèo đến nông nổi này à?

Thím Thái cười đáp lại, không lâu sau đã bùng ra ba bát hoành thánh lớn đặt lên bàn.

Ta buồn tui nhìn ngó sang tửu lâu Chí Vị Nồng ồn ào tiếng người, thơm nức mùi thịt phía đối diện, ngửi hít vị cay nóng của thức ăn, nước bọt không kìm được liên trào ra...

Phụng Triều Văn nhai từ tốn, cứ như đang ăn sơn hào hải vị, mãi lâu sau mới nuốt xuống một miếng hoành thánh, mắt phụng chớp chớp: “Sao thế, không đói à?”

Ta khuấy hoành thánh trong bát mình, cảm thấy ước mong được ăn một bữa no say đã vỡ tan nên vô cùng hụt hẫng, lại không dám kháng nghị, chỉ dám nhỏ nhẹ hỏi han: “Điện hạ, có phải quốc khố trống rỗng chẳng?”

Người đối diện mắt phụng ần chứa ý cười, gật đầu thừa nhận: “Sao Tiểu Dật biết?”

Ta hất cằm ra hiệu cho Phụng Triều Văn nhìn sang Chí Vị Nồng phía đối diện, vẻ mặt hết sức cảm động, chậm rãi khuyên nhủ: “Điện hạ cả ngày vất vả vì quốc gia xã tắc, lại nỗ lực khe vói bản thân, thật khiến cho hạ thần đau lòng. Sao điện hạ có thể không yêu quý thân thể mình như thế?”

Hắn khẽ nhếch mày, ngừng lại một lát: “Vậy theo như nàng nói, ta nên bỏ sung quốc khố trống rỗng ra sao?”

Đúng lúc một đám người chề chén no nê đi ra từ trong Chí Vị Nồng, ta bỗng thấy có cách, lòng thầm vui vẻ, “Việc này có gì khó?” Chỉ thẳng đám người kia: “Cướp của người giàu chia cho người nghèo... Cướp xong, việc đầu tiên phải làm là cứu giúp bản thân trước...” Tốt nhất là nên tới Chí Vị Nồng, đánh chén một trận đã đời rồi tính.

Điền Bình Thanh “phù” một tiếng, không hiểu hắn đã bê bát hoành thánh trốn sau sạp hàng từ khi nào, chỉ nghe thấy tiếng ngáy khò khò, say ngủ đến nỗi chẳng nghe thấy chuyện xung quanh nữa.

Phụng Triều Văn vốn đang hơi ưu sầu, lúc này cũng đã tươi cười, giơ tay búng lên trán ta: “Nàng thật là dã man!” Rồi bắt đầu ăn chẳng màng thế sự.

Ta uất ức xoa đầu mình... Thật ra ta đã rất từ bi rồi, ít nhất cũng chưa từng nói rằng sẽ “giết người giàu chia của cho người nghèo”, “giết” và “cướp” khác nhau một trời một vực đấy nhá!

Thời buổi loạn lạc, tích trữ của cải, kiêu hùng tranh giành, không phải chuyện thường thấy nhất sao?

Về tới cung, Phụng Triều Văn sang thư phòng xem tấu chương. Ta nghe thấy cung nhân xì xào, hôm nay là sinh nhật của Mẫn An công chúa, Hoàng hậu sửa soạn đại yến vì ái nữ, thiệp mời Thái tử điện hạ đã gửi đến đông cung từ sớm, nhưng cung nhân chẳng một ai có gan đưa tận tay Phụng Triều Văn.

Ta lên hỏi Điền Bình Thanh, Điền Bình Thanh lờm ta: “An tướng quân đúng là đầu đất!”

Ta sờ lên đầu mình, thấy lờn hấn nói không khách quan, không công bằng, liền vùng nắm đấm: “Hôm nay nếu ngươi không chịu nói rõ ràng ta ‘đất’ ở chỗ nào, cẩn thận ta xử ngươi!”

Đứng trước bạo quyền, ta không tin hắn dám điều toa nửa lời!

Thời gian vừa rồi hấn và ta rất thân nhau, lúc không có Phụng Triều Văn bọn ta hay trêu đùa không kiêng kị, bởi vậy hấn nói toạc móng heo: “Hôm nay

điện hạ không vui, người không cảm thấy sao?”

Không vui ư?

Phượng Triều Văn lúc vui thì mặt lạnh lùng, lúc không vui mặt cũng lạnh lùng, thỉnh thoảng cười với ta một cái cũng là chuyện hết sức khó khăn. Ta quả thực không thể phân biệt nổi mặt hân lạnh lùng là vui hay không vui... Thật ra ta cảm thấy xưa nay hân chưa từng để lộ ra ngoài cảm xúc vui mừng gì đó.

“Sinh nhật Mẫn An công chúa, điện hạ không tới cùng chúc mừng em gái mình có phải vì Hoàng hậu bất công chăng?” Không ngờ Phượng Triều Văn còn có tính nhỏ nhen ích kỉ.

Điền Bình Thanh thở dài một hơi: “Thái tử điện hạ là do Tiên Hoàng hậu nương nương sinh ra...”

Ồ, thì ra là Hoàng hậu nương nương bây giờ là mẹ kế của Phượng Triều Văn.

Ta nghĩ ta hiểu rồi.

Xưa nay mẹ kế chẳng mong gặp gỡ đứa con riêng có tiền đồ mà người vợ trước sinh ra.

Điền Bình Thanh để lộ vẻ mặt “người chả biết gì cả”, nói: “Cái ngày Mẫn An công chúa ra đời, Tiên Hoàng hậu nương nương băng hà...”

Ta thấy dường như mình bỗng mềm lòng, tận sâu trong tim nảy sinh một thứ cảm xúc quả thực không nên có với Thái tử điện hạ: Thông cảm!

Mặc dù hân xuất thân danh môn quyền quý... nhưng thân thể lại chẳng ra sao. Sống trong môi trường Hoàng thất phức tạp méo mó thế này, ngoài việc trầm ngâm ít nói, tính cách hơi u ám một chút ra, thì hân lớn lên nhân cách cũng không bị lệch lạc, hơn nữa còn vẫn vô hoàn tài, quả thật không dễ dàng.

Điền Bình Thanh có lẽ khá ngưỡng mộ và kính trọng Tiên Hoàng hậu nương nương, lại lắm bầm nói: “Hàng năm cứ đến sinh nhật của Thái tử điện hạ, Tiên Hoàng hậu nương nương đều sẽ tự tay làm một bát hoành thánh... phu nhân mà tới nay người nhìn thấy kia chính là thị nữ thân cận của người, hoành thành bà ấy làm có mùi vị giống của Tiên Hoàng hậu tới tám phần...”

Ta cảm thấy... không thể không chế cảm xúc của mình được nữa...

Thái tử điện hạ điềm nhiên ngồi trong sạp hàng nhỏ đối diện Chí Vị Nồng ăn hoành thánh, khiến lòng ta bỗng thấy nao nao... Sau này, có lẽ ta không nên tới Chí Vị Nồng ăn cơm thì hơn...

Chắc do Điền Bình Thanh đã nói những lời này, tới nay lúc Thái tử điện hạ quay về, ta vô cùng ngoan ngoãn chăm lo cho hân, không những giúp hân coi áo thay giày, mà còn lần đầu tiên rót cho hân chén trà.

Hân nâng chén trà, khó hiểu nhìn ta.

Ta... chep, sự thông cảm này thật khó biểu hiện mà, không cẩn thận là có thể khiến đối phương ngứa mắt.

Nhưng ta chẳng thể dùng sự giận dữ để trấn áp cảm xúc chua xót này, đành quay mặt đi, ngắm màn trướng màu vàng kim trong tấm điện, lắp bắp nói: “Hoành thánh... Hoành thánh hơi mặn... Điện hạ uống nhiều nước chút đi.”

... Thật ra hoành thánh mà thím Thái làm mùi vị rất được, không mặn chút nào.

Nói xong ta liền quay lại nhìn, bất giác ngay ánh mắt ngờ ngác tò mò của hân. Hân chỉ liếc nhìn ta, rồi bình thản nói: “Tên Điền Bình Thanh lắm mồm!” Sau đó một hơi uống cạn chén trà, hoàn toàn không nhấp từng ngụm như trước.

Hân đưa chén lại cho ta, ta tiện tay đặt lên bàn trà son mài nhỏ màu đỏ thẫm ở cạnh, trong nháy mắt, chợt bị hân ôm vào lòng. Nửa năm nay, ta đã quá quen thuộc với khuôn ngực này rồi.

Dường như mỗi đêm ta đều giật mình tỉnh dậy từ cơn ác mộng, tuy không hề nhớ cảnh tượng trong những giấc mơ đó, nhưng lại nhớ rõ mùi cơ thể nam tính ấm áp này.

Cầm hân từ trên trán ta, khẽ mỉm cười: “Đầu gối như nàng mà hóa ra cũng có lòng ghê. Ta suýt nữa tưởng rằng nàng là kẻ vô tâm đấy.”

Ta ở trong lòng hân, rầu rĩ giải thích: “Lòng tốt điện hạ dành cho ta, đương nhiên ta hiểu.”

Hân cười hi hi, trong giọng nói lãnh đạm giống mọi ngày mang theo chút hơi ấm: “Những chuyện đó đã qua lâu rồi... Trên đời chẳng có khó khăn nào không thể vượt qua, Tiểu Dật nhất định phải nhớ.”

Ta nhắc đầu ra khỏi lòng hân, ngửa cổ nhìn, nhưng đón chào ánh mắt ta lại là cặp mắt phượng lấp lánh và đôi môi của nam tử dần dần sát lại...

Trong mắt hân như có ngàn vạn tia sáng phản chiếu khóa chặt lấy ta, những rối ren nảy sinh từ tận sâu trong lòng khiến ta muốn lẩn tránh hân một cách khó hiểu...

Sau khi hân tiếp tục hôn ta lần nữa, trước khi đầu óc còn chưa choáng váng, ta đã nảy sinh cảm xúc như thế này: “Thông cảm” là thứ không thể chấp

nhận được!

Thông cảm với một con sư tử thì phải chuẩn bị sẵn tư tưởng làm mồi cho nó nhắm nháp từng chút một.

Nền thấp trong điện rất sáng, sự nhiệt tình của hắn đã quét bay dáng vẻ lạnh lùng trước kia, khiến ta bỗng sợ hãi định lùi về sau. Song, nam nhân đang ôm chặt ta sống chết không chịu buông, bàn tay lớn giữ chặt sau đầu ta, hai người càng hôn càng nồng nhiệt, cơ thể nóng hổi dính chặt vào nhau, cách lớp áo bào dày cộp vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của đôi phương. Gần nhau thế này khiến người ta chỉ nghĩ đến thiên trường địa cửu...

Nhưng không biết đâu đó trong lòng ta thấy hơi bất an, dường như lí trí sắp sụp đổ hoàn toàn, còn ta đang giãy chết lần cuối, cố thoát ra khỏi bàn tay đang giữ chặt đầu mình: “Điện... Điện hạ... Người không được như vậy...”

Lúc này, mắt phượng hẹp dài của hắn như lấp lánh ánh sáng, thứ ánh sáng trầm mặc đầy sức ép, khiến ta trong phút chốc trở nên lắp bắp.

“Tại sao ta không được như thế?” Hắn áp sát cả lại gần ta, ra sức hôn rồi lại cọ, cọ rồi lại cắn lên cổ ta, mơ hồ hỏi vặn lại.

Một Phụng Triều Văn biếng nhác mà thư thái giống bây giờ với Thái tử điện hạ ngồi ngay ngắn trong quân trướng, mặt lạnh như tiền, thường phạt phân mình cứ như hai người khác hẳn. Bộ binh pháp nịnh nọt ta đã vận dụng thành thạo trước đó vài ngày giờ phút này trở nên vô dụng... Ta hận không thể ngay lập tức đi lật xem binh pháp Tôn Tử, đúng là làm trận mới mài guom, tìm vội kẻ sách hữu dụng.

Đáng tiếc cơ thể ta bị hắn siết chặt trong lòng, không có khả năng vùng ra, trán ta đỏ mồ hôi, đầu óc ta rối bời, chỉ cảm thấy nơi này quá nguy hiểm, giọng nói phát ra dường như đều kèm theo tiếng khóc: “Người và ta... Ta và người...” Lần này ta thật sự hốt hoảng, nhưng đầu óc gần đây không được thông minh lắm của ta lại không tìm ra lý do cự tuyệt chính đáng.

Tay hắn sờ soạng trên dưới, vừa hôn vừa an ủi bên tai ta: “Lẽ nào Tiểu Dật đã quên rồi, nàng yêu ta say đắm suốt mấy năm trời... Kể cả là trước kia chẳng nữa, nàng đã cùng ta chung giường nửa năm, làm sao còn có thể gả cho ai?”

Thật ra từ đầu chí cuối ta luôn cảm thấy chuyện này có gì đó mơ hồ không đúng. Nhưng yêu say đắm một người, nghĩ kĩ lại ta cũng cảm thấy lòng mình chưa chút không thôi, có lẽ phần lớn là sự thật.

Mắt phượng của hắn nguy hiểm lướt qua mặt ta một lượt: “Nàng si mê ta đến điên cuồng, không gả cho ta lẽ nào đi làm ni cô?” Bàn tay hắn nhanh nhẹn rút dây lưng ta, áo ngoài liền rơi xuống.

Ặc... Làm ni cô không được ăn thịt, ta không biết mình có nhẫn nhịn nổi chăng.

Đây đúng là thử thách nghiêm khắc chưa từng có trong cuộc đời và khẩu vị của ta!

Ý cười lướt qua trên gương mặt hắn, đôi mắt nghiêm khắc trừng lên với ta: “Đây là quân lệnh!” Ta co rúm lại, hắn vội vàng bổ sung thêm một câu: “Ngao, không nghe lời là bị đánh đòn đó!” Câu sau dịu dàng hơn hẳn, tay hắn đã chạm lên dây nịt áo trong ở giữa eo ta, cời bỏ nó trong chớp mắt.

Vô liêm sỉ! Ta tròn mắt nhìn lại, nói không suy nghĩ: “Nếu đã là quân lệnh, sao người không hạ lệnh gọi Vũ Khác tướng quân đến?” Ta xòe nanh vuốt ra, liều mạng nắm chặt lấy bàn tay chuyển động liên tục không chịu yên phận của hắn.

Hắn ngừng đầu cười hi hi, cắn lên chóp mũi ta một cái, “Vũ Khác tướng quân quá xinh đẹp, ta không nỡ chà đạp.” Không biết bàn tay kia đã vịn về đến đâu rồi.

Ta ghen hòng nhìn trân trân, không thể tin nổi đây chính là nam nhân ban nãy còn nghiêm mặt đòi đánh đòn ta. Nhưng đối với Thái tử điện hạ đánh không được, nể không xong như thế này, chỉ có thể tranh cãi đến cùng: “Điện hạ, trong trách nhiệm của hạ thần không có mục thị tâm!”

Lúc này, gương mặt hắn trở nên dịu dàng như một kì tích, có lẽ ý cười đang ngập tràn, giảm đi vài phần tà khí lạnh lẽo trên chiến trường một cách kỳ lạ, ôm lấy cơ thể ta, mềm giọng khấn khoản: “Ngao, đêm nay là bản vương thị tâm cho Tiểu Dật... Bản vương là người của nàng...”

Ta không kìm chế nổi, run rẩy một hồi.

Bạn từng nhìn thấy một con sư tử lắc đầu vẩy đuôi, nịnh nọt ton hót một con thỏ chưa nhỉ?

Ta giãy giụa không lại, cơ thể từ từ nhũn ra trước bàn tay hắn. Hắn thấy thái độ ta dịu dần, vẻ mặt càng thêm sinh động, khom lưng bế ta lên, sai bước đi về phía giường. Cuối cùng, ta làm nguỵ không sợ hãi, giãy chết một lần cuối cùng mưu cầu danh lợi cho bản thân.

“Điện hạ, ta muốn thăng quan!”

Nếu đã không trốn được, ta đành giành giật lợi ích lớn nhất vậy!

Hắn ôm vai ta, đồ dẫn một lát, ý cười hiện rõ trên mặt không thể che giấu nổi, chứ chẳng khề nhếch khóe miệng như trước kia. Giờ hắn đang cười tươi như hoa nở rộ, đẹp như ánh trăng rằm, khiến ta nhất thời ngấm hấn đến ngẩn ngơ.

Hắn vừa đi vừa gật đầu lia lịa: “Được, được, bản vương thăng quan cho nàng! Thăng quan! Thăng làm Thái tử phi!”

Ta cần phải kháng nghị lần nữa, quy trình thăng quan này của hắn không đúng, như Vũ Khác thì không thể thăng cho chức quan trong hậu cung được...

Cơ thể ta bỗng mát lạnh, thì ra ta đã bị hán đè xuống giường nhỏ, đôi môi bị hán lấp kín...

Thế này làm sao ta kháng nghị được?

Nam nhân này vừa dịu dàng, vừa bá đạo, trên chiến trường mạnh mẽ vô song, thứ hán muốn xưa nay chưa từng tuột khỏi tay, ta chẳng qua là một bại tướng mà thôi, sao có thể là địch thủ của hán?

Đầu óc mơ màng, cơ thể nóng bừng, áo quần trên người không biết đã bị cởi từ khi nào. Trong lúc mơ hồ, chỉ cảm giác bàn tay lớn của hán lướt qua từng góc nhỏ trên người ta, răng nanh trong miệng hùm cọ vào da thịt đau rát, hạt anh đào trước ngực bị ngậm lấy, dây thần kinh toàn thân lập tức căng như dây đàn. Ta bất giác cong người, lúc rên rỉ thành tiếng dường như ta cũng không nhận ra đó là âm thanh phát ra từ mình... mà nị mà đẹp dễ...

Nằm dưới cơ thể hán, đắm chìm trong bàn tay hán, kẻ sát đôi môi nóng bỏng của hán, lần đầu tiên trong đời ta cảm thấy mình thật khác lạ, lạ tới mức khiến lòng ta sợ hãi.

Hoặc là, trước giờ người hiểu ta không phải bản thân, mà là hán.

Đêm nay ta thua trận toi tã, không còn manh giáp, căn góc chần đau đớn thương tiếc quốc thổ đã thất thủ. Ta bị quân địch hung hãn xâm phạm, công thành chiếm đất, cường bức dụ dỗ, vừa đắm vừa xoa, giờ mọi mảnh khoe, thủ đoạn thâm độc, hành vi xấu xa, đủ khiến người nghe phải xấu hổ, người thấy phải che mặt...

Có lẽ chẳng ai dám nghe ngóng ở góc tường đông cung, câu cuối là do ta tự tưởng tượng thôi.

Ngày hôm sau lúc mặt trời đã lên cao, ta bò dậy khỏi chần nhìn khung cảnh hoang tàn sau trận chiến mà suýt ngừng thở, hán không thể vui cả cơ thể vào chần gấm giường đệm, khỏi phải chui ra gặp người khác.

Thái tử điện hạ... hán... hán quá cảm thú rồi!

Tên cảm thú đó lúc này đầu đội mũ Tử Kim, người khoác áo lông cáo đen. Chính trang xong xuôi, hán lại gần nhẹ nhàng kéo đầu ta ra khỏi chần gấm, đặt nụ hôn như gió thoảng lên má ta, “Tiểu Dật ngoan ngoãn ở nhà đợi bản vương nhé. Hôm nay ta phải ra ngoài thành khảo quân, tối sẽ về với nàng!” Bàn tay lớn xoa đầu ta mấy cái rồi mới thỏa lòng rời đi.

Ta dần dần ngồi trên giường, cảm giác trong lòng thật khó tả, nhưng cuộc sống an nhàn như thế này cũng tốt, khiến người ta nảy sinh ý nghĩ muốn đắm chìm vào đó.

Nam nhân khỏi ngô tuần tú, lại vô cùng giàu có. Ta mở bàn tay mình ra, hơn nửa năm nay chưa cầm đao kiếm, mặc dù vết chai vốn có đã mềm đi nhiều, nhưng bàn tay trắng nõn mềm mại thế này có thể nắm chắc mọi thứ trước mắt hay không?

Dường như ngày xưa có người ra sức căn nhắc bên tai ta: “... Chỉ có nắm chắc mọi thứ trong tay...”

Ta thỏa lòng mãn nguyện với thời khắc vui vẻ ngọt ngào như thế, sống giữa thời buổi loạn lạc lại có người bảo vệ, ta khẽ bật cười, quả nhiên là tại mình nghĩ nhiều thôi...

Qua tháng Giêng, trời ấm dần lên, phía Nam Đại Trần, Hoàng đế Đại Tề hạ thánh chỉ, Phụng Triều Văn thu xếp hành trang chờ xuất phát, chuẩn bị một đòn công kích giành lấy Đại Trần, thống nhất giang sơn.

Ta ngồi trong xe ngựa, xóc đến nổi rã rời xương cốt.

Ở bên Thái tử điện hạ lâu như vậy, dần dần hình thành những tật xấu không tốt, ví dụ như sợ khổ sợ mệt, chỉ thích ngồi mát ăn bát vàng, da thịt cũng trở nên nõn nà, sờ vào rất mịn màng. Ta bóp đồng mỡ thừa trên bụng mình, không dám tin vào tốc độ phì nộn của chúng.

Phụng Triều Văn đã đánh hạ năm châu ba mươi huyện của Đại Trần. Năm nay chưa đến tháng Tư, hán đã đánh hạ sáu châu còn lại, tiến thẳng vào kinh đô.

Ta được hán ôm trong lòng, cùng ngồi trong xe hương về thành lũy kinh đô Đại Trần phía xa xa, ta vô cùng nghi hoặc: “Nơi này ta từng thấy trong mơ.” Rồi quay người qua ôm lấy tay hán một cách thân mật, nịnh bợ: “Nếu trong mơ ta đã từng đến nơi này, vậy nhất định đang báo trước điện hạ sẽ thắng lợi dễ dàng, mà đao thành công, một lần hành động đã giành được Đại Trần!”

Trông sắc mặt hán hơi khó coi, nghĩ kỹ thấy chiều này của mình không hề sai sót, dù sao thì đạo này ta đã không còn sợ hãi trước những hành vi cảm thú của hán, nên yên tâm to gan quay người lại, tựa vào lòng hán, ngoảnh đầu nhìn binh lực bố trí canh phòng của Đại Trần phía trước.

Trên lầu gác thành ban đầu chỉ là những binh tốt trấn giữ, trong chốc lát đã nhìn thấy một tiểu tướng áo bào trắng xuất hiện từ trên lỗ châu mai của thành lũy, ánh mắt chính trực nhìn sang phía bên này.

Ta quay đầu lại, kéo tay Phụng Triều Văn, hí hửng nói: “Điện hạ, điện hạ, ta trông người này cũng rất quen!” Thấy mặt hán sa sầm, nhưng ánh mắt nhìn ta lại rất phức tạp, ta vội buông tay, ngượng ngùng vò đầu.

Thái tử điện hạ hôm nay thật lạ.

Chương 8: An tiểu lang rất yêu thương cha

Thiếu niên áo trắng ta trông rất quen mặt kia trên chiến trường bị Phụng Triều Văn hất khỏi yên ngựa chỉ bằng một đòn, tướng sĩ Đại Trần hợp lực cứu hắn về.

Sau khi Thái tử về doanh trại, tâm trạng đã khá hơn.

Ta đứng ngoài trường soái, chặn Điền Bình Thanh lại, nói bóng nói gió: “Điện hạ có lòng ái mộ nhân tài là tiểu tướng áo trắng ấy à?”

Điền Bình Thanh lườm ta, dáng vẻ cứng rắn khó lay động, lách qua ta bung thẳng trà nước vào trong.

Ta nghĩ mãi không hiểu nổi, lại tự kiểm điểm gần đây chuyện gì cũng thuận theo Thái tử điện hạ, không hề cố chấp làm theo ý mình hay phản kháng kịch liệt gì cả. Cũng chẳng biết ai treu chọc cấp chủ tớ tính tình cổ quái này, khiến hai người họ hôm nay cứ lằng lằng với ta.

Vũ Khắc dắt chiến mã đi qua trước trường soái, bị ta nhanh tay nhanh mắt tóm lấy tay áo: “Tướng quân đi đâu đấy?”

Hắn ra sức giằng áo lại từ trong tay ta: “Tắm cho ngựa!” Đầu quay sang một bên, keo kiệt không chịu nhìn ta lấy một cái.

Ta sờ lên mặt mình, thực tình ta quên chưa nhắc, Phụng Triều Văn nói quả không sai, Vũ Khắc tướng quân về ngoài rất xinh đẹp, so với tiểu tướng áo trắng của Đại Trần kia còn dịu dàng hơn mấy phần, nhưng bài binh bố trận thì lợi hại vô song, khiến người ta phải cảm thán thốt lên đúng là tạo hóa vô thường.

Năm ngoái ta cậy được Phụng Triều Văn thiên vị, toàn bắt nạt hắn, quan hệ với đồng sự rơi vào bế tắc, quả là không biết nhìn xa trông rộng. Ví dụ khi thượng cấp ghét bạn, bạn rất dễ trở nên cô độc, đến người nghe bạn oán trách thượng cấp tính tình cổ quái khó hầu hạ cũng chẳng có.

Giờ ta ngại ngùng nói với hắn, bởi vì không muốn nhìn thấy vẻ mặt quái gở của chủ tớ Thái tử điện hạ mà không vào trường soái, bèn cười nói mặc dù hắn đã quay mặt đi: “Vũ tướng quân, ta cũng muốn đi cùng.” Tuy hắn không nhìn thấy, ta vẫn hành xử khá lễ độ.

Vũ Khắc lặng thinh dắt chiến mã đi trước, ta theo sát phía sau, thử mở lời mấy lần nhưng vẫn chưa thành công trong việc khơi gợi hứng thú của hắn, bắt đầu phải làm người câm.

Ngoài cung có con sông nhỏ, lúc Vũ Khắc tới, ở đó có loạt chiến mã vừa từ chiến trường xuống. Phía xa đôi ba binh sĩ tản mát, dưới sông sáu bảy nam tử cánh tay để trần ra sức làm việc, hạt nước bắn lên chảy dọc xuống từng giọt theo bắp thịt màu bánh mật. Ta chờ đợi nhìn, Vũ Khắc lạnh lùng chế nhạo: “Lau nước miếng đi!”

... Thật ra chẳng qua ta cảm thấy mấy thanh niên để trần cánh tay kia trông hơi quen mà thôi.

Ta vốn rộng lượng không thêm chấp nhặt, khinh thường câu khiêu khích ác ý này của Vũ Khắc, cướp lấy dây cương ngựa trong tay hắn, khẽ mỉm cười: “Ta giúp tướng quân đi tắm cho ngựa.” Rồi lợi nước lướt qua trước mặt đám người kia.

Bọn họ trông thấy ta, bầu không khí như lắng đọng trong giây lát, ai cũng làm bộ ra sức kì cọ ngựa, trong đó một nam tử trẻ tuổi dáng cao gầy cắt lời khó hiểu: “Ô! Ta còn tưởng ai chứ, thì ra là Quảng Vũ tướng quân à. Chẳng mấy khi tướng quân rảnh rồi tới đây tắm cho ngựa.”

Ta nghĩ bụng, hôm nay xuất hành chưa xem Hoàng Lịch, hết chủ tớ Thái tử điện hạ, lại đến đám nô bộc chăm ngựa này đều nói chuyện với ta bằng khẩu khí hết sức kì quái.

Bên cạnh có người nhỏ tiếng khuyên nhủ: “Tô Nhân, đừng nhiều lời! Ngươi tưởng đây là Đại Trần chắc?”

Cái tên này chợt nổ tung trong đầu ta, dường như khung cảnh nào đó đang hiện lên sinh động, ta gượng cười: “Cái đó... Quảng Vũ tướng quân là ai?”

Người tên Tô Nhân kia giọng châm biếm: “Quảng Vũ tướng quân An tiểu lang của Đại Trần, ngươi còn giả ngốc ư?” Ý khinh thường thoáng nghe là biết.

Trong nháy mắt, ta cảm thấy máu trào lên, trăm ngàn con ngựa phi rầm rầm trong đầu, vô số suy nghĩ chồng chất hỗn loạn ập đến, toàn thân cứng đờ như rơi vào hố băng, đã có lời giải thích cho những ánh mắt kì quái mà ta phải chịu đựng suốt thời gian qua khi ở trong doanh trại và đông cung Đại Tề. Ngỡ ngàng nhìn quanh, bốn phía lác đác quân lính mặc quân phục nước Tề đang đứng bên bờ cách đó không xa chăm chú quan sát người này làm việc.

Thấy họ dừng lại, một binh sĩ cầm roi từ xa quát: “Làm mau lên! Dám lười hả?”

Vũ Khắc sai bước tới gần, trong mắt đầy vẻ kinh hãi: “Các ngươi đã nói gì vậy?” Hắn lập tức nắm chặt cánh tay ta: “An tiểu lang, ngươi sao rồi? Sao

mặt trắng bệch như quỷ thế này?”

Người kia nhìn ta mơ hồ không hiểu, ta cảm thấy mình giải thích rõ một chút thì tốt hơn, khó khăn chỉ vào đầu mình: “Đầu óc ta hơi hồ đồ.” Dũng sĩ thật sự là phải dám đối mặt với cuộc đời tăm tối, dám nhìn thẳng vào sự hồ đồ của chính mình.

Tô Nhân không hề lộ vẻ kính phục dũng sĩ, khiến ta rất thất vọng. Trái lại, hắn còn gào lên: “Lẽ nào là tại cú đánh vào đầu trong trận Hoàng Hà cốc?” Lại chỉ sang Vũ Khắc: “Đều tại người đánh hắn một gậy... Giờ còn giả làm người tốt hả!”

Ta chưa từng hỏi mình bị ai đánh vào đầu.

Người đánh vào đầu ta, hoặc là quân địch, hoặc là đồng đội.

Bị người khác đánh, nói rõ ta là kẻ vô dụng, tướng bại trận, sao có thể huênh hoang khắp nơi?

Bị người của mình ngăm ngăm hăm hại, chỉ nhấn mạnh thêm rằng ta không được lòng người, ngay cả đồng đội cũng nhân cơ hội bất thành linh đánh ta một gậy.

Chỉ cần không phải Phượng Triều Văn đánh ta làm ta hồ đồ, những người còn lại đều không phải vấn đề to tát.

Hôm nay, thế giới của ta quá hỗn loạn.

Buổi tối không thể nào tránh khỏi cơn ác mộng, lúc bừng tỉnh, bên cạnh ta chẳng có ai. Trong trường rất tối, ánh trăng nhẹ xuyên qua khe hở trên màn trướng, dường như hơi ứ xa xăm nào đó đang lặng lẽ thức tỉnh. Ma xui quỷ khiến thế nào ta lại mò thấy một con dao găm dưới gối, như một thói quen, ta cầm nó lên đuôi mình, chợt nghe thấy tiếng quát: “Nàng làm gì thế?” Lập tức có người xông tới từ trong bóng tối.

Ta hoảng hốt, dao găm đã đâm xuống rồi, chỉ nghe thấy một tiếng rên nặng trĩu. Ta giật mình sợ hãi, hoàn toàn tỉnh táo, buông dao găm, bật dậy chăm đèn. Đèn sáng, lúc này mới phát hiện lòng bàn tay của Phượng Triều Văn đã bị dao xuyên qua... Ta che mặt, không biết giải thích từ đâu...

Ta đúng là ngủ đến mù mịt đầu óc rồi.

Hắn giận dữ trừng mắt nhìn: “Nàng muốn hành thích bản vương sao? Còn không mau đi lấy thuốc và vải bông đến băng bó!”

Ta cảm thấy từng có một người nổi cáu giống thế, không đánh thì cũng mắng ta, nhưng trong ký ức lại chẳng có chút cảm giác sợ hãi. Ta lặng lẽ cầm bông thuốc, rút dao găm rồi băng bó, ngẩng đầu nhìn gương mặt anh tuấn kiên nghị của Phượng Triều Văn, buột miệng nói một câu: “Điện hạ, lúc người nổi giận thật giống cha ta.”

Thái tử điện hạ trọn trừng mắt, như thể không phải ta đâm dao xuyên tay hắn, mà là xuyên tâm can hắn, máu chảy đầm đìa.

... Quả thực ta không có ý.

Có điều ta chẳng thể nhớ ra trông cha mình như thế nào.

Mãi sau hắn mới nói: “Nàng nhớ ra tất cả rồi ư?” Giọng điệu không hiểu đang vui hay buồn.

Ta lắc đầu, đứng thẳng dậy định lách qua hắn để đi ngủ, nhưng chợt bị hắn nắm chặt cổ tay: “Đó là cái gì?” Cúi đầu nhìn, trên chiếc quần trong màu trắng thấm nhoe lóp nháu. Con dao găm kia thật sắc bén, không những đâm xuyên lòng bàn tay hắn, lại còn đâm rách đùi ta.

Hắn bỗng nổi điên: “Lẽ nào nàng không thấy đau sao?”

Ta nhìn hắn bằng ánh mắt vô tội, không hiểu tại sao hắn đột nhiên giận dữ đến thế.

Hắn càng điên tiết hơn, lập tức kéo quần ta lên, ta vừa la lên một tiếng, đã bị hắn tóm chặt cánh tay, sau đó... Ta ngạc nhiên phát hiện chỗ mình đang bị chảy máu còn có mấy vết sẹo rõ rệt... Nhưng nó xuất hiện từ bao giờ, bị thương ra sao, ta hoàn toàn không nhớ.

Phượng Triều Văn cũng ngăn người nhìn vết thương trên đùi ta, “Thì ra những vết sẹo trên chân nàng đều do làm vậy mà có?” Hắn ngẩng đầu tha thiết nhìn ta, dường như nỗi băn khoăn suốt bấy lâu đã được giải đáp.

Ta không thể nói rõ thứ ẩn giấu trong ánh mắt ấy, nhưng ta tin chắc từng có người nhìn ta như thế.

Ta chỉ vào mặt hắn, thốt ra một câu: “Điện hạ, người xem người xem, người càng ngày càng giống cha ta...”

Gương mặt anh tuấn của hắn trở nên xám xịt, lấy bông thuốc mạnh tay băng bó cho ta, càng về sau động tác càng nhẹ nhàng hơn nhưng mặt vẫn cứ ảm ảm.

Ta đành an ủi hắn: “Thật ra điện hạ chắc chắn trẻ trung anh tuấn hơn cha ta nhiều...”

Ánh mắt hắn nhìn ta như muốn giết người!

Song, ngày hôm sau ta vẫn bình an vô sự chuồn ra khỏi trường soái, sống thật không dễ dàng.

Trước kia ta không rõ chân tướng, sau đêm qua đầu óc đã dần sáng tỏ, tuy chưa thể nhớ lại toàn bộ quá khứ, nhưng tro mắt nhìn nước mắt nhà tan cũng chẳng phải việc đáng vui mừng gì. Kỳ thực chuyện giết địch trước trận chiến chẳng liên quan đến tù binh như ta là bao, nhân khi Phụng Triều Văn xuất chinh, ta đã tìm thấy nơi giam nhốt tù nhân.

Lính canh hiển nhiên từng nhìn thấy ta xuất hiện khắp nơi cùng Phụng Triều Văn nên không gây khó dễ cho ta lắm. Lúc vào trong, mười mấy nam tử trẻ tuổi đang cãi nhau âm ỉ, họ đánh cược xem cuối cùng là Đại Trần hay Đại Tề thắng, sự hào hứng sôi nổi này hoàn toàn không giống với kẻ sắp nước mắt nhà tan, ta thấy rất ngạc nhiên.

Sao vẫn có người giống hệt ta, dám tro mắt vô liêm sỉ sống trên cõi đời này, chỉ quan tâm đến miếng cơm manh áo của mình?

Tô Nhân nhìn thấy ta nhanh nhất, lập tức gào lên: “Triệu Dũng, Triệu Dũng, con khi phản quốc của ngươi đến rồi!”

Ta liền bị một nam tử cường tráng kéo qua, rồi bị hấn ấn ngồi xuống bên cạnh.

Hắn quan sát ta một lượt kĩ càng từ trên xuống dưới, cuối cùng thở dài: “Thôi thì vẫn còn sống, khí sắc khá tốt, ngoài việc hơi hồ đồ chẳng biết ai là ai ra thì cũng không có bệnh tật gì.”

Ta chợt nghĩ, vốn dĩ kẻ phản quốc phải vô cùng thấp thòm không yên, nhưng trông thấy họ đối xử với ta như vậy, ta lại cảm thấy việc không có phẩm hạnh, không có tình yêu nước kia cũng chẳng phải khuyết điểm gì mất mặt.

Làm một kẻ bị đồng loại bài xích, không chịu theo số đông cần có dũng khí to lớn lắm, còn ta chẳng phải kẻ dưng cảm kiểu đó, cứ nên cẩn thận sống trong số đông thì an toàn hơn.

Tô Nhân cười nham hiểm với hấn: “Triệu Dũng, ngươi đương nhiên không nhìn ra căn bệnh nghiêm trọng của con khi này rồi, bây giờ hấn mắc bệnh... có thể lên xuống giường của Thái tử Đại tề hằng ngày... khả... khả...”

Ta đỏ mặt, ra sức đá hấn một cước, hấn kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết, người đang ngồi cười phá lên.

Triệu Dũng cũng lườm hấn: “An tiểu lang hồ đồ dưỡng thương trong trường của Tề Thái tử, đó là cái nhân hậu của Tề Thái tử, ngươi đừng có nghĩ chuyện bất chính nữa.” Tô Nhân cười quái dị, lùi hai bước về sau. Triệu Dũng lại nói: “Kể cả An tiểu lang có ý gì đi chăng nữa, những người như Tề Thái tử chắc chắn sẽ không để tiểu lang được như ý muốn... dù tiểu lang có phong lưu anh tuấn gấp mười lần cũng vô dụng.”

Ta lườm Triệu Dũng... Triệu huynh là người Đại Tề đấy à?

Người ngồi trong trường bỗng đập bàn ghế, cười nắc nẻ như được mùa.

Chắc bởi ta ở trong trường của Phụng Triều Văn quá lâu, chẳng quan tâm thế sự, nên không biết mất nước cũng có thể mất trong vui sướng thế này.

Bản thân ta tro tráo đến hết nước hết cái, chẳng có lòng trung quân ái quốc thì thôi, sao ở đây còn có một đám khốn nạn không chút phẩm hạnh thế này?

Ta tổng kết hai chiêu thu phục tù binh của Phụng Triều Văn.

Thứ nhất: “Uy hiếp địch bằng quân đội”, chiêu này không cần dùng lời thừa, thiên hạ đều biết Thái tử điện hạ Đại Tề nắm trong tay mấy vạn kỵ binh tinh nhuệ, cần quét khắp các nước.

Thứ hai: “Tâm lý chiến là thượng sách”, dùng đạo lý cùng tấm chân tình thu phục địch, dùng sự thật để cảm hóa chỉ dẫn địch, dùng hành động giành lấy lòng tin của địch, dùng sự tự do no ấm cảm dỗ địch.

Trong trận Hoàng Hà cốc, tuy Hoàng Giới tướng quân bị quân Tề hợp lực vây đánh, đầu không lại bị bắt làm tù binh, nhưng sau đó hấn tuyệt thực kháng nghị, thể không hàng địch, thể hiện trọn vẹn lòng yêu nước đậm sâu, trung quân ái quốc, thà chết chứ không chịu khuất phục. Triệu Dũng, Tô Nhân chẳng hề thua kém Hoàng Giới tướng quân, đều tham gia đấu tranh tuyệt thực kháng nghị lần này, sống giữa hậu phương kẻ địch mà vẫn đấu tranh bất khuất.

Có điều Thái tử Phụng Triều Văn bên địch tấm lòng rộng rãi, bản lĩnh tiết chế số một, chưa từng làm những chuyện như chôn sống tù binh, cũng chưa từng mang tiếng xấu ngược đãi tù binh, mà chỉ khóa chân họ ở tầng lớp thấp để rèn luyện, đến những vùng đất rộng lớn mà nước Tề chiếm lĩnh, xuống vùng nông thôn tiếp nhận giáo dục cải tạo.

Không thể không nói, những hành vi đối xử của Đại Tề với tội phạm chính trị lần này đạt được hiệu quả rõ rệt, thậm chí trong hai trăm năm dựng nước của Đại Tề đều làm theo quốc sách điều họ về nông thôn tiếp nhận giáo dục cải tạo của bản nông và trung nông, cảm nhận sự khó khăn của nhà nước trong việc chăm lo chuyện đồng áng của bách tính, quan với dân như cá với nước.

Một trong số những người từng trải nghiệm là Triệu Dũng xúc động nói, sau khi cải tạo, hấn đã không còn muốn chết, hận không thể mọc cánh bay về quê nhà cây cày ba mẫu sáu phân đất nhà mình.

Hấn là người chất phác.

Tô Nhân thì khá hà khắc: “Tề thái tử nham hiểm gian xảo, dùng cuộc sống yên ổn ở kiếp này làm dao động lí tưởng chúng ta theo đuổi: Trung quân ái quốc nguyện hy sinh vì điều mình tin tưởng! Hắn đúng là tên tiểu nhân!”

Ta vung một cước đá hắn: “Vậy sao giờ ngươi không đi chết đi?”

Hắn ra vẻ nghiêm túc than thở: “Nghĩ đến nhà họ Tô ta đây tám đời bần nông, chín đời độc đinh, cha già tuổi cao sức yếu, hương hỏa lại tàn, muốn chết đến đâu cũng phải cưới một thiếu nữ xinh đẹp về sinh con đẻ cái kế thừa hương hỏa rồi mới chết được!”

Ta: “...”

Sao người không thừa nhận rằng mình ham muốn mỹ sắc luôn đi?

Vì Hoàng Giới tướng quân tính tình cương trực, coi danh tiếng là thứ phù phiếm, nên con em bản hàn xưa nay đều thích đầu quân dưới trướng hắn, bởi vậy trong quân đội của hắn phần nhiều là con em dân nghèo do chiến tranh liên miên, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, bèn tham gia quân đội, đặt cược cái đầu mình để đổi một miếng ăn. Trái lại, con em quý tộc không chịu nổi cách trị quân nghiêm khắc, sớm đã tìm cách lượn cúi chuyển đi nơi khác. Vì vậy dù bị bắt làm tù binh nhưng tướng sĩ trong doanh trại vạn người một lòng đánh đổ quân Tề.

Bách tính các nước mà quân Tề từng càn quét hiện nay đều mang họ Tề, an cư lạc nghiệp, hái chè trồng dâu, có ai là không muốn kiếm miếng cơm ăn định chứ?

Buổi tối sau khi tiếp nhận giáo dục cái cách trở về quân doanh Đại Tề, Hoàng Giới tướng quân đã tự sát.

Hắn chỉ để lại duy nhất một câu với những tướng sĩ cùng mình vào sinh ra tử: “Sống cho tốt để trở về quê hương.” Lời nói thấm thía, tình cảm chân thành!

Hoàng Giới tướng quân một đời trung quân ái quốc, chinh chiến nơi sa trường, song đấu tranh bẽ phái trong quân đội rất kịch liệt, không hề thua kém triều đường. Trên triều Thái hậu thao túng, văn thần võ tướng không ai nhường ai, Tiểu Hoàng đế lại quá hồ đồ. Bách tính nộp thuế nhiều hơn hẳn nước Tề, ăn không đủ no, nhân gian oán thán người cầm quyền, trong vòng hai mươi năm sau, thiên hạ Đại Trần chẳng còn chút hy vọng.

Ông cũng xuất thân bản hàn, nên trung với vua hay hiếu với dân, quả thực tiến thoái lưỡng nan, thà cắt cổ tự sát cho xong, chết là hết.

Cũng không biết Phượng Triều Văn thật lòng kính trọng người như Hoàng Giới tướng quân, hay chỉ vì để những tù binh này không sinh lòng phản trắc mà cử hành tang lễ trọng thể cho ông. Khi đó ta đang mơ hồ dưỡng thương trong trướng soái của Phượng Triều Văn, chẳng được tận mắt chứng kiến, nhưng hàng vạn tù binh từng tham dự tang lễ đã thay đổi hẳn cách nhìn về Phượng Triều Văn, mặc dù chưa từng có ý nghĩ sẽ quay đầu theo địch, song lại an phận làm tạp dịch trong doanh trại, đều một lòng đợi ngày nhất thống thiên hạ, được về quê làm ruộng.

Tề Thái tử đã nói, phạm là người lao dịch trong doanh trại, chỉ cần thiên hạ nhất thống sẽ được phân ruộng cày cấy trồng trọt theo số thành viên trong gia đình, đủ để họ sống no ấm.

Lúc Phượng Triều Văn về đến doanh trại, ta nhắc chuyện Hoàng Giới tướng quân, tò mò tại sao hắn không giết chết những tù binh này, hắn chăm chú xem báo cáo chiến sự, dừng dừng đáp: “Thiên hạ đầy rẫy bại binh đi làm thổ phỉ, những thanh niên tráng kiện này tương lai có thể sẽ là hộ cung cấp lương thực cho Đại Tề chúng ta. Giết họ rồi thì ích gì chứ? Chẳng qua là tăng thêm mấy vạn thi thể mà thôi.”

Ta hết sức đồng tình, lại cảm giác cái chết của Hoàng Giới tướng quân khó tránh khỏi có liên quan đến ta, liền hỏi: “Vậy nếu bắt được Hoàng đế Đại Trần, cũng phải đưa về nông thôn giáo dục cải tạo à?”

Hắn ngẩng đầu rồi mắt khỏi báo cáo chiến sự dày cộp, trầm ngâm nhìn ta, ý đồ hỏi hiển hiện trong đôi mắt phượng: “Có phải nàng đã nhớ ra gì rồi không?”

Thực tình nói dối hắn có vẻ không hay lắm. Ta lắc đầu: “Nghe bọn họ nói, ta là thư đồng của Hoàng đế Đại Trần, từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau.” Thanh mai trúc mã có lẽ là vậy nhỉ?

Hắn nhìn ta chăm chăm, cuối cùng nhấn mạnh từng chữ: “Ta không muốn dối nàng. Các triều đại xưa và nay không có chuyện tha cho Hoàng đế vong quốc. Dù hắn hoàn toàn không có ý định phục quốc, nhưng những người bên cạnh hắn cũng sẽ không bỏ cuộc. Câu ‘trừ cỏ trừ tận gốc’ chắc hẳn nàng đã từng nghe thấy rồi chứ?”

Tìm ta đập thành thạch, trong đầu bỗng xuất hiện một gương mặt nụ cười, ngập tràn nụ cười vui sướng... Khoảnh khắc đó ta cảm thấy ký ức đang dần dần nổi trên mặt nước, không cách nào chìm xuống dưới biển sâu.

Đêm nay ta ngủ sớm như thường, chẳng chờ Phượng Triều Văn xem xong báo cáo chiến sự đã rúc vào chăn đệm mềm mại.

Lúc ta tỉnh dậy, trong trướng tối om, không có ai bên cạnh. Ban ngày ở trại tù binh ta quá xúc động, quá nhiều lời, làm nửa đêm đang ngủ cũng thấy khó miệng, bèn đi chân đất xuống giường tìm ấm trà trên bàn. Nhưng ấm trà rỗng không, ta đành quay trở lại cạnh giường, khoác áo ra trướng trước tìm nước uống.

Trướng trước tuy thấp nền sáng, nhưng không thấy Phượng Triều Văn, đêm hôm khuya khoắt thế này không biết hắn đã đi đâu. Ta nhắc ấm trà đặt trên bàn của hắn lên, rót một hớp vào miệng, bỗng nghe thấy tiếng thì thầm bên ngoài trướng, hình như là Phượng Triều Văn và Vũ Khác. Đêm không chịu ngủ lại đi chuyện trò dưới trăng sáng, có nhẽ hứng góm.

Ta dụi mắt định quay vào ngủ tiếp, nhưng có mấy chữ ngất quãng lọt vào tai: “... Nói với cha con Yên gia, nội trong ba ngày nhất định phải nghĩ cách mở cổng thành... Không cần thiết phải giết hại người hầu trong cung... Chỉ cần giết hoàng tộc...”

Đến tận khi đã nằm trên giường, đắp tấm chăn dày cộp lên người, dù thời tiết ẩm dần nhưng ta vẫn cảm thấy toàn thân lạnh cóng.

Mãi lâu sau, Phụng Triều Văn nhẹ nhàng đi vào, cởi áo bỏ giày, mò mẫm trên giường rồi vén chăn ra, xoa đầu ta: “Trời nóng thế mà cũng đắp chăn dày, mồ hôi nhễ nhại kia, nàng không sợ nóng sao?”

Ta nhắm mắt âm ừ hai tiếng, cảm giác có chiếc chăn lụa đang nhẹ nhàng lau trán mình, bỗng ta thấy vô cùng thấu hiểu Hoàng Giới tướng quân.

Chỉ vì Hoàng Giới nghĩ không thông mà thôi.

Ông vừa muốn trung với vua, vừa muốn hiếu với dân. Nhưng với ta, bách tính trong thiên hạ dù sống giữa nước sôi lửa bỏng cũng chẳng can hệ đến mình là bao. Tấm lòng “trung quân ái quốc” này quá vĩ đại, cha nói, người như ta không cần theo đuổi thì tốt hơn, tránh bôi nhọ mấy chữ này.

Ông nói chí phải.

Ta chỉ muốn bảo vệ một người, đó là người từ nhỏ lớn lên cùng ta, chẳng khác gì đệ đệ của ta, là quả bóng thịt béo tròn cùng ta trải qua tháng năm niên thiếu.

Hôm nay ta mới tỉnh dậy khỏi giấc mộng kê vàng[1].

[1] “Giấc mộng kê vàng” hay còn gọi “Hoàng lương nhất mộng” bắt nguồn từ truyện “Châm trung ký” của Trầm Kỵ Tế thời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư một hôm nhân chuyện đi chơi, anh ta vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ sinh con, được làm quan, hưởng phú quý và cuộc sống sung sướng an nhàn ấy kéo dài đến lúc chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Câu chuyện muốn nói rằng: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn giàu nghèo đều là ảo mộng hư vô.

Trong mơ nước chưa mất, nhà chưa tan, cha cũng chưa qua đời.

Trong mơ ta từng được người khác sủng ái cưng chiều, dễ dàng hứa hẹn trọn đời trọn kiếp.

Trong mơ hân cầm tay ta, lau mồ hôi trên trán ta, xua đi cho ta cơn ác mộng, làm tan chảy trái tim lạnh giá của ta bằng cơ thể mình.

Tuy hân ngang ngược bá đạo, lại thường cau có trách mắng ta, đầu võ mồm với ta chưa từng nhượng bộ, nhưng ta nhớ rõ sự ấm áp nơi đầu ngón tay cùng sự dịu dàng trong đôi mắt hân...

... Giọt lệ chậm chậm lăn dài, ở nơi mà hân không nhìn thấy, giọt lệ rơi xuống chiếc gối trúc mà ta và hân vẫn cùng nằm...

... Coi như trước giờ ta không nhận ra mặt tốt của hân.

Ta giả bộ như mới tỉnh dậy, mơ hồ vuốt tay ôm chầm lấy cổ hân, khẽ sát môi mình chạm lên môi Phụng Triều Văn.

Hân sững sờ, vội vàng hôn lại, bàn tay chu du sau lưng, ôm chặt ta vào cơ thể đang trần trụi của mình. Dường như trong lồng ngực hân có một mồi lửa, luồng nhiệt xuyên qua lớp da, sưởi ấm trái tim trong ta.

Ta chủ động cởi áo, thân mật với hân.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, ta liền hiến một kế sách cho Phụng Triều Văn: Để ta vào thành chiêu hàng.

Hân tuyệt đối không đồng ý, ta lằng nhằng cạnh hân rất lâu, không tiếc mọi thủ đoạn, cuối cùng dụ được hân bằng lòng.

“Trong thành toàn là bạn bè với thuộc hạ của phụ thân, có gì đáng sợ?”

Ánh mắt hân chất đầy lo âu: “Nàng sẽ không một đi chẳng quay về chứ?”

Ta mỉm cười vỗ vai hân: “Thái tử điện hạ ngốc đấy à? Đại Trần đã bị mười vạn kỵ binh của người bao vây kìm kẹp, nếu ta mà mọc cánh bay đi được thì Hoàng đế Đại Trần đương nhiên cũng có thể?”

Xưa nay hân rất tin tưởng vào đội kỵ binh của mình, khỏe mỗi hơi cong, nét mặt không còn cau có: “Cũng phải. Hiện giờ có lẽ đến một con ruồi còn không bay ra khỏi Đại Trần được.”

Hân đích thân chọn một trăm kỵ binh hộ tống ta đến kinh đô Đại Trần.

Ta đứng dưới thành, tâm trạng hỗn loạn, hướng về phía tường bao kêu gọi địch đầu hàng. Vì ta cứ đinh ninh cha con Yên gia chắc chắn sẽ mở cổng thành để mình vào, nên không hề lo lắng hôm nay không gặp được Tiểu Hoàng.

Ngoài trường, một câu nói khê vang lên, giải đáp tất cả sự kỳ lạ của chiến dịch Hoàng Hà cốc.

Ta nhớ lại vẻ mặt của Yên Bình lúc đứng trước ngựa chặn ta xuất chinh tham gia trận Tuy thành.

Hắn là kẻ biết thời biết thế.

Cha con Yên gia đã ngấm ngấm quy hàng Đại Tề, hai bên hô ứng, vậy nên Đại Trần mới thua như ngã rạ. Yên Bình đứng trên thành, đích thân mở cổng nghênh đón ta về nước, ta vẫy tay với trăm kỵ binh tinh nhuệ mà Phụng Triều Văn phải đi theo: “Các vị về đi, nói với Thái tử điện hạ, An Dật nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh!” Ta một mình cười ngựa tiến vào tòa thành đơn độc cuối cùng của Đại Trần.

Yên Bình bước xuống từ lầu trên cổng thành, đứng trước ngựa ta, trông hoan hỉ kèm theo chút ngạc nhiên, ta và hắn ngấm hiểu ý nhau. Ta cười với hắn: “Yên tướng quân, lâu quá không gặp.”

Cấp bậc của hắn chắc cao hơn ta, nhưng ta không định xuống ngựa.

Trong ký ức, ta toàn phải ngẩng mặt nhìn theo hắn đầy hèn mọn, hình bóng ấy không biết từ khi nào đã khắc sâu trong trái tim ta.

Yêu say đắm một người chẳng có gì là sai, sai ở chỗ là ta đã chọn nhầm người, dùng nhầm cách.

Song đến giờ, tất cả những điều này đều không còn quan trọng, yêu hay không yêu thì nước cũng sắp mất, người sắp rời xa, còn có ý nghĩa gì đáng để trân trọng đây?

“An tướng quân, nếu tướng quân đã thân tại doanh Tề, sao còn quay về làm chi?”

Hắn nhất định tưởng ta đã quy hàng phản quốc, là tên giặc bán nước giống mình. Nhưng ta tự vấn lòng, hắn mình và hắn phải có sự khác biệt chứ?

Ta nhìn quanh, bên cạnh hắn chỉ có một đội vệ binh, có lẽ là vệ binh thân cận của Yên phủ, ta liền cười đáp: “An mỗ phụng mệnh Thái tử Đại Tề đến đây khuyên bệ hạ đầu hàng, nhờ Yên tướng quân giúp ta chuyển lời.”

“Đồ ngốc!” Hắn trừng mắt nhìn ta.

Ồ thì ta cũng biết mình ngốc, có điều giờ không phải lúc bàn cãi.

Ta theo Yên Bình vào cung một cách thuận lợi, gặp được Tiểu Hoàng tại Trùng Hoa điện.

Khi đó nó đang ngủ say như heo, hơn nửa năm không gặp, nhìn béo lên trông thấy. Có thể dễ dàng nhận ra chiến tranh chưa ảnh hưởng tới chất lượng cuộc sống trong cung.

Ta dùng hai tay ra sức nhéo má nó, nó giật mình tỉnh mộng, nhảy xuống khỏi long sàng, đi chân đất trong điện, gào to: “Quân Tề đánh vào cung rồi? Quân Tề đánh vào cung rồi?”

Ta chợt thấy cảm thông với thằng bé mập này.

Dù trời long đất lở, nước mất nhà tan thì có can hệ gì tới một đứa bé?

Có lẽ nó chỉ cần com no ba bữa, có thịt ăn, có chỗ ở, được ngủ ngon như trước mà thôi.

Ta cùng Tiểu Hoàng ngồi tại lầu ba của Cẩm Tú các, nghe tiếng cổng thành bị tấn công từng hồi, nước đã rơi vào tay giặc, ngại vàng mà Đại Trần gìn giữ mấy chục năm hôm nay đã đến hồi kết. Quân Tề rất nhanh đánh vào Hoàng thành, kỵ binh hí vang, chắc đã đến cầu đá nhỏ bên kia rừng bích đào rồi.

Bích đào không biết nhân gian sầu muộn, vẫn nhuộm khắp giang sơn màu hồng thắm. Chẳng rõ lúc kỵ binh của Phụng Triều Văn băng qua mảng trời màu ráng mây rực rỡ kia, vó ngựa chinh chiến có từng chậm lại chẳng?

Cung nhân dưới lầu đang lục tục xếp củi dưới Cẩm Tú các, nghe thấy tiếng kỵ binh xông vào cung, mặt đất rung chuyển liên thất kinh hồn vía, đâu còn chịu nghe hoàng lệnh, sớm đã chạy trốn tứ phía.

Cẩm Tú các là một tòa lầu nhỏ bằng gỗ, kê cả phía dưới không chất đầy củi, chỉ cần châm một mồi lửa, e rằng cũng khó cứu nổi tòa lầu. Tiểu Hoàng níu chặt tay áo ta, gào thét âm ỉ: “Tiểu Dật đừng... Ta vẫn chưa muốn chết... Ta vẫn chưa ăn đủ bánh lá sen, bánh hạt sen, bánh hoa cúc trong cung...”

Ta nhón lấy một miếng điểm tâm trong đĩa trên bàn trước cửa sổ, nhét vào miệng nó, chấm dứt tiếng gào vô ích.

“Ngoan ngoan ngồi đây, một lúc nữa thần đưa bệ hạ đi.”

Nó nhai nhai miếng bánh, cổ sức nuốt trôi, tha thiết nhìn ta: “Tiểu Dật không lừa ta chứ? Sẽ không thiêu chết ta chứ?”

Ta đầu đầu lờm nó, thấy trên gương mặt béo tròn kia toàn là sự ỷ lại mù quáng. Nước mất buồn bã còn chưa lau khô, nó đã rung rung lệ hoa mỉm cười, vỗ vỗ hai bàn tay béo trắng hết sức vui vẻ: “Chỉ cần Tiểu Dật chịu đưa ta đi là được, ta sắp bị mẫu hậu làm phiền đến chết rồi...”

Hai ngày nay ta ở Trùng Hoa điện cùng Tiểu Hoàng, chuyện nước nhà nguy nan đặt lên hàng đầu nên hình như ta quên mất Thái hậu. Tiểu Hoàng tuy hơi ngốc, nhưng giờ ta cuõm con trai bà ấy đi mất thì thật có lỗi vô cùng!

Song, Thái hậu sống hay chết đều do bà ấy tự quyết, chẳng liên quan gì tới ta.

Ta châm bó đuốc chuẩn bị sẵn trong tay, xoa xoa mái tóc đen mềm mại trên đầu nó, “Bệ hạ ngoan ngoãn ở đây đợi thần, một lát nữa thần quay lại.” Sau đó chạy xuống lầu đốt đồng củi chất cao xung quanh, tiện tay đóng chặt cửa lại rồi nhích từng bước lên lầu ba, Tiểu Hoàng còn đang đợi ta.

Nó thấy ta quay về, thân hình mũm mĩm chạy tới níu chặt tay áo ta, gương mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc: “Lần này Tiểu Dật không bỏ mặc ta. người đi mất suốt nửa năm nay làm ta sống thật vất vả.”

Ta cười khanh khách, đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trêu nó: “Bệ hạ ngày ngày ngồi trên điện Kim Loan ngủ gà ngủ gật, có gì mà vất vả? Người vất vả là thần đây này!”

Nó xắn tay áo lên, trên cánh tay béo trắng có rất nhiều vết sẹo, trông như bị sẹo bởi móng tay dài của phụ nữ, nhìn thấy mà đau lòng.

“Đây là... Thái hậu...”

Người làm mẹ như Thái hậu có phần nhẫn tâm quá! Dù con trai ngốc nghếch, nhưng tốt xấu gì cũng là đứa con mình mang nặng đẻ đau, bằng không bà ta gây quá nhiều nghiệp chướng, sao còn sinh ra đứa con trai này làm gì?

Tiểu Hoàng lắc đầu, đôi mắt bỗng ươn ướt như sắp khóc đến nơi: “Là Tuệ biểu tỷ làm đó. Tỷ ấy mỗi lần vào cung thỉnh an đều lên véo ta. Cung nữ trong Trùng Hoa điện biết cả, nhưng chẳng ai dám can, ngay mẫu hậu cũng nói muốn ta nghe lời Tuệ biểu tỷ.”

Ta phục sát đất nàng Tuệ biểu tỷ thần thông dám cấu véo cánh tay béo trắng của Hoàng đế bệ hạ đến nỗi bầm tím kia.

Nàng là cháu bên nhà ngoại của Thái hậu nương nương, nghe nói cậu của Tiểu Hoàng chỉ có một đứa con gái nên yêu thương hết mực. Chỉ là mặc dù lúc bình thường nàng không thích Tiểu Hoàng ngốc nghếch, cũng không đến nỗi ra tay nhẫn tâm như vậy chứ?

Tiểu Hoàng mếu máo: “Mẫu hậu bắt ta lấy tỷ ấy, đưa tỷ ấy vào cung làm Hoàng hậu. Tỷ ấy lần nào cũng mượn cớ thỉnh an vào cung véo ta, còn lên lút mắng ta là thằng ngốc... nhưng bây giờ tốt rồi.” Nó thiết tha nhìn ta: “Sau khi Tiểu Dật đưa ta đi, ta sẽ không cần lấy tỷ ấy nữa, kệ tỷ ấy sau này muốn lấy ai thì lấy, muốn véo ai thì véo!”

... Bệ hạ của thần à, đây chắc không phải chuyện chính mà người quan tâm đây chứ?

Trong lúc chúng ta trò chuyện, lửa cháy rừng rực, hơi nóng cạnh cửa sổ tạt vào mặt. Ta nắm tay Tiểu Hoàng chuẩn bị xuống lầu dưới, chỉ nghe tiếng vó sắt như sấm rền càng ngày càng gần thêm. Người dẫn đầu áo bào bay phấp phới, vó ngựa đập lên hoa cỏ, trong nháy mắt đã đến trước Cẩm Tú các. Người đó ngừng đầu nhìn thấy Tiểu Hoàng đang đứng sát ta bên cửa sổ, gương mặt anh tuấn bỗng tái mét, giọng đứt khoát: “An Dật, nàng trèo lên đó làm gì thế!”

Ta nghĩ, ít nhất thì giây phút này, Thái tử Đại Tề Phụng Triều Văn đã quan tâm đến sự sống chết của ta. Sau màn lửa cháy rừng rực, ta cười vô cùng thoải mái: “Hơn nửa năm nay được Thái tử điện hạ chiều cố. An Dật cảm kích khôn xiết. Xin đa tạ người, An Dật phải từ biệt tại đây, hãy bảo trọng!”

Lỗi văn chương kiểu cách này đã lâu ta không dùng tới nên không quen lắm. Thật ra điều ta muốn nói hơn là: “Từ giờ ta và người đường ai nấy đi, đến chết khỏi phải gặp lại! Người đừng tìm đủ mọi cách lừa gạt ta, đừng làm ra vẻ chân thành tình cảm nữa, người lừa ai chứ? Ông đây chẳng phải kẻ chưa từng bị người lừa nhé!” Có điều xét thấy lời này không đường hoàng lắm, trước mặt mấy trăm kỵ binh hộ vệ, ta vẫn phải giữ thể diện nên không tiện hết ra.

Làm tù binh kiểu như ta, đã chẳng giữ được trinh tiết lại còn đi theo địch, cuối cùng còn suýt bị hấn rửa não. Ta lại ở bên cạnh hấn để gây thêm chuyện ngốc nghếch, coi vị Thái tử điện hạ này như đức lang quân sao? Ngộ nhớ sau này chết bởi đầu đá hậu cung thì oan uổng hay không đây?

Yến Bình bên cạnh hấn nhìn ta trân trân, lúc này ta nhận ra điểm hay ho khi từ trên cao nhìn xuống, gương mặt Yến Bình trắng bệch như gặp phải quỷ, không thốt nổi một câu.

Phụng Triều Văn cuống cuống hốt hoảng, cười ngựa định xông vào trong biển lửa, ta ngăn người: “Chắc không phải định xông vào thật chứ? Lửa cháy dữ thế này sẽ bị hủy dung đó!”

Bao nhiêu thiếu nữ Đại Tề suy tính trăm phương ngàn kế chỉ vì gương mặt này của Thái tử điện hạ... Ta run cầm cập, cảm thấy mình bỗng chốc trở thành tội nhân thiên cổ.

May mà trăm kỵ binh hộ vệ đứng đó sống chết kéo hấn lại, hấn mới không thể xông vào biển lửa.

Yến Bình ngựa cổ nhìn ta mãi, ánh mắt ấy rất kỳ lạ, nhưng giờ đây ta thật tình không muốn biết hấn đang nghĩ gì.

Mắt Tiểu Hoàng đảo qua đảo lại trên người Phụng Triều Văn, rồi quay về bên ta, lại đảo một lượt, khó hiểu nói: “Thái tử Đại Tề này cũng muốn trốn cùng chúng ta ư? Ta chẳng thích hấn, có chết cũng không muốn đi cùng hấn đâu!”

Ta lờm nó không nói gì, chút rung động vừa mới chớm nở trong ta đã bị nó quấy nhiễu làm biến mất không còn dấu vết. Ta quay đầu khuyên nhủ

Phượng Triều Văn: “Điện hạ giờ đã chiếm được cung Đại Trần, sau này còn phải thẳng tay loại trừ kẻ xấu, thay đổi chế độ, trả lại cho bách tính thiên hạ một giang sơn thanh bình, sao có thể làm ra những chuyện tự hủy hoại tương lai thế này?”

Hắn bỗng quay đầu lại, rút ra một cây cung từ trên lưng ngựa, gương căng dây cung cong như trăng rằm, thần sắc dữ tợn, lạnh lùng quát: “Nàng có xuống không? Không xuống thì hôm nay ta sẽ bắn chết nàng ngay tại tòa lâu này!”

Yến Bình vượt lên, giữ chặt cánh tay hắn: “Điện hạ... Điện hạ, An Dật tính tình ngang bướng, nên khuyên nhủ thì hơn...” Nhưng bị hắn đập mạnh một cú: “Cái thứ vô lương tâm này phải bị bản vương bắn một tiễn xuyên tim!”

Ta run lấy bầy, Phượng Triều Văn nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem ra không phải hắn giả vờ.

Tiểu Hoàng kéo tay áo ta, sợ hãi kêu gào: “Tiểu Dật Tiểu Dật, hắn thật sự sẽ giết người đó!” Ngũ quan trên gương mặt béo trắng trở nên nhẩn nhúm, trông no sợ đến phát khóc rồi.

Ta xoa đầu Tiểu Hoàng, an ủi nó, còn chưa kịp hạ tay xuống, một tiếng “vút” lướt qua trước mặt, tên nhọn xé rách màn không, bay tới nhanh như sao xẹt, nhắm thẳng khung cửa sổ, cắm xuống mũ vua trên đầu Tiểu Hoàng. Nếu không phải ta nhanh chóng rút tay lại, e rằng ngay cổ tay cũng đã bị hắn bắn xuyên thủng rồi...

Phượng Triều Văn hai mắt vẫn đỏ, nâng cổ tay giương cung, nói con tam bành: “Nàng có xuống hay không?” Rồi quay đầu đập lên ống chân của một kỵ binh hộ vệ bên cạnh: “Còn không mau tìm người dập lửa?”

Hộ vệ kia vội quất ngựa chạy đi, lòng ta chợt hoảng hốt, xem ra người này hôm nay chắc chắn định làm thật rồi. Ta ôm đầu xin tha: “Ta xuống... Ta xuống là được chứ gì?” Khói lửa mù mịt bùng lên sặc sụa làm mắt ta cay xè, nước mắt trào ra.

Hắn sai đám hộ vệ giương cung bắn tên, sau đó vút cung tên của mình xuống chân: “Nàng nhảy ra ngoài, ta đỡ nàng... Bằng không!” Hắn hung dữ nhìn ta, ta cảm giác ánh mắt đỏ như kiếm sắc róc xương, “Bằng không ta sẽ bắn nàng thành con nhím xù, chết rồi cũng khó coi hết sức!”

Tiểu Hoàng nắm chặt tay áo ta: “Tiểu Dật, người phải bỏ ta lại ư?” Nó ôm cánh tay ta, cũng bị khói lửa hun đến đỏ cả hai mắt, lệ rung rung khiến người ta thương xót thay.

Trái tim ta chợt trở nên mềm yếu, thì thầm bên tai nó: “Thần giả bộ chuẩn bị nhảy, bệ hạ với thần mỗi người một bên đóng cửa sổ lại, sau đó nhảy xuống lầu một, giờ không đi ngay e thật sự không kịp.”

Cuối cùng lần này nó đã nghe lời, thấy ta nâng người lên, bàn tay nũng nịu vội hành động, đóng cửa sổ lại trong nháy mắt. Ta nhìn thấy gương mặt Phượng Triều Văn hiện ý cười, hắn phi thân bay lên, vươn đôi tay qua tấm tường lửa một cách vô dụng, áo bào tựa cánh đen to lớn đang căng phồng, như chim ưng oai phong sắp sải cánh...

Hình như ta mơ hồ nghe thấy Yến Bình kêu gào, đó là cái tên chưa từng được thốt ra từ miệng hắn.

“Tiểu Dật...”

Ngon lửa bùng lên, bào trùm Cẩm Tú các. Khi ta và Tiểu Hoàng chạy đến lầu một, cửa sổ bốn phía đã bị thiêu rụi, khói lửa cuộn trào khiến bọn ta không thể hô hấp, Tiểu Hoàng khó khăn nín chặt tay áo ta. Nhiều năm trước kia, cái đêm ta được chọn làm thư đồng, ngủ trong thiên điện cạnh đông cung của Thái tử Đại Trần, chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ rơi vào bước đường lưu vong cùng thiếu niên Thiên tử này.

Ngày trước cha từng lên vẽ bản đồ mật đạo trong cung cho ta, kiên quyết bắt ta ghi nhớ bằng được.

Ông nói, nếu ai bắt nạt con trai ta, thì con phải lên chạy về nhà theo mật đạo, mọi chuyện đã có cha lo!

Ta run rẩy khởi động bộ máy dưới lòng đất, từ vách tường lộ ra một hang nhỏ tối thui chỉ vừa một người chui qua, ta đẩy Tiểu Hoàng nhảy xuống. Nó chui được nửa người vào, nửa người còn lại... mắc kẹt... Quả nhiên, béo quá cũng chết người!

Ta ra sức đập một phát lên vai nó, nó kêu lên một tiếng thảm thiết, ta đập tiếp bên vai kia, nó lại thét một tiếng thê lương. Trong tiếng lửa lách tách, ta nghe thấy bên ngoài náo động không thôi, có kỵ binh hộ vệ lớn tiếng gào: “Điện hạ! Không được! Xin điện hạ hãy cân nhắc!”

Tiểu Hoàng lộn vòng lăn xuống cửa mật đạo, ta cũng nhảy xuống theo, cửa hang từ từ đóng lại. Không khí âm u lạnh lẽo ập vào mặt, cách biệt hoàn toàn với mọi thứ trên kia, bỏ lại sau lưng tất cả những ân oán tình thù của ta trong quá khứ, bỏ lại hoàng cung Đại Trần phồn hoa như mộng, bỏ lại những nụ cười, những giọt nước mắt, những khổ đau, tiếc nuối, tuyệt vọng, những chấp niệm thê lương từ tận đáy lòng mà ta từng có nơi này.

Ta cùng Tiểu Hoàng lao đảo chạy trốn trong mật đạo tối om suốt hai canh giờ. Khi bọn ta trèo ra được đến ngoài, đứng dưới chân núi Thanh Sơn thuộc ngoại ô thành, ngắm ánh sao ngọp trời cùng dải ngân hà rực rỡ, ta nghĩ, ta không còn muốn quay về cung Đại Trần, không muốn quay về thành trì này nữa.

Bầu bạn với Thanh Sơn, ẩn dật nốt quãng đời còn lại, thực ra cũng không tồi.

Thế tử của Ích Vương say rượu phạm lỗi, bị Giám quan vạch tội, Phượng Triều Văn vận bút thần tốc, đưa tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này về nông thôn lao động cải tạo. Ba tháng sau, ta vừa hay được tận mắt trông thấy Thế tử của Ích Vương từ nông thôn trở về.

Tên thiếu niên sắc mặt sạm đen quỳ trong Trùng Hoa điện, ra sức dập đầu: “Bệ hạ, thần đệ biết sai rồi, xin người đừng bắt thần tử về nông gia nữa! Ăn thức ăn của chó lợn, làm việc nặng nhọc còn khổ sở hơn cả tạp dịch trong Vương phủ... Hoàng huynh...”

Nga Hoàng nói thầm bên tai ta: “Xem ra lần này Thế tử đã thay đổi rất nhiều. Ngày trước trông Thế tử xanh xao vàng vọt, hai mắt thất thần, các ma ma trong cung đều nói hẳn bị tửu sắc khoét rỗng thân xác...”

Lúc ta mới đến, tiểu cung nữ này rất nhút nhát, nào ngờ sau khi quen thuộc ta mới phát hiện, chuyện lớn nhỏ khắp trong cung chẳng có gì nàng ấy không biết. Nàng chỉ là con nít, trông lại thành thật nhất gan, mọi chuyện đều để trong lòng chứ không lên tiếng mà thôi.

Bọn ta trốn sau bình phong xem trò vui, Ích Vương nước mắt đầm đìa, chỉ vào con trai, tiếc rằng rèn sắt không thành thép: “Đều tại tên nghiệt tử nhà ngươi không chịu học hành tử tế. Bệ hạ trừng trị ngươi còn nhẹ, nhẽ ra phải cho ngươi ở quê cả đời, khắc ghi việc đồng áng bán mặt cho đất bán lưng cho trời!”

Nga Hoàng lại thì thầm với ta: “Đây chỉ là lời giận dữ của Ích Vương thôi. Nghe các ma ma nói, Ích Vương có độc một người con trai, yêu thương con đến nỗi nó đòi sao thì không dám đưa trắng. Trong phủ thế thiếp của hắn chất đông mà còn suốt ngày chạy tới thanh lâu, dẫn theo con em hoàng thân quốc thích nhiều loạn suốt ngày, làm Vương phi đổ bệnh mấy lần liền, dứt khoát về điền trang niệm Phật, việc trong phủ bỏ lại cho Trắc phi sắp xếp.”

Phượng Triều Văn nghiêm nghị: “Chỉ bằng cứ làm theo lời Vương thúc, Thế tử lại về quê rèn luyện thêm mấy tháng nữa nhé?”

Cơ thể ục ịch của Ích Vương không nén được, run lên cầm cập. Ta cảm giác ông ta đang đau lòng lắm đây.

Thế tử của Ích Vương cũng khóc lóc om sòm. Phượng Triều Văn day day trán, đáng vẻ bó tay: “Vương thúc mau đứng dậy đi.”

Ích Vương ngoan ngoãn bò dậy, đứng một bên im như thóc.

Nghe đầu Tiên đế Đại Tề có bày huynh đệ, lúc ban đầu Phượng Triều Văn làm Thái tử, những thúc thúc này đều rất xét nét hắn, chỉ vì hắn bỗng chốc có được thiên hạ, nhận lấy giang sơn từ tay cha mình. Sau khi đăng cơ hắn quay lại tạo một loạt khó dễ cho những người này, khiến họ phải an phận một thời gian. Bách tính đều khen ngợi tân đế, nhưng nhắc đến hắn, hoàng thân quốc thích đều kinh hồn táng đảm.

Nghe nói hắn không chịu nổi một hạt cát trong mắt, thưởng phạt phân minh, dẹp yên bè lũ thần tử đoạt quyền, chẳng có mấy người dám ý được sủng hạnh mà kiêu ngạo.

Nét mặt Phượng Triều Văn đã giãn ra một chút, thân thiết hơn nhiều với Ích Vương: “Vương thúc à, con cháu hoàng thất tiền triều ngang tàng, đế vương xa hoa phong phú, vậy mới mất nước. Nay thiên hạ thái bình, hoàng tộc Đại Tề ta phải là tấm gương cho thiên hạ noi theo, trầm nghe nói thế thiếp trong phủ hoàng đế so với hậu cung của trẫm còn...”

Trên trán hai cha con lấm tấm mồ hôi, vội diu nhau xuất cung, một hàng thái giám theo sau bê tặng phẩm ngự ban của Phượng Triều Văn.

Chiều này của hắn quả là diệu kế, đánh một mà xoa hai.

Đội cặp cha con này đi khuất bóng, Phượng Triều Văn mới nói: “Xem đủ chưa? Đủ rồi thì ra đây.”

Nga Hoàng nép vào sau người ta, nàng lại trở thành cung nữ thật thà nhất gan, vội cung kính khom lưng: “Cô nương, bệ hạ gọi người kia.”

Ta lẻ rề bước ra từ sau tấm bình phong, đến trước mặt Phượng Triều Văn, bỗng bị hắn kéo đến ôm vào lòng, vân vân nốt chai trong lòng bàn tay ta, sắc mặt cảm thông: “Những tháng ngày xa trẫm, nàng phải chịu vất vả rồi...”

Giờ đây ta rất hiểu đạo lý sinh tồn, nếu không phải ta nhanh nhẹn tránh được mũi tên phóng ra ở Cẩm Tú các kia thì sớm đã bị hắn bắn xuyên người rồi. Ta cười híp mắt, gạt đầu lia lịa, thẳng thắn thừa nhận: “Com không đủ ba bữa, khổ cực lắm thưa bệ hạ!”

Trông hắn rất vừa lòng.

Giúp Hoàng đế bệ hạ vui vẻ là trách nhiệm của thần tử, tù binh như ta cũng không ngoại lệ.

Cuộc sống mới của ta bắt đầu bằng việc lưu vong dưới trời sao, kết thúc bằng một cái đuôi gà vô tội, những cực nhọc trong quãng thời gian ấy không cần thiết phải nói, lòng ta chột bụi người: Những ân sĩ là văn nhân tri thức qua các triều đại về quê ở ẩn, chắc chắn tiền bạc dư dả, nhà có tôi tớ, ruộng đất có người chăm lo, còn họ chỉ việc rảnh rang tiêu xài, ăn no cơm rồi mới có sức đá kích chính quyền.

Bằng không, con nhà quan chưa từng nếm cơm, mặc áo nhà nông như ta mà bị mê hoặc bởi thơ từ quy ẩn thơm mùi mực, rồi vui mừng sai cánh gừm thế gian rộng lớn, chưa đói chết là may, tiền đâu mua bút mực?

Cho dù ta có thốt ra mấy câu bất bình, Hoàng đế bệ hạ cũng chẳng nghe thấy, càng không thể truyền xướng thiên hạ.

Bởi vậy, ta cảm kích Hoàng đế bệ hạ Phượng Triều Văn rất nhiều, mặc dù hắn sẵn sẵn bắt nhốt ta vào lồng, nhưng lần đầu tiên trong đời ta nghi ngờ phương châm giáo dục của cha mình có sai sót: Dù gì cha cũng có chút bản lĩnh, không làm tướng quân mà làm tay mỗ lợn vẫn có khả năng sống sót qua ngày. Thế mà dạy dỗ con gái là ta đây thành đứa ý lại lười nhác, xa rời thực tế, lại còn mơ mộng giúp ta tự lập tự túc giữa đời, có phải là đòi hỏi quá cao không?

Chắc ta cứ nên ngoan ngoãn sống trong cái lồng thôi.

Vào một ngày tháng Sáu, Phụng Triều Văn trở về Trùng Hoa điện, mang theo mấy vị thái y. Sau khi những thái y đó vọng, vắn, vắn, thiết ta xong xuôi, liền tránh sang một bên thì thăm to nhỏ. Ta không vừa ý chút nào trước hành vi này của họ, bèn vuron dài cổ nghe lén. Phụng Triều Văn đang ngồi ở giữa chuyện trò cùng thần tử, bỗng quay đầu lại, nghiêm mặt liếc nhìn ta: “Còn nghe nữa trẫm cắt đứt tai!”

Ta che tai theo bản năng, trong số các thái y, có một nam tử trẻ tuổi không nén nổi, bật cười “phì” một tiếng.

Mấy người già hơn một chút đều về râu giả bộ không thềm đêm xía.

Sau khi họ đi khỏi, Nga Hoàng liền sắc thuốc cho ta một ngày ba bữa theo số lần ăn cơm.

Đến nay tâm tính ta rất bình thản độ lượng, đi khắp nơi rồi lại trở về chốn cũ, ngoài chủ tử và tôi tớ trong cung có sự thay đổi ra, cảnh vật vẫn như xưa. Phụng Triều Văn lúc rỗi rãi sẽ cùng ta dạo quanh trong cung, nếu ta nhớ lại những chuyện thú vị hồi nhỏ cũng sẽ kể cho hắn nghe và được chiêm ngưỡng nụ cười của hắn.

Có lần gặp phải Đức phi ổng ẹo, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của Đức phi, ta lẩm lời chêm một câu: “Lúc rảnh rồi bệ hạ cũng đi dạo cùng Đức phi đi!” Làm Phụng Triều Văn nổi giận, lời tay ta vượt qua Đức phi đang nhìn ta cảm kích, trở về Trùng Hoa điện như nhanh như gió lốc.

Thuốc uống tới ngày hôm ấy đắng vô cùng.

Ta uống một ngụm, suýt phun ra ngoài, cau mày hỏi Nga Hoàng: “Thuốc này đã cho thêm mấy cân Hoàng Liên thế? Sao hôm nay đắng khủng khiếp vậy?”

Chỉ là thuận miệng nói bừa, nào ngờ Nga Hoàng đáp: “Thuốc tôi nay do chính tay bệ hạ sắc, Điện tổng quản còn phải chạy qua Thái y viện một phen đó.” Thấy ta có vẻ định đồ đi, nàng quý sụp xuống: “Cô nương ơi là cô nương, bệ hạ đặc biệt dặn dò, nô tì nhất định phải nhìn thấy cô nương uống cạn, nếu cô nương làm rơi làm đổ, cái đầu của nô tì chắc khó giữ rồi!”

Ta hậm hực lờm Nga Hoàng: “Cái đầu của người liên quan gì đến ta?”

Nàng ấy ngờ ngác nhìn ta, bộ dáng hết sức đáng thương.

Ta ngửa cổ uống quá nửa bát thuốc, đắng đến nỗi ta sắp run cầm cập. Nàng ấy lên trước định đỡ bát thuốc, ta nhìn ngụm thuốc cuối cùng ở đáy bát, lắc lắc đầu, “Người lui xuống đi, bát thuốc này ta còn phải uống nốt.”

Buổi tối sau khi Phụng Triều Văn trở về điện tắm rửa xong xuôi, ta thấy hắn lên giường, liền len lén ngấm một ngụm thuốc, đến bên giường cọ cọ lên người hắn. Hắn vốn đang sầm mặt, thấy ta gắng sức động chạm lên người mình, biểu cảm bỗng trở nên dịu dàng.

Ta mừng thầm trong lòng, chu môi lên. Hắn không hề do dự lập tức hôn ta, bị ta mớm cho ngụm thuốc, dù Hoàng đế bệ hạ định lực hơn người cũng phải phun ra ngay tại chỗ.

Ta né nhanh như chớp, mặc hắn phun hết thuốc lên chăn nệm màu vàng kim.

“Nàng... Nàng...” Hắn tức đến nỗi không nói nổi một câu hoàn chỉnh.

Ta vội chạy đi rót cốc trà súc miệng: “Đắng chết ta mất rồi!”

Hắn trừng mắt nhìn ta, thấy ta không để ý, đành tự mình trèo xuống giường đi rót trà súc miệng. Sau đó lại quay đầu trừng mắt nhìn chăn đệm bị phun bẩn, lớn giọng gọi Điện Bình Thanh vào thay mới.

Điện Bình Thanh bước vào, trông thấy vệt thuốc trên giường, liền dùng ánh mắt tỏ ý ngưỡng mộ ta, quan sát đám cung nữ thay xong chăn đệm, hắn giữ vai rồi nhẹ nhàng ra ngoài.

Ta nghĩ hắn mà cứ giữ vai kiêu này, chưa đến lúc già thì hai tay cũng sắp rụng.

Ta rất lo cho hắn, bèn bám theo đến tận cửa điện, bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau lưng: “Muộn thế này rồi còn không ngủ à?”

Điện Bình Thanh quay người cười xấu xa ngay trước mặt ta, “rầm” một tiếng đóng chặt cửa điện lại. Ta dựa lưng vào cửa, khách khí nói: “Bệ hạ nghỉ trước, bệ hạ nghỉ trước đi! Người cả ngày vất vả, chắc hôm nay thân ngủ trưa quá giấc rồi, nên giờ vẫn không buồn ngủ... không buồn ngủ chút nào...”

Cổ nhân có nói: Đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên; đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm; đánh ba tiếng trống, dũng khí mất sạch.

Phụng Triều Văn quét ánh nhìn lạnh lùng qua, bộ dạng định đứng dậy tóm lấy ta. Ta dựng tóc gáy, nhanh chân đi bùng ầm trà rót một chén, ân cần đưa cho hắn: “Bệ hạ khát rồi nhỉ? Uống ngụm trà nào, uống ngụm trà nào.”

Hắn đón lấy chén trà, tiện tay đặt lên chiếc bàn sơn mài nhỏ xinh khắc hoa cạnh giường, rồi vơ lấy ta, giày vò một trận nhớ đời...

Ngày hôm sau, khi ta sống dở chết dở trèo xuống từ trên long sàng, bèn âm thầm thề rằng: Sau này dù ta có mang lòng oán hận Hoàng đế bệ hạ, cũng

nhất quyết không được phép báo thù.

Hắn là ví dụ điển hình cho câu “quan phóng hỏa không cho dân đốt đèn”.

Đối với những hành vi không được lòng người của Hoàng đế bệ hạ, bách tính nhỏ bé như ta đây ngoài việc âm thầm cắn răng chịu đựng, lẽ nào còn có cách khác hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đại lừa gạt và tiểu lừa gạt

Phượng Triều Văn dạo này có thêm một tật xấu mới, hằng ngày sau khi bãi triều rất thích nhìn ta chăm chú, ánh mắt bi thương mà xót xa, chốc chốc lại kêu thái y đến giúp ta bắt mạch.

Ta bị ánh mắt của hắn nhìn đến nổi ngứa ngáy, nhưng không dám trái hoàng mệnh, ngoài việc nốc thuốc vào bụng ra thì chẳng còn cách nào khác.

Hôm ấy nhân lúc hắn có buổi chiều sớm, ta dẫn theo Nga Hoàng đến Thái y viện một chuyến. Ta cùng Nga Hoàng đứng trước bàn của Thạch Thanh Viện Phán thuộc Thái y viện, muốn xem thử đơn thuốc sử dụng hàng ngày và mạch án của mình, sau khi được Viện Phán đại nhân gật gù giảng giải một hồi, ta ôm đầu ê chề.

Ngoài việc rút ra kết luận hình như mình mắc bệnh không hề nhẹ thì ta chẳng nghe hiểu gì hết. Những thuật ngữ chuyên ngành kia của ông khiến người mù tịt về y dược học là ta cảm nhận một cách sâu sắc rằng mình quả là nông cạn dốt nát.

Ta ủ rũ trở về Trùng Hoa điện, chui vào góc sâu nhất của long sàng không chịu lộ ra. Phượng Triều Văn bãi triều xong, Nga Hoàng ở trong điện miêu tả một lượt tâm trạng uất ức suy sụp của ta bằng hình ảnh vô cùng sinh động.

Ta nhận được cái ôm thăm thiết từ Phượng Triều Văn coi như an ủi.

Hắn kéo ta ra khỏi góc sâu nhất của long sàng rồi ôm vào lòng, nghiêm túc nhìn ngắm rất lâu, cuối cùng tin chắc tâm trạng ta không tốt, liền ôm ta trong lòng đưa đưa đẩy đẩy. Ta bị hắn đưa đưa đẩy đẩy đến chóng mặt, vội kéo tai hắn hết âm lên bắt hắn ngừng lại. Mặt hắn nhăn nhó, mắt phượng trừng lên: “Nàng dám kéo tai trẫm?!”

Ta yếu ớt than thở: “Bệ hạ, Thạch đại nhân nói thần chẳng còn lưu lại nhân gian được bao lâu, nhân lúc hăng còn sống, hãy làm hết một lượt tất cả những việc ngày trước muốn làm mà chưa dám làm, chết rồi cũng được nhắm mắt.”

Mắt hắn nheo thành một đường kẻ chỉ, bỏ qua hành vi kéo tai xấu xa của ta, nghiêng răng hỏi: “Thạch Thanh nói vậy ư?”

Ta gạt đầu như giả vờ.

Thạch đại nhân, xin lỗi ông quá!

“Tuy ta không hiểu Thạch đại nhân nói gì lắm, nhưng hằng ngày phải uống nhiều thuốc như thế cũng chẳng thấy có hiệu quả. Thạch đại nhân nói ngoài việc đầu óc ta có vấn đề ra, cơ thể cũng có vấn đề nghiêm trọng...”

Hắn nhìn ta dờ khóc dờ cười, mãi sau mới thở dài một hơi: “Đầu óc nàng quả là có vấn đề, cũng tại Vũ Khắc bồng dung...”

Ta cảm thấy lần này hắn khá thành khẩn tự trách bản thân, quả là cơ hội hiếm gặp, vội vàng thỉnh cầu: “Thật ra bệ hạ à, mặc dù đầu óc thần không tốt lắm, nhưng cả ngày ở Trùng Hoa điện ăn không ngồi rồi, e rằng sẽ buồn chán mà sinh bệnh mất thôi. Nghe nói Thạch đại nhân y thuật cao minh, chỉ bằng đề thần đến chỗ Thạch đại nhân học y thuật nhé?”

Mắt phượng của hắn đảo qua đảo lại, nhìn ta hoài nghi. Ta lập tức nhào vào vòng tay hắn, vùi cả đầu vào trong lòng hắn, trông thương tâm hết sức, giọng điệu thút thít: “Bệ hạ, chỉ là thần muốn học chút y thuật để vỗ yên lòng mình, người không thể đồng ý sao?”

Sang ngày hôm sau, ta liền dẫn theo Nga Hoàng vui vẻ tới Thái y viện.

Thạch đại nhân nhìn thấy ta, ánh mắt ngơ ngác.

Ta tiến lên trước hành lễ bái sư, ông vẫn chưa thể định thần.

“Cô nương, chuyện này là...?”

Ta cười híp mắt đáp: “Sư tôn, bệ hạ đã đồng ý cho đệ tử đến bái sư học y, đây là lễ bái sư của đệ tử.” Rồi ra hiệu bảo Nga Hoàng dâng lên nghiên mực

Đoan Khê[1] mà sớm nay ta tiện tay lấy trên ngự án của Phụng Triều Văn.

[1] Nghiên mực Đoan Khê là một loại nghiên mực nổi tiếng sản xuất ở vùng Đoan Khê, huyện Cao Yếu, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Nga Hoàng hùng hồn nhét nghiên mực Đoan Khê vào tay Thạch đại nhân, rồi quyến luyến nhìn mãi không rời xa.

Ta biết thực ra nàng ấy đang lo lắng cho cái đầu và cái mông của mình.

Làm mất nghiên mực Đoan Khê trong Trùng Hoa điện của Hoàng đế bệ hạ... Tội danh này kiểu gì cũng phải có người nhận trách nhiệm

Thạch đại nhân nhận xong lễ vật vẫn chưa thể định thần.

Ta trình trọng nói: “Hôm qua đến Thái y viện, nghe sư tôn giảng giải còn hơn hẳn mười năm đèn sách. Hôm nay đồ nhi tới, có lòng muốn theo học sư tôn, làm thế nào để một câu đề hiểu khi nói lên khiến người nghe phải mơ hồ.”

Thạch lão đại nhân chòm râu giật giật, vẻ mặt xúc động nhìn ta. Ta nghĩ có lẽ ông có ý định coi ta như tri kỷ nên gan càng lớn: “Sư tôn không cần vội vã, xin cứ lo việc của sư tôn là được. Nếu đồ nhi có gì không hiểu, tự khắc sẽ đến thỉnh giáo sư tôn.”

Ông cúi đầu nhìn nghiên mực, gương mặt lộ vẻ khó xử. Nghe nói Thạch đại nhân thích nghiên mực đến si mê, bây giờ hẳn ông đang băn khoăn xem nên trả lại hay nhận lấy nó, tiện thể nhận luôn đồ đệ là ta?

Ta bình sinh thích nhất nhìn bộ dạng băn khoăn chọn lựa, phân vân bất lực của người khác. Lúc này đang thích thú quan sát, Nga Hoàng đứng bên kéo tay áo ta, thì thầm khuyên nhủ: “Cô nương, chỉ bằng chúng ta mang nghiên mực về đi?”

Ta xoa đầu nàng ấy, chân thành sâu sắc dạy bảo: “Cái đồ keo kiệt! Thứ đã tặng đi rồi sao có thể lấy lại chứ?” Sau đó cao giọng quở mắng nàng: “Nghiên mực này tuy khá quý giá, nhưng mang ra bán sư thì thích hợp không gì bằng, sao ngươi có thể bảo ta lấy lại hả?”

Mắt lên liếc thấy hai mắt Thạch đại nhân lóe sáng, vội vàng nhìn về phía ta, lập tức nhét ngay nghiên mực Đoan Khê vào trong ngăn kéo bàn dài của mình, sau đó đóng chặt cửa tủ, xong xuôi ông mới thở phào một hơi.

Vật trên bàn của Hoàng đế bệ hạ, đâu thể là thứ tầm thường!

Câu tục ngữ “há miệng mắc quai” đã thuyết minh rất đầy đủ về cuộc sống gần đây của Thạch đại nhân.

Từ khi ta đến thái y viện, Nga Hoàng nói, Thạch đại nhân phải sống trong nước sôi lửa bỏng.

Ta không đồng tình lắm với câu nói ấy. Lẽ nào đối với người làm thầy, thu nạp được một đồ đệ siêng năng chăm chỉ, cần cù hiếu học là một chuyện rất khổ sở hay sao?

Phụng Triều Văn nói đạo này ta chịu khó học hành hơn cả hần thượng triều, hằng ngày dậy cùng hần, trời còn chưa sáng đã đến Thái y viện, bữa tối đã bày sẵn mà vẫn không thấy bóng dáng ta. Ta an ủi hần: “Đòi người ngăn ngủ, biển học vô biên.”

Đúng lúc gần đây trong triều chính sự khá bận rộn, nghe nói có tàn dư của Đại Trần tuyên truyền phục quốc ở mấy thành trấn. Chuyện này khiến hần có phần nổi nóng, lo đốc thúc bộ binh điều tra nghiêm ngặt, chứ chưa từng truy đến cùng xem ta rốt cuộc bận rộn những gì ở Thái y viện.

Người thấu hiểu sâu sắc công việc bận rộn của ta chính là sư tôn Thạch Thanh, Thạch đại nhân.

Thái y viện là nơi chất đầy những thứ đặc sắc trên thế gian, những tuyệt phẩm của tạo hóa. Trong kho thuốc ở đó có vô số vị hiếm không xuể, giúp ta được mở mang kiến thức. Nhưng ta là kẻ chẳng biết gì về y dược, hỏi câu nào cũng khó tránh khỏi có chút cổ quái.

Một hôm ta tìm thấy Nhục Thung Dung và Dâm Dương Hoắc[2], giờ cao tay cầm nó từ kho thuốc đến phòng Viện Phán đại nhân, hiểu kì hỏi: “Sư tôn, đây là cái gì? Thuốc này có công hiệu gì?”

[2] Nhục Thung Dung và Dâm Dương Hoắc: Tên các vị thuốc có tác dụng tráng dương trong Đông y.

Râu của ông giật mạnh hai cái, chỉ cho ta một đáp án mơ hồ: “Thuốc dành cho nam nhân dùng.”

Hôm đó ta đã lên sắc hai vị thuốc này rồi cho thỏ cái thử thuốc nuôi sau sân Thái y viện uống...

Ngày hôm sau, thỏ cái đó chết, nghe đâu trước khi chết, nó quần quai cả đêm...

Ta bày tỏ niềm thương tiếc sâu sắc với cái chết của con thỏ này, nhưng khi sư tôn gọi lên chất vấn, ta lại nhìn ông bằng ánh mắt vô tội: “Đồ nhi chỉ muốn xem xem thỏ cái uống thuốc của nam nhân sẽ có hiệu quả ra sao.” Hay là do thuốc ta sắc bị quá liều lượng, ba phần độc hại nên thỏ cái chết trắng cẳng...

Ông rất tức giận, chòm râu giật giật trừng mắt nhìn tôi hồi lâu, xong bị cung nữ trong cung Thái hậu vờ đi bắt mạch.

Ta là một đồ nhi “tài đức vẹn toàn”, hơn nữa trí nhớ không tốt lắm, khó tránh việc thường một câu hỏi mấy lần, thỉnh thoảng lấy nhầm thuốc bỏ vào tráp

bên cạnh, kỳ thực cũng không phải sai lắm gì to tát.

Tiểu quan trông coi kho thuốc dạo này cứ nhìn thấy ta là bắt đầu cau mày lo lắng, trông còn khó coi hơn cả nuốt Hoàng Liên. Ta an ủi vỗ vỗ vai hắn: “Tiểu ca ca đừng buồn, khi nào ta biết được toàn bộ những vị thuốc này ta sẽ giúp ca ca thu dọn kho thuốc.”

Bộ dạng hắn như thể thà chết còn hơn, “Không cần, không cần, cô nương cứ bận việc của mình đi!” Như thể nếu ta giúp hắn thu dọn kho thuốc còn nguy hiểm hơn là đao kẻ cõ.

Chẳng qua là ta khách khí ấy mà, thấy hắn khẳng khái cự tuyệt, đành thôi. Ta tùy tiện lấy ra một cọng Lô Sài giống cái gậy, mang về thỉnh giáo sư tôn.

Hôm ấy sư tôn cũng ừ rừ đắm chiêu, ông ngồi ngay ngắn trước bàn, lò đi cây Lô Sài trước mặt. Bởi vì cho dù ông giảng giải tường tận đến thế nào, môi khô miệng khát đến đâu, cái đầu ta cũng hổng thật rồi. Trí nhớ kém đầu phải lỗi của ta chứ.

Ông nhìn ta dò xét: “Đồ nhi à, hay là vì sư thử phán mạch án cho con nhé?”

Ta lắc đầu, đã tâm sôi sục: “Sư phụ đừng vội, khi nào đồ nhi học xong y thuật sẽ tự mình bắt mạch kê đơn thuốc cho bản thân.”

Ông nhảy dựng lên, chòm râu trắng run rẩy: “Dù con kê đơn thuốc cho vì sư uống cũng nhất thiết đừng tự uống nhé!” Nói rồi, ông lo lắng nhìn bụng ta.

Đây có lẽ là hậu di chứng ta để lại cho ông sau khi làm con thỏ cái kia trúng độc mà chết.

Ta không đành lòng để sư tôn tuổi cao sức yếu bị xúc động đến nước này, ta đúng là một đồ nhi chẳng ra gì.

“Sư tôn đừng vội, con mặc dù đến giờ vẫn chưa nhận biết được hết thuốc trong kho, nhưng đợi thêm một thời gian nữa, con nghĩ...” Ông cắt ngang lời ta, tức giận lấy ra nghiên mực Đoan Khê từ trong ngăn kéo, “Khỏi cần ‘đợi thêm một thời gian nữa’, hiện giờ con đã có thể xem bệnh cho mình rồi.”

Ta lắc đầu: “Có lẽ đồ nhi nên học thêm thì hơn, đợi một thời gian nữa...”

“Con không cần đợi chờ gì hết, giờ ta có thể chắc chắn với con, cơ thể con hoàn toàn không có vấn đề gì lớn, thuốc mà bệ hạ yêu cầu kê cho con chỉ là thuốc bổ trợ mang thai...”

Phượng Triều Văn! Tên cầm thú nhà ngươi!

Ta nghiêng răng mỉm cười, đợi đấy, ta xử lý xong việc này sẽ quay về tính sổ!

Ta nói: “Sư tôn à, thật ra con không muốn biết mình uống thuốc gì nhưng người đã nói ra rồi. Sư tôn hao tổn tâm sức vì đồ nhi, đồ nhi nhất định sẽ báo đáp người. Nghe nói Thái y viện vẫn lưu giữ toàn bộ mạch án tiền triều, chỉ là con muốn biết mạch án của Nhiếp chính vương tiền triều ra sao.”

Sắc mặt ông bỗng cứng đờ: “Con... ông ấy...”

Ta thân nhiên đáp: “Ông ấy là phụ thân của con.”

Về mặt ông hết sức phức tạp, mãi lâu sau ông mới lấy ra một tập giấy từ trong tủ giấy phía sau lưng, lật ra một trang mạch án rồi đưa cho ta.

Ta nhìn kỹ từng chữ bên trên, ngoài quan hàm ra thì ta hoàn toàn không hiểu nội dung viết gì. Chính vì trang mạch án này, hồi đó ta cũng từng tới Thái y viện, nhưng từ sau khi các thái y từng bắt mạch cho cha ta đồng loạt mất tích, Thái y viện này đối với ta trở thành cấm địa, khiến ta khó lòng tới gần dù chỉ một bước.

“Sư tôn, người nghĩ đồ nhi có thể xem hiểu ư?”

Ông đón lấy tờ giấy, cẩn thận xem một lượt, rồi đơn giản háo nội dung: “Nhiếp chính vương tiền triều chết do trúng độc.”

Ta ngẩn người nhìn ông, sư tôn thích lừa gạt người khác à, đây chắc chắn không phải lời mà người nên nói.

Ông lại nói: “Nhiếp chính vương tiền triều chết do trúng độc.”

Trái tim ta như chịu sự đá kích nặng nề, tứ cho bỗng mất hết sức lực. Ta ngã “rầm” về phía sau, trong đầu tiếng ong ong vang lên không ngừng, loáng thoáng nghe tiếng hét chói tai của Nga Hoàng, rồi càng ngày càng trôi xa khỏi ta...

Ta không biết mình đã sốt mấy ngày, lúc tỉnh táo, lúc hồ đồ. Khi ta thật sự bỏ dậy nổi khỏi long sàng, Nga Hoàng vui mừng lái nhai suốt, kể rằng lúc tỉnh táo thì ta gọi Phượng Triều Văn là “bệ hạ”, lúc hồ đồ thì nhìn chằm chằm hắn rồi gọi “cha”. Bệ hạ thượng triều là “quân vương”, bãi triều lại là “cha”, bệ hạ bận rộn đến đáng thương, gầy hốc đi.

Ta ôm đầu mình, tự hỏi lỗi trong chần. Đây đúng là chuyện chẳng ra thể thống gì.

Khi hắn bãi triều, ta đã ngồi cạnh bàn ăn cơm, bên trên bày mười mấy món ăn, rất nhiều món nóng sốt và điểm tâm. Nga Hoàng ở cạnh khuyên ta: “Cô nương ăn từ từ... từ từ thôi... sao cứ như bị bỏ đói mấy chục ngày rồi thế?”

Ta nuốt miếng bánh trong miệng xuống, uống ngụm sữa, quay đầu trừng mắt nhìn nàng ấy: “Thì chả bị đói suốt mấy ngày còn gì?” Lén liếc nhìn Phụng Triều Văn đang đứng gần cửa điện, ta gợn cao nửa miếng bánh còn lại trong tay, tươi cười vẩy vẩy hân: “Bệ hạ vừa bãi triều à? Tối đây ăn chút đi. Bánh hôm nay ngon lắm.”

Giờ hân mới định thần, sải bước lại gần, ngồi xuống đối diện ta, nhìn qua các món ăn trên bàn, ánh mắt không vui liếc sang Nga Hoàng: “Nàng ấy vừa mới đỡ một chút, sao lại cho ăn những thứ đầy dầu mỡ thế hả? Còn không mau lui xuống mang mấy món thanh đạm ra đây?”

Ta giương mắt nhìn thịt đông chân giò, thịt bò cay nóng, bánh chay hương sen do đích thân ta gọi bị lần lượt dọn khỏi bàn ăn, chớp mắt trên bàn đã trống trơn.

Nga Hoàng hành lễ, “Nô tì sẽ lập tức đến Ngự thiện phòng đặt làm mấy món thanh đạm cho cô nương.” Nói rồi nàng nhanh chóng lui lại đến cửa điện, thoát một cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Ta đối diện với chiếc bàn trống trơn, trừng trừng nhìn hân: “Có phải bệ hạ ghét thần ăn nhiều không?”

Hân ngồi rất gần ta, ta cẩn thận quan sát, vành mắt hân thâm quầng, trong mắt phụng xưa nay trong veo như hồ nước vẫn đầy những tia màu đỏ. Nga Hoàng nói chẳng sai, quả nhiên hân gầy hân đi.

Ta nghĩ chắc tại Phụng Triều Văn lo lắng cho ta đây mà.

Mây hân hơi chau lại, trong mắt ngập tràn sự dịu dàng: “Hồi đó sau khi tiến cung kiểm kê lại Thái y viện, Thạch Thanh tìm thấy tờ mạch án kia trong tường kẹp ngăn kéo bàn. Vốn dĩ là vô tình tìm được, nhưng vật được cất giấu kỹ càng như vậy hẳn là thứ quan trọng, nên Thạch Thanh vội trình lên cho ta xem, lúc đó ta đã giữ lại...” Hân liếc nhìn thần sắc của ta, hình như đang do dự không biết có nên kể tiếp hay chẳng.

Ta nhìn hân chăm chú, ngồi rất ngay ngắn, vững chắc tựa núi, nhưng nét mặt quai lại không chịu nghe theo sự khống chế của ta. Ta cười nhạt, nghe thấy giọng nói đầm đạm của chính mình vang lên bên tai: “Bệ hạ chỉ kể thế thôi, không sao hết.”

Hân đưa bàn tay lên sờ má ta: “Tiểu Dật, nếu nàng muốn khóc, thì cứ khóc đi. Thạch Thanh nói lòng nàng chất chứa u uất, lại không thể trút ra, vậy nên mới bị sốt...”

Ta ngang bướng nhìn hân, cảm thấy những thứ vừa ăn ban nãy nặng như chì đang đè lên bao tử, rồi cứ thế cứ thế trĩu dần xuống. Quả nhiên không được ăn nhiều những thứ ngấy dầu.

Ta lắc lắc đầu, ra hiệu hân tiếp tục kể.

Hân nói: “Sau này hỏi tiểu quan trông coi kho thuốc trước kia của Thái y viện, nghe nói chiếc bàn này là của một vị Thái y họ Trương dùng khi còn sống. Hơn nữa đây là vị Thái y được Thái hậu nương nương tín nhiệm nhất...”

Ta nhìn chăm chăm mắt Phụng Triều Văn, quả nhiên suy nghĩ trước kia của ta có vài phần chuẩn xác. Thái hậu làm trò này đâu phải lần một lần hai, cha ta chẳng qua chỉ là Nhiếp chính vương mấy hôm trải thảm cho con đường của bà ta. Ông một lòng bảo vệ cơ nghiệp Đại Trần, hiểu rõ Tiểu Hoàng khó lòng giữ vững nổi giang sơn trước cục diện chính trị bấp bênh, nhưng vẫn dốc hết tâm sức phò tá nó, ngờ đâu, ngờ đâu... cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này...

Khuôn mặt Phụng Triều Văn kẻ sát lại gần ta, ta nghe thấy hân gào thét bên tai: “Tiểu Dật.. Tiểu Dật... mau bỏ tay ra... đừng tự cắn mình nữa...” Dường như có một “ta” khác đang từ trên cao nhìn xuống, lạnh lùng quan sát hân luống cuống tách ngón tay ta, giữ lấy cằm ta... Tất cả những hình này đều rời khỏi ta, rất xa...

Hồn phách ta như đã ở ngoài cơ thể, nhìn thân xác của mình cong gập như cây cung, tay nắm thành nắm đấm, răng cắn chặt môi dưới, cơ bắp toàn thân cứng đờ. Diên Bình Thanh chạy vào, vẻ mặt lo lắng: “Cô nương lại làm sao vậy?” Vừa hỏi vừa giúp Phụng Triều Văn tách từng ngón tay đang nắm chặt của ta ra, đôi bàn tay đã chảy máu đầm đìa... Rồi lại nắm lấy cằm ta, định tách hàm răng đang nghiến chặt, lớn tiếng vọng ra bên ngoài: “Người đâu! Đi gọi Thạch Thanh tới đây mau lên!”

Viện Phán đại nhân chạy như bay tới, chòm râu ông run run, ông nắm lấy cổ tay ta rồi tát thật mạnh lên mặt ta, ấn huyệt nhân trung, hét to: “Mau tỉnh lại!”

Tai ta có thể nghe thấy rõ ràng Phụng Triều Văn nói: “Thạch Thanh, vô ích thôi, nàng ấy sớm đã mất đi cảm giác đau. Có lẽ do lúc Nhiếp chính vương tiền triều qua đời, nàng ấy quá hoảng sợ, luôn nghĩ rằng chính mình khiến cha ruột tức chết, lại thêm việc Nhiếp chính vương chỉ có một đứa con gái, nên ông thương yêu nàng hết mực, tình phụ tử rất sâu sắc...”

Ta còn nghe thấy Viện Phán đại nhân kéo tai ta ra sức hét: “An Tiểu Dật! Đồ nhi! Cha của con không phải bị con làm tức chết, là do Thái hậu tiền triều hại chết đó, mau tỉnh lại báo thù cho ông ấy!”

Lòng ta xao động, một ngụm máu phụt ra ngoài, bắn lên mặt Phụng Triều Văn. Ta nhìn chăm chú, sắc mặt hân ngập tràn niềm vui: “Tỉnh rồi tỉnh rồi...” Hân bắt chắp trên đầu trên mặt mình toàn là máu, vội vàng ôm chặt ta vào lòng.

Hồn phách ta bỗng trở về thân xác.

Thạch đại nhân cầm cổ tay bắt mạch cho ta, ta bình tĩnh từ từ vùng khỏi: “Con không sao, chỉ là mệt thôi, con muốn nghỉ một chút.”

Phượng Triều Văn lắc đầu với ông ra hiệu không sao. Ông cùng Điền Bình Thanh lui xuống, Phượng Triều Văn đỡ ta dậy: “Trẫm đi nghỉ cùng nàng nhé?”

Ta đẩy hẳn: “Xê ra, trên người bệ hạ toàn mùi máu, khó ngửi lắm.”

“Vậy ta đỡ nàng lên giường nhé.” Hoàng đế bệ hạ dịu dàng khẩn cầu.

Ta liếc nhìn hẳn, mắt phượng của hẳn cong cong, ẩn chứa sự căng thẳng và lo âu. Ta có thể thấy bóng mình nhỏ xíu trong mắt hẳn, môi dưới hẳn sâu vết cắn rớm máu, không hiểu tại sao, ta lại không thốt lên nổi một câu cự tuyệt, mặc hẳn diu lên long sàng.

Hắn đắp chăn cho ta, xong xuôi mới nhẹ nhàng xuống giường. Ta nghe thấy tiếng nước, không lâu sau, hẳn cầm trong tay chiếc khăn mặt đi tới, lau từng chút một trên gương mặt ta, lau đến môi, hẳn thì thầm: “Có thể sẽ hơi đau, nàng cố chịu đựng một chút.”

Ban nãy rõ ràng ta nghe thấy hẳn nói rằng ta đã mất cảm giác đau đớn, rõ ràng hẳn biết chuyện này, câu nói kia thật dư thừa, nhưng giọng điệu sao mà dịu dàng quá, có sức mạnh kì lạ trấn an lòng người. Mắt ta dán chặt vào hẳn, cảm nhận hẳn đang nhẹ nhàng lau môi mình. Ánh mắt hẳn nhìn ta vô cùng buồn bã, không giống với bất kì một Phượng Triều Văn nào mà ta biết, trước giờ ta chưa từng trông thấy Hoàng đế bệ hạ đau lòng đến thế này.

Hắn lau tay lau mặt cho ta xong mới xuống giường đi rửa mặt chải đầu.

Trước khi Phượng Triều Văn quay về, ta đã chìm vào giấc mộng.

Trong mơ ta ở giữa một nơi hoang vu, cô độc một thân một mình đi mãi đi mãi, không biết từ đâu đến, không biết phải đi đâu, trời đất mịt mờ, hồng hoang mông muội...

Lúc tỉnh dậy, trời đã sáng, ta khẽ nhấc đầu nhưng cảm thấy gương gao. Kề sát sau lưng ta là một vòng tay ấm nóng lạ thường. Trời tháng Sáu tháng Bảy, cho dù bốn góc trong điện đều đặt khối băng thì ta vẫn đổ mồ hôi như tắm.

Ta nằm ngửa ra, trông thấy một đôi mắt phượng vằn tia máu, nhìn mặt trời bên ngoài, ta mỉm cười tự giễu: “Bệ hạ, bộ dạng này của người quả là giống với Thế tử của Ích Vương khi chưa về nông thôn. Đêm xuân ngắn ngủi có ngắn, buổi mai từ ấy thánh quân bỏ châu[3], có phải bệ hạ muốn thần gánh thêm tiếng xấu “hồng nhan họa thủy” không?

[3] Trích “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị.

Hắn nhéo má ta, thần sắc điềm tĩnh như thường: “Nàng cười xấu lắm, lại đây, khóc một cái cho trẫm xem nào.”

Ta lườm hẳn: “Bệ hạ có sở thích gì kỳ vậy, hay là thần triệu tập nương nương các cung và cung nhân tới Trùng Hoa điện khóc cho bệ hạ xem nhé? Bệ hạ xem vị nương nương nào khóc đẹp đến nổi rung động lòng người, cũng phải ban thưởng hậu hĩnh đó!”

Hắn đắm chiêu nhìn ta, cúi đầu gặm một cái lên chóp mũi ta: “Nàng có khóc hay không? Khẩu dụ của trẫm nàng dám không tuân theo? Còn không mau khóc một cái cho trẫm xem!”

Ta dựa vào lòng hẳn, ra sức cọ mình vào người hẳn: “Thảo dân cứ kháng chỉ đây, người chém thần đi, chém thần đi này!”

Hoàng đế bệ hạ cười vang, nhảy xuống từ trên long sàng: “Buổi sớm tinh mơ nàng thật ghê gớm, nàng cứ đợi đó cho trẫm!”

Phượng Triều Văn là người ngang bướng, hẳn đã nói “đợi” là phải “đợi” rồi. Ta ăn xong bữa sáng, đợi mãi, nhưng lại nhận được tin xuất cung.

Điền Bình Thanh mau bước tiến vào, mặt mày hớn hơ: “Cô nương, bệ hạ nói hôm nay sẽ dẫn cô nương xuất cung, đi giải sầu, bảo cô nương mau chuẩn bị.”

Ta đứng dậy nhìn quanh Trùng Hoa điện, hình như ngoài việc tìm chút vàng bạc theo bản năng ra, thì ta chẳng có gì phải chuẩn bị.

Điền Bình Thanh thấy ta ra sức vơ hộp nữ trang trước bàn trang điểm, nhếch miệng cười: “Cô nương, trong hầu bao này đã chuẩn bị đầy đủ cho người rồi. Người thay bộ y phục đơn giản không bắt mắt là được.”

Nga Hoàng tiến vào giúp ta tìm một bộ áo ngắn váy dài hết sức giản dị, gỡ xuống toàn bộ nữ trang rườm rà trên đầu, thay bằng trâm hoa nhỏ màu bạc. Ta khen nàng ấy chu đáo, xuất cung đừng nên rêu rao thì tốt hơn.

Phượng Triều Văn hôm nay cũng chỉ mặc một bộ áo dài lụa màu xanh nhạt, bỗng chốc thay đổi vẻ long lanh thường ngày, quả giống với sỹ tử nhà ai đi dự thi.

Trên đường xe ngựa ra khỏi cổng cung điện, ta vén rèm nhìn thử, rồi thở phào nhẹ nhõm. Vào cung đã mấy tháng, hôm nay cuối cùng đã được ra ngoài thay đổi không khí.

Điền Bình Thanh ngồi đằng trước với phu xe, cười nói: “Nô tài cũng rất lâu rồi chưa được xuất cung, hôm nay nhờ phúc của cô nương đó.”

Phượng Triều Văn nhéo má ta, “Nào, khóc một cái cho trẫm xem thử đi.” Ta lườm hẳn, hẳn ra hiệu bảo ta nhìn vào lòng bàn tay mình. Lòng bàn tay từ từ mờ ra, bên trong có một vật màu đỏ rực. Ta nhìn chăm chú, bỗng lập tức ngắt người, với tay nắm lấy nó, không thể tin vào thứ trước mắt, cứ ngắt đi ngắt lại.

Không sai! Đây chính là cá gỗ nhỏ mà cha tự tay làm cho ta, vòng vàng nhỏ xíu trong miệng cá tuy chưa phai màu nhưng nút dây song ngư vắn vẹo cha tự tay bện kia do dãi dầu quá lâu nên đã cũ hơn rất nhiều.

Ta nâng niu cá gỗ nhỏ, hình ảnh trước mắt hơi nhòe đi. Ta cảm kích ngẩn đầu nhìn Phụng Triều Văn: “Cá gỗ nhỏ này... Cá gỗ nhỏ cha làm, sao lại ở chỗ bệ hạ? Ta cứ tưởng đã mất ở Hoàng Hà cốc rồi!”

Hắn vuốt ve gương mặt ta, “Hồi đó khi trị thương tình hình rối ren, ta đã cắt nó hộ nàng. Sau này lại quên mất không trả lại. Ngoan, khóc một cái cho trẫm xem nào.”

Trong mắt ta lệ hoa dâng trào, ta ghi sát cá gỗ nhỏ vào lòng, cười tươi rói: “Chắc chắn bệ hạ có ý không trả lại cho trẫm, đúng là hẹp hòi!”

Hắn gạt đầu lia lịa: “Phải, ta ham muốn đồ của nàng đấy.”

Nếu không phải trong xe chật hẹp thì ta chỉ mong đạp hắn một cước.

Hắn thân là quân vương một nước, có thứ gì chưa từng trông thấy, vậy mà lại nói ra lời này.

Ta ngơ ngác nhìn hắn, như thể trước giờ chưa từng quen biết, không hiểu đằng sau việc hắn dốc hết tâm sức vào chuyện này, rốt cục có âm mưu gì? Mãi đến khi nghe thấy Điền Bình Thanh gào lên: “Bệ hạ, cô nương, đến nơi rồi!”

Ta vén rèm nhìn thử, lập tức ngẩn người.

Hình như hôm qua ta còn cười hi hi vì được ra ngoài đi chơi. Ta như đang cưỡi ngựa xuôi theo con đường nhỏ quanh co này trở về nơi xa xăm trong ký ức, ta đập đập cửa, cửa mở toang, một giọng nói cầu kinh cùng một chiếc then cửa từ trong bay thẳng ra...

“Nghịch tử, ngươi còn biết về nhà cơ đấy!”

Lòng ta đau như cắt.

Ta liền thả rèm xe xuống, “Về cung đi.”

Cánh tay rắn chắc của Phụng Triều Văn bỗng vươn ra ôm chặt ta, “Nếu đã đến đây rồi thì tiện thể về nhà xem sao.”

Cả người ta run lẩy bẩy, nỗi sợ hãi không khống chế được dâng lên trong lòng, sau cánh cửa đóng chặt này, quá khứ lẫn trốn đâu đây.

Không mở toang cánh cửa này, thì ta vẫn vui cười hát ca trong đó, sống cuộc sống sung sướng có cha chở che, gương mặt ta rạng rỡ, chưa từng trải qua cuộc sống phong sương.

Không mở toang cánh cửa này, thì cha vẫn đứng giữa sân, tay cầm then cửa trốn sau cổng lớn...

Phụng Triều Văn bế ta sải bước tiến lên, mỗi bước đi ta càng thêm run rẩy, nỗi sợ hãi tột độ bao trùm cả cơ thể. Ta hét lên một tiếng chói tai, vùng ra khỏi lòng hắn, ra sức đá, ra sức đạp, đem tất cả những sợ hãi đối với thế gian này cùng những bi thương tuyệt vọng vùi sâu trong lòng trút hết lên con người kia.

Hắn với hai cánh tay giữ chặt ta, liên tục dỗ dành: “Tiểu Dật ngoan... Tiểu Dật ngoan, chúng ta chỉ vào xem thử thôi, đi bái tế một lần...!”

Ta hận hắn! Ta hận thế gian này!

Ta hét ầm lên, chỉ mong ôm chặt hai tay giấu mình đi, để không phải nhìn thấy cảnh vật trước mắt. Hắn vươn tay ôm ta, bị ta hết đá rồi lại đạp, nhưng rốt cục hắn vẫn bế được, cùng ta đi gõ cửa. Ta vùi cả cơ thể đang run lẩy bẩy vào lòng hắn, khóc lóc thảm thiết, giọng nói quen thuộc vang lên sau cánh cửa: “Ai vậy?”

Cánh cửa son đỏ loang lỗ kêu “két” một tiếng. Qua dòng lệ nhòa, ta nhìn thấy gương mặt già nua và mái tóc bạc trắng như sương của bác Đồng. Phụng Triều Văn cười nói: “Bác Đồng, ta đưa Tiểu Dật về nhà tế bái lão gia.”

Ta càng khóc dữ hơn.

Như thể hôm nay mới là ngày cha mất.

Ta quỳ trước bài vị của cha, khóc đến xé ruột xé gan, khóc đến tối sầm đất trời, lu mờ nhật nguyệt, khóc cho đến khi cổ họng khản đặc, hai mắt đỏ ngầu, nước mắt mới dần ngừng tuôn rơi.

Bác Đồng cảm động vô cùng khi thấy ta trở về, chòm râu bạc run run, nước mắt người già đục ngầu men theo nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt trườn xuống, giọng bác khàn khàn khuyên bảo: “Nếu tiểu lang đã về thì cũng nên thấp nén hương cho lão gia. Ba năm rồi tiểu lang chưa về đây, bác Đồng cứ tưởng... cứ tưởng cháu bỏ mạng rồi...”

Ta đón lấy nén hương Phụng Triều Văn vừa châm, cắm vào lư hương. Lúc quỳ xuống định khấu đầu mới phát hiện còn một người nữa quỳ ngay bên

cạnh, bác Đồng đã lên trước đỡ hân: “Bệ hạ, chuyện này ngàn vạn lần không thể! Người tìm được tiểu lang đưa về nhà, lão già nằm dưới đất chết cũng nhắm mắt, đầu thể nào để bệ hạ phải quý?”

Phượng Triều Văn đẩy bác Đồng ra, “Lão tướng quân đương nhiên xứng!” Rồi cùng ta khấn đầu trước bài vị của cha.

Bác Đồng sau đó lên hỏi ta sau lưng Phượng Triều Văn: “Tiểu lang... cháu với bệ hạ rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?” Bác vẫn không sửa được cách xưng hô trước kia.

Ta khóc xong một trận, trong lòng nhẹ nhõm hơn hẳn, ngồi trong sân nhà ngày xưa, nhưng thấy cây cối hoa lá sum suê, còn tươi tốt hơn trước rất nhiều. Nghĩ đến chuyện cánh vẫn còn mà người đã mất, ta nghiêng đầu quệt lệ hoa đang chậm chậm lăn xuống, trung đôi mắt sưng phồng làm mặt xấu với bác Đồng: “Bác thấy cháu với bệ hạ có chuyện gì?”

Bác xoa đầu ta, hơn ba năm không gặp, râu tóc bác đều đã bạc trắng rồi, vẻ ngoài già nua nhưng bàn tay kia lại vẫn ấm áp như xưa: “Bác thấy bệ hạ rất thương tiểu lang. Nhưng điều lão già không thích nhất khi còn sống là chuyện cháu nhập hậu cung...” Bác quay đầu đi lau nước mắt: “Bác già thật rồi, không nên nhắc lão già trước mặt cháu.”

Ta ngẩng mặt lên, từ ba năm trước sau khi cha mất, lần đầu tiên ta nhìn thẳng bác Đồng mà lòng không chút hổ thẹn: “Ba năm trước có phải bác đã giận cháu? Giận cháu hại chết...”

Cuối cùng ta vẫn không thể nói ra.

Bàn tay bác nhẹ nhàng vuốt ve đầu ta, ngón tay thô ráp từng chút một gạt đi lệ hoa đang rung rung nơi khóe mắt: “Lão già thương yêu cháu như báu vật, chỉ hận tiểu tử nhà Yên gia không nhìn ra, đầu thể nào trách cháu? Chẳng qua ông ấy không yên tâm về cháu mà thôi. Năm ấy trong triều cực diện chính trị bất ổn, động một tí là có sóng gió, một cô bé như cháu, sao hiểu nổi những mưu tính xấu xa này.”

Giọng ta run run muốn xác nhận lại lần nữa: “Cha thật sự không trách cháu ư?”

Bác Đồng một tay ôm ta, mặc cho nước mắt của ta rơi lên vạt áo: “Đứa bé ngốc, xưa nay làm gì có con thương cha mẹ hơn cha mẹ thương con, liệu có người làm cha làm mẹ nào đang tâm trách cứ con mình? Huống hồ, hồi đó lão già chỉ uống một cốc trà do viên quan thuộc hạ dâng lên ở bộ binh đã ngã bệnh, viên quan kia lại là người của Thái hậu, ông ấy còn không hiểu sao.”

Trong hơi thở của ta tràn ngập mùi hương quen thuộc trên người bác Đồng, hết như hơi nhỏ cha bận rộn nên ta cứ hay quần lấy bác, tựa vào lòng bác mà ngủ, bác nhìn ta dần dần trưởng thành giống như cha vậy. Lặn lội trăm núi ngàn sông, trải qua gió tuyết nắng mưa, nhân thế đổi thay, cuối cùng ta đã trở về nhà, yên lặng núp trong lòng bác nhỏ lệ.

May thay, bác vẫn còn ở đây.

Bác nói: “Hoàng đế là người hồ đồ, bên ngoài cũng có tin đồn, nó là đứa trẻ do cung nữ trong cung Thái hậu sinh ra, bà ta chỉ dùng kế giả vờ mang thai mà thôi, chuyện này không biết thật hay giả. Nhưng từ sau khi Tiên đế qua đời, Thái hậu liền muốn nắm quyền, buông rèm nhiếp chính giống như Lữ Hậu. Đáng tiếc có hai người là Yên Dục và lão già đứng trên triều đường, đương nhiên bà ta muốn lôi kéo một người, giết một người. Lão già chính trực, Yên Dục giáo hoạt, nâng lão già lên cao một chút, khi ngã chắc chắn sẽ đau hơn nhiều. Đúng là người đàn bà đề tiện!” Giọng điệu bác dần trở nên hung dữ, ta cảm thấy ông lão gầy gò khô héo đang ôm mình đây trong lòng chất chứa hận thù, khiến trái tim ta cũng trở nên quặn thắt.

Bác lại nói: “Tiếc rằng bà ta dù đã tính trăm kế ngàn phương, nhưng khi Đại Trần vong quốc, bà ta vẫn bị Yên Dục bắt được, đem trình lên Tân đế Đại Tề, không lâu sau thì chết trong thiên lao. Yên Dục một đời giáo hoạt, nhưng vì chuyện này mà trong lúc không đề phòng, bị thần tử tàn dư của Đại Trần đâm chết, xuống mồ cũng chẳng về vang được như lão già.”

Tin này lần đầu tiên ta nghe thấy, không ngờ cha con họ Yên đầu hàng Đại Tề, cuối cùng Yên bá bá lại rơi vào tình cảnh ấy, cuộc đời anh hào giữa loạn thế suy cho cùng vẫn thật bi thương.

Bác Đồng cười khê: “Kể ra, vị Duệ Vương kia quả là kẻ nhanh trí, Đại Tề đánh đến nơi, ông ta lập tức đầu hàng, còn dâng con gái mình cho Hoàng đế Đại Tề, lúc đó Hoàng đế liền ban cho Thái tử điện hạ. Ông ta vẫn giữ được vinh hoa phú quý, còn có được tước vị Tiêu Dao Hầu.”

Ta tách người khỏi vòng tay bác Đồng, kéo tay ông cười hi hi: “Cháu đã từng gặp Ngọc phi nương nương trong cung...”

Bác Đồng bỗng lo lắng: “Nàng ta có làm khó cháu không? Xưa nay chốn hậu cung tranh sủng ác liệt, đây đâu phải chuyện gì tốt đẹp? Hay là ta xin bệ hạ thả cháu xuất cung?”

Ta an ủi bác: “Cháu toàn ở Trùng Hoa điện với bệ hạ, bình thường nàng ta không thể vào được.”

Bác Đồng gật đầu: “Ừ.” Rồi đột nhiên hét “Á” một tiếng hãi hùng, cứ như gặp phải chuyện gì đó vô cùng kinh khủng: “Cháu ở Trùng Hoa điện với bệ hạ?”

“Vâng ạ.”

“Ở Thiên điện?”

“Chính điện [4] ạ.”

[4] Thiên điện là phòng nằm bên cạnh chính điện.

Bác Đồng đứng là kì lạ, ánh mắt nhìn ta vừa vui vẻ vừa lo âu.

“Các nương nương trong cung... có dễ chung sống không?”

Ta nghĩ ngợi, rút ra một kết luận: “Cũng ổn ạ. Mấy nương nương đó ở cung của họ, lần trước Đức phi có xông vào một lần, sau đó bị cấm không cho phép đến gần Trùng Hoa điện rồi.”

Bác Đồng nhìn ta chăm chăm, nét mặt càng thêm cổ quái, dáng vẻ tưởng chừng như rất khó mở miệng: “Vốn dĩ... vốn dĩ câu này không nên để ta hỏi, nhưng lão gia không còn nữa. Có điều kể cả lão gia vẫn còn sống có lẽ cũng không thốt ra miệng nổi... Bên ngoài đồn đại, bệ hạ có bệnh không tiện nói ra... phi tần trong cung... người có... với cháu...”

Mãi sau ta mới hiểu câu hỏi của bác Đồng, trợn mắt nhìn nói không ra lời. Chắc bác cũng rất ngại ngùng, ánh mắt hơi né tránh, rồi cũng nghẹn cổ nói: “Phu nhân và lão gia đều không còn, trong phủ chỉ có mình bác trông nom, chuyện này đương nhiên chỉ có bác lo lắng!”

Mặt ta dần dần trở nên nóng bừng, như thể có đốm lửa nhỏ cháy lan ra cả cánh đồng. Cuối cùng ta đã thất bại trước ánh mắt lạnh lùng của bác, cúi đầu nhỏ tiếng lầm bầm: “Hắn... Hắn bảo cháu sinh con cho hắn... muốn lập cháu làm Hậu...” Dứt lời, ta hiên ngang ngẩng đầu lên, oai phong凛冽 nói: “Dĩ nhiên cháu không đồng ý! Hành động phản quốc này đương nhiên... đương nhiên không thể chấp nhận được...” Càng nói âm thanh càng nhỏ, lòng càng bất an.

Khóe miệng bác Đồng càng ngày càng cong lên, ánh nhìn mang ý cười rõ rệt. Ta đứng bật dậy, “Cháu đi xem phòng cha và cháu...”, bước nhanh hai ba bước, sau lưng đã vang lên tiếng cười lạnh lạnh của bác Đồng: “Tiểu lang, thật ra thỉnh thoảng phản quốc một lần cũng không sao hết.”

Bước chân ta chợt ngừng lại, rồi chạy vọt chân lên cỏ trong tiếng cười của bác.

Bác Đồng... bác ấy... thật chẳng có tinh thần yêu nước mà!

Phượng Triều Văn đi loanh quanh trong sân sau, thấy ta bước chân vội vã, cao giọng nói: “Tiểu Dật, sao mặt nàng đỏ thế?”

Ta nhớ lại những lời kia của bác Đồng, bỗng vừa xấu hổ vừa lúng túng, lườm hắn: “Đều tại bệ hạ đó!” xong quay đầu xông vào phòng mình, đóng cửa “rầm” một tiếng. Giờ mới nhớ, khi ta rời đi, căn phòng này bị Cẩm vệ quân cạy hết sàn gạch lên, ta hận không thể ra ngoài ngay lập tức. Nhưng nghĩ đến người đang đứng ngoài cửa kia, ta bất lực đành thôi.

Lúc này nhìn lại căn phòng, ta liền kinh ngạc.

Căn phòng gọn gàng sạch sẽ, như thể trước kia ta đã về nhà vô số lần vậy, tất cả đồ dùng đều ở nguyên vị trí cũ, sàn gạch cũng được lát ngay ngắn, ngay màn trướng cũng mới toanh, là màu xanh ngọc bích mà ta thích.

Ta ngây người nhìn căn phòng, cảm giác như mình vào nhầm nơi rồi.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ, ta ngần ngại mở cửa, Phượng Triều Văn đứng khuất sáng, ngũ quan sắc nét, anh tuấn vô song, như đang giẫm lên ánh mặt trời từng bước tiến vào trái tim ta.

Trái tim ta, nó bỗng đập thình thịch, cảm giác này thật kỳ lạ.

“Căn... căn phòng này...” Nghĩ lại trong phủ luôn có bác Đồng trông nom, ắt hẳn là do bác khôi phục từng chút một về trước kia của phủ, lòng ta chợt thấy xót xa nhưng sau cùng vẫn vui vẻ.

Nào ngờ, Phượng Triều Văn gật gật đầu: “Bác Đồng nói cho nàng à? Chẳng qua ta chỉ tìm vài người đến sửa chữa phủ chút xíu, chứ không phải ta đích thân làm, nàng không cần trưng ra bộ dạng nước mắt lưng tròng đâu. Nào, cười một cái cho trầm xem?”

Ta trừng mắt nhìn hắn, không thể nói thêm lời nào nữa, vượt qua hắn chạy vào phòng cha ta.

Đẩy cửa ra, tuy đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng đối mặt với căn phòng gọn gàng ngăn nắp, khung cảnh trước kia chẳng hề thay đổi, những con ác mộng lặng lẽ rời xa, lòng ta khó tránh khỏi cảm thấy chua xót. Quay đầu lại, đối diện với chàng trai tuấn mĩ, dáng người cao lớn vừa đuổi theo mình đang đứng dưới bậc thềm, trong mắt ta bỗng ngấn lệ, mỉm cười trêu đùa: “Bệ hạ, người muốn xem thảo dân cười là phải trả tiền đó, người trả nổi không?”

Hắn lục lọi mấy lượt trên người, vẻ mặt hết sức thất vọng.

Ta lấy từ thắt lưng ra chiếc hầu bao căng phồng, giơ giơ lên: “Thần biết thừa, bệ hạ chỉ có hư danh thôi, thật ra là kẻ bần hàn đúng không?”

Ngẩn đầu nhìn, ánh mặt trời nhân gian rực rỡ đến vậy, mà sợ rằng nụ cười của ta còn chói lòa hơn cả nắng gắt. Ta kệ cho nước mắt tuôn rơi, có người cùng ta trải qua buồn vui hoan lạc, sóng gió nhân gian, chẳng phải là điều may mắn lắm sao?

Lúc chập tối, Hoàng đế bệ hạ phải hồi cung, đứng trước cổng lớn tạm biệt bác Đồng. Ta kéo tay bác, vẫy chào hắn, “Bệ hạ đi đường mạnh giỏi, rảnh rồi tới nhà ta chơi nhá!”

Hoàng đế bệ hạ mắt phượng hơi nheo lại, rõ ràng có chút không vui: “Nàng không cùng trăm hồi cung hả?”

Ta mỉm cười gật đầu: “Thảo dân được bệ hạ chiếu cố, đặc biệt được đưa về tận nhà, thảo dân vô cùng cảm kích.” Ta đứng đó thường thức vẻ mặt dần trở nên u ám của hắn.

Bác Đồng đổ thêm dầu vào lửa: “Đa tạ bệ hạ đưa tiểu lang về nhà, lão nô vô cùng cảm kích!”

Hắn sải bước tới, ta định trốn sau lưng bác Đồng, hắn đã túm lấy túi tiền từ thắt lưng ta. Ta vói tay muốn cướp, nhưng bỗng co rụt lại trước ánh mắt lạnh thấu xương của hắn, gương mặt nhìn hắn mở túi tiền, chọn lựa kĩ càng trong đó rồi chọn chừng năm lượng bạc đưa qua, “Tiêu hết tiền thì về cung nhé.”

Ta cảm phần trọn mắt với hắn: “Bệ hạ đúng là keo kiệt bủn xỉn, khiến triều thần đều chê cười đến rụng cả răng!” Giơ tay nhận lấy mấy nén bạc mà lòng ta hụt hẫng.

Hắn rút tay, thu lại năm lượng bạc về, rồi gạt ra một miếng bạc chừng hai lượng, hình như còn muốn giấu đi: “Xem ra trăm cho nàng quá nhiều thì phải.” Hắn quay đầu hỏi Điền Bình Thanh: “Tiểu Điền, đếm một trăm quan tiền đưa cho cô nương, khi nào nàng tiêu hết chẳng còn tiền ăn cơm, tự khắc sẽ về cung.”

Ba năm trước Cẩm vệ quân đến, phủ ta đã bị những kẻ thừa cơ trục lợi cướp bóc sạch, cho dù trong hầm có lương thực tích trữ, e rằng ba năm nay đã mốc meo biến chất, không thể ăn nổi. Cửa cái trong nhà trước kia chỉ là bông lộc của cha và được Tiên đế ban cho hằng năm. Bác Đồng chỉ có một cánh tay, sinh hoạt không thuận tiện, nghỉ lại ba năm nay bác trông nom căn nhà này, cuộc sống chắc cũng khó khăn.

Ta dùng ánh mắt để uy hiếp Điền Bình Thanh: Nếu ngươi thực sự đếm một trăm quan tiền đưa cho ta, về cung ta bảo đảm sẽ khiến ngươi sống không yên thân.

Điền Bình Thanh mặt mày khổ sở đếm cả nửa buổi, méo máo van nài ta: “Cô nương, hay là cô nương hồi cung với bệ hạ đi, sau này có thời gian lại đến thăm bác Đồng.”

Ta mừng thầm trong lòng, chớp chớp mắt với Phượng Triều Văn, rồi nhìn chằm chằm hai lượng bạc trong tay hắn. Hình như hắn có chút khó xử, nghĩ một lát, hắn nhét tiền vào tay ta, tiện thể khép lòng bàn tay ta lại thành nắm ngay trước mặt bác Đồng... Tên cầm thú không biết xấu hổ...

“Ồ trong phủ vài ngày, nếu nhớ chân giò ướp mật ong trong cung thì mau mau về.” Dứt lời, hắn cời miếng ngọc bội ở thắt lưng nhét vào tay ta: “Cầm cái này vào cung, không được đem đến hiệu cầm đồ đổi lấy bạc tiêu đâu đấy!”

Bệ hạ đúng là hiểu thần! Thần quả thực có ý định đó.

Ta đỏ mặt đứng cạnh bác Đồng, tay cầm ngọc bội và hai lượng bạc, gương mặt nhìn Phượng Triều Văn lên xe.

Nghĩ đến túi tiền mà sáng nay Điền Bình Thanh đưa cho ta, chớp mắt đã đổi chủ, không nên được, lòng ta bị phần vụn phần.

Đang định đỡ bác Đồng vào phủ rồi thương tiếc đồng tiền kia, lại thấy rèm xe vén lên, Phượng Triều Văn thò ơ thò đầu ra: “Trẫm quên mất, hôm nay nàng không dẫn người hầu theo, lát nữa về, trẫm sẽ bảo Tiểu Điền đưa bốn cung nữ hầu cận và Nga Hoàng tới, thêm mười cung nhân quét dọn cho nàng sai bảo nữa.”

Ta quỳ sụp xuống, chân thành khẩn thiết: “Bệ hạ, thảo dân cầu xin bệ hạ, nhiều miệng ăn như thế mà chỉ có hai lượng bạc, thảo dân nhà nghèo rớt mòng tơi, không nuôi nổi đâu!”

Đùa chắc, bốn cung nữ hầu cận kia đều là nữ tử luyện võ, sức ăn như nam tử tráng niên, đây chẳng phải là ép ta sớm về cung đó sao?

Xe ngựa lộc cộc chạy đi trong tiếng cười ha hả của hắn.

Ta ngồi phịch xuống, vô cùng sầu não: “Bác Đồng, làm sao bây giờ?”

Bác Đồng cười ha ha đỡ ta dậy: “Mặc dù nhà chúng ta không còn lương thực, nhưng rượu trong kho không thiếu.”

Ta phui bụi trên đầu gối, tinh thần phấn chấn: “Bán rượu ven đường, chủ ý này hay!”

Bác Đồng lắc đầu: “E rằng bệ hạ sẽ không đồng ý cho cháu đi bán rượu.” Chợt bác mỉm cười: “Chi bằng tiểu lang ở cùng bác hai hôm rồi hồi cung đi nhé!”

Ta uất ức sắp khóc tới nơi: “Bị giam trong cung suốt mấy tháng trời, cháu mới về nhà mà bác Đồng đã muốn đuổi cháu đi...”

Bác bỗng luống cuống, xoa đầu an ủi ta giống như bao lần trước kia: “Được rồi, được rồi, cháu muốn ở bao lâu thì ở, chỉ cần bệ hạ không đến thúc giục là được.”

Hai canh giờ sau, trời đã tối, ta và bác Đồng làm vài món đơn giản ăn qua loa. Đang ngồi hóng mát dưới gốc cây trong sân, tán gẫu đôi ba chuyện trong ba năm nay với bác, cổng lớn bị đập rầm rầm. Ta mở ra, ngoài cổng có bốn người thân hình như cột sắt đang đứng, nhìn qua bốn cái cột sắt này thấy một bóng người xinh xắn: “Cô nương, cô nương, trong nhà có đồ ăn không? Bệ hạ vừa hồi cung đã hạ chỉ cấm bọn nô tì ăn cơm, sắp đói chết mất rồi!”

Trên chiếc xe ngựa đằng xa, Điền Bình Thanh nhìn ta cười gian xảo, cung tay hành lễ rồi biến thẳng.

... Bệ hạ quá tàn nhẫn rồi! Lại nữa làm thật chứ!

Bác Đồng quan sát năm người quanh bàn ăn, tướng ăn của bốn người thì nhồm nhoàm, một người thì nhỏ nhẹ, bác lên hỏi ta: “Tiểu lang, người trong cung đều có tướng ăn thế này à?”

Ta đầu đầu nhìn đám cung nữ hầu cận tiêu diệt gọn hai thùng cơm trước mặt, buồn rầu hết sức vì vấn đề kiếm kế sinh nhai. Cứ ăn uống như bây giờ thì hai lượng bạc của ta chẳng mấy mà tiêu hết.

Ngày hôm sau, bác Đồng cầm hai lượng bạc của ta, dậy thật sớm chuẩn bị đi mua gạo. Bác đứng trong sân thấy ta cùng năm thị nữ hầu cận phía sau cũng dậy sớm, ngạc nhiên hỏi: “tiểu lang, sáng ra cháu không ngủ, dậy sớm thế này làm gì?”

... Ta có thể nói vì ưu sầu mà suýt mất ngủ cả đêm không?

Ngẩng đầu trông ánh nắng ban mai phía xa, lại là một buổi sáng rầu rĩ cả người! Ta chỉ vào bốn cung nữ sau lưng: “Họ khỏe lắm, cháu nghĩ hôm nay để họ đi mua gạo và thức ăn. Bác Đồng chỉ cần dẫn họ đi, còn bác trả tiền là được.”

Bác Đồng vừa khởi hành đã đi được khá xa, Nga Hoàng đứng mãi đằng sau ta, thấy trời đã sáng bạch, cẩn thận hỏi: “Cô nương, hay là về phòng nghỉ ngơi tiếp?”

Ta quay đầu nhìn nàng ấy chăm chăm, ung dung đáp trước ánh mắt né tránh của nàng: “Nói mau, tối qua năm người các người cũng mất ngủ cả đêm? Lễ nào là tại ăn no quá?”

Nàng ấy mặt mày đỏ bừng, chột dạ ngẩng đầu lên liếc nhìn ta, rồi lại vội vàng cúi đầu, cắn chặt môi, cuối cùng quỳ rạp xuống, hai mắt đỏ hoe: “Cô nương, bệ hạ nói rồi, nhiệm vụ của năm người chúng thần khi tới phủ là ra sức ăn uống buộc cô nương khuynh gia bại sản, làm cho cô nương không một xu dính túi phải mau chóng hồi cung.”

Ta...

Chiều này của bệ hạ quá vô liêm sỉ, thật là mất hết thể thống của quân vương một nước!

Ba năm trước, từ sau trận hỏa hoạn ở Cẩm Tú các, tin tức truyền ra bên ngoài cung, người hầu trong nhà dần dần tàn mác, lúc nước mất nhà tan, chỉ có một mình bác Đồng trông nom sân vườn rộng lớn, cực nhọc sống qua ngày. Tối qua ông cùng ta ngồi trong sân, giọng mẫn nguyện: “Không ngờ tiểu lang còn sống trở về, bác cứ tưởng bệ hạ lừa gạt ông già như bác.”

Sau này Phụng Triều Văn lên ngôi, từng đặc biệt tới đây một chuyến, còn phái người tu sửa lại nhà cửa, mang tiền bạc và lương thực đến. Mặc dù bác Đồng không biết vị Thái tử Đại Tề này tại sao phải khăng khăng sửa mới phủ đệ của Nhiếp chính vương tiền triều, nhưng bởi bác cũng xót xa khi thấy nhà cửa bị hủy hoại, bèn vui vẻ tiếp nhận, còn tiền và lương thực thì mang trả về, không giữ lấy một đồng một cắc.

Đến khi phòng ốc sửa chữa xong xuôi, Phụng Triều Văn cũng từng ghé qua, hỏi bác tại sao trả lại tiền bạc và lương thực. Bác Đồng trả lời, lão gia đã qua đời, tiểu lang ra đi trong biển lửa, không thể trở về nữa, quãng đời còn lại của bác chỉ muốn dùng để trông nom nơi này mà thôi, nhờ có Thái tử điện hạ mà phủ đệ này khôi phục diện mạo ban đầu, như vậy bác đã mãn nguyện lắm rồi.

Tuy lúc đó Phụng Triều Văn không miễn cưỡng bác nhận tiền và lương thực, nhưng lại nói với bác: “Tiểu lang nhà bác nhất định sẽ trở về!”

Bác nói khi ấy bệ hạ rất quả quyết, có lúc ngay cả bác cũng khó tránh khỏi việc này sinh mong ước xa xỉ, rằng, một ngày nào đó ta có thể đứng trước mặt bác. Nói xong những chuyện này, bác lại khóc, giọng khàn khàn giả nua vang vọng trong sân vườn trống trải. Lòng ta bỗng thấy chua xót, ba năm nay bác lẻ loi một mình, không hiểu đã sống qua ngày ra sao?

Lúc ấy, ta nắm tay bác, nước mắt đầm đìa, nói: “Bác Đồng, cháu sẽ hiếu kính với bác như với cha cháu, sẽ phụng dưỡng bác cho đến cuối đời, sẽ là chỗ dựa cho những tháng năm về sau của bác.”

Bây giờ ta vô cùng hồ thẹn vì lời nói hào hùng khi đó. Ta không những chẳng có khả năng kiếm nổi tiền com, mà còn gọi đến năm gia nô như quỷ chết đối... Chuyện này là sao chứ?

Ăn xong bữa sáng, ngẩng mặt trời lên cao, ta kêu bốn cung nữ kia xuống hầm, chuyển mấy vò rượu ra ngoài: “An phủ xưa nay không nuôi kẻ nhàn rỗi ăn không ngồi rồi, hôm nay các người nghĩ cách bán chỗ rượu này đi, đổi lấy ít lương thực và tiền bạc.”

Rượu tích trữ trong hầm của cha rất nhiều mà lại còn lâu năm, cũng đủ để sống qua ngày rồi.

Bốn cung nhân kia nét mặt co giật, nhìn ta bằng ánh mắt lên án hết lần này đến lần khác, Nga Hoàng lưỡng lự tiến lên trước khuyên nhủ: “Cô nương, bốn tỷ tỷ đây đều là người có quan hàm, sao có thể để họ đứng bán rượu ở ven đường?”

Ta hung dữ trừng mắt nhìn nàng ấy: “Tiểu nha đầu, hôm qua người ăn không ít, hôm nay đừng mong rảnh rang, giọng người ngọt ngào nhất, để người đứng đường rao hàng chắc chắn sẽ dụ được rất nhiều người!”

Nắm gương mặt lộ vẻ bất lực, lấy ra chiếc xe đẩy cút kít từ trong kho sân sau, xếp vò rượu lên xe, mặt mày sa sầm đẩy xe rượu vào phố xá náo nhiệt.

Ta đứng trước cửa vui sướng vẫy chào: “Không được bán giảm giá nha, chỗ này toàn là rượu ngon thượng đẳng đó.”

Bác Đồng xách chiếc làn ra từ phòng bếp, bên trong xếp nhang đèn, tiền giấy và diêm tâm, bác nói: “Tiểu lang, nếu đã về nhà rồi, cũng nên đến phần mộ lão gia thấp nén hương mới phải.”

Ta do dự một lát, cuối cùng đồng ý.

Vùng Tân Sơn kinh thành chính là đế lăng của Đại Trần.

Phía Tây Nam của đế lăng Đại Trần nguyên là nơi chôn cất khai quốc công thần mà Thái tổ Hoàng đế Đại Trần định ra. Chỉ vì chiến loạn liên miên nên những trọng thần triều đình muốn chuyển về quê nội chôn cất không thể thực hiện được nguyện vọng là rụng về cội này. Thái tổ Hoàng đế dứt khoát dành ra một mảnh đất dưới chân đế lăng, trăm năm sau quân thần vẫn luôn được gần gũi.

Cha và Yến bá bá lúc còn sống là thần tử của Tiên đế, khi Tiên đế xây dựng lăng mộ, đã có thầy phong thủy thay họ chọn chỗ an nghỉ trăm năm nơi đây, điểm huyệt động thổ, ở liền kề Tiên đế.

Lúc ta và bác Đồng đến trước phần mộ, vừa khéo gặp ngay Yến Bình tới lễ bái.

Nhìn thấy ta có lẽ hẳn hơi ngạc nhiên, cứng lẽ xong hẳn liền đi thẳng qua đây. Bác Đồng nhìn thấy hẳn từ xa, cứ như gặp kẻ địch: “Tiểu tử họ Yến sao lại đến đây? Đừng tưởng thẳng oắt này bề ngoài nho nhã vô hại, thật ra thủ đoạn nhiều vô kể chẳng khác gì cha nó, tiểu lang nhất định đừng tin nó nữa.”

Ta quỳ trước phần mộ của cha nhỏ cô, trách: “Bác Đồng, rốt cuộc bao lâu rồi bác chưa đến nhỏ cô cho cha cháu? Bác trông, cô trên phần mộ ông đã mọc cao đến gần này rồi!”

Bác chuyển qua nhìn ta, vội vàng hét: “Tiểu lang, tiểu lang, bản váy rồi! Cháu đúng là, bạn y phục không nói chuyện thì còn giống một tiểu cô nương xinh đẹp, cứ nói chuyện hay làm việc là hết như con khi hoang.”

Ta uất ức hỏi ngược lại: “Có con khi nào xinh đẹp như cháu không?”

Mấy cung nữ hầu cận mà Phụng Triều Văn ban cho ta không tòi, mấy tháng nay họ chịu khó chăm sóc, tắm rửa kì cọ cho ta, có lúc ta sờ lên da mình còn thơm vui sướng, tưởng như lớp da của người khác đắp lên vậy, mềm mại quá đáng.

Bác Đồng lườm ta, vừa tức vừa buồn cười: “Cháu trèo cây hái quả thua xa bọn khi, lại không có bộ lông sượt ẩm như chúng. Cháu ấy à, còn chẳng bằng khi.”

Ta vuốt ve ngôi mộ: “Cha kia, bác Đồng nói con gái cha chẳng bằng con khi, cha mau dậy đánh bác ấy đi!”

Bác Đồng vừa cười vừa thở dài, nước mắt tuôn rơi: “Lão gia không chừng đã bị cháu làm tức giận đến nổi ngóc dậy rồi đó.”

Bác quay đầu lau mặt, lên nhìn Yến Bình ngày càng tiến tới gần, rồi quay đầu lại la lên: “Cháu xem, không biết bệ hạ ở trong cung chăm sóc cháu thế nào mà mười đầu ngón tay của cháu từ khi sinh ra chưa từng trắng nõn nà đến thế, thôi để bác nhỏ cô cho.”

Ngày trước nhị đại lão gia là cha ta và bác Đồng chăm sóc cho ta, có thể rửa tay rửa mặt sạch sẽ đã là tốt lắm rồi, có bao giờ thấy họ xoa kem dưỡng cho ta?

Khẩu khí này nghe chừng chất chứa oán trách, nhưng đề ý kĩ hơn, sao ta cảm giác bác đang khen Phụng Triều Văn nhỉ?

Bác đồng quỳ gối dịch người qua, giúp ta nhỏ cô trên mộ: “Sau đám tang của lão gia, trong ba năm, già đây chưa từng đến thăm mộ của lão gia. Thứ nhất vì quá đau lòng, thứ hai vì chẳng còn mặt mũi nào gặp lão gia. Bác đã hứa phải bảo vệ cháu cho tốt, để cháu được sống bình an, nhưng bác lại đánh mất cháu trong chớp mắt...”

Bác bắt đầu khóc hu hu.

Ta thực không đành lòng, từ hôm qua đến giờ ta đã khiến bác khóc không biết bao nhiêu lần. Thấy Yến Bình tới gần, ta vội vàng nhét chiếc khăn mang theo bên người vào tay bác, “Bác Đồng, tiểu hồ ly họ Yến đến rồi, từng này tuổi rồi bác còn khóc, để hẳn nhìn thấy sẽ cười bác đó.”

Nhắc mới nhớ, mang theo khăn bên người cũng là thói quen dần hình thành nhờ mấy tháng nay ở cạnh Phụng Triều Văn.

Dường như ta bỗng chốc đã thay đổi rất nhiều.

Yến Bình đến, hai bác cháu đang hăng say nhỏ cô, hẳn xắn tay áo định tới giúp, ta liền ngăn cản: “Yến tướng quân, đừng! Tướng quân đừng thế, cẩn thận làm bẩn tay người!”

Hắn lúng túng đứng nguyên tại chỗ: “Tiểu Dật, đừng khách khí như vậy được không?”

Ta dù bận rộn vẫn mỉm cười với hắn: “Tướng quân không biết chứ, người mà cha ta không thích nhất khi còn sống chính là tướng quân. Ta sợ người sò

vào cỏ xanh trên mộ ông, đến tối ông lại đi tìm người gây phiền phức, vậy thì ta có lỗi lắm”

Sắc mặt hắn đột nhiên tái nhợt, ta thấy hơi áy náy: “Ta chỉ nói thật lòng mà thôi, quả thực không biết tướng quân sợ ma.”

Hắn lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhỏ hết cỏ, ta mệt gần chết, tựa lên bia đá, thì thầm oán trách: “Cha, à, con mệt chết mất thôi, xem ra sau này con phải thường xuyên đến thăm cha, để cỏ không thể mọc nhiều đến vậy trên mộ cha nữa.”

Ánh mặt trời thật đẹp, nếu không phải Yến Bình đang chôn chân đứng cách ta mấy bước, ta đã định tựa vào bia mộ của cha ngủ một giấc rồi.

Lễ bái xong xuôi, bác Đồng thu dọn chiếc làn rỗng, gọi ta: “Tiểu thư, xuống núi thôi!”

Sau đó bác bỗng thay đổi thái độ, thờ phỉ phỉ tức trừng mắt nhìn Yến Bình, không cười lấy một cái.

Ta búng nhắng vẫy tay chào cha: “Cha à, sau này có thời gian con lại đến, nhưng trăm năm sau con sợ mình không thể ở chỗ cha đâu, chỗ này của cha không phải ai cũng có thể tùy tiện ở được.”

Lại nghĩ, Đại Trần mất nước, hiện tại muốn ở ngọn núi này thì ở, chẳng ai quản lý, ta vội đề nghị bác Đồng: “Bác Đồng không biết trăm năm sau chúng ta đều an táng ở nơi này cùng cha cháu được không nhỉ?”

Bác Đồng lão đảo suýt ngã: “Tiểu thư, trăm năm sau tiểu thư phải an táng trong nghĩa địa của nhà chồng. Già đây mới có thể ở cùng lão gia chớ!”

Ta lườm bác, liếc nhìn Yến Bình leo đèo theo sau, hậm hực ngậm miệng.

Yến Bình không để lỡ thời cơ, tiến lên hai bước: “Thật ra, nàng có thể an táng phía bên trái cạnh nơi này.” Đôi mắt sáng ngời như loạn thần tặc tử: “Cuối cùng bệ hạ đã chịu tha cho nàng rồi ư?”

Phải bên trái cạnh cha ta chính là nơi an táng cha của hắn – Yến bá bá.

Ta lắc đầu: “Đó là nghĩa trang của gia đình nhà người, ta thực tình chẳng dám treo cao.” Rồi vui vẻ phân bua với hắn: “Ta sống trong cung rất tốt, nằm giường của bệ hạ, ăn cơm của bệ hạ, có lúc còn chọc cười bệ hạ, người xem có phải ta béo hơn nhiều so với lúc mới về không?”

Hắn gượng cười, nói: “Nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta?”

Ta nhắc vẩy bước từng bước cẩn thận trên đường núi nhỏ, nghe vậy ta hết sức ngạc nhiên: “Ta tha thứ cho người hay không liệu có ảnh hưởng tới việc người uống nước, ăn cơm, sinh hoạt hay làm tướng quân chăng?”

Hắn nhìn ta không biết phải làm sao, có lẽ không nghĩ rằng ta có thể nói ra những lời như thế.

Ta dừng hẳn bước chân, nhìn lại bằng ánh mắt vô tội, “Chắc không phải người tưởng đến nay ta vẫn còn ôm ấp ý nghĩ ngu ngốc khi xưa, lúc nào cũng phí hoài tâm sức đối tốt với một người đày đọa chứ?”

Bác Đồng quay đầu nhìn ta, ta cười với bác: “Bác Đồng cứ đi trước đi, cháu nói chuyện với Yến tướng quân một lát.”

Bác bắt mắt trừng mắt nhìn Yến Bình, kéo dài giọng: “Tiểu thừa, tiểu tử họ Yến đây chả phải người tốt, cháu cẩn thận chút...”

Sắc mặt Yến Bình hết sức khó coi, ta ngoan ngoãn gật đầu: “Bác yên tâm, cháu sẽ cẩn thận.”

Lúc này ông mới xách làn rỗng xuống núi trước.

Đội bác Đồng đi khá xa, Yến Bình khẽ nói: “Ta tưởng cho dù người khác thay đổi, nàng cũng sẽ không thay đổi.”

“Sẽ mãi đối tốt với người ư? Có cần ta gọi người là ‘vợ ời’ không?”

Hắn bỗng ngừng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ, nhưng chạm phải ánh mắt mỉa mai của ta, hắn lại trở nên u ám.

“Ta không biết nàng là nữ tử, ta không biết!”

Ta vò đầu bứt tai, rõ ràng trong lòng ta, việc này sớm đã hóa thành cát bụi, nhưng người này lại cố tình chạy tới trước mặt ta, thoát một cái đã thay đổi sự kiên quyết nhiều năm về trước, cứ nhất định lật tung đống cát bụi này lên.

“Biết rồi thì sao? Lấy ta chắc?”

Ánh mắt hắn nhìn ta chăm chú, trong đôi mắt trước giờ luôn dịu dàng tràn ngập sự kiên định: “Phải, nếu sớm biết nàng là nữ tử, ta sẽ không dần vật lâu đến vậy, sẽ không hoài nghi bản thân đồng tính luyến ái... sẽ không... sẽ không đối xử với nàng như thế...”

Ta cười châm biếm: “Giả dụ biết ta là nữ tử, lúc người hôn ta trên thuyền, liệu có phải người sẽ không buồn nôn? Càng thuận lợi cho việc dùng mỹ nam

kể?”

Gương mặt tuần tú của hán lập tức đỏ bừng: “Ta... Cha ta nói...”

Ta gật đầu: “Phải, xưa nay ngươi luôn nghe lời cha, bảo gì làm nấy. Ngươi biết rõ ta si mê ngươi, còn chịu dùng mỹ nam kế, đúng là đứa con hiếu thuận!”

Gương mặt hán ngập tràn đau khổ, nhưng khi lọt vào mắt ta, ta bất giác cảm thấy hả hê.

Ta mỉm cười bi thương, lòng đầy hận thù: “Biết lúc ngươi và Tần Ngọc Tranh chàng chàng thiếp thiếp thì ta đang làm gì không? Ta đang mài cầu xin người cha bị trúng kịch độc của mình, cho ta và ngươi được ở bên nhau, làm ông tức giận vong mạng ngay tại chỗ!”

Chuyện năm đó, ta chưa từng muốn nói với người khác, trước nay không hề dám phơi bày nó trước ánh mặt trời. Thế nhưng hôm nay, ta bỗng nhiên muốn chính miệng nói thẳng những chuyện này với nam nhân luôn miệng đòi lấy ta bằng được.

Tuy cha ta đã trúng độc, thủ đoạn của Hoàng Thái hậu lúc nào cũng bách phát bách trúng, nhưng sâu trong lòng, ta luôn ghi nhớ hình ảnh ngậm máu mà cha phun lên mặt mình.

Dòng máu nóng hổi, cả đời chẳng thể nào lau sạch.

Ta nghĩ, người đến chết ta không thể tha thứ không phải là Yên Bình, mà chính là bản thân.

Hán lùi một bước lớn về phía sau, ánh mắt không dám tin vào chuyện này. Ta lại tiến lên trước một bước, nhìn chăm chăm vào mắt hán, cười mỉa mai: “Ta làm cha mình tức chết. Lúc bất chấp mưa to gió lớn đi tìm ngươi, ngươi đã tặng ta một cú đấm thẳng thừng, ta luôn nhớ rõ!”

Sự tuyệt vọng và đau khổ hán sâu trên gương mặt hán, còn cả sự thương xót, sự thương xót mà ta từng chống lại tất cả để đổi lấy.

Nhưng hôm nay, ta vứt bỏ nó như vứt bỏ một đôi giày rách.

Hán đưa tay ra, hình như muốn đỡ cánh tay ta, lại do dự lùi về sau: “Xin lỗi, ta không biết...”

Lòng ta mang nỗi oán hận không có nơi giải tỏa, ta bèn gắng sức làm mình bình tĩnh lại: “Ngươi khỏi cần xin lỗi. Yên bá bá mang chí hướng lớn lao, phản quốc theo địch, nhưng ta lại muốn trung nghĩa vẹn toàn, chẳng qua ngày trước ta si mê hão huyền mà thôi. Ta tự gây nghiệp chướng, không cần ngươi thương xót!”

Hán liền giải thích: “Không, ngày trước không phải nàng đơn phương tình nguyện, chỉ là ta không hề biết nàng là nữ tử... Cha ta một đời chinh chiến, trông cánh khói lửa chiến tranh liên miên, núi sông tan nát, ông chỉ muốn nhìn thấy thiên hạ thống nhất. Nhưng nàng cũng biết Tần Huy không đáng tin, đâu có chút tác phong nào của bậc quân chủ hiền minh?”

“Ngươi nói cũng phải, cha ta tuy dốc hết tâm huyết phò tá, nhưng Tiểu Hoàng quả thực khó đảm đương trách nhiệm lớn lao. Yên bá bá yêu giang sơn tươi đẹp này, còn cha chỉ muốn thay Tiên đế gìn giữ thiên hạ Đại Trần, quan điểm bất đồng không thể thương lượng, ta vốn dĩ không hề trách cứ.”

Ta quay người đi tiếp, Yên Bình lớn tiếng, nói vọng từ phía sau: “Tiểu Dật, ta thật lòng muốn cầu thân với nàng. Phi tần trong cung bệ hạ nhiều vô số... bệ hạ... bệ hạ lại có bệnh không tiện nói ra... Nàng ở bên cạnh bệ hạ suy cho cùng không phải kẻ sách lâu dài!”

Ta quay đầu ngược nhìn hán bằng ánh mắt khó chịu, chỉ về hướng phần mộ của cha, mỉm cười: “Được thôi, ngươi cứ việc cầu thân với cha ta, chỉ cần ông ấy có thể bỏ đay khỏi nắm mồ, đồng ý hôn sự này, thì ta đương nhiên sẽ chịu gả cho ngươi.”

Hán kinh hồn bạt vía đứng nguyên tại chỗ. Ta đi một đoạn rất xa, quay đầu nhìn thử, vẫn có thể thấy bóng dáng hán, ta càng đi bóng dáng ấy càng xa dần...

Lúc về nhà, đám Nga Hoàng cũng đã về, mặt mày ủ rũ.

Chẳng chờ ta hỏi rõ lai lịch bán rượu ngày hôm nay, chúng đã quỳ thụp xuống: “Cô nương, xe bị lật rồi, tất cả vò rượu đều đã vỡ vụn.”

...

Ta lúc nào cũng cảm thấy Hoàng đế bệ hạ sai người phá sập bán rượu của mình, bằng không dựa vào thân thủ của bốn cung nữ này, lẽ nào ngay một chiếc xe nhỏ cũng không giữ nổi?

Nga Hoàng thấy ta nghi ngờ, ngập ngừng hỏi: “Cô nương, hay là cô nương vào cung thử hỏi bệ hạ?”

Ta nghĩ nàng ấy có ý xúi giục mình vào cung, liền véo tai nàng, tức giận nhảy dựng lên: “Nha đầu ăn cây táo rào cây sung này!” Nhớ ra nàng ấy vốn là cung nữ của Phượng Triều Văn, còn ta thực tình chưa từng phát cho nàng một tháng lương nào, lại chẳng phải chủ nhân thực sự của nàng, sáu chữ “ăn cây táo rào cây sung” này quả là không tiện nói, ta đành buông tay.

Đang lúc bức bối đi đi lại lại trong sân thì Điền Bình Thanh dẫn theo một nhóm cung nhân xách cặp lồng sơn đỏ đựng thức ăn tới.

Hán chẳng nói chẳng rằng, mở cặp lồng ra, bên trong toàn những món ăn ta thích, nào là tôm sốt cay, chân giò mật ong... hương vị tỏa ra từng hồi.

Sự phấn nộ ban nãy của ta yếu dần từng chút một theo mùi hương của đồ ăn.

“Bệ hạ có chỉ, thường Ngự thiện cho An cô nương...” Ta nhào đến định cắn mấy miếng, bị bốn cung nữ ra sức giữ chặt: “Cô nương, cô nương, còn chưa nghe hết ý chỉ kia!”

“Bệ hạ thường Ngự thiện cho An cô nương ngửi hương, còn ban thêm một thang thuốc uống tẩm bổ thân thể.” Diên Bình Thanh nhanh chóng đọc hết câu, hình như hẳn có thù oán gì với ta nên phải vội vã bảo đám cung nhân gấp rút xếp Ngự thiện vừa bày ra vào cặp lồng son đỏ đựng thức ăn, chỉ để lại một bát thuốc rồi chạy như bay chuồn mất tăm.

Ta...

Phượng Triều Văn! Ngươi có thù với ta hả?

Ta nhảy lên kêu gào: “Tối nay ta nhất định phải tiến cung, bây giờ tiến cung ngay! Nga Hoàng, ngọc bội của ta đâu! Mang ra đây mau, ta phải xông vào cung! Ta phải trực tiếp hỏi bệ hạ, thù chịu chết chứ không chịu nhục...”

Nga Hoàng run rẩy cánh tay, lập tức nhận lời: “Giờ nô tì sẽ đi lấy, cô nương đợi chút!” Sau đó chạy thẳng vào trong phòng.

Bác Đồng ở bên cạnh liên tục khích lệ ta thay trời hành đạo: “Tiểu lang nhà họ An sao có thể chấp nhận để người khác làm nhục như vậy! Nhất định phải tiến cung đòi lại công bằng từ bệ hạ! Bệ hạ không thể vì thấy dòng dõi An gia chúng ta suy yếu mà hành xử kiểu này!”

Ta cảm thấy lòng bác sục sôi căm phẫn, hận không thể thay ta tiến cung đòi lại công bằng từ bệ hạ. Gió lạnh trong sân chợt thổi qua, lúc Nga Hoàng mang ngọc bội tới, ta cầm lấy nhét ngay vào tay bác Đồng: “Bác Đồng, xưa nay bác luôn thương cháu, việc đòi lại công bằng từ bệ hạ giao cho bác là thích hợp nhất, hôm nay cháu leo núi cả ngày nên mệt lắm rồi, trước tiên cháu phải về phòng nghỉ ngơi đã.”

Bác Đồng dài giọng: “Tiểu lang, bác già rồi, chuyện đánh đấm đầu đá phải để người trẻ làm chứ, cháu tiến cung đòi lại công bằng thì ổn hơn.”

Ta lười biếng quay đầu: “Ai cũng bảo người cao tuổi nhìn xa trông rộng, bàn chuyện cùng Hoàng đế bệ hạ nhất định phải là người có kinh nghiệm đường đầu phong phú, cháu vận chưa lão luyện, phải ngủ một giấc bồi bổ trình độ!”

Ngày hôm sau, ta cố tình bảo cung nhân giả vờ đẩy xe rượu, còn mình xách một vỏ nhỏ, áp tải xe hàng đi vòng quanh các đại tửu lâu, chỉ một buổi sáng đã thu được mười lăm lượng.

Ta nghĩ, Hoàng đế bệ hạ nghe thấy tin này chắc sẽ không vui lắm, liền tiêu năm trăm quan tiền mua hộp điểm tâm bên đường, bảo Nga hoàng đưa vào trong cung.

“Có đi mà không có lại là vô lễ, hộp điểm tâm này coi như chút tấm lòng của thảo dân tặng bệ hạ”, ngươi nhất định phải truyền đạt sự cảm kích sâu sắc của ta tới bệ hạ đây.”

Ta nói vậy đó.

Nga Hoàng run run, xách hộp điểm tâm tiến cung thăm bệ hạ, khác hẳn so với thần sắc tối qua phi như bay đi lấy ngọc bội.

Hoàng hôn buông xuống, nàng ủ rũ trở về, đứng ngoài cửa sổ phòng ta không chịu vào.

Ta nằm trên giường đang ôm quyển truyện kinh dị rất thú vị, vừa ngẩng đầu liếc nhìn thấy nàng, tâm trạng lập tức hào hứng, tràn đầy hi vọng vẫy vẫy tay: “Nga Hoàng mau vào đây, bệ hạ nói gì?”

Hắn có nỗi con tam bành không? Có đập nghiền mực mới trị giá ngàn vàng trên bàn không? Hoàng đế bệ hạ mỗi hai lượng bạc còn tiếc rẻ không biết liệu có đau lòng chăng?

Nga Hoàng rụt rè ngẩng đầu nhìn ta: “Bệ hạ nói... bệ hạ nói cô nương là kẻ phá gia chi tử, miệng ăn núi lở...”

Ta thất vọng nằm bẹp xuống giường, quay người vào trong tiếp tục đọc sách.

Hoàng đế bệ hạ mắng người kiểu cũ rích!

Nga Hoàng lùi về sau, “Có điều bệ hạ đích thân đến rồi...” Nàng ngẩng đầu liếc nhìn sắc mặt ta, “Nô tì xin cáo lui!” Chớp mắt một cái đã không thấy đâu.

Ta ngồi trên giường nghĩ ngợi, đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội xỏ giày chạy đến nhà bếp, giấu hết thịt cá mua về từ lúc trưa, bày hết rau xanh, củ cải lên bàn nấu, xong xuôi mới đi ra sân trước.

Lúc này Hoàng đế bệ hạ đang ngồi dưới bóng cây trong sân, nói chuyện phiếm với bác Đồng, Diên Bình Thanh đứng hầu bên cạnh.

Bác Đồng thấy ta đến, đứng dậy nói: “Bác xuống bếp xem thử, tối nay có món gì ngon tiếp đãi bệ hạ.”

Ta nòng nhiệt tiến lên, “Bác Đồng, cháu để thức ăn ngon lên bàn nấu hết rồi, bác bảo đảm Nga Hoàng nhanh tay nhanh chân chút, xem ra bệ hạ cũng đói rồi.”

Thấy bác Đồng đã đi khá xa, ta vuốt ve ấm trà trên bàn đá: “Nha đầu Nga Hoàng này, tiếp đón bệ hạ mà không biết rót chút trà nóng cho người, bệ hạ ngồi đây nhè, thần xuống bếp xem sao.”

Phượng Triều Văn dáng người cao ráo, khí phách hiên ngang, ngồi trên ghế đá không chút lo lắng, ung dung nói: “Nàng xuống bếp dạo một lượt, đừng để họ bày thịt cá nàng mua lên bàn nhá!”

“Sao bệ hạ biết?” Ta vừa nói ra, vội che miệng lại, hận không thể cắn đứt lưỡi ngay bây giờ.

Phượng Triều Văn lạnh lùng nhìn ta, mỉm cười đầy sát khí, “Suốt thời gian nàng sống trong cung, trẫm chưa từng đối xử tệ với nàng, có bữa nào không phải do nàng chọn món?”

Chân ta mềm nhũn, bất giác nhớ lại mùi tên ở Cẩm Tú các.

“Bệ hạ, đâu phải thế. Chẳng qua thần muốn xuống bếp dạo một lượt, bảo họ đừng tiết kiệm thứ gì, hiếm khi bệ hạ đến chơi, hiếm khi...”

Hắn vẫy tay, “Nàng qua đây ngồi, việc pha trà rót nước cứ để Diên Bình Thanh lo là được rồi.”

Diên Bình Thanh ban nãy còn đứng đó giả bộ làm môn thần, lập tức tiến lên trước, đón lấy ấm trà trong tay ta, thoát cái đã đi mất dạng.

Ta miễn cưỡng ngồi đối diện Hoàng đế bệ hạ, hắn liếc nhìn ta: “Lại gần đây.”

Ta lại dịch gần thêm một chút, cho đến khi bị cánh tay dài của hắn ôm chầm lấy, cả người lọt thỏm trong lòng hắn.

Ta lên ngẩng đầu, gặp phải đôi mắt phượng của hắn đang nhìn xuống, bị hắn véo mũi hỏi: “Tại sao không hỏi cung?”

Nhìn quanh tứ phía, bác Đồng để ta một mình ở đây chống địch, đến một trợ thủ cũng chẳng có. Ta gạt bàn tay hắn đang véo mũi mình xuống: “Đó không phải nhà của thần.”

Hắn bỗng cười tươi rói: “Cũng phải, nàng đang nhắc trẫm phải hạ chỉ ban hôn, mau mau dùng xa giá rước nàng từ Đan Phượng môn về cung. Thì ra Tiêu Dật về nhà để chuẩn bị xuất giá...”

Ta tròn mắt nhìn, hết sức bá phục trước khả năng lý giải siêu việt lạ thường của hắn.

Hắn ôm eo ta, chỉ quan tâm suy nghĩ của bản thân: “Phải nhờ ai làm mai đây? Thái Phó hay là Tiêu Dao Hầu nhỉ? Là thần tử Đại Tề hay là di lão Đại Trần nhỉ? Hay là nhờ cả hai đi?”

Ta...

“Hình như điều không ổn...”

“Có gì mà không ổn!” Hoàng đế bệ hạ vung bàn tay lớn, “Trẫm đương nhiên có thể làm chủ hôn sự của chính mình.”

Ta vui đầu vào lòng hắn, thưởng thức sự ấm áp này, không kìm nổi liền ngăn cản: “Nhà thần không có cửa hôn môn!”

Hắn nhắc đầu ta ra khỏi lòng, trán hắn kề sát trán ta, ta có thể nhìn thấy sự nghiêm túc trong đôi mắt phượng kia: “Cửa hôn môn đã có ta lo!”

“Bệ hạ không phải cha thần!”

Ta cắn chặt môi, uất hận vô cùng vì sự tự chủ của bản thân càng ngày càng yếu khi đối diện với hắn.

Hoàng đế bệ hạ sắc mặt không vui nhìn ta chằm chằm, ra sức cắn một cái lên môi ta, dường như vẫn không thể trút bỏ cảm phẫn, hắn lại vạch cổ áo ra, cắn một cái lên đó.

... Bệ hạ tuổi con cún đây à?

Ta nhớ Diên Bình Thanh nói, năm đó Tiên đế Đại Tề liên tục đưa nữ nhân vào đông cung, thật ra làm một Hoàng đế còn đang mạnh khỏe mà Thái tử quá giỏi giang cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, hưởng hờ ở giữa còn có người mẹ kế lòng dạ hiểm ác.

Lúc này Hoàng đế bệ hạ đang cao hứng, ta thực tình không cố ý làm hắn mất vui.

Nhưng khi thức ăn được bung lên, gương mặt Hoàng đế bệ hạ lại một lần nữa trở nên u ám.

Ai ai cũng biết, Đại Tề là vùng đất lãnh lẻo, bệ hạ thích ăn thịt, nhưng nhìn chung các món hôm nay của nhà ta là củ cải xào nhạt, cải xanh xào nhạt, bí đao xào nhạt còn có món canh củ cải hầm... Điều tại ta giấu thịt cá quá kỹ, họ chắc chắn không thể tìm thấy...

Người bưng món lên là Nga Hoàng, nàng thận trọng đặt lên bàn rồi lui xuống, Điền Bình Thanh và bác Đồng lặn mất tăm...

Ta phải chịu đựng ánh mắt khiển trách của Hoàng đế bệ hạ khi còn đang ngả trong lòng hân, lại còn bị hân ép ăn rất nhiều cái xanh với củ cải, hân vừa bón cho ta vừa thương tiếc: “Tiểu Dật gầy quá đi, ăn nhiều chút cho béo, nếu không làm tân nương sẽ không xinh đâu...”

Thật ra ta cũng thèm thịt lắm á á á á á...

Lúc tiễn hân đi, bác Đồng mặt mày tươi cười, ta đứng trước gió thầm rơi lệ, đám Nga Hoàng quyết không lộ diện.

Ta biết thời đại này mọi người đều không coi trọng sự trung thành sắt son, làm kẻ hàng địch phản quốc, gió chiều nào xoay chiều ấy mới được thiên hạ ca ngợi.

Đội Phụng Triều Văn đi rất xa, ta nắm chặt vạt áo trước của bác Đồng, như sắp òa khóc đến nơi, cắn răng bậm môi: “Bác Đồng, sao bác có thể cười vui vẻ như thế? Bệ hạ đe dọa cháu kí giấy nợ hai vạn lượng bạc, những hai vạn đó! Cháu đào đâu ra bạc đây?”

Bác cười tít mắt gật đầu, “Ta biết, mực là do ta mài mà.”

“Sao lúc Điền Bình Thanh đến thư phòng cầm giấy bút nghiên mực, bác không cản lại? Cứ thế này chỗ rượu kia của cha cháu sẽ hết sạch mất.”

Bác Đồng xoa đầu ta, chân thành nói: “Bệ hạ bảo rồi, rượu của lão gia đổi lấy chút tiền ăn cơm mà mang ra trả nợ thì không được.”

Ban nãy ta cũng nghe thấy câu này.

Ta hận không thể cào tường khóc lóc, níu tay áo bác Đồng: “Vậy phải làm sao đây phải làm sao đây?”

Bác lại xoa đầu ta: “Ngoan, bệ hạ bảo rồi, chỉ cần cháu tiến cung kết duyên với bệ hạ, món nợ này sẽ được xóa sạch.”

Ta gầy đành đành, tức giận gào thét: “Phải kết duyên á? Món nợ này chính vì lần trước vào cung kết duyên với bệ hạ mà thành đây, hân nói đây là chi phí tiêu xài thường ngày của cháu trong cung... Đúng là lần đầu tiên nghe thấy làm Hoàng đế mà keo kiệt như hân!”

Bác Đồng quay người cười như nắc nẻ: “Tiểu lang nhà ta cũng không kém đâu, một miếng thịt còn tiếc rẻ. Có điều không phải bác không nhắc cháu nhé, hôm nay hơi nóng mực, thịt để lâu sẽ bị thiu... Cháu cũng biết trong phủ bây giờ không được như xưa, tiền bạc không có sẵn...”

Ta: “...”

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Một núi không thể có hai hổ

Trong nhà kinh tế eo hẹp, bác Đồng lại hàng địch phản quốc, ta chỉ e ngày nào đó Phụng Triều Văn chợt tiện tay hạ thánh chỉ ban hôn, phá vỡ mộng đẹp được làm dân đen của ta, nên ta đành phải gấp rút kiểm tiền, hằng ngày vì kế sinh nhai mà bôn ba khắp đế kinh, nào ngờ lần này lại xảy ra chuyện.

Hôm kia bán hết rượu xong, ta gom tiền vào túi cẩn thận, thúc giục bốn cung nữ hầu cận về phủ, còn mình dạo phố cả buổi chiều nhưng không thu hoạch được gì, đành phải về phủ. Nhưng trên đường về, ta bị một người trẻ tuổi da đen xì, râu xồm xoàm chặn lại ở ngõ.

Ta vốn định đi đường tắt, chỗ này ít người qua lại hệt như ngõ sau của gia đình giàu sang nào vậy. Nam tử trẻ tuổi cao hơn ta một cái đầu, từng bước điềm tĩnh đi tới, ta vừa khom lưng giả vờ phủi bụi trên giày, vừa lén tìm con dao giấu bên trong. Lúc thiếu niên đó vươn cánh tay nhào đến, ta hành động nhanh như chớp...

Chỉ nghe thấy một tiếng thét thảm thiết quen thuộc, nam tử ôm bụng ngồi thụp xuống, luôn miệng kêu đau: “Tiểu Dật, Tiểu Dật, sao ngươi nỡ hạ thủ mạnh bạo với ta như vậy!”

Giọng nói này quen thuộc quá, song người trước mặt thật lạ lắm, ta nhất thời không dám thừa nhận. Ta véo tai nó nhắc lên, thấy nó không hề phản kháng, lúc này ta mới thử xác nhận thân phận của nó.

“Tiểu Hoàng, ngươi ăn vận quý quái thế này làm gì?”

Theo kinh nghiệm nhiều năm véo tai vua bị phé truất của ta, lần này nó chắc chắn sẽ giữ tai kêu đau xin tha.

Nhưng hôm nay hai tay nó đều ôm bụng, máu chảy ra ngoài theo kẽ ngón tay, kêu đau văng vẳng bên tai, ta nhất thời không rảnh rồi chú ý đến tai nó.

Ta nhớ lại mấy hôm trước Phụng Triều Văn sai Điền Bình Thanh đến truyền khẩu dụ, tàn dư Đại Trần xuất hiện ở đế kinh, báo người trong phủ trông

nom cửa nhà cẩn thận,

... Thật ra, ta và bác Đồng chính là tàn dư Đại Trần còn gì.

Tiểu Hoàng rung rung nước mắt ngẩng đầu lên nhìn ta, vẻ mặt lên án: “Tiểu Dật, người đứng là càng ngày càng bạo lực!”

Ta chọc vào vết thương của nó, khiến nó luôn miệng gào thảm thiết, làm ta hết sức tán đồng với nó ý kiến này.

“Ồ, tao bạo lực hơn ngày trước, có điều trông bộ dạng người hệt như ăn cướp,ta cũng đâu phải kẻ ngu, lẽ nào đợi đến lúc trúng chiêu của ngươi à?”

Ta rất muốn đâm trăm nhát dao lên người nó, không liên quan gì đến nỗi khổ cực ba năm kia mà chỉ để đền bù cho món nợ của mẹ nó, một mạng của cha ta chẳng phải từ mẹ nó mà ra ư?

Chỉ là nếu mẹ nó không phải mẹ ruột... thì việc này cần chờ chứng thực xem sao.

Bác Đồng nhìn thấy ta diu một nam tử trẻ tuổi từ cửa bên đi vào, lại thấy dao găm phòng thâm của ta cắm trên bụng nam tử, vô cùng hoảng sợ: “Tiểu lang cầm vũ khí hành hung người khác hả?”

Xưa nay ta không phải lương dân biết tuân theo pháp luật, bác kỳ vọng quá cao ở ta rồi!

Nga Hoàng tròn tròn đôi mắt long lanh nước, sợ hãi lùi về sau: “Cô nương kéo người bị hại về nhà, chuẩn bị hủy xác xóa dấu vết ư?” Nàng ấy “á” một tiếng, ngã ngửa xuống đất, “Sau này nó ừ không dám ra sân sau lén hái quả ăn nữa!”

... Cuối cùng ta đã biết nguyên nhân quả trên cây lê trong sân sau càng ngày càng ít rồi.

“Ta chuẩn bị chôn người này dưới gốc cây lê trong sân sau làm phân bón!”

Nga Hoàng run rẩy còn kinh khủng hơn Tiểu Hoàng.

Bốn cung nữ hầu cận kia trung thành trách nhiệm, thể hiện rõ phẩm đức nghề nghiệp, tiến lên trước đỡ lấy Tiểu Hoàng, nghiêm túc cam đoan với ta: “Cô nương, việc này giao cho thuộc hạ giải quyết, nhất định phải xử lý hẩn sạch sẽ, không để lại một chút dấu vết!”

Chẳng lẽ phi tần trong hậu cung thường sai họ làm những chuyện kiểu này sao? Trông họ có vẻ rất thạo việc.

Ta vung cánh tay nhưc mỗi, nghỉ một chút rồi ngăn họ lại: “Đưa nó vào phòng ta.”

Lúc này Nga Hoàng còn run rẩy hơn ban nãy, nàng lắp bắp nhắc nhở: “Cô nương... Nếu để bộ hạ biết trong khuê phòng cô nương giấu nam nhân... Nó ừ sẽ chết mà không có chỗ chôn!”

Bốn cung nữ kia cũng trở nên hung dữ, như thể ta đã cấm sùng Hoàng đế để bộ hạ còn bọn họ không thể nhắm mắt làm ngơ vậy.

Tiểu Hoàng nhìn ta chằm chằm, bác Đồng nói lời thăm thía: “Tiểu lang à, thà cháu giết tiểu tử này ừ làm phân bón hoa còn an toàn hơn nhiều so với việc nuôi hẩn trong phòng chứ?”

Ta thất bại trước một đồng ánh mắt hoài nghi, cuối cùng hiểu rằng phải tự biện minh một câu: “Cháu chỉ trị thương cho nó thôi.”

Tiểu Hoàng được giữ lại trong phủ như vậy đó, nó ở phòng bác Đồng, vết thương cũng là do bác Đồng lo liệu. Bởi họ đều chưa từng gặp mặt Hoàng đế bị phế truất của Đại Trần, và lại năm đó lúc gặp Phụng Triều Văn, nó là quả bóng thịt béo tròn, ngũ quan khó nhận biết, ta chẳng hề sợ bị ai vạch trần sự thật.

Khi vết thương của nó đỡ hơn một chút, ta liền giấu mọi người thúc giục nó cuốn gói.

Nó bày ra vẻ mặt đáng thương, cầu xin ta: “Tiểu Dật, ta vẫn cảm thấy ăn ngon ngủ ngon khi ở bên ngươi. Xa người hơn nửa năm, ta chưa từng ngủ nổi một giấc tử tế...”

Ta tiến lên trước định chọc vào vết thương của nó, nhưng lại thấy buồn cười khi nó hít một hơi thật sâu, cổ sức chịu đau. Ta nói: “Lần này người đến có chuyện gì vậy? Lê bào vẫn chưa mất hy vọng vào tấm bình phù kia?”

Râu ria mọc đầy trên mặt nó, chẳng thể nhìn ra mặt nó có đỏ hay không, chỉ là ánh mắt nó lóe sáng, cuối cùng gục đầu xuống: “Ngày trước ngươi lén mang rượu từ nhà vào cung cho ta uống, hôm đó ta đã uống được loại rượu ấy ở tửu lâu... Đợi suốt mấy hôm, nhìn thấy ngươi ta không nhịn nổi liền đi theo...”

Ta ra sức chọc chọc vào vết thương của nó, nghĩ đến sắp phải giết một đồng Đảng Bảo Hoàng đến nhà, ta cảm thấy đau đầu vô cùng.

Giây phút đó, ta chỉ muốn tiến cung ngay lập tức.

Hoàng đế để bộ hạ, ta sai rồi! Ta không nên tự ý rời cung!

Ta xưa nay luôn giữ thái độ kính nhi viễn chi với Đảng Bảo Hoàng điên cuồng này. Bất luận họ vì danh dự hay vì phú quý, ta bày tỏ sự kính trọng từ tận đáy lòng trước tín ngưỡng cao cả dám liều mạng vì lý tưởng của họ. Nhưng ta chỉ muốn sống trong xó xỉnh của mình, lấy đó làm vui sướng mà thôi.

Ta cốc đầu Tiểu Hoàng trách mắng: “Người, làm một thủ lĩnh của phần tử cấp tiến khác hẳn với dân lành là ta, ngươi đi đường ngươi, ta đi đường ta không được sao?”

Nó ngẩng đầu nhìn thẳng ta, ánh mắt trong veo. Nửa năm không gặp, nó lớn trông vừa đen vừa cao, lại thêm râu ria đầy mặt, bộ dạng thật lạ lùng, nhưng kiểu uất ức kia chẳng thay đổi chút nào: “Ta chỉ là vô tình theo ngươi về đây, ai ngờ ngươi đâm ta một nhát.”

Ta chẳng hề xấu hổ, xoa cằm hỏi ngược lại: “Lẽ nào ta đâm ngươi sâu lắm sao?”

Nó lắc đầu, “Đâm nhẹ, đâm nhẹ mà.”

Ta chậm rãi rút dao găm từ trong giày ra, “Nói vậy thì ta nên đâm lại mấy nhát nhỉ?”

Nó hoảng hốt, trông có vẻ hiền lành hơn nhiều, nhưng lộ rõ sự bất bình trong ánh mắt.

Ta cầm dao găm nhẹ nhàng lướt qua lướt lại trước mặt nó, cười ngọt ngào: “Bệ hạ, trước giờ ta rất tò mò, trong cung có một lời đồn từ xưa, rằng bệ hạ không phải con ruột của Thái hậu nương nương mà là do cung nữ bên cạnh bà ta sinh hạ. Không biết chuyện này là thật hay giả?”

Về u ám chợt hiện trên gương mặt nó: “Ngươi nói không sai, ta hoàn toàn không phải con ruột của Thái hậu mà là cung nữ thay y phục bên cạnh bà ta sinh hạ. Ta vừa ra đời đã bị bà ta bế đi, rồi mượn cớ hại chết mẹ ta. Hồi nhỏ bà ta chẳng bế ta bao giờ, ta luôn cảm thấy kỳ lạ, mỗi lần nhìn thấy bà ta đều sợ phát khiếp... Sau này một cung nữ trong cung bà ta bị chịu phạt trượng, trước khi chết kêu gào thốt ra chuyện này. Ta vô tình gặp phải, lúc đó mới biết sự tình.”

Ta thu dao găm lại, “Ngươi đi đi, từ nay về sau đừng đến kinh thành, nơi đây không thích hợp với ngươi.”

Một núi không thể có hai hổ, cho dù là Hoàng đế bị phế truất thì Phụng Triều Văn cũng sẽ không bằng lòng nhìn thấy nó.

Nó chớp chớp mắt, một tia vui vẻ hiện trên gương mặt: “Tiểu Dật, ngươi không giận ta chứ? Nếu ta không giả ngốc giả điên, để Thái hậu yên tâm nắm quyền, ba ta há có thể tha cho ta sống đến lúc trưởng thành?”

Ta vỗ vai nó lấy làm tiếc: “Ta vốn nghĩ nếu ngươi là con trai của Thái hậu, vừa hay lời ngươi ra trả món nợ xưa, nào ngờ ngươi cũng có thù giết mẹ với bà ta. Ngươi và ta đồng bệnh tương liên, may cho ngươi đó!”

Có ân phải báo, có thù phải trả, tự tay giết kẻ thù mới đúng kiểu hiệp khách giang hồ.

Nó để lộ hàm răng trắng bóng, cười tươi như hoa, vờn cánh tay định ôm chầm lấy ta. Ta chạy về phía sau, chỉ thoáng nó, hét: “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Giữa ngươi và ta việc gì phải coi trọng nghi thức xã giao ấy?!” Nó buống binh vờn tay ra, giống hệt dáng vẻ hồi nhỏ chia mặt ra đòi ôm ấp, bị ta lạnh lùng cự tuyệt.

Nhớ lại những vất vả ba năm đó, hai mắt ta lóe sáng nhìn sang nó: “Dù gì ta cũng đã nuôi ngươi ba năm, ngươi phải trả chút phí chăm sóc cho ta, hay mua một cửa hàng đi?”

Mấy ngày trước ta quan sát khắp nơi, mất hết hy vọng. Thời đại này, nghề nào vừa kiếm được tiền, vừa giữ được thể diện thì ta không đủ vốn, nghề nào kiếm được tiền nhưng không giữ được thể diện thì không phù hợp với ta, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Nó lục tìm một lúc, cuối cùng rút ra một tờ ngân phiếu. Ta liền giật lấy, nhìn thấy bên trên ghi năm trăm lượng bạc, ta mừng rói rít, tiến lên trước ra sức vỗ vai nó, hận không thể ôm chầm lấy: “Đúng là huynh đệ tốt, hoạn nạn có nhau!”

Lúc ta và nó đang huynh đệ thân thiết, hòa hợp hết sức trong phòng bác Đồng, bỗng nghe thấy tiếng động lớn ngoài cổng sân, giọng nói già nua của bác Đồng vang lên: “Ai đấy?”

“Bác Đồng mau mở cửa ra, gia đến rồi!”

Thái dương ta giật liên hồi, chỉ mong tìm được một nơi giấu Tiểu Hoàng trước, giọng nói này rõ ràng là của Điền Bình Thanh.

Tiểu Hoàng nhìn ta ngo ngác: “Lẽ nào Nhiếp chính vương...”

Nó đang nghĩ cái quái gì thế? Cha ta đã qua đời ba năm rồi mà.

Ta tròn mắt với nó, “Bao ngươi đi sớm thì ngươi không chịu đi, người đến kia chính là Hoàng đế Đại Tề!”

Nó nhìn ta, trầm ngâm suy nghĩ. Ta giấu kỹ ngân phiếu rồi dặn nó: “Ngươi trốn trong này đừng ra ngoài, nhất định đừng ra ngoài nha...” Lại chợt nghĩ, Phụng Triều Văn tính tình đa nghi, nếu hắn biết trong phủ giấu nam nhân, ngộ nhờ sai người kiểm tra thì... “Hay ngươi cứ ra đi, cùng ta đi đón hắn.”

Cổng sân mở toang, ta và Tiểu Hoàng bước ra, nhìn thấy Hoàng đế bệ hạ mặc một bộ áo gấm dài màu xanh đen, dáng đi uy vũ tiến vào trong, Điền Bình

Thanh cẩn thận đứng hầu bên cạnh, xử sự đúng khuôn phép.

Phượng Triều Văn thấy ta, dường như tâm trạng khá tốt, hần vẩy tay: “Tiểu Dật lại đây, cho nàng xem một thứ hay ho.”

Bên cạnh Hoàng đế bệ hạ đâu có thứ gì tầm thường? Ta nghĩ đến cảnh túng thiếu nghèo rớt mồng tơi của mình, liền trở nên vui sướng. Hần nhét cuộn giấy cho ta, ta nhìn tờ giấy khác hẳn ngân phiếu, lập tức mắt húng: “Chỉ là cuộn giấy mà thôi, chẳng đáng tiền.”

Hần cười cười, khích lệ ta mở ra: “Xem thử bên trên viết cái gì đã.”

Ta mở ra xem, hơn nữa còn xem những mấy lần, tờ giấy này là chiếu thư phách thảo, nói rằng ta dịu dàng đoan trang, là tấm gương noi theo của nữ tử trong thiên hạ, của phi tần trong cung. Nói ngắn gọn, đây là chiếu lập Hậu.

Phượng Triều Văn nháy mắt với ta, ngầm tỏ vẻ “Nàng và trăm đều biết, những thứ viết về nàng trong này khác xa sự thật, có điều phải dùng nó để qua mặt các trọng thần trong triều.” Hần chậm rãi bước lên trước, ra hiệu bảo ta tiến theo: “Ngày giờ cự thể nàng và trăm thương lượng lại sau, trăm vốn không sốt ruột, nhưng nghe nói nàng dẫn nam tử về nhà...” Mắt hần liền quăng ánh nhìn sáng phía Tiểu Hoàng đang đứng đằng xa.

Nếu là bách tính thứ dân bình thường, lúc này nhìn thấy Phượng Triều Văn cho dù không biết thân phận của hần cũng phải bất giác tiến lên hành lễ. Nhưng Tiểu Hoàng ngày ngày được người khác quý lạy thành quen, vậy nên nó không có tính tự giác trong chuyện này.

Ta vẩy tay: “An Nhị, qua đây hành lễ!”

Tiểu Hoàng ngoan ngoãn đi tới hành lễ với Phượng Triều Văn, ta chỉ vào nó cười nói: “Bệ hạ không biết đó chứ, bác Đồng tuổi đã cao, luôn cần người chăm sóc, nên thân lên phố mua một thang nhóc về ở bên cạnh bác.”

Bác Đồng than ngắn thở dài trước mặt Phượng Triều Văn: “Cũng chẳng biết là ai chăm sóc ai...”

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán ta, dạo này bác càng nhìn ta càng thấy ngứa mắt, lúc nào cũng nghĩ cách đẩy ra khỏi cửa... Người cha có con gái trong nhà phải chẳng đều mang tâm trạng gả chồng cho con càng nhanh càng tốt?

Ánh mắt Phượng Triều Văn lướt qua một lượt sắc mặt Tiểu Hoàng và ta, do dự nói: “Sao ta nghe nói, là nàng ngộ thương vị tiểu ca này, sau đó lòi về nhà định hủy xác xóa dấu vết, nhưng đã giữ lại cái mạng cho hần trước sự khuyên nhủ của mọi người? Xem mạng người như cỏ rác không phải thói quen tốt.”

... Đây là phiên bản nào vậy?

Ta tìm kiếm bóng dáng Nga Hoàng trong sân... Nha đầu này càng ngày càng khó dạy!

Nga Hoàng thu mình lại sau lưng bốn cung nữ như cột sắt kia, nhỏ tiếng tố cáo: “Vừa rồi nô tì còn nhìn thấy cô nương nói chuyện với tiểu ca này trong phòng bác Đồng nữa cơ, nếu không phải bệ hạ đến thì...”

Ta ghét nhất là cái lũ gián điệp gì đó!

Hoàng đế bệ hạ quay đầu căn dặn Diên Bình Thanh: “Tối nay ngươi mang tiểu tử này vào cung tịnh thân, đợi vết thương khỏi hần hẵng trả hần về cho bác Đồng sai bảo.”

“Không... Không được đâu... Bệ hạ...”

Ta kéo tay áo Phượng Triều Văn, trong lòng gào thét: Bệ hạ đã cướp giang sơn của người ta còn muốn khiến người ta tuyệt tử tuyệt tôn, có phải độc ác quá rồi không?

Hoàng đế bệ hạ cười híp mắt nắm lấy tay ta kín đáo vuốt ve, gương mặt ấm áp: “Nói xem, tại sao không chịu đưa An Nhị vào cung tịnh thân?”

Ta ngửa cổ, mặt đỏ bừng. Bị hần kéo tay sờ sờ mó mó giữa nơi đông người, đặc biệt là trước mặt Tiểu Hoàng, tuy da mặt ta dày, nhưng vẫn cảm thấy lúng túng xấu hổ, nhỏ tiếng kháng nghị: “An Nhị là nô bộc của nhà thần, tương là hần còn phải thành thân sinh con...”

“Hần thành thân sinh con liên quan gì đến nàng?”

Hoàng đế bệ hạ ung dung ngắm ta, thương thức ta bồi rồi hai má đỏ bừng.

“Tương lại hần thành thân sinh con, đó đều là con dân Đại Tề, phải nộp chút thuế khóa cho quốc gia, đóng góp một phần sức lực cho ngân khố đang trống rỗng. Thần làm thế chẳng phải vì muốn tốt cho bệ hạ đó sao?”

Tiểu Hoàng ở đằng xa từ sau lúc hành lễ thì cứ đứng đó, Hoàng đế bệ hạ lại liếc nhìn mấy cái, quăng một quả pháo bên tai ta: “Ta cảm thấy tiểu tử này lai lịch bất minh. Nàng còn xin xỏ nữa, ta chắc chắn sẽ nghĩ rằng bọn nàng là bạn cũ.” Hần tiện thể thổi nhẹ một cái vào trong tai ta.

Ta giật nảy mình, suýt thì buột miệng nói thật. Nửa thân người đã bị hần ghì sát vào lòng, mồ hôi lạnh trên lưng rùng rùng chảy, nhìn qua bờ vai hần, ta thấy Tiểu Hoàng cách đó không xa đang nghiêng chặt môi, gân xanh trên trán như sắp nổ tung...

Đứa trẻ này không muốn sống nữa chắc?!

Tiểu Hoàng để trần cánh tay, cầm xẻng thu dọn đồng phân tích trữ trong chuồng ngựa đã lâu lắm rồi chưa ai động vào. Mồ hôi chảy theo tấm lưng nhẵn mịn thành mấy khe suối nhỏ, chảy xuống thắt lưng liền bị đai quần vải bông ngăn lại, lộ ra vết ẩm tối màu.

Nga Hoàng túm cánh tay ta, lắc mấy cái: “Cô nương, nô tì ở đây trông coi là được rồi, cô nương nghỉ ngơi chút đi.”

Từ sau khi ta kiên quyết từ chối đưa thằng nhỏ An Nhị mà nhà ta mới mua vào cung tịnh thân, Hoàng đế bệ hạ không hề có ý kiến khác, tình mơ ngày hôm sau cửa nhà ta như thể sắp bị Thái giám truyền chỉ đập vỡ.

Nội dung chiếu chỉ giống hệt với chiếu thư Phụng Triều Văn từng cho ta xem trước đó một ngày, chỉ là hôm nay nó được viết trên lụa vàng gấm vóc, có ngọc tì đóng dấu, long trọng hết sức.

Hoàng đế bệ hạ nóng lòng quá rồi đấy!

Ngoài ta thà chết không chịu khuất phục và Tiểu Hoàng mặt mày phẫn nộ ra, những người còn lại đều tươi như hoa. Bác Đồng hai mắt ngấn lệ, xúc động nói: “Lão gia luôn lo lắng tiểu lang không gả đi được. Mặc dù bây giờ điều kiện của con rể chỉ là tạm tạm, bởi có sự khác biệt quá lớn so với tiêu chuẩn chọn rể trước sau như một của lão gia, nhưng coi như đã gả nổi tiểu lang rồi. Bác chết cũng có thể an tâm gặp lão gia nơi chín suối...”

Bác Đồng, thiếu nữ nơi đế kinh mót gả chồng mà nghe được câu này của bác chắc sẽ tan nát trái tim cả một lượt đó!

Nga Hoàng rõ ràng không đồng ý lắm với quan điểm của bác Đồng: “Bác Đồng, các nhà quyền quý trong kinh thành đánh nhau vỡ đầu chỉ vì để con gái nhà mình được lên ngôi vị Hoàng hậu, bác nói vậy là đại bất kinh!”

Thái giám truyền chỉ chúc mừng xong liền nghiêng mình nhường đường, đội thị vệ phía sau lập tức bảo mọi người xem thế là đủ rồi. Sau đó đám cung nhân mang vật ngự ban xếp vào chật kín sân nhà ta, trăm phụng châu ngọc, mũ miện nữ trang, đông chu mã não... Ta vui đầu vào đồng khay châu báu xem xét hồi lâu, tính toán rõ ràng gia sản một lượt, trước ánh nhìn chăm chú cùng bầu không khí lắng đọng quanh sân, ta bình tĩnh vung tay xua đám người này rời khỏi.

Đối diện với đồng tặng phẩm ngự ban hậu hĩnh như vậy, thật ra ta cảm thấy... chẳng cần thiết phải “thà chết không chịu khuất phục” đâu!

Tiểu Hoàng tỏ ra hết sức kinh ngạc bởi ta thay đổi thái độ quá nhanh, xác nhận năm lần bảy lượt: “Hắn không ép ngươi, không uy hiếp ngươi đấy chứ? Thật sự không chứ?”

Từ hôm sau khi Phụng Triều Văn rời khỏi, ta đã nghe câu này không dưới hai mươi lần.

Ta nghĩ chắc tại nó rảnh rồi không có việc gì làm.

Nhân lúc Nga Hoàng cùng bốn cung nữ thu dọn đồ đạc ngự ban, ta dẫn Tiểu Hoàng đi loanh quanh trong phủ, tiện thể giao cho nó chút việc cần làm ngày hôm nay.

Ví dụ như rất lâu rồi chưa ai dọn chuồng ngựa, dọn nhà vệ sinh sân sau...

Nga Hoàng không thể lý giải tâm trạng vui sướng nảy sinh một cách tự nhiên từ trong ra ngoài của ta khi sai bảo Tiểu Hoàng. Ta thì ghét nàng ấy cứ luẩn quẩn quanh ta gọi “Nương nương... nương nương” không ngừng, gọi đến nổi đầu ta đau nhức, đành sai nàng ra sân trước.

Tiểu Hoàng mất hai canh giờ dọn dẹp chuồng ngựa, hai canh giờ dọn dẹp nhà vệ sinh, trong khoảng thời gian đó mắc ối mấy lần. Xong xuôi, nó nhàoai người vục mặt vào ang nước lớn ở sân sau uống no bụng nước, ngẩng đầu nhìn hai đồng cưỡi nhô cao như núi, mặt liền trắng bệch.

Nó nằm bò trên mặt đất, nhất định không chịu đứng dậy, lẩm bẩm nửa ngày trời mới mở miệng chỉ trích ta: “Ngươi lấy việc công trả thù riêng!”

Ta cười tít mắt gật đầu thừa nhận: “Thật ra từ khi biết ngươi giả ngọc bốn cột ta, ta đã mong chờ ngày này rất lâu rồi, chỉ là chưa có cơ hội mà thôi. Nay ngươi tự dẫn xác đến, ông trời đúng là có mắt.”

Nó ngược đời mắt to long lanh nước, lên án nhìn ta: “Ngươi hối hận năm xưa dẫn theo ta chạy trốn đúng không?”

Ta đá nó hai cái: “Đừng có giả chết, mau dậy làm việc!”

Nó lao đảo bò dậy, nhặt riu lên đi chẻ củi, chẻ được mấy cái liền quăng xuống đất, hai mắt đỏ hoe gào lên với ta: “Ngày trước ta ngọc ngà, ngươi chẳng bao giờ bắt nạt ta. Cuộc sống đúng là vô vị, thà ta làm thằng ngọc còn sướng hơn!”

Nó lại còn khóc lóc rên rỉ ngồi xuống đất ăn vạ...

Ta cẩn thận tiến đến ngồi xổm trước mặt nó, nhìn thấy từng hạt nước theo khóe mắt nó lăn xuống, ta đành dịu dàng an ủi: “Lớn từng này rồi, làm tí việc cũng khóc sụt sùi, nói ra không sợ mất mặt à? Chẳng qua ta hơi nhớ những ngày tháng vất vả suốt ba năm lưu vong của chúng ta nên bảo ngươi làm việc để hồi tưởng lại chút đắng cay ngọt bùi khi xưa ấy mà...”

Nhìn nó khóc lúc này dường như vẫn là đứa ngọc trước kia, cảm xúc bộc lộ ra bên ngoài tự nhiên chẳng buồn che giấu, ta chợt mềm lòng...

Mềm lòng thì cứ việc mềm lòng, còn vấn đề nguyên tắc không thể nhượng bộ. Ta nhét riu vào tay, vỗ vỗ vai nó: “Cố chịu đi, tối nay làm mấy cái đùi gà cho người ăn nhé?”

Tâm trạng nó bỗng ảm đạm: “Sau khi rời xa người, ta chẳng ăn được miếng đùi gà nào...”

Đây là lần đầu tiên từ khi đến đây nó nhắc đến chuyện sau khi rời xa ta. Song ta chẳng hứng thú với những chuyện đó. Hồi ta quen biết nó, nó là đứa trẻ ngốc mập mạp, ta thay nó xử lí bài vở mà Thái Phó giao cho, thay nó chịu phạt, cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, có gì ngon thì chia nhau ăn, nắm tay nó cùng nhau dần trưởng thành. Ta là thư đồng của nó, nó cũng ở bên bầu bạn với kẻ cô đơn là ta, ta và nó đã mơ về một khung cảnh phồn hoa tươi đẹp giữa cung Đại Trần.

Mộng tỉnh, nước mắt nhà tan, chiến tranh lan tràn. Lúc ta nắm tay nó rời khỏi cung Đại Trần, cũng là lúc ta coi nó như người thân duy nhất còn lại của ta trên cõi đời này, một đệ đệ tương thân tương ái.

Ước nguyện ban đầu của ta chỉ là giữa loạn thế này, có thể bảo vệ cái đầu vô hại của nó không bị đem ra tế lễ cho Đại Trần đã diệt vong...

Nghe nói khi Phurong Triều Văn tiêu diệt các nước, những Hoàng đế mới tại vị vài năm hay mười mấy năm chẳng có lấy một người giữ nổi cái đầu mình.

Mấy trăm năm nay, thiên hạ đại loạn, quần hùng tranh giành, trộm cướp khắp nơi, bách tính lưu lạc. Người mang chí hướng cao vời như Yến bá bá luôn mong mỏi quân chủ hiền minh xuất hiện, kết thúc những năm tháng chiến loạn rồi ren này để thiên hạ nhất thống; người hết lòng trung thành như cha ta thì dốc toàn lực bảo vệ Đại Trần ở thế bấp bênh, mặc dù biết rõ tương lai thật đáng lo ngại; người không thể tự mình quyết định như Tiểu Hoàng, đứng trên đỉnh cao quyền lực vẫn chẳng thể không chế vận mệnh của chính mình...

Nó là con rối bị Thái hậu giật dây, là lí do để những kẻ đã tâm phát cờ khôi nghĩa, là điểm mấu chốt khiến triều đại diệt vong... Không cần nói ta cũng hiểu trong đó có bao chuyện nó đánh bỏ tay.

Ta xoa đầu nó, bùi ngùi nhận lời: “Chỉ cần người chăm chỉ làm việc, cho dù là đùi vịt đùi ngỗng, ta nhất định sẽ bảo nhà bếp chuẩn bị cho người.”

Nó lẩm bẩm biện bạch: “Ta đâu có tham ăn như thế...” Trước ánh mắt cười mà như không của ta, nó đỏ mặt im bặt.

Ta cảm thấy ngày trước khi ta sống tại cung Đại Trần, nó dốc hết sức chăm sóc việc ăn uống của ta, thứ gì bản thân thích ăn nó luôn để dành cho ta một phần. Bây giờ dĩ nhiên ta không thể hà khắc với nó, nếu đã hứa rồi thì phải thực hiện. Thế là ta đặc biệt dạy nhà bếp một vòng, dặn dò làm rất nhiều món ăn.

Lúc quay lại, Tiểu Hoàng vẫn ngồi trước hai đồng cùi lớn, ta giáo dục thẳng bẻ lái biếng này bằng lời nói chân tình: “Cần cù là một đức tính tốt đẹp, An Nhị người đã thiếu đức tính này rồi.”

Nó lau xong nước mắt, thấy ta ngoài việc hứa hẹn đồ ăn ngon ra thì chẳng có động tĩnh gì, đành ngoan ngoãn ngồi chẻ củi.

Ta vui vẻ trở lại đằng trước tìm bác Đồng, khá vừa lòng về buổi giáo dục cấp tốc ngày hôm nay của mình dành cho tiểu Hoàng đế vong quốc. Thánh nhân có câu, “Trời trao ta trách nhiệm lớn lao”... Trách nhiệm lớn gì thì ta không biết, trước tiên ta cứ giúp nó tôi luyện ý chí, rèn luyện gân cốt, nhẫn nại chịu đói một lượt, đó cũng vì ta muốn tốt cho nó thôi!

Bác Đồng ngồi trong phòng, nhìn thấy ta lại đứng dậy hành lễ: “Thảo dân tham kiến Hoàng hậu nương!”

Ta hoảng hốt nhảy dựng lên, nhìn bác chăm chú như nhìn quái vật, sau khi nhận ra bác không bị ma quỷ nhập hồn, ta liền rơi lệ: “Nga Hoàng tử trong cung tởi, thích nhất mấy lễ tiết phức tạp này, ngay cả bác Đồng cũng bắt nạt cháu... Bác còn thế này, cháu rời khỏi nhà rồi...”

Bác vội vàng đỡ dành ta: “Chẳng phải bác đang diễn tập trước một lượt đó sao, tránh sau này luống cuống, không biết hành lễ thì phiền to rồi.”

Ta đóng đưa tay áo rộng thùng thình của bác, ương bướng: “Ngày tháng còn chưa định, bác chê cháu phiền phức sao?”

Bác nghiêm mặt: “Ừ đây, bác thấy cháu phiền từ lâu rồi, chỉ mong gà cháu đi cho nhanh. Cô nương nhà người ta, mười lăm mười sáu tuổi đã xuất giá, cháu thì hay rồi, tận hai mươi một tuổi mới có Hoàng đế bệ hạ chịu lấy.” Nhưng khoe miệng bác hơi cong lên, ngay cả bộ râu cũng vênh theo, rõ ràng đang rất vui.

Lần đầu tiên ta cảm thấy, Hoàng đế bệ hạ thật ra cũng không tồi.

Nếu để hẳn biết An Nhị mà ta thu nhận và giúp đỡ chính là Hoàng đế Đại Trần vong quốc thì... Nghĩ tới cảnh đó ta đã không kim được, lạnh buốt sống lưng, toàn thân run rẩy, quyết định sau khi lao động cải tạo cho Tiểu Hoàng xong phải mau chóng đưa nó rời khỏi nhà.

Ta khẽ hỏi bác Đồng: “Có phải cha cháu có tám binh phù?”

Bác Đồng ngơ ngác, hết sức nghi hoặc: “Không phải cháu đã chôn nó rồi sao?”

“Chôn rồi?” Hình dạng binh phù ra sao ta còn chẳng biết.

Bác Đồng đang hứng chịu sự đả kích quá lớn: “Tại sao tiểu lang không nhớ ra tám binh phù nhỉ? Cái đêm trước hôm an táng lão gia, bác đã đưa cho

cháu cái tráp bên trong có...”

Cái thứ hình thù quái dị ấy chính là binh phù?

Ý trời đây mà!

Ta đập ván giường, không ngừng cười vang, cười đau cả bụng, nằm bò trên giường, cười chảy nước mắt.

Bác vỗ vai ta mặt mày sợ hãi: “Tiểu lang...”

Ta nắm chặt cánh tay duy nhất còn lại của bác, vừa lau nước mắt vừa hỏi: “Bác Đồng, bác còn muốn nhìn thấy chiến tranh không?”

Bác sờ lên trán ta: “Tiểu lang bị ám đầu hả? Đâu có ai thích chiến tranh, quãng đời còn lại bác chỉ muốn nhìn thấy cháu sinh con đẻ cái, sống bình an tới già.”

Ta càng nghĩ càng buồn cười, luôn miệng đồng ý: “Nhất định nhất định rồi!”

Ta mới hứa với bác Đồng sẽ sống thật tốt, khi tỉnh lại phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ, tay chân bị trói chặt ném lên một ván giường lớn cứng nhắc.

Dưới ánh đèn bên cạnh có tiểu đạo cô tay cầm kiếm đang ngủ gật, da dẻ trắng mịn, lông mày hơi cong, mặt mũi hiền hòa, không giống với bọn ác bá cướp của chút nào.

Ta thăm oán hận hôn lễ xa hoa phô trương của Phụng Triều Văn, khiến một An phủ nghèo rớt mùng tơi lọt vào tầm ngắm của bọn cướp, khiến ta vừa ngủ đã bị bắt đi chỗ khác.

Đạo cô vừa mở mắt liền lộ ra sát ý: “Tặc tử, cuối cùng ngươi đã tỉnh!”

Ta nghĩ thầm, đạo cô gọi như thế không đúng chút nào.

Ta khẽ mỉm cười: “Đạo trưởng gọi như vậy, An Dật thật sự không dám nhận. Ta cảm thấy “tặc tử” dùng để chỉ các hạ thì hợp hơn.” Dám đi cướp bóc, không phải tặc tử mới lạ!

Nàng ta rút kiếm đặt lên cổ ta, mắt ánh lên vẻ hung ác, thì ra là một tiểu đạo cô xấu xa.

“Có tin bản đạo sẽ dùng một kiếm kết liễu cái mạng của tặc tử nhà ngươi?”

Ta lùi về phía sau: “Đạo trưởng cẩn thận, đạo kiếm không có mắt. Tại hạ và đạo trưởng hình như không thù không oán. Đạo trưởng nóng giận như vậy không biết là vì lý do gì?”

Nàng ta cười một cách khinh thường: “Ngươi là tên gian tặc bán nước tư thông với địch, không những theo địch lại còn dám khua chiêng múa trống định làm Hoàng hậu của tên cầu Hoàng đế Đại Tề! Ta nhờ vào! Đúng là làm xấu mặt Nhiếp chính vương!”

Lòng ta thất vọng khó nói thành lời, nhưng chưa đến nỗi khiến ta nản chí: “Tần Huy ở đâu, dẫn hắn đến gặp ta.

Tiểu đạo cô lại nhìn ta phỉ nhổ, khinh thường nói: “Tên hủ của Bệ hạ, ngươi dám tùy tiện gọi sao?” Sau đó quay đi không thèm để ý đến ta.

Cái khó ló cái khôn, đột nhiên khiến ta nhớ đến một khả năng: Có lẽ, Tiểu Hoàng hoàn toàn không biết ta bị bắt đi

“Chỉ e Bệ hạ cũng không biết ta bị các ngươi bắt? Hoặc là các ngươi đã mất dấu Bệ hạ?”

Trên mặt tiểu đạo cô thoáng qua nét xấu hổ: “Đó là vì Bệ hạ thường cải trang vi hành... cải trang vi hành...”

Ta không nhịn nổi cười phá lên, quả nhiên Tiểu Hoàng không lừa ta.

Trưa ngày hôm sau, Tiểu Hoàng “cải trang vi hành” mặt mày xám xịt trở về.

Lúc ấy ta đã giằng co với tiểu đạo cô một ngày một đêm, cuối cùng dưới sự oanh tạc khủng bố tinh thần của ta, nàng đã đồng ý cởi trói, ta có thể tự do đi lại trong phòng.

Ta từng nhìn ra ngoài theo khe cửa, bên ngoài rừng cây rậm rạp, ngoài cửa có hai đạo sĩ đứng canh, cũng không biết là đạo sĩ thật hay giả, còn bên cạnh thì ta không trông thấy.

Tiểu đạo cô ngồi ở đầu giường, lạnh lùng nói: “Tặc tử, ngươi đừng phí sức, nơi này hoang vu lại được canh gác cẩn mật, chỉ mình ngươi không tài nào thoát được đâu.”

Lúc Tiểu Hoàng đá cửa xông vào, chiếc giường lớn đã bị tiểu đạo cô chiếm mất, còn ta sau khi làm loạn chán chê mệt mỏi thì nằm ở chiếc giường nhỏ nghỉ ngơi. Đang mơ màng ngủ, chợt mở mắt nhìn: “Ngươi đã về rồi à?” Sau đó nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp.

Nó đi tới trước giường kéo ta dậy: “Đi theo ta!”

Tiểu đạo cô lập tức như con mèo xù lông, nhắc kiểng chạy tới: “Bệ hạ, chúng ta đã mất bao công sức bắt tên gian tặc này đến đây, sao có thể dễ dàng thả ả đi như thế được?”

Ta đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tiểu đạo cô này quả nhiên không hiểu lễ tiết gì cả, Tiểu Hoàng cũng là Hoàng đế vong quốc, nếu như xuất hiện trước mặt Phụng Văn Triều đã sớm bị dùng gậy đánh chết rồi.

Tiểu Hoàng nắm tay ta, nắm rất chặt, lạnh lùng nhìn tiểu đạo cô. Trước ánh mắt ấy, nàng ta cũng đã quỳ xuống: “Thuộc hạ có tội!”

Nó cắn chặt môi, kéo ta đi không nói câu nào, tiểu đạo cô đứng đây đuối theo, hai đạo sĩ ở cửa cũng đi cùng, giống như hòa thượng đang niệm kinh, miệng đồng thanh: “Bệ hạ, tuyệt đối thể thể thả nàng ta. Bệ hạ...”

Ta thừa dịp quan sát nơi này một phen. Cũng không biết là nhà của gia đình nào bỏ hoàng, qua đồng kiến trúc đồ nát có thể tưởng tượng ra khung cảnh phồn hoa ngày trước. Dọc đường đi canh gác cẩn mật, nhìn thấy Tiểu Hoàng đưa ta ra ngoài, tuy không ai dám rút kiểng ngăn cản nhưng người đi theo niệm kinh ngày càng nhiều, tất cả cùng niệm một bài.

Nhìn thấy cửa Thủy Hoa[1], nhiều khả năng đã đến tiền trạch, đột nhiên bên ngoài cửa xông tới một đoàn người, đi đầu là một người cao to vạm vỡ, tóc hoa râm nhuộm đầy gió sương, nhưng vẫn còn quắc thước. Ông ta sai bước tới, có khí chất của binh tướng, khi đến trước mặt Tiểu Hoàng thì khom người hành lễ: “Vi thần tham kiến Bệ hạ!”

[1] Cửa Thủy Hoa: Một kiểu cửa trong kiến trúc cổ Trung Quốc, bên trên cửa có mái che, có bốn trụ lững bên trên sơn màu.

“Hoàng thúc mau đứng lên!” Tiểu Hoàng một tay nắm chặt lấy tay ta, lòng bàn tay đầy mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn ung dung bình tĩnh, một tay còn lại đỡ ông ta dậy.

Ta liếc nhìn, ông già này quả thật có vài phần giống với Tiên đế.

Các huynh đệ của Tiên đế ta hầu như biết hết, chỉ có vị này là xa lạ. Nghĩ kỹ một lúc, ta liền nhớ đến một người: Dực Vương.

Dực Vương do một a hoàn trong Cán y cục[2] sinh ra, kế thừa vẻ đẹp của mẫu thân, có điều do xuất thân thấp kém nên trước giờ không được các huynh trưởng coi trọng. Sau khi trưởng thành ông ta được phong làm Dực Vương, vùng đất phong của ông ta nổi tiếng xơ xác nghèo đói. Trong số tất cả các vị Vương gia, chỉ có ông ta là chưa về kinh lần nào.

[2] Cán y: Nơi phụ trách giặt đồ trong cung.

Người mẹ của ông ta vì ngày đó khó sinh nên cũng đã qua đời.

Sống trong cung, xuất thân không thể chối cãi. Thời buổi loạn lạc lại không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, hậu cung Đại Trần cũng đối xử chẳng ra gì với Dực Vương, e là đã gây ra vết thương lòng cho ông ta.

Dực Vương quét mắt hồ tựa như đao sắc nhìn ta, ta thờ dãi: Vị Dực Vương này chẳng có chút thiện cảm nào với mình.

“Nghe nói Nhiếp chính vương chỉ có một con trai duy nhất, thật không ngờ lại là thân nữ nhi, lại còn trượng nghĩa xuất binh cứu Bệ hạ một mạng, cũng chính là cứu Đại Trần ta một mạng. Xin nhận của bản vương một lạy!” Nói xong ông định quỳ xuống.

Các cận thần phía sau của ông ấy cũng tỏ vẻ xúc động, dường như cũng muốn quỳ theo.

Ta vượt lên trước một bước thì lễ: “Tiểu nữ lần đầu gặp mặt đã bị khí thế ngút trời của Vương gia làm kinh sợ, nghe danh Vương gia đã lâu, ngài làm như vậy tiểu nữ không dám nhận!”

Đôi mắt Dực Vương hơi trầm xuống, thấy ta cúi thấp người, ông vuốt râu khẽ cười: “Cô nương không cần đa lễ!” Sau đó ông không nhắc đến chuyện cứu vua nữa.

Nếu như lúc bấy giờ ta không biết tốt xấu, đứng đó để mặc cho Dực Vương quỳ lạy, những người khác không biết thế nào, nhưng e tiểu đạo cô nhất định sẽ một kiểng chém đứt cổ ta.

Tiểu Hoàng có ý muốn dẫn ta ra ngoài giờ cũng coi như thất bại!

Nó nắm tay ta dắt về chỗ của mình, đẹp đẽ sạch sẽ hơn nhiều so với chỗ ta bị nhốt.

Tiểu đạo cô theo sau, lái nhai: “Cô nam quả nữ, cùng chung một phòng, không sợ người khác chê trách?”

Ta quay đầu hỏi lại: “Chẳng lẽ đạo trưởng sẽ chê trách Bệ hạ?”

Khuôn mặt nàng ta bỗng đỏ bừng, gân cổ lên: “Đương nhiên là không!” Đôi mắt nàng ta như mũi khoan đâm vào người ta, đáng tiếc ta đây da mặt dày,

không sút mẻ chút nào.

Ta ôm lấy cánh tay Tiểu Hoàng cười mập mờ với đạo cô: “Bệ hạ mệt rồi, tại hạ phải đưa người vào nghỉ ngơi, đạo trưởng có đi cùng không?”

Tiểu đạo cô rút kiếm ra, một nhát chém đứt góc chiếc bàn làm từ gỗ hoa lê trong phòng, vụn gỗ bay tứ tung, đồ mặt mắng um lên: “Đồ ong bướm lăng lơ, ai cũng có thể lấy làm chồng! Đứng núi này trông núi nọ!” Rồi quay người đi ra ngoài.

Ta ở trong phòng cười lớn, Tiểu Hoàng kéo ta lên giường. Ta im lặng nhìn nó, nó khẽ nhấc bên tai ta: “Lại gần đây, chúng ta nói chuyện.”

Thì ra từ lúc sáng sớm, phát hiện ta biến mất, trong nhà náo loạn, Nga Hoàng vào cung bẩm báo, nó thừa dịp hỗn loạn chuồn ra ngoài.

Ta lại gần nó, có chút gượng gạo, nhưng giờ ta cũng chẳng nghĩ nhiều đến vậy, ta ghé vào tai nó thì thầm: “Thật ra, ta thấy người làm em vợ của Hoàng đế Đại Tề chẳng phải tốt hơn làm thủ hạ dưới trướng Dực Vương ư?”

Nó ngo ngác nhìn ta, ánh mắt mang theo vài phần khó tin và ngốc nghếch.

Ta thờ dãi một tiếng: “Chẳng phải Dực Vương rất hận ta sao? Nếu ta đem binh phù giao ra, ông ta nhất định hết sức vui mừng. Nhưng ông ta không những chưa lấy được binh phù trong tay ta, còn cả đồng vấn đề nan giải bắt đắc dĩ ập lên đầu, người không mệt mỏi ư?”

Hai mắt Tiểu Hoàng ngấn lên, buống binh quay mặt đi.

Không phải ai cũng dám nói sự thật, và cũng không phải ai cũng đồng ý tiếp nhận sự thật.

Ta xoa xoa đầu nó, trong lòng có chút thương xót không nói thành lời. Dù nó tâm cao hơn trời, nhưng từ nhỏ chỉ sống trong cung, chưa được tôi luyện.

“Nhiep chính vương Đại Tề có con trai riêng bên ngoài, giờ mới về nhận tổ tông, lấy tên là gì cho hay?”

Nó đột ngột quay đầu: “Người...”

Ta véo má nó: “Cả đời cha luôn mong muốn có một đứa con trai, sau này nếu đến Tết Thanh Minh mà người không đi tảo mộ, cẩn thận ta sẽ đánh gãy chân người!” Sau đó cốc đầu nó: “Người cái gì mà người, gọi ta là tỷ tỷ!”

Dưới sự uy hiếp vô hình của ta, cuối cùng nó cũng phải mở miệng khẽ gọi: “Tỷ tỷ...”

Ta vui vẻ nheo má nó: “Vậy gọi đệ là An Lạc đi!”

Dực Vương trời sinh nhìn xa trông rộng, là một chính trị gia lỗi lạc, ông ta giỏi nhất là chiêu “giết gà dọa khỉ”. Dưới cường độ luyện tập mạnh mẽ của ông ấy, cho dù nửa đêm canh ba có tiếng kêu thảm thiết ngoài cửa sổ, ta vẫn có thể bịt tai mà ngủ tiếp.

... Lúc này, ta rất nhớ vòng tay của Phượng Triều Văn.

Tội nghiệp cho Tiểu Hoàng tuổi nhỏ, tỉnh dậy giữa tiếng hét thảm thiết ngoài cửa sổ, mặt tái nhợt, đi tới đi lui. Người bên ngoài nghe thấy trong phòng có động tĩnh, cung kính tạ tội: “Chúng thần quán nhiều thánh giá, tội đáng muôn chết, xin bệ hạ thứ lỗi! Nhưng tên tặc tử phản quốc lừa vua này, Vương gia nói nhất định phải trừng phạt trước thánh giá!”

Trừng phạt gian thần bán nước trước mặt thánh giá không sai, nhưng nửa đêm canh ba bắt Hoàng thượng phải nghe thanh âm hành hạ phạm nhân thì đúng là hiếm ác khó lường! Nếu như vị vua yếu dạ, rất dễ đi đời nhà ma. May mà Tiểu Hoàng sức khỏe tốt, không có bệnh tật gì.

Tiểu Hoàng nắm chặt tay, đi đi lại lại trong phòng, trên trán nổi đầy gân xanh, giống như con thú nhỏ bị bắt. Ta đành bò từ trên giường xuống, ra sức vỗ về con thú nhỏ đang xù lông này, rồi nó đến trước cửa sổ nói: “Hiếm khi Dực Vương vất vả vì nước, đêm hôm khuya khoắt còn trừng phạt gian thần phản quốc, nếu bệ hạ thấy không yên lòng, vậy chuẩn bị đi hỏi thăm Dực Vương thôi.”

Vương gia à, thật ra quá nhiều mộng đẹp của người khác là chuyện ai cũng có thể làm...

Tiểu Hoàng cười với ta một cách ngây ngô, lông mày giãn ra, không nắm chặt tay nữa, gân xanh trên trán cũng không còn nổi lên, cả người thoải mái trở lại.

Người bên ngoài phòng liên tục thoái thác: “Sao có thể làm phiền Thánh giá?”

... Sợ là làm nhiều mộng đẹp của Dực Vương gia?

Tiểu Hoàng nhanh nhẹn mặc áo ngoài, phần chấn thúc giục ta, không đợi người bên ngoài từ chối, nó đã mở cửa đi ra. Ta theo sát đằng sau, nhưng nhìn thấy một đồng hồ đồn ngoài cửa phòng, kẻ bị tra tấn đang thoi thóp, bốn năm hộ vệ chìa tay đầy máu ra chuẩn bị ngăn cản Tiểu Hoàng liền bị nó đập cho một cước lăn lông lốc. Cũng coi như bọn chúng thông minh, lợi dụng thời cơ lăn ra xa, chắc là muốn đến báo tin cho Dực Vương.

Ta và Tiểu Hoàng đến chỗ Dực Vương, nhìn thấy đèn đuốc rực rỡ, Dực Vương quần áo xộc xệch mặt còn ngái ngủ chạy đến nghênh đón. Sau căn phòng đóng kín ẩn hiện mùi son phấn... Người này cả công việc và sinh hoạt đều rất chăm chỉ!

Dực Vương mặt mày khó chịu nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng. Nam nhân nào bị quấy rầy trong lúc này cũng không vui nổi!... Đáng tiếc Tiểu Hoàng không hiểu sự đòi, đâu thấy ánh mắt giết người kia, tiến lên phía trước nắm lấy tay ông ta, như sắp rơi lệ nói: “Trẫm bắt tài, liên lụy đến Vương thúc đêm hôm không được yên giấc, phải thăm án những kẻ gian tặc kia. Trong lòng trầm lo lắng, nên đặc biệt đến bầu bạn với Vương thúc, cùng Vương thúc chia sẻ gánh nặng.”

Ta đứng sau lưng Tiểu Hoàng, thầm tán dương lời hắn nói rất chuẩn xác, khiến Dực Vương tỉnh ngủ hoàn toàn. Ta cúi đầu kính cẩn, cười đến đau bụng.

Dực Vương nửa đêm trừng phạt kẻ ác, Hoàng đế bệ hạ thấu hiểu nỗi khổ của ông, năm đêm liên tiếp đến an ủi, vua tôi hòa hợp. Ban ngày Dực Vương còn thiết yến khoản đãi “Quảng Vũ tướng quan trung dung ái quốc”, ngoài ra còn sắp xếp bố trí chuyện phòng ngự. Không đến sáu, bảy ngày trên mặt vua tôi hai người đều thâm quang, quả nhiên là vì nước vì dân, tấm lòng chân thành này quả khiến người ta khâm phục!

Lúc này Dực Vương đã thể hiện ra bộ mặt nhân ái rộng lượng của mình.

Trong bữa tiệc ông ta mặt mày ủ rũ, ca thần Đại Trần thể lực mỏng manh, những nhân sĩ yêu nước trong lúc nước nhà gặp nguy nan, phải đồng lòng tiến lên, dốc bầu nhiệt huyết vì nước nhà.

... “Thế lực mỏng manh” với “nước mất nhà tan” chắc hẳn có sự khác biệt nhỉ?

Ta gặm chân giò muối, miệng đầy dầu mỡ, không ngừng phụ họa.

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, giống như ta vậy, sao có thể vì chuyện nhỏ thế này mà tranh chấp với Dực Vương?

Tiểu Hoàng nhéo cánh tay ta dưới gầm bàn, mưu sĩ phía sau Dực Vương cũng không ngừng ca thán: “Quảng Vũ tướng quân không biết rồi, hiện nay trong tay Vương gia có chưa đầy hai vạn quân, không những phải bảo vệ an toàn cho Bệ hạ, mà còn phải chạy đôn chạy đáo lo đại nghiệp phục quốc, quả thật khó khăn chồng chất!”

Ta cảm thấy vừa gặm chân giò vừa làm mặt buồn không thể bày tỏ sự ngưỡng mộ của mình với Dực Vương được, nên đành vứt cái chân giò xuống, lau dầu mỡ trên tay, về mặt trung hậu bày tỏ: “Vương gia trước giờ đều rõ, An Dật sống trong lụa là, chức vụ tướng quân chẳng qua là do gia phụ giao cho. Đối với việc bày binh bố trận đại nghiệp phục quốc, An Dật có lòng giúp ngài, nhưng lại không có sức...”

Ánh mắt Dực Vương chợt lóe lên tia sáng lạnh lùng, sau đó lại tiếp tục nhìn ta âu sầu.

...Nhìn nữa cũng vô ích, ta không phải Quan Âm cứu khổ cứu nạn.

Ta chăm chú lau đi dầu mỡ trên ngón tay, giả vờ không thấy gì hết.

Phụ tá bên cạnh ông ta hít mắt lại, nhìn ta như thể miếng thịt béo: “Tướng quân có biết, trong tay Nhiếp chính vương có một miếng binh phù? Nghe nói miếng binh phù đó có thể điều động quân đội bí mật của Đại Trần, chỉ cần có được đội quân này, lo gì không phục quốc được?”

Mọi người mắt thời im lặng, tuy ta cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của mọi người đều dồn lên người mình.

Ta ngẩng đầu, nhìn Dực Vương thành khẩn: “Chuyện binh phù là có thật. Có điều... Vương gia cũng biết, lúc trước mặt tướng bại trận ở Hoàng Hà cốc, bị thái tử Đại Tề bắt được...” Sau đó nhìn mọi người bằng ánh mắt xin lỗi.

Vị phụ tá kia trí tưởng tượng phong phú, nhất thời không khống chế được cảm xúc của mình, nổi cơn tam bành mắng ta té tát: “Con nha đầu thôi này, dám đem binh phù cho Thái tử nước địch, có phải đã dẫn quân đội bí mật cho Đại Tề rồi không? Thảo nào có thể leo lên ngôi vị Hoàng hậu! Vương gia...” Ông ta tức giận đứng đó thở phì phò, cứ như ta đã đào mộ tổ nhà ông ta lên vậy.

Thật ra ta chỉ muốn nói cho ông ta biết, đầu ta bị va đập mạnh nên không nhớ được bất cứ chuyện gì!

Dực Vương đợi ông ta trút kha khá bức dọc xong, mới bình thân quát: “Câm miệng! Quảng Vũ tướng quân là con gái của Nhiếp chính vương, hành sự đều là vì nước vì dân, sao có thể là gian thần phản quốc? Nàng làm như vậy nhất định là tương kế tựu kế...” Nói xong, sắc mặt ông ta trở nên khó coi, chắc cũng cảm thấy những lời mình nói vừa rồi cũng quá khó tin.

Cho nên ta nói, Dực Vương còn nhân ái rộng lượng chán, tuy chỉ là bề ngoài, nhưng ông ta chưa từng giải ta vào ngục, dùng hình tra tấn, mà còn thiết đãi rượu ngon canh ngọt. Ngoài việc không được tự do đi lại, tất cả những yêu cầu khác của ta đều được thỏa mãn.

Một vài lần sau đó cứ nhắc tới binh phù là Dực Vương lại thờ ơ ngẩn ngơ, đáng vẻ khó mà nuốt trôi cơm. Ta hơi ngại cho sự ngon miệng của mình, không muốn ngồi cùng ông ta nữa nên cũng mượn cớ cáo lui.

Tiểu Hoàng tuy thường phải ra ngoài, nhưng phần lớn thời gian đều ở trong sân luyện võ cùng tiểu đạo cô.

Tiểu đạo cô ra tay nhanh nhẹn, chưa từng nể nang, luôn mồm: “Bệ hạ, xin đắc tội!” Mỗi lần ra chiêu chế ngự Tiểu Hoàng tàn nhẫn hơn bất cứ người nào, như muốn đắc tội một cách triệt để với hắn.

Ta rất sợ Tiểu Hoàng sẽ khóc cha khóc mẹ, làm mất thể thống, nhưng phát hiện nó vẫn cắn răng chịu đựng không nói một lời. Ta xúc động nghĩ, đứa trẻ này giờ đã lớn!

Lúc nó dừng lại nghỉ ngơi, ta miễn cưỡng khuyên nó vài câu, lúc nào có thể vui thì cứ vui, liền bị nó trừng mắt, bộ mặt nghiêm túc: “Tiểu Dật, chúng ta giờ như rơi vào hang cọp, nếu đệ không cố gắng khổ luyện, e rằng chính mình còn không giữ nổi mạng, sao có thể bảo vệ tỷ?”

Ta chăm chú ngắm nghía ngũ quan sắc nét của nó, không nên được khế cười: “Đệ khổ luyện chắc không chỉ ngày một ngày hai? Từ sau khi bị chia cắt với tỷ trên xe tù, gặp được Dục Vương gia, chứng kiến tài trí mưu lược của ông ta, đệ đã bắt đầu khổ luyện rồi à?”

Một Dục Vương tài trí mưu lược nhưng lòng lang dạ sói, sao có thể chịu quỳ gối trước một thiếu niên vô danh?

Nó có chút tự giễu nhìn ta: “Đúng là không gì có thể qua mắt tỷ. Lúc nhỏ đệ nghĩ về mọi chuyện khó tránh khỏi khờ khạo ngây ngô.” Sau đó nó vỗ vỗ vai ta: “Bây giờ đệ thấy tỷ còn ngây thơ hơn đệ gấp trăm lần.”

Ta ra về khiêm tốn, lắng nghe nó dạy dỗ: “Hoàng đế Đại Tề vì chuyện binh phù lập tỷ làm Hậu, nhưng hậu cung xưa nay không dễ sống, tính tỷ lại không dễ khiến người khác yêu thích, làm sao có thể đảm bảo hần sủng ái tỷ cả đời?”

Một kiếp người dài đằng đẵng, ta sao dám ước mơ xa vời đến thế?

Nó nói: “Chỉ bằng chúng ta cùng nhau trốn đi, mai danh ẩn tích sống cuộc đời của người dân bình thường? Trước kia ta không biết quý trọng tỷ, khi xa rồi, nửa đêm nằm mơ đều thấy cảnh chúng ta ẩn cư trên núi. Lúc đó đầu óc tỷ tuy có hơi mơ màng, cuộc sống có nghèo khổ, nhưng đối với ta, đó là những tháng ngày vui vẻ nhất. Không cần phải nghĩ đến sẽ có một ngày phải mất mạng, không chịu sự sắp đặt của người khác rồi sống trong cái lồng vàng ngọc, bó mình trong nhung gấm mà chẳng có ngày nào được thanh thoi.”

Hắn đã không cố chấp chuyện miếng binh phù có thể gây họa sát thân nữa rồi.

Trên đời này luôn có một con đường, lúc đầu ta đi là do bất đắc dĩ, nhưng càng đi ta càng bị phong cảnh nơi đó mê hoặc, quên mất sự hối hận lúc ban đầu.

Người ấy, ngày xưa ta vô cùng căm ghét, sau lại miến cưỡng mặc kệ. Trải qua nhiều vương mặc, bây giờ ta lúc nào ta cũng nhớ tới vòng tay ấm áp trong những đêm lạnh giá, vô hình chung đã nảy sinh cảm giác chẳng rời xa, không muốn buông bỏ.

Nơi này sáng tối đều rất lạnh, tường cao ngói đỏ chẳng thể che lấp núi xanh ẩn hiện bên ngoài. Nếu ta đoán không lầm, nhất định đang ở trong núi sâu ngoài kinh thành.

Khi Tiểu Hoàng đồn đảo khắp nơi tìm đường trốn, Trung Thu đã đến gần.

Ngày hôm ấy Dục Vương gặp mặt quân đội, mời ta và Tiểu Hoàng cùng đến ngắm trăng. Tiểu đạo cô theo sát Tiểu Hoàng, nhìn ta bằng ánh mắt thương xót, khiến trong lòng ta thoáng có phần bội mong.

Trăng treo giữa trời, ta bị nhét vào một cái kiệu bốn bề canh phòng nghiêm ngặt đi khoảng hai canh giờ, xóc tới nổi ruột gan sắp ói ra ngoài. Lúc được đi xuống, ta nhìn thấy một nam tử bị vây quanh dưới ánh đuốc đối diện, áo bào đen bị gió thổi phất tung bay, mắt phượng dưới mũ quan không giấu được tà khí, kèm theo đó là sự bá đạo vương giả trời sinh. Hắn nhìn Dục Vương như nhìn xác chết. Sát khí như thể toát ra từ biển máu chiến trường ấy khiến người khác chỉ mong lập tức quỳ gối xin hàng.

Ta nhìn hắn cười nịnh nọt. Trước ánh mắt trách cứ của hắn, ta cảm thấy may mắn vạn phần khi mình đã đi theo quân địch...

Phải công nhận Dục Vương chọn chỗ này khá kín đáo, dốc cao hiểm trở, lưng kê chân núi, rừng cây rậm rạp, tiến lên có thể công kích, lùi lại có thể phòng thủ, ngộ nhờ không địch nổi thì tháo chạy vào rừng núi, Phượng Triều Văn cũng chẳng thể làm gì.

Kỵ binh của Hoàng đế Đại Tề quân dung nghiêm chỉnh, giáp chiến đen, y phục cũng đen nốt, sắc đen như mây mù vần vũ lặng lẽ dừng lại cách ta năm mươi bước, dường như chỉ cần một động tác tay đơn giản của Phượng Triều Văn đã có thể khiến sấm chớp bất ngờ giáng xuống... Trong bầu không khí yên lặng khiến người khác nghẹt thở, Dục Vương trêu đùa: “Nghe nói Hoàng đế Đại Tề rất sùng ái Quảng Vũ tướng quân, bản vương chỉ mới nghe đồn, hôm nay được tận mắt chứng kiến mới biết chuyện này là thật.” Ánh mắt lạnh lẽo của ông ta quét về phía ta mấy lần, nhưng giọng nói vẫn điềm nhiên trước sau như một.

Cũng không biết tin tức này truyền ra ngoài do uy lực của lời đồn đại trong cung hay là công lao của lũ gián điệp...

Tiểu Hoàng lén quan sát ta từ trên xuống dưới, nói thầm “Thì ra khẩu vị của Hoàng đế Đại Tề rất đặc biệt đó nha.”

Ta hơi xấu hổ: “Vương gia không biết rồi, Đại Tề là vùng đất giá buốt, nữ tử đều có vóc dáng cao lớn, khỏe mạnh phi thường. Còn người như ta đây... thực chất thuộc loại yếu đuối đứng còn chẳng vững.” Lại không nên được, than thở: “Xưa nay Đế Vương sùng ái ai, chẳng quá nổi đám ba bữa... Vương gia không cần cho là thật.”

Mặc dù bịa chuyện và chơi xấu luôn là kỹ năng sở trường của ta, nhưng quả thực lần đầu tiên ta tự tăng bốc mình như vậy. Hoàng đế bệ hạ, xin lỗi người, ta không hề có ý phi báng người chưa từng thấy qua cảnh đời, chỉ là sống chết lấy làm trọng, giờ ta cũng không thể lo quá nhiều.

Tiểu Hoàng như chợt tỉnh ngộ, lộ vẻ thương xót với Phượng Triều Văn... Đứa trẻ này đến nay đầu óc vẫn ngây ngô lắm, nhưng hai tay ta bị trói sau lưng, không thể vung lên cốc đầu nó một cái, thực lấy làm tiếc.

Trước khi đi, Dục Vương từng nói: “Tuy Quảng Vũ tướng quân là cự thần Đại Trần, nhưng nay đương lúc cần tướng quân hy sinh vì đất nước, xả thân

vì công lý, vậy nên phải nhờ Quảng Vũ tướng quân chịu oan ức giả vờ...” Không cần ta đồng ý, tiểu đạo cô tiến lên phía trước, vài ba chiêu đã trời chật ta lại, cầm thanh kiếm theo sát ta.

Tiểu Hoàng không cam tâm, cũng nhắc kiểm đối diện với tiểu đạo cô, khó lòng biết được nó định nhân cơ hội cắt đứt dây thừng giúp ta trốn hay muốn một kiểm kết liễu tiểu đạo cô kia.

Mấy ngày gần đây ta nghe thấy nhiều lời lẽ của Tiểu Hoàng ẩn chứa ý căm hận tiểu đạo cô, lại nhìn thấy nhiều lúc tiểu đạo cô giao đấu với nó xuống tay chẳng chút lưu tình, nhưng không ngờ hôm nay nó lại có ý định thừa dịp hỗn loạn báo thù.

Phụ tá của Dục Vương lớn tiếng kêu: “Không biết bệ hạ có mang theo binh phù của Đại Trần ta chăng?”

... Thứ đó... bây giờ vẫn đang ở trong phần mộ của cha ta cơ mà?

Ai ngờ tình huống lắt léo, phía quân Tề lập tức có người đáp: “Binh phù ở đây, Hoàng hậu nương nương đâu?”

Đầu ta vang tiếng ong ong, chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất: Phượng Triều Văn, người dám đào bới mộ tổ nhà ta?

Ngay sau đó, ta liền bị Tiểu Hoàng đá nhẹ một cái vào chân, bèn phần nộ trừng mắt nhìn nó... mộ tổ nhà ngươi bị đào lên rồi kia!

Nó chớp chớp mắt với ta, ta định thần lại, trong lòng nguôi ngoai, không chừng binh phù này là giả...

Ta chớp chớp mắt với Tiểu Hoàng, ra hiệu đã hiểu. Lúc tiểu đạo cô lúi một bên tay ta định vượt qua đám người, nó vội đuổi theo, kéo nốt bên tay còn lại của ta, ba người đứng trước trận tiền.

Sau lưng nó có thần tử khề nói: “Bệ hạ, người không nên mạo hiểm.”

Dục Vương giả hời hợt đáp: “Hoàng đế Đại Tề trước giờ trọng lời hứa, nếu hần đã đồng ý dùng binh phù đổi Hoàng hậu, đương nhiên sẽ không nuốt lời, bệ hạ tuổi không còn nhỏ, cứ để bệ hạ rèn luyện.”

... Thế là phía sau im bật.

Vương gia à, thật ra ông muốn đưa trẻ này tự tìm đường chết phải không? Chiêu mượn đao giết người này của ông hay lắm!

Ta hơi nghiêng mình, nhìn thấy Tiểu Hoàng đang chăm chú quan sát quân Tề, trên mặt thoáng nét bối rối, sau đó cười khề một tiếng: “Vương thúc nói phải!”

... Tất cả những người bị phe cánh của chính mình vứt bỏ, chắc đều mang về mặt này.

Nó kéo ta, chân bước thoăn thoắt kiên định tiến về phía quân Tề. Phía quân Tề phải hai kỵ binh hộ vệ, ôm một cái hộp gỗ đi đến trước mặt...

Năm bước... mười bước... mười lăm bước... bầu không khí nặng nề xung quanh cùng ánh mắt thâm trầm của Phượng Triều Văn như dồn nén tất cả mọi thứ, lòng ta căng như dây đàn, cổ họng nghẹn ứ, chỉ sợ Dục Vương lên bắn một tên từ phía sau lưng... chắc chắn việc này ông ta từng thực hiện không ít lần.

Hai bên ngựa xe giao nhau, kỵ binh hộ vệ đưa tráp gỗ ôm trong tay qua phía này, ta ngó trộm chiếc tráp, lập tức sững người... Đây rõ ràng là thẻ bài chôn trong mộ cha ta...

Tiểu Hoàng đẩy một cái, ta mới bừng tỉnh. Nó ra hiệu cho tiểu đạo cô nhận lấy tráp, còn mình vùng kiểm chặt đứt dây trói trên người ta. Kỵ binh tiến lên trước bảo vệ ta hai bên hữu, ta vươn tay ra, nắm chặt lấy tay Tiểu Hoàng. Không ngờ nó chẳng hề chống cự, ngoan ngoãn mặc cho ta nắm cổ tay kéo về phía quân Tề.

Chỉ là nó lại thuận tay giữ chặt tiểu đạo cô, kéo nàng theo cùng... không biết việc này có được coi là quy thuận quân địch hay không...

Tiểu đạo cô bị nó giữ cổ tay, gương mặt xinh đẹp trở nên nhăn nhó, trông nàng có vẻ tức giận lắm.

E rằng, Dục Vương mới là người tức giận nhất. Ông ta nhìn Tiểu Hoàng tiến thoái lưỡng nan, càng không thể đầu hàng quân Tề, mất mạng vô ích, chỉ có thể ngoan ngoãn cầm binh phù về. Nào ngờ bất chợt có biến, ông ta phần nộ đến mụ mị đầu óc, giương cung bác tên bắn sang, nhưng mũi tên mới bay được nửa đường, đã đâm trúng tên vàng từ phía quân Tề bắn tới...

Ta, Tiểu Hoàng và tiểu đạo cô chạy học tốc trông thật thảm hại, ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Phượng Triều Văn càng ngày càng gần, ảo ảnh ẩn giấu tâm thần của hần trong màn đêm hắc ám, hần ngồi trên tuấn mã đen, lao như bay dưới ánh trăng sáng ngời... Hần nâng cổ tay giương cung, tên vàng xé rách màn không... Kỵ binh hộ vệ tiến hành đánh nhanh như chớp, mặt đất dưới chân bỗng rung lên bần bật, đội quân tinh nhuệ phân hai luồng lướt qua bọn ta, thoát một cái, bọn ta đã chìm ngập giữa Tề quân khí thế ngút trời...

Ngay sau đó là loạt âm thanh tàn sát thê thảm, ta nắm tay Tiểu Hoàng, Tiểu Hoàng nắm tay tiểu đạo cô đang sầm mặt vì giận dữ, ba người đứng sững tại chỗ tựa như vỏ ốc lưu lại trên bãi cát sau khi thủy triều rút xuống...

Một người một ngựa chậm rãi tiến gần đến trước mắt, nam nhân tuấn mỹ vô song vươn tay về phía bọn ta. Ta một tay nắm chặt Tiểu Hoàng, không dám

với tay đáp lại hắn. Hắn đợi rất lâu, ánh mắt dần trở nên sắc lạnh, cuối cùng khẽ cười, nói: “Hoàng hậu của trẫm, nắm chặt tay của nam nhân khác không chịu buông...” Ta thoáng nhìn thấy sát khí hiện lên trong mắt hắn.

... Cha à, con gái có lỗi với cha, tên khốn trước mặt này đây, con không thể lật tung mộ tổ nhà hắn để báo thù, lại chẳng thể làm gì hắn... Hơn nữa ánh mắt lạnh lẽo mang theo sát khí kia của hắn thực khiến con run quá... Cái thứ gọi là khí tiết này, chắc con đã không có từ lâu rồi nhỉ?

Hắn khom lưng bẻ ngang eo ta lên, ta buộc phải buông tay Tiểu Hoàng, lúc ta hạ xuống áo choàng đen của hắn, không kìm nổi, lòng vô cùng đau xót... Ai hiểu được nỗi bi ai thống khổ của kẻ yếu khi đối mặt trước cường quyền? Hoàng đế bệ hạ hắn đã quên rồi, ta ngoài việc có cái bụng ăn uống tốt ra, còn có bộ răng tốt nữa!

Ta giữ cánh tay hắn, ra sức cắn. Bắp thịt nằm trong miệng rắn như sắt đá, ta cũng thế phải cắn rứt một miếng thịt trên người hắn...

Bên tai là tiếng thét kinh ngạc của Tiểu Hoàng và tiểu đạo cô, sau cùng ta nghe thấy một tiếng cười khẩy: “Lẽ nào Dục Vương không cho nàng ăn thịt? Nhìn thấy trẫm đã muốn ôm chăm lấy cắn một miếng...”

Ta ngẩng đầu, nhìn thấy nụ cười vô liêm sỉ trên môi hắn, không nhìn nổi, nước mắt đầm đìa, thượng cẳng chân hạ cẳng tay như mất hết lí trí: “Tên khốn kiếp! Ngươi dám đào bới mộ tổ nhà ta... Tên khốn...” Vì tâm bình phù chết tiết kia, còn có việc gì mà ngươi không dám làm?

Có vẻ hắn mơ hồ một lát, nhưng rất nhanh bừng tỉnh khỏi giấc mộng, hai tay siết chặt ta trong lòng, luôn miệng vỗ về: “Ngoan, không phải như nàng nghĩ đâu, ta không có đao... thứ đó là giả, đều là giả mà...”

Rõ ràng là thật, còn dám mở to mắt nói dối!

Ta phần nộ trợn lên nhìn, toàn thân bị ôm chặt trong lòng hắn, tuy không thể nhúc nhích, nhưng ta hận không thể dùng ánh mắt này lăng trì hắn đến chết. Hắn cười với ta đầy đắc ý: “Quay về hỏi thử bác Đồng là biết ngay, không phải như nàng nghĩ đâu, trẫm thế!” Sau đó hắn cúi đầu, chẳng màng đến Tiểu Hoàng và tiểu đạo cô đứng bên cạnh, thân nhiên hôn nước mắt trên mặt ta...

Nghe nói điều kiện quan trọng nhất để làm một Hoàng đế tốt chính là da mặt dày, trong khi Đồng Sư[3] quang minh chính đại nghe lỏm nơi góc tường, Hoàng đế vẫn có thể giữ tinh thần khỏe khoắn, cùng cung phi yêu thương thăm thiết.

[3] Đồng sư: Tên một chức nữ quan trong cung, chuyên ghi chép sinh hoạt thường ngày của cung đình.

Ta chẳng có lớp da mặt dày như Phượng Triều Văn nên khi trừng mắt nhìn hắn, ta bất giác lại chảy nước mắt. Nước mắt của tôi nay cứ tuôn mãi không ngừng, thật khác với bình thường. Khi hắn kề sát định hôn lên má ta lần nữa, ta lập tức rúc vào lòng hắn, chết cũng không chịu ngóc đầu dậy, quệt hết nước mắt nước mũi lên vạt áo choàng.

Bên tai vang lên tiếng cười sáng khoái của hắn, lồng ngực hắn khẽ rung bên má ta. Vòng tay hắn là một nơi ấm áp yên bình, không cần thận sẽ bị đắm chìm trong đó.

Kỵ binh hộ vệ của Phượng Triều Văn là một thứ vũ khí sắc bén tốt nhất trong tay khi hắn nam chinh bắc chiến. Thuộc hạ dưới trướng Dục Vương tuy không yếu, nhưng sau hai canh giờ vẫn không địch nổi, liền bị bắt làm tù binh, nhiều võ tướng phò tá Dục Vương đã chết và bị thương hơn nửa, còn lại đều bị tóm gọn.

Tiểu đạo cô tái mặt đứng nguyên chỗ cũ, mấy lần liền định xông tới nhưng đều bị Tiểu Hoàng giữ chặt cổ tay. Ta rúc trong lòng Phượng Triều Văn, nghe thấy giọng nàng nghẹn ngào: “Tên khốn nhà ngươi, thả ta ra... thả ta ra...”

Giờ ta mới biết, Tiểu Hoàng và Phượng Triều Văn có một điểm giống hệt nhau, đó là bụng dạ hẹp hòi.

Nó không những nắm tay tiểu đạo cô không buông, còn ác độc mỉa mai: “Thả ngươi để ngươi đâm đầu vào chỗ chết à? Nếu ngươi chết rồi, nỗi khổ hơn nửa năm nay của ta biết đòi ai? Tốt hơn hết ngươi nên sống mà trả nợ đi!”

Ta nghĩ, nếu Phượng Triều Văn có thể tha thứ cho Tiểu Hoàng, những ngày tháng sau này của tiểu đạo cô chắc sẽ khó sống đây.

Dục Vương này vốn nham hiểm, nếu buộc phải đánh giá ông ta, ta cảm thấy đó chính là một kẻ điên quá khích. Loại người này nếu bản thân phải sống khổ sở thì người khác cũng đừng mong yên ổn.

Khi ông ta bị trôi đi ngang qua trước mặt ta, bỗng quỳ rạp trước mặt Tiểu Hoàng: “Bệ hạ, thần đã phụ sự ủy thác của người, phục quốc vô vọng rồi. Đại nghiệp phục quốc của Đại Trần từ nay về sau chỉ có thể do mình người gánh vác, thần muốn chết cũng không từ nan!”

Vương gia, tại sao ông không chết sớm chút đi?

Ta cẩn thận ngẩng đầu lên trong vòng tay cứng đờ của Phượng Triều Văn, nhìn thấy màu xám xịt bao trùm gương mặt hắn, ánh mắt hung dữ tựa lang sói quét qua đám tù binh, cuối cùng dán chặt vào Tiểu Hoàng.

Tiểu Hoàng thân nhiên mỉm cười với hắn, cứ như trước giờ Phượng Triều Văn luôn biết nó là Hoàng đế bị phế truất của Đại Trần. Ta đột nhiên rúc đầu vào lòng Phượng Triều Văn... Ta ơi là ta, đây đã là lúc nào rồi?

Dục Vương nhìn ta, lòng ngập tràn hy vọng: “Quảng Vũ tướng quân dùng thân dụ địch, cho dù tương lai chẳng có được kết cục tốt đẹp, Đại Trần ta

cũng sẽ ghi nhớ thành ý của tướng quân đã xả thân vì chính nghĩa, xin tướng quân hãy nhận của bản vương một lạy!”

Ta lại ló đầu ra khỏi lòng Phụng Triều Văn, trừng trừng nhìn hấn quý lạy ta rồi bị lôi đi trong tiếng khóc nức nở của tiểu đạo cô...

Giữa gió đêm, kỵ binh hộ vệ còn lại nhìn chăm chăm Tiểu Hoàng, chỉ chờ Phụng Triều Văn hạ lệnh là sẽ xông lên tóm lấy nó ngay tức khắc. Ta quay đầu nhìn, thiếu niên thờ ơ cười với ta: “Tỷ tỷ, trải qua ba năm đó, đời này đệ đã mắc nợ mấy ai rồi!” Làm ta suýt rơi nước mắt.

Ta nắm chặt vạt áo trước của Phụng Triều Văn, luôn miệng giải thích: “Bệ hạ, nó không phải Hoàng đế bị phế truất của Đại Trần, nó là đệ đệ của thần tên An Nhạc, là con riêng của cha thần, là đệ đệ của thần mà!”

Mắt phụng của Hoàng đế chậm chậm lướt qua gương mặt ta, khóe môi khẽ nhếch lên: “Vậy sao? Trẫm thấy, vị đệ đệ này của Tiểu Dật chẳng giống nàng tí nào.”

Ta căng thẳng đến nỗi sắp không thở nổi... Trong lời đồn đại, những quân chủ của tiểu quốc từng bị Phụng Triều Văn đánh chiếm, chẳng có lấy một người sống sót, còn ta chỉ trông cậy vào việc hấn yêu thích mình...

Xưa nay, ân sủng của quân vương không đáng tin, nhưng ngoài sự yêu thích của hấn ra, ta còn có thể dựa dẫm vào điều gì để cứu mạng Tiểu Hoàng?

“Nó... nó và thần không cùng mẹ, đương nhiên không giống nhau. Bệ hạ cũng từng nhìn thấy Hoàng đế của Đại Trần vong quốc, sao có thể tin lời Dục Vương nói?”

“Ồ, nếu đã là đệ đệ của Hoàng hậu, vậy thì đưa về An phủ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Hai kỵ binh hộ vệ đưa tiểu đạo cô nương và Tiểu Hoàng phi đi nhanh như tên bắn. Ta rúc trong lòng Hoàng đế bệ hạ, giương mắt nhìn theo họ, thoát cái đã không thấy bóng dáng đâu, rụt rè đề nghị: “... Thật ra cũng nên đưa thần cùng về An phủ chứ?”

“Hả? Đệ đệ của nàng...” Phụng Triều Văn kéo dài giọng, lặng lẽ chờ ta tỏ thái độ hiền lành.

“Về cung, về cung, đương nhiên thần sẽ cùng bệ hạ về cung!” Ta gào khóc trong lòng, tự mình đề nghị.

Mọi thứ trong cung vẫn như cũ, Nga Hoàng trông thấy ta thì vui mừng khôn xiết, ríu rít như chú chim sẻ, miêu tả cận kề Hoàng đế bệ hạ đã lo lắng ra sao, ăn không ngon ngủ không yên thế nào từ khi ta bị bắt. Ta nghỉ tiêu nha đầu này đã thôi phòng sự việc. Trên đường trở về, ta cùng ngồi một ngựa với hấn, Hoàng đế bệ hạ oai phong lẫm liệt, không hề trông thấy chút suy sụp, ở đâu ra đáng vẻ “Mấy ngày nay bệ hạ chưa từng có được một giấc ngủ ngon”?

Phụng Triều Văn côi y phục, sai Diên Bình Thanh đi lấy thuốc, bị hấn nhìn thấy vết răng dính máu trên cánh tay của Hoàng đế bệ hạ. Bôi thuốc xong, hấn quay người lại khen ngợi ta bằng vẻ kính phục: “Đây là kiệt tác của cô nương đúng không? Chắc chắn là cô nương rồi, ngoài cô nương ra, chẳng ai khác dấu răng trên người bệ hạ.”

... Vì là tháng Tám, quần áo mỏng manh, ta đâu biết mình đã cần bệ hạ trọng thương như thế?

“Bệ hạ... tám binh phù trong tay bệ hạ...” Thật ra ta muốn giải thích rõ ràng cho bản thân mình, nhưng lúc này không biết giải thích từ đâu.

Diên Bình Thanh chặn ta tại phòng trà nước của Trùng Hoa điện, cuối cùng hấn không nhịn nổi, oán trách ta: “Tàn dư Đại Trần truyền tin đến, bảo rằng chính miệng cô nương nói binh phù đã nằm trong tay bệ hạ. Bệ hạ triệu kiến bác Đồng suốt mấy đêm, còn sai thợ thủ công tinh xảo trong cung làm việc không ngừng nghỉ, mô phỏng theo tám binh phù. Cô nương thì hay rồi, bệnh đa nghi nặng như thế, chẳng tin tưởng bệ hạ chút nào... Thà nuôi con cún, nó còn biết vẫy đuôi, cô nương thì xông đến cắn bệ hạ một miếng!”

Ta đỏ bừng mặt, khi vào lại Trùng Hoa điện thấy có chút nung nóng, tìm đến Hoàng đế bệ hạ đang ngồi trước ngự án xem sổ sách. Ta rót trà mài mực, ngoan ngoãn hết sức.

Ban đầu hấn vẫn chậm rãi lật sổ sách phê chú giải, rồi hấn xem càng ngày càng chậm, sau cùng hấn gấp sổ “bụp” một tiếng, ngẩng đầu nhìn ta, lông mày rậm nheo lại một chỗ, sắc âm u lan tỏa trong đôi mắt.

Ta giật mình thon thót, cảm thấy có lẽ nên trừ khử mầm họa trước thì tốt hơn, vội quý sụp xuống trước mặt hấn, nhận sai: “Bệ hạ, thần sai rồi, thần không nên giấu người, An Lạc là Hoàng đế bị phế truất của Đại Trần, có điều nó cũng là đệ đệ của thần...”

Hoàng đế bệ hạ không nói nửa lời, chỉ chần chú nhìn ta.

Ta vẫn thận trọng thủ cố gắng khuyên giải: “Thần... Thần và nó lớn lên cùng nhau từ bé, nó ngây ngô chẳng đáng chút gì đến chính trị, lại là đứa con do cung nữ hạ sinh, có thể sống đến bây giờ quả không dễ dàng...”

Nhưng... hình như điều mà xưa nay Hoàng đế bệ hạ thiếu sót chính là sự đồng cảm...

Ta nghĩ biểu đạt bằng ngôn ngữ của mình càng ngày càng tệ, từ ngữ nghèo nàn, lý lẽ thiếu sót, nhất thời nóng vội vô đầu bút tai, không biết nên làm sao cho ổn.

Cuối cùng, Hoàng đế bệ hạ đã chịu cất lời vàng ngọc, “An Lạc Hầu?”

Ta ngo ngác nhìn hấn, nghi ngờ bản thân mình nghe nhầm.

Sự thiếu kiên nhẫn hiển hiện trên gương mặt hấn. Lúc này quan sát kỹ dưới ánh đèn, ta nhìn thấy đôi mắt phượng đỏ ngầu, Nga Hoàng và Điền Bình Thanh nói không sai, quả thực suốt đêm hấn không ngủ.

Lòng ta chột thấy hồ thẹn.

“Nếu đã là đệ đệ của nàng, vậy từ nay về sau chỉ có thể là đệ đệ của nàng, trầm phong hấn làm An Lạc Hầu, ban cho An Phủ, chắc nàng không ý kiến gì chứ?”

Ta sững phát điên vì trút bỏ được gánh nặng trong lòng, nhào tới ôm chặt Hoàng đế bệ hạ, thom liền mấy cái lên má hấn: “Thần biết bệ hạ là người tốt mà!”

Đến khi ta thom đủ rồi, Hoàng đế bệ hạ nghiêm mặt quở trách: “Quý xuống! Chẳng lẽ nàng tưởng rằng đã nhận sai xong rồi?”

Ta...

Ta đành ngoan ngoãn lùi về sau, quỳ lại như ban đầu.

Hấn rút ra mấy quyển sách sau bàn, quăng đến trước mặt ta, “Những quyển sách này chắc nàng đã từng xem?”

Ta gât gât nhìn thử, thì ra là mấy quyển sách của nữ nhi khuê khác như kiểu Nữ tắc hay Nữ giới[4], trước giờ ta được nuôi dạy thành nam nhi, đâu có cơ hội tiếp xúc với những thứ này?

[4] “Nữ tắc” và “Nữ giới” là tên hai cuốn sách, “Nữ tắc” được viết vào thời Đường, “Nữ giới” được viết vào thời Hán, dùng để giáo dục nữ nhi thời xưa biết tuân thủ phép tắc đạo lý.

Ta lắc đầu, tiện tay vứt sang một bên, nịnh nọt bỏ lại găm đắm chân cho Hoàng đế bệ hạ: “Bệ hạ, mấy quyển kia xem chỉ vô ích thôi.”

Hấn không hề ngăn cản ta xun xoe ân cần, cơ thể hơi ngả về phía sau tựa lên ghế, chậm rãi nói: “Trầm cảm thấy, đã đến lúc Hoàng hậu phải chép lại cẩn thận chỗ sách này.”

Bao nhiêu năm rồi ta chưa từng bị phạt chép sách, giờ đây ngay cả mục tiêu trừng phạt cũng đã đổi sang người khác, làm ta chột nảy sinh ý nghĩ: Hôm nay là ngày quái quỷ gì thế?

Ta nuốt nước bọt, yếu ớt phản kháng: “Chuyện chép sách chỉ thích hợp với người không có não làm, không ghi nhớ nổi mới phải chép sách mà?”

Mắt phượng của Hoàng đế lướt qua mặt ta không mấy thiện cảm, “Người có não nhất định sẽ chẳng làm ra những chuyện sai trái, huống hồ là nghi ngờ, không tin tưởng phu quân. Trầm cảm thấy, Hoàng hậu nên chép nhiều sách của nữ nhi khuê các, rồi tìm năm bảy ma ma trong cung dạy phép tắc cho nàng, đến lúc đó, không chừng nàng sẽ tin trầm nhiều hơn chút đó.”

Mặt ta bỗng đỏ lên.

Nguyên nhân không phải hấn, mà là cách xưng hô “phu quân” kia... Bây giờ gọi như vậy chắc còn sớm quá nhỉ?

Hoàng đế bệ hạ giọng điệu xót xa, chỉ quan tâm kế hoạch của bản thân: “Trước nay Hoàng hậu ngang bướng ít bị gò bó, không nghe lời khuyên nhủ. Nhạc phụ đại nhân đã qua đời, giờ trầm là phu quân của nàng, thay phụ thân dạy dỗ nàng, Hoàng hậu không phản đối chứ?”

Ta tròn tròn mắt, nói không ra lời.

... Ta phản đối thì có ích chăng? Rốt cục ta đã đắc tội gì với hấn, khiến hấn nghĩ ra nhiều phương pháp giày vò ta như thế?

Ta ôm đầu hấn khóc rưng rức, nghiêm khắc kiểm điểm: “Bệ hạ, thần thật sự không cố ý, chỉ là buột miệng nói một câu, nào ngờ phụ tá của Dực Vương lại tự suy đoán bừa bãi nằm trong tay bệ hạ.”

“Ừ, trầm biết rồi, Hoàng hậu không chép mười lần chỗ sách này, e rằng không học nổi nhỉ?”

Ta quay đầu nhìn thử mấy chồng sách dày cộp kia, quay đầu lại tiếp tục ôm đầu hấn cao giọng khóc nức nở: “Bệ hạ, thần không cố ý thật mà... không có ý cần người đâu, hay là... hay là người cần lại thần đi?” Chắc làm thế này thì khỏi cần phải chép sách rồi nhỉ? Nếu phải chép mười lần thì ta chết chắc rồi còn gì?

Ta vén tay áo, ung dung đưa cánh tay nhỏ nhắn qua... dù sao ta cũng không biết đau.

Hấn nghiêm mặt, tiện thể thom một cái lên cánh tay ta, ta sợ hãi rút ngay tay về, nhìn thấy dục vọng hiển hiện trong ánh mắt hấn.

Không biết có phải hành vi né tránh của ta làm hấn tức giận hay không, mắt phượng hấn hơi nheo lại, suy ngẫm một lát rồi nói: “Trầm cảm thấy, Hoàng hậu đã lãng phí thời gian học hành nhiều rồi, hay là chép hai mươi lần đi. Cũng nên tìm thêm vài ma ma dạy phép tắc cho nàng, nàng dứt khoát phải chuẩn

bị xuất giá trong cung.”

...

May sao cả đời này cũng chỉ có một lần phải chuẩn bị xuất giá.

Ta bị việc chép sách đầy đọa hai con mắt thâm quầng, lại bị các ma ma trong cung hành hạ đau khổ tột cùng, ngủ có tư thể ngủ, ngồi có tư thể ngồi, ngay đến đi bộ cũng phải duyên dáng thước tha... Trước giờ quen đầm đá bừa bãi, nay muốn nổi cáu cũng không được. Các ma ma hết sức chú trọng lễ nghi của ta, chỉ cần hơi để lộ ý than phiền là mấy chục con người quỳ rạp xuống, trăm miệng một lời tự trách mình: “Nô tì đáng chết, nương nương bớt giận!”

... Phải là bệ hạ bớt giận mới phải chứ nhỉ?

Hoàng đế bệ hạ khẩu phạt tâm xà, lúc rảnh rỗi sẽ ôm một chồng sổ sách ngồi bên cạnh thưởng thức cảnh khổ khổ của ta, bộ dạng hờ hờ cười trên nỗi đau của người khác.

Sang ngày thứ sáu, cuối cùng ta không chịu nổi nữa, ôm chặt Hoàng đế bệ hạ tan triều trở về quyết không buông tay, dùng chiêu khóc lóc: “Bệ hạ ơi thần sai rồi! Bệ hạ à thần sai rồi, xin người hãy bảo các ma ma về dưỡng sức giữ gìn tuổi thọ cho tốt đi! Thần làm họ khổ như vậy, ngộ nhờ các ma ma có mệnh hệ gì, thần làm sao có thể yên lòng?”

Các ma ma sau lưng ta mồm năm miệng mười ngăn cản: “Hoàng hậu nương nương, xin người chú ý khí tiết cao quý!”

Ta vui mừng vào lòng Hoàng đế bệ hạ, ôm eo hắn, rúc cả đầu vào người hắn, sống chết không chịu ló ra. Hoàng đế bệ hạ khẽ cười: “Lui xuống cả đi.” Mấy ma ma kia đồng loạt lui xuống.

Hắn nghiêng răng chất vấn ta từ phía trên: “Nàng biết sai ở đâu chưa?”

Ta ngơ ngác nhìn hắn.

Những điều nên nhận sai hình như ta đều nhận hết rồi, tiếc là Hoàng đế bệ hạ không công nhận, ta cũng đành bó tay.

Hắn ra sức cốc lên đầu ta một cái, bực tức nói: “Cái đồ đầu gỗ tìm đá, quả thực nàng chẳng sai gì hết! Hoàng hậu nương nương của trẫm à, người mà nàng tin tưởng ngoài bác Đồng của nàng và đệ đệ nàng nhất về kia, trên thế gian này, nàng có thể tin tưởng thêm một người nữa không?”

Ta ngăn người nhìn hắn.

Nét mặt hắn thoáng buồn. Hắn kéo tai ta, cắn một miếng rõ mạnh lên má ta: “Trẫm không đáng cho nàng tin tưởng như vậy sao? Hễ có biến động nhỏ, nàng chắc chắn sẽ xông lên làm chủ cục diện, hung hãn như con mèo xù lông, nhưng lại không thể tin tưởng trẫm?”

Ta tự hỏi mình, cuối cùng phải thừa nhận Hoàng đế bệ hạ nói chẳng sai chút nào.

Ngay từ ban đầu, ta đã không hề tin tưởng hắn.

Chuyện tin tưởng này, đâu phải thiên trường địa cửu sống chết có nhau tình sâu nghĩa nặng mà không thể đạt được.

Cho dù ta luôn được hắn ôm ấp trong lòng, nâng niu trên tay, đến nay ta vẫn chưa thể coi là tin tưởng hắn.

Một màu âm u hiện lên trong mắt hắn, trông có vẻ hơi chán nản: “Trẫm hết sức chân thành, nhưng không đổi lại được sự tin tưởng tuyệt đối của Hoàng hậu...”

Ta vô cùng áy náy, dường như mình đang vô duyên vô cớ lợi dụng hắn, nhưng không hề báo đáp hắn tương xứng.

“Trẫm nghĩ, nếu nàng vẫn không chịu tin trẫm, chi bằng chép sách thêm mười lần, rồi cùng các ma ma học phép tắc thêm lượt nữa. Khi nào chuẩn bị xuất giá xong xuôi, chép sách từ tể, học phép tắc thành thạo, dám tin tưởng phu quân, thì chúng ta lại bàn bạc ngày thành thân, thế nào?”

Ta kéo long bào hắn, kiên quyết không rời tay, “Bệ hạ ơi, bây giờ thần đã rất tin tưởng người rồi, hay là chúng ta thành thân đi? Mau chóng thành thân! Nhé?”

Hắn vòng tay bế ta lên, trán hắn ti lên trán ta, mắt phượng tràn ngập ý cười: “Nếu Hoàng hậu đã nóng lòng muốn được gả đến mức này, trẫm chuẩn tấu! Người đâu, truyền bộ lễ định ngày lành thành thân!” Trong tiếng thưa phụ họa của Điện Bình Thanh, một cái thorn thật kêu đậu lên má ta.

Cho đến hai chân chạm đất lần nữa, ta vẫn có chút nghi ngờ: Chính miệng ta nhắc đến chuyện thành thân, hình như ở đây có gì đó không bình thường?

Có điều, Hoàng đế bệ hạ hôm nay tâm trạng rất tốt, hoàn toàn không hề bắt ta “chuẩn bị xuất giá”, miễn luôn việc chép sách học phép tắc, ta cảm thấy như thoát được kiếp nạn, lòng vui mừng lắm.

Còn về vấn đề tin tưởng mà hắn nói... Buổi tối ở trên giường, hắn “dạy dỗ” ta cẩn thận một lượt, ta “tiếp thu sâu sắc”, thề rằng từ nay về sau tuyệt đối không hoài nghi nhân phẩm của Hoàng đế bệ hạ, tin tưởng hắn như tin tưởng chính bản thân mình, càng không nghĩ ngợi lung tung, suy đoán linh tinh mấy chuyện như là chặt đầu này, mất mạng này, hoặc là hắn có mưu đồ gì không này...

Hoàng đế bệ hạ sau khi vỗ mồi hỏi “dạy dỗ” ta, liền ôm ta nằm trên long sán, dịu dàng nói: “Đại Trần đã diệt vong, nghe bác Đồng kể, binh phù mà nàng luôn lo lắng đã bị nàng vô tình chôn trong mộ của Nhiếp Chính Vương. Đội quân bí mật kia vốn dĩ luôn trung thành với Đại Trần, cho dù ta đào mộ cầm binh phù lên, chỉ dựa vào một tấm binh phù, cũng không thể khiến quân sĩ Đại Trần sống chết vì mình. Vậy ta cần nó làm gì? Bác Đồng cũng nói, đội quân ấy chính là những dũng sĩ kiên cường do một tay Nhiếp Chính Vương huấn luyện năm xưa, để phòng khi cần dùng đến, họ ẩn mình trong núi sâu rừng thẳm, tự cung tự cấp, nên giờ tạm thời cứ để họ sống theo cách của họ.”

Lòng ta như trút được gánh nặng, ta cọ cọ lên vùng ngực đầm mồ hôi của Hoàng đế bệ hạ, khẽ trách: “Hôi thế!” Rồi lại không nhìn được, ra sức cọ vào lòng hân, hận không thể khảm nạm bản thân mình lên cơ thể hân để thể hiện sự thân thiết gắn bó.

Bàn tay hân vỗ về sau lưng, giống như hồi xưa cha nhẹ nhàng ru ta vào giấc ngủ.

Ta yên tâm ngủ ngon trong vòng tay hân.

Hôn lễ của hoàng thất thật rườm rà và linh đình.

Ngày hôm sau, ta được kỵ binh hộ vệ đưa ra khỏi cung trở về An phủ chờ đón dâu.

Trước khi đi, Hoàng đế bệ hạ véo tai ta, dặn đi dặn lại, nhất định phải giữ khoảng cách với “đệ đệ”, nếu còn dám nắm tay nắm chân hay bất kì tiếp xúc thân thể nào khác, sau khi về cung ta sẽ tiếp tục chép sách học phép tắc, cho đến khi hiểu rõ câu “nam nữ thụ thụ bất thân” mới thôi.

Nga Hoàng được cử đến giám sát, luôn luôn theo sát bên cạnh ta.

Ta cảm thấy Hoàng đế bệ hạ quả thực lòng dạ hẹp hòi. Tiểu Hoàng lớn lên cùng ta từ nhỏ, thiếu gì lúc ăn cơm chung một bát, ngủ chung một chiếc giường, bây giờ mới bắt đầu so bì tị nạnh với nó, có phải là trễ quá không?

Nhưng nay ta cũng ngoan ngoãn rồi, tùy tiện mở miệng tranh luận với hân thật là vô ích, chỉ tốn công mắng thăm mà thôi.

Bác Đồng và Tiểu Hoàng ngạc nhiên mừng rỡ đón ta trở về, còn tiểu đạo cô thần sắc u ám, bám sát đằng sau Tiểu Hoàng.

Nga Hoàng tiến lên hành lễ: “Nô tì tham kiến Hầu gia!”

Lúc này ta mới tỉnh ngộ, thì ra lời hứa hôm đó của Phượng Triều Văn là thật. Hân là lời cầu xin thành khẩn của ta đã khiến hân thay đổi chủ ý, giữ lại mạng cho Tiểu Hoàng.

Ta truyền đạt ý với Nga Hoàng rằng “Muốn tiến cung tạ ân bệ hạ”, Nga Hoàng quay đầu lại vung bút viết “Hoàng hậu nương nương một ngày không gặp bệ hạ mà tựa ba thu, vừa về đến cổng nhà đã hận không thể tiếng cung bầu bạn với bệ hạ ngay lập tức...” Dân thư xong xuôi, đưa cho kỵ binh hộ vệ đứng một bên chờ lệnh.

Nàng ấy... đây là năng lực lý giải kiểu gì vậy?

Lời phê duyệt của Hoàng đế bệ hạ đơn giản hơn nhiều, chỉ có đúng hai chữ: “Chuẩn tấu!”

Nga Hoàng về mặt đau khổ mang đến cho ta xem, hỏi ta trả lời ra sao? Nhất định không thể về cung chờ đón dâu ư?

Sau khi bị ta trắng trợn cười giễu, nàng ấy nhào về phía chiếc bàn nhỏ ở đầu giường ta, vùi đầu múa bút viết lách. Ta qua xem thử, bên trên viết rằng “Hoàng hậu nương nương nói, rất tâm đắc với chuyện chép sách học phép tắc, tuy đau khổ vì nhớ thương bệ hạ, nhưng không thể làm hồng phép tắc, chỉ mong bệ hạ ban cho vật tùy thân để Hoàng hậu nương nương vui đi nỗi nhớ.”

Ta véo tai nàng ấy mắng cho một trận, nha đầu này càng ngày càng tự tiện quyết định.

Lời phê bằng mực đỏ của Phượng Triều Văn lại tới, vẫn là hai chữ: “Chuẩn tấu!” Chỉ là kèm theo thư còn có một chiếc áo lót trong của hân.

Ta ôm chiếc áo, ca thán: “Ôi thanh danh một đời bị hủy trong chốc lát!”

Nga Hoàng chớp đôi mắt to tròn, nghi ngờ hỏi ngược lại: “Nương nương, cái thứ gọi là thanh danh kia, người vẫn còn à?”

Ta đón lấy bát thuốc nàng ấy đưa cho một hơi uống cạn, cả trái tim cũng trở nên đắng ngắt. Đã phải gả cho một phu quân không đáng tin thì thôi, ngay đến người bên cạnh hân cũng không đáng tin như vậy. Mặc dù ta bình thường thể trạng và tinh thần luôn khỏe mạnh, nhưng lòng ta sao có thể chịu nổi sự dả kích này đây?

Hiện tại An phủ đã đổi tên thành An Lạc Hầu phủ, hằng ngày người đến cầu kiến đều là quan to quyền quý. Chỉ là bác Đồng đã quen yên tĩnh, An Lạc Hầu cũng ghét đám người huyên náo này, ngoài công phủ lại có kỵ binh hộ vệ canh giữ cẩn mật, nên việc cầu kiến rất khó khăn. Thế là hằng ngày, Nga Hoàng đều nhìn trộm ra ngoài qua khe cửa, kể với ta: “Đây là Lễ Bộ Thượng Thư... Đây là Binh Bộ Thị Lang... người vừa mới đi là Đại Lý Tự Khanh...”

Trên từng ngõ hẻm, ngựa xe như nêm, người người chen chúc, khiến hàng xóm cứ phải mở cửa nhìn ngó.

Tiểu Hoàng vừa sai tiểu đạo cô bưng trà rót nước, vừa gian xảo đề nghị: “Tỷ tỷ, đám người này chắc chắn mang theo lễ vật, chỉ bằng mở cổng phủ, cho bọn họ mang quà mừng vào rồi giữ lại!” Câu nói khiến tiểu đạo cô nhìn nó khinh bỉ.

Đứa trẻ này có lẽ sống lâu với ta trong vùng núi hẻo lánh, ý thức kinh tế mạnh mẽ vô cùng, đối diện trước vàng bạc châu báu là không nhin nổi, luôn miệng nhắc: Đổng lễ vật này có thể đem đi mua mấy mâm cỗ ngon, có thể ăn ở lầu khách mấy lần...

Ta nghĩ, nó có xu hướng phát triển theo hướng quyền quý khi xưa, liền ấn trán nó giáo huấn: “Dù gì bây giờ đệ cũng là em vợ của Hoàng đế đệ hạ, nếu đệ tỷ nghe thấy đệ có chút hành vi xứng bậc nào, cần thận tỷ đánh gãy chân đệ!”

Nga Hoàng xông tới, lớn tiếng hô ngừng lại, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Nurong nurong, người lại quên rồi!”

Ta nhìn ngón tay mình đang vươn đến chỗ Tiểu Hoàng một cách rất tự nhiên, có phần ngại ngùng: Hình như là thói quen rồi?

Đêm trước ngày xuất giá, ta hỏi nhỏ, nó trối buộc tiểu đạo cô không chịu buông tha là đạo lý gì?

Nó xảo trá tiến gần bên tai ta, nhỏ giọng thì thầm: “Có chuyện tỷ tỷ không biết, hồi trước đệ bị người của Dục Vương phái đến tìm thấy, lúc đi theo bọn họ, Dục Vương nói đệ cần rèn luyện thân thể, liền sai nha đầu này dạy đệ học võ. Nhưng nha đầu này hạ thủ không lưu tình, nay nàng ta rơi vào tay đệ, đệ cũng phải cho nàng ta nếm thử sự lợi hại của bản hầu gia đây...” Dứt lời liền bị đôi tay nhỏ bé của Nga Hoàng đẩy hai cái đầu đang kề sát của bọn ta tách ra xa.

Nó đã hoàn toàn quen với danh xưng An Lạc Hầu Gia. Kẻ hầu người hạ đi theo ta đều là người trong cung ban cho, nhưng ta lại không quen bị Nga Hoàng chống nạnh khuyên nhủ hết nước hết cái.

“Nurong nurong, người đã đồng ý những gì với đệ hạ? Sao người không nhớ nữa?”

Ta bỗng cảm thấy bị thương khi đưa trẻ một tay ta nuôi lớn mà lại không thể gần gũi với nó. Thật giống với nỗi đau khổ của những bà mẹ chồng, khó khăn vất vả lắm mới nuôi dạy đứa con khôn lớn, cuối cùng lại bị một nữ tử trẻ tuổi xa lạ ngang nhiên xông vào sân sau nhà mình giành hết thành quả, hơn nữa còn trắng trợn chiếm con trai mình làm của riêng.

Dự liệu trước một lát về cảnh tượng bị thương này thức khiến người ta bực bội.

Ta cảm thấy, có lẽ cứ nên khuất mắt trông coi thôi.

Bác Đồng hai mắt đỏ hoe, chùi nước mắt đứng trong phòng ta, dáng người cao lớn từ từ cúi xuống, tóc bạc trắng đầu. Bác già hơn rất nhiều so với tướng tượng của ta.

Lòng ta xót xa, thấp hương trình báo trước bài vị của cha: “... Cha qua đời, để lại mọi việc trong phủ cho bác Đồng, nay bác tuổi cao sức yếu, con gái quyết định bãi bác Đồng làm nghĩa phụ, phụng dưỡng bác tuổi già, chắc cha sẽ không phản đối, phải không cha?”

Bác Đồng ở cạnh luôn miệng cự tuyệt: “Tiểu lang, chuyện này sao được? Bác chỉ cần có thể ở lại trong phủ này sống nốt quãng đời còn lại là tốt rồi.”

Ta đập đầu trước bài vị: “Cha, nếu cha phản đối quyết định của con gái, thì cha hãy sống dậy đánh con đi. Nếu cha không đến, con sẽ coi như cha đồng ý đó.”

Khói xanh vương vấn trước bài vị, bên tai chỉ có tiếng nghẹn ngào của bác Đồng.

Ta ra hiệu bảo Tiểu Hoàng thấp ba nén hương, nó quỳ xuống, đập đầu ba vái, rồi gọi: “Cha...”

Ta dịu dàng nói: “Cha, cả đời cha chỉ mong có đứa con trai, nay con gái mang về nhà một đứa con trai cho cha, kế tục hương hỏa của An gia ta, cha có vui không?”

Tiểu Hoàng gọi theo: “Cha!”

Ta cảm thấy, tiếng “cha” này nghe còn chân thành hơn nhiều so với tiếng “phụ hoàng” mà ngày trước nó từng gọi trong cung. Ta hết sức hài lòng, bèn giáo huấn nó: “Sau khi tỷ tỷ xuất giá, đệ phải nghe lời nghĩa phụ, không được gây rối, không được cậy thế ức hiếp người khác, đóng cửa lại mà sống cho yên ổn. Còn về chuyện muốn lấy nàng dâu như thế nào...” Ta tùy ý liếc mắt nhìn tiểu đạo cô đứng bên cạnh, “Chuyện này do đệ tự quyết định, chỉ cần chọn một người tốt, nghĩa phụ không phản đối, thế là được.”

Nó ngoan ngoãn gật đầu ưng thuận.

Ta xoa đầu nó, lại phải hứng chịu ánh mắt khinh khỉnh của Nga Hoàng.

Ngày hôm sau, sắc đỏ ngợp phủ, của hồi môn Phụng Triều Văn ban thưởng vẫn còn nguyên, cứ thế khiêng vào trong cung, chỉ là lần này có thêm một chiếc xe phượng, còn có cả ta đang mặc trang phục Hoàng hậu ngồi trên xe.

Trong cung là cả biển màu đỏ thắm, cung nhân nhất loạt quỳ xuống chấn động mặt đất, khói lửa mãi lâu chưa tắt, làm lễ tế trời tế tổ tiên, mở đại yến thiết đãi quần thần suốt ba ngày. Ta mệt đến nỗi xương cốt rã rời, còn trông Hoàng đế đệ hạ lại rất phấn chấn, mắt phượng cong cong, bãi triều mấy hôm chỉ ở bên cạnh ta.

Ngày thứ tư, Trùng Hoa điện cuối cùng đã yên tĩnh hơn một chút. Hoàng đế bệ hạ ôm ta ngủ say sưa, bỗng nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài điện, hình như xen lẫn tiếng tranh cãi của nữ nhân.

“Điền Bình Thanh...”

Điền Bình Thanh chắc đang canh giữ ngoài cửa điện, vừa nghe thấy tiếng Phụng Triều Văn gọi, lập tức đáp từ bên ngoài: “Bệ hạ, nương nương, chủ nhân các cung đến thỉnh an.”

“Bảo bọn họ đợi ở bên ngoài!”

Phụng Triều Văn lắc lắc ta: “Tiểu Dật, phải dậy thôi, tiếp kiến các phi tần, tuân thủ lễ nghi. Ta và nàng còn phải đến bái kiến Thái hậu.”

Ta quay người lại tiếp tục ngủ, nhỏ tiếng lầm bầm: “Những phi tần này là của bệ hạ, không phải của thiếp, việc gì phải bảo họ đến gặp thiếp?”

Hắn cù nách ta mấy cái, làm ta hết cả buồn ngủ, lúc này mới ung dung nói: “Hoàng hậu đang ghen đó sao?”

...

Chỉ là ta cảm thấy trong lòng không thoải mái mà thôi.

Hắn véo véo eo ta một cái, khẽ trêu đùa: “Những cung phi này ầy à, Hoàng hậu cứ coi họ như bình hoa di động vàng ngọc châu báu trưng bày trong hậu cung, thích thì ngắm thêm một chút, không thích thì đuổi về, việc này có gì đáng để nàng phí hoài tâm sức?”

Ta bò dậy quay người đè hắn ngã xuống, ép cả thân người trên lên ngực hắn, hai mắt lóe sáng: “Bệ hạ nói thật không? Những cung phi này chỉ giống như đồ trang sức trong cung?” Tại sao lại mặc cho ta giày vò họ?

Hắn gật đầu: “Hay là Hoàng hậu vẫn chê chép sách chưa đủ? Lại bắt đầu không chịu tin tưởng trẫm hả?”

Ta lườm hắn một cái, xuống giường chuẩn bị rửa mặt súc miệng, lại bị hắn nhào lên đè xuống giường cắn xé một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nhật kí ngày đầu làm Hoàng hậu nương nương

Bữa ăn sáng

Hoàng đế bệ hạ cùng bản cung đang nằm trên giường thì bị Điền Bình Thanh và Nga Hoàng gọi dậy. Rửa mặt súc miệng xong xuôi, hai người ngồi xuống dùng bữa sáng. Một đám phi tử tắm nắng sớm, đứng chờ bên ngoài Trùng Hoa điện.

...Trước đó, họ đã đến được nửa canh giờ rồi.

Nga Hoàng nói, ta nhất định phải tự xưng là “bản cung”, mặc dù ta quả thực không thích cách xưng hô này lắm.

Hoàng đế bệ hạ không thượng triều nên rất nhàn nhã, bữa sáng trôi qua chậm rãi, ta nuốt ba chiếc bánh chèo tôm, còn chiếc bánh bao gạch cua của hắn vẫn còn nguyên vẹn.

Ta nhìn ngứa mắt, gấp một chiếc bánh chèo tôm đưa đến trước miệng hắn. Hoàng đế bệ hạ sững lại một lát, rồi mở miệng cắn bánh chèo tôm nhai kỹ thưởng thức, trông rất mãn nguyện.

Nga Hoàng và Điền Bình Thanh nhìn nhau, mỉm cười cổ quái.

Ta cảm thấy tư thái ăn uống của Hoàng đế bệ hạ tao nhã đoan trang, thanh tú tuyệt mỹ, có thể giúp ta thêm ngon miệng, vậy nên ta cũng rất mãn nguyện, không nỡ thúc giục Hoàng đế bệ hạ ăn uống gấp gáp.

Thà khiến đôi chân của đám cung phi ngoài cửa điện kia phải chịu uất ức, còn hơn khiến dạ dày của bệ hạ bị tổn thương, phá hỏng cả dung nhan thanh tú khi dùng bữa.

Xưa nay ta đều phân định rõ ràng bên trong và bên ngoài.

Thời gian dùng bữa sáng có lẽ mất gần một canh giờ, vì vậy lúc những cung phi yếu điệu kia đến khấu đầu dưới sự dẫn dắt của Đức phi và Ngọc phi, trông mặt ai cũng phờ phạc, hơi thở nặng nề.

Sau khi họ cất giọng oanh vàng thỏ thẻ quý xuông hành lễ với Hoàng đế bệ hạ và bản cung, Nga Hoàng... đưa lên lễ vật gấp mặt, ta thích thú quan sát một lượt. Nhưng thấy cung phi của Hoàng đế bệ hạ mỗi người một vẻ, chẳng ai giống ai, chỉ là thể trạng đều khá yếu ớt, ta bèn sốt sắng nói với bệ hạ: "Bệ hạ, thần thiếp thấy những cung phi này thể chất yếu ớt, không phải điềm báo trường thọ. Ngày trước lúc thần thiếp ở nông thôn, nhìn thấy những nông phụ đều có cơ thể khỏe mạnh, chỉ bằng phái cung phi về nông thôn sinh sống một thời gian, không biết chừng lại khỏe mạnh hơn nhiều".

Đám cung phi nghe vậy, sắc mặt ai cũng tái nhợt, Đức phi và Ngọc phi hai mắt chăm chăm nhìn ta như sắp phun lửa.

Đây là nỗi khổ tâm của bản cung mà họ lại không biết tốt xấu, bản cung thật lấy làm tiếc!

Hoàng đế bệ hạ cười híp mắt gật đầu: "Tất cả đều nghe theo Hoàng hậu". Bên dưới lập tức vang lên tiếng khóc thút thít kinh sợ.

Đức phi chòng chọc nhìn ta, cuối cùng không nhịn nổi, chửi ta: "Tiện nhân..."

Ta chưa kịp nổi giận, Hoàng đế bệ hạ đã biến sắc: "Người đâu, Đức phi bất kính với Hoàng hậu nương nương, vả vào miệng hai mươi cái!"

Đức phi liều mạng chống cự, trước tiên gọi "bệ hạ", thấy Hoàng đế bệ hạ không có động tĩnh gì, lại kéo dài giọng ai oán khẩn cầu: "Biểu ca... biểu ca... Thục Nhi không có ý mạo phạm Hoàng hậu nương nương..."

Bản cung trong lòng không vui.

Bách tính thiên hạ, kẻ bỏ nhà theo trai hoặc là người kết tình thông gia, mười sáu mười bảy tuổi là biểu ca biểu muội. Biểu ca và biểu muội chính là đám người ngoại tình nhiều nhất!

Ta tựa lên ghế phượng, ung dung nhìn thẳng Đức phi dưới kia rung rung nước mắt, rồi quay đầu nhìn Hoàng đế bệ hạ: "Bệ hạ, thật ra thần thiếp cảm thấy trong cung chẳng thú vị chút nào, bây giờ đệ đệ cũng trở về rồi, đang là lúc thích hợp để gia đình tụ hợp..."

Nếu bệ hạ dám khiến ta không vui, ta nhất định sẽ buông xuôi không thèm làm cái chức Hoàng hậu nương nương vứt đi này nữa.

Gân xanh trên trán Hoàng đế bệ hạ giật giật liên hồi, giận dữ nói: "Điếc hết rồi sao!"

Bốn cung nữ xuất hiện sau lưng, hai người giữ Đức phi, hai người vả dôm dốp vào miệng, chưa đến một khắc, má của Đức phi xinh đẹp yêu kiều đã sưng vù thành bánh mỳ thần lên men.

Ta đứng dậy vờn vai, không nhịn nổi, than phiền: "Bản cung ghét nhất là kiểu xưng hô vô vị như biểu ca với biểu muội!"

Hoàng đế bệ hạ khẽ mỉm cười: "Trong cung của trẫm xưa nay không có biểu muội gì hết!"

Bản lĩnh nói dối không chớp mắt chẳng ai bì kịp hần.

Đức phi liền nằm liệt trên mặt đất, co rúm người khóc như mưa.

Mất nửa canh giờ tiếp kiến cung phi, vậy nên lúc đến cung Thái hậu đã sắp đến buổi trưa.

Thái hậu nhìn thấy ta cùng Hoàng đế bệ hạ nắm tay nhau đến, sắc mặt bà trở nên vui vẻ, cứ mờ miệng là lại "Hoàng nhi" nghe rất thân thiết, còn gọi ta lên trước, nắm tay ta vuốt ve tình cảm, thương yêu hết mực. Nếu không biết rằng bà ấy chẳng phải mẹ đẻ của Phượng Triều Văn, ta quả thật sẽ tưởng rằng đây chính là tình mẫu tử ruột thịt cũng nên.

Khi đối diện nói chuyện, Phượng Triều Văn lạnh lùng hơn nhiều, thỉnh an theo lễ tiết xong xuôi liền ngồi xuống, còn chưa uống hết chén trà đã nói: "Bây giờ mẫu hậu đã có tuổi, nhi thần lại có tân nương, giờ là lúc để tân nương cai quản hậu cung cho mẫu hậu an dưỡng tuổi già. Mấy năm nay nhi thần sống buông thả, không chịu lập Hậu, quả thật đã liên lụy đến mẫu hậu, nhi thần hổ thẹn vô cùng."

Những nếp nhăn hiện từ trên gương mặt Thái hậu nương nương lập tức mang theo chút sát khí như gươm tuốt khỏi vỏ.

Có điều trong chớp mắt, bà ta đã tái mặt, nhăn nhó khóc lóc: "Mẫu hậu già rồi, đâu còn quản nổi nhiều chuyện thế này. Chẳng qua Hộ quốc Đại tướng quân có mỗi một đứa con là Thục Nhi, mong Hoàng nhi và Hoàng hậu quan tâm nó nhiều hơn chút. Hoàng nhi có thời gian cũng nên đến bầu bạn với Thục Nhi, đứa bé đó tuổi xấp xỉ Hoàng hậu, lúc rảnh rỗi cũng nên bảo nó tới Trùng Hoa điện săn sóc Hoàng hậu."

Hộ quốc Đại tướng quân chính là cha ruột của Đức phi, là em trai ruột của Thái hậu.

Ta cảm thấy hôm nay Phượng Triều Văn đưa ta đến cung Thái hậu, rõ ràng là muốn nắm giữ quyền lực hậu cung. Nhưng hậu cung và triều đường xưa nay luôn tồn tại quan hệ dây mơ rễ má, bằng không một Thái hậu không có con trai, liệu có thể gây ra sóng gió trong cung nổi chẳng?

Có lẽ không thể xem thường vị Hộ quốc Đại tướng quân kia.

Ta lo lắng liếc qua, hần nhẹ nhàng nháy mắt với ta, chậm rãi nói: "Chỉ cần Đức phi biết thân biết phận, nàng ấy đương nhiên sẽ có miếng ăn vững chắc trong hậu cung."

...Chỉ cần nàng ta không ngoan ngoãn, là có thể cho nhện dới đến chết rồi nhỉ?

Hoàng đế bệ hạ thật giáo hoạt, đồng ý mà chẳng khác gì không đồng ý.

Thái hậu mỉm cười gượng gạo, vội gọi ma ma hầu cận đến, rồi sai nữ quan quản lý tất cả mọi việc trong hậu cung bàn giao rõ ràng trước mặt Hoàng đế bệ hạ.

Lần bàn giao rắc rối này lại tổn mất một canh giờ.

Trong ngày còn có thể ngồi tại Trùng Hoa điện dùng bữa trưa, ta thấy thật không dễ dàng.

Phượng Triều Văn ăn rất ngon miệng, tốc độ cũng rất nhanh, đợi hân gác đôi đĩa ngà voi có đầu đĩa bằng bạc xuống, ta không hiểu nổi, liền hỏi: “Sao bữa sáng hôm nay bệ hạ ăn chậm thế?”

Hoàng đế bệ hạ khẽ mỉm cười, véo mũi ta một cái: “Ngốc lắm!”

Diên Bình Thanh đứng hầu một bên cười hí hí trêu chọc: “Nương nương không biết đó thôi, bệ hạ muốn bắt chủ nhân các cung phải phơi nắng, nhân tiện dạy dỗ bọn họ biết rằng trong hậu cung này, ai mới là chủ nhân đứng đầu.”

Bàn cung trong lòng vô cùng thoải mái, ăn nhiều thêm nửa bát cơm.

Hoàng đế bệ hạ cũng cực kì thoải mái, được ta hết tâng bốc lại nịnh nọt, ăn rất nhiều cá trôn châu và các loại thịt viên. Kết quả là hai người đều no căng nằm trên long sàng trong Trùng Hoa điện rên rĩ, phải uống một bát trà giúp tiêu hóa mới thấy dễ chịu một chút.

Hết ngày, Hoàng đế bệ hạ gọi hết thái giám và nữ quan phụ trách việc của hậu cung đến Trùng Hoa điện, còn triệu tập loạt quân thị vệ do Yến Bình dẫn đầu, đi đến các cung tra khám nơi ở của những người này, trong cung bỗng trở nên hỗn loạn.

Hoàng đế bệ hạ kéo ta ngồi trong Trùng Hoa điện, xử lý từng cuốn sổ của từng người. Ngoài người quản lý cung Thái hậu ra, tất cả Lục Thượng Nhị Thập Tứ Tĩ[1] quản lý các cung đều phải nhỏ cỏ tận gốc, thay đổi toàn bộ từ trên xuống dưới.

[1] Lục thượng nhị thập tứ tư: Là cơ cấu quản lý cung đình thời xưa.

Nhân lúc ta rảnh rỗi uống trà làm biếng, Nga Hoàng lên nói với ta, hôm nay Hoàng đế bệ hạ thay đổi một loạt tổng quản thái giám và nữ quan quản lý, các ti đều là người mới toanh. Không biết hân chuẩn bị từ lúc nào, nuôi dưỡng những người này ngay trong tầm kiểm soát của Thái hậu, cuối cùng đợi được đến hôm nay, bắn bỏ sạch gọn vây cánh của bà ta.

Kể cả hôm nay hân không động đến người trong cung Thái hậu, nhưng cũng chẳng khác gì cô lập họ, rất khó truyền tin tức ra bên ngoài hoặc xử lý việc xung quanh.

Ánh mắt Nga Hoàng nhìn ta lúc này thêm vài phần cung kính: “Bệ hạ hôm nay đích thân ra tay, thay nương nương xử lý những cung nhân này, ngày nào đó nương nương cai quản hậu cung, chắc chắn không ai không phục, sau lưng cũng không dám có người ngáng chân giờ trò.”

Ta gạt mình, sững sờ nhìn Nga Hoàng: “Những việc này vốn là chức trách của Hoàng hậu?”

Nga Hoàng gật gù: “Bệ hạ trông nom triều chính, hằng ngày bận trăm công nghìn việc, đương nhiên hậu cung do nương nương phụ trách...”

Ta cảm giác mình bị Phượng Triều Văn lừa gạt!

Vốn tưởng rằng làm Hoàng hậu là nhìn ai ngứa mắt thì cho người đó “gặp chuyện ngoài ý muốn”, giữ quan hệ tốt đẹp, chung sống hòa hợp với Hoàng đế bệ hạ, sống một cuộc sống an nhàn, nào ngờ còn có cả đồng việc phải xử lý thế này.

Ngày trước ta từng sống trong cung Đại Trần, nhưng lúc đó không có cơ hội kiến tập bên cạnh Hoàng hậu nương nương...

Vậy nên ta nghĩ...ngôi vị Hoàng hậu này của mình, có lẽ ta sẽ không giữ quá lâu nhỉ?

Hoàng đế bệ hạ mất hai canh giờ sắp xếp gọn gàng việc trong hậu cung, xử lý một loạt bọn tham ô, dính dáng đến rất nhiều tâm phúc của Thái hậu nương nương. Mấy lần Thái hậu cử ma ma hầu cận đến giữ người, đều bị Hoàng đế bệ hạ bày ra thư nhận tội của những cung nhân này, khiến các ma ma bất mãn quay về.

Nghe nói chiều nay Thái hậu nương nương nổi trận lôi đình, hình như đập vỡ hết sạch đồ sứ trong tẩm cung. Hoàng đế bệ hạ nghe tin, chỉ sai người truyền Thái y đến tẩm cung Thái hậu bắt mạch...

Trong cung nhốn nháo rối loạn, Thái hậu và Hoàng đế bệ hạ – Mẹ kế và con riêng ngăm đầu đá, ta kẹt ở giữa chẳng biết làm gì. Nếu không bị Phượng Triều Văn ép ở bên cạnh hân, bắt nhận mặt nữ quan với thái giám các ti, thì ta sớm đã chạy về cung trèo lên long sàng đánh một giấc rồi.

Quả thực, trách nhiệm của Hoàng hậu khiến người ta cứ nghĩ là đầu đau.

Đến khi Hoàng đế bệ hạ dùng bữa tối, ta mới dám to gan nhắc chuyện muốn từ chức không làm Hoàng hậu nữa, liền bị hân hung dữ quở mắng một trận.

Cái gì gì mà “Không chịu tiến bộ, không có triển vọng”, còn ghê gớm hơn năm xưa cha giáo huấn ta trong thư phòng, chỉ thiếu nước cầm cây gậy trong tay vung xuống là đủ bộ.

Ban đầu ta còn khom mình hạ giọng, ngoan ngoãn thừa nhận lỗi sai, sau đó thấy hấn càng ngày càng tức giận, lòng ta cũng chất chứa phần nộ. Ta gân cổ phản bác: “Bệ hạ làm cha thiếp hay làm phu quân của thiếp thế?”

Hắn thờ hờn hờn trừng mắt nhìn ta, lồng ngực phập phồng, đứng dậy từ phía sau ngự án, vươn tay kéo ta vào lòng, nghiêng răng bặm môi: “Nàng là con sói kiêu ngạo không biết tốt xấu...”

Ta dự cảm tình hình không tốt đẹp lắm, vội vàng xin tha: “Bệ hạ, thiếp nhất định sẽ quyết chí vươn lên, nhất định sẽ cai quản thật tốt hậu cung, không bao giờ nhắc chuyện kiêu như từ chức, từ bỏ gì nữa...”

Diên Bình Thanh đã lờ Nga Hoàng chuồn mất từ sớm không thấy bóng dáng đâu, trong Trùng Hoa điện chỉ còn hai người là ta và hắn.

Hoàng đế bệ hạ nghiêng răng nói bên tai ta: “Muộn rồi!” Tiện thể cắn một miếng rõ mạnh lên vành tai ta.

...Ta cảm thấy, trong một ngày làm Hoàng hậu nương nương, thời khắc này là bi thương nhất!

Phi tần trong cung đều có một vài chiêu đặc biệt không truyền thụ cho ai, dùng để chế ngự cung nhân bên cạnh mình. Ví dụ Đức phi thích dùng châm vàng đâm người, Ngọc phi thích dùng roi da, Trần tần thích dùng tàn hương làm bỏng da thịt cung nhân, chỉ cần không phải nơi nổi bật thì chẳng ai truy xét.

Nhưng ta lần đầu cai quản hậu cung, chuyện hành hạ cung nhân đến chết không ngừng xuất hiện, thực đau đầu vô cùng. Nghĩ trước nghĩ sau, thấy Thái hậu nương nương lấy từ bi làm gốc, những phi tần này lại luôn sống dưới sự quản thúc của bà. Ta mới tiếp quản, khó tránh khỏi sai sót, chỉ bằng đưa tất cả đến Di Ninh điện, để cho Thái hậu một lòng hướng Phật giáo dục cảm hóa.

Thái hậu có lẽ nhất thời không dự liệu được hành động này của ta, nghe nói ngay trước khi cung phi hiểu học cầu tiến đến niệm Phật, người đã vung tay đập vỡ mấy món đồ sứ mới bày ra ở Di Ninh điện, nhưng cũng không ngăn nổi Đức phi cùng các phi tần khác quỳ lạy van xin, cuối cùng đành tiếp nhận đám “một lòng hướng thiện” kia ngồi thiền tĩnh tọa.

Phật đường của Thái hậu bỗng chốc rối loạn, người vội triệu Hoàng đế bệ hạ chuẩn bị phụng phí vào việc trùng tu, bị Hoàng đế bệ hạ viện cớ quốc khố trống rỗng cự tuyệt.

Thái hậu vì thế mà trở bệnh.

Hoàng đế bệ hạ sau khi trở về từ Di Ninh điện, liền chế giễu hành động chấn chỉnh hậu cung này của ta. Đương nhiên, nếu hắn biết ta nói với phi tần lục cung rằng, cung phi nào niệm Phật giác ngộ, khoan dung độ lượng, nhất định sẽ sớm nhận được sự sủng ái của bệ hạ, không biết có cười vui sướng được như bây giờ?

Nghe nói muốn làm cho con lừa đi nhanh mà không lãng phí thức ăn, chỉ cần treo một củ cà rốt trước mũi nó, Hoàng đế bệ hạ không may phải làm củ cà rốt rồi...

Nam mô a di đà Phật, đây là lỗi lầm của thiếp!

Nga Hoàng nói bóng gió khuyên nhủ ta: “Nương nương có lòng tốt, lấy từ bi làm gốc, nhưng chủ nhân các cung chưa chắc đã lĩnh hội được nỗi lòng của người.”

Ồ thì...xưa nay hành quân đánh trận luôn coi trọng ngoại giao trước, quân sự sau. Chẳng qua ta đang ngoại giao trước mà thôi.

Không quá mười ngày, trong cung Đức phi lại có một cung nhân bị hành hạ đến chết. Tin tức đến từ nữ quan và thái giám mà Hoàng đế bệ hạ sắp đặt tại các cung rất nhanh nhạy. Được tin, ta dẫn một đồng thị vệ tới, chặn trước cổng điện của Đức phi lúc chúng đang chuẩn bị lễ thi thể cung nhân ra ngoài.

Ánh mắt Đức phi đảo một vòng trong đám người, chắc đang tìm kiếm vị “biểu ca” là Hoàng đế bệ hạ, thấy hắn không có ở đây, nàng ta không chịu hành lễ.

Ta nghĩ...hậu cung âm thịnh dương suy chưa chắc đã là chuyện tốt, một đồng nữ nhân gương mặt nhìn phu quân nhà mình bị san sẻ, cảm giác này không thoải mái chút nào. Ta vội phi tần các cung tới, kiểm tra thực hư chuyện cung nữ bị hành hạ đến chết, trước tiên xác nhận tội trạng của Đức phi, sau đó tiến hành xử phạt.

Ngày hôm sau, các phi tần đều được triệu đến Xúc Cúc trường^[2] của hậu cung, ai cũng ăn mặc gọn gàng, trang phục cười ngựa chinh tề. Chỉ chờ khẩu lệnh lạnh lạnh của Nga Hoàng, họ bước chân là lướt dạo qua, lập tức tỏa hương mười dặm, khiến đám quần thị vệ xung quanh ngây ngất.

[2] Xúc Cúc trường: Là nơi tổ chức các hoạt động vui chơi thể thao thời xưa.

Tháng Chín trời thu trong xanh, cảnh tượng vận động trong cung này đầy bổn phận thật vui mắt, hằng ngày ta đều phải dành thời gian tới đây thưởng thức một lát.

Những cung phi này lúc mới đến đều trang điểm đẹp đẽ, chạy được hai vòng thì nhòe hết cả, mồ hôi lấm tấm. Không may hơn nữa là, đúng lúc Hoàng đế

bệ hạ tan triều thuận đường đến đón ta về Trùng Hoa điện, có cơ hội ngự lãm những “vật báu” trong hậu cung của mình. Ngay tức khắc, hấn sững sờ lặng người, hoàn toàn không ngờ ta có sức phá hoại cực đại, chà đạp “vật báu” riêng của hấn đến nỗi biến dạng như thế.

Sau lưng Hoàng đế bệ hạ, Nga Hoàng ôm bụng cười bỏ mồi: “Nương nương, nô tì chưa từng thấy bộ dạng kinh hoàng của bệ hạ... Để bệ hạ nhìn thấy đáng về thảm hại của chủ nhân các cung, đảm bảo người sẽ không thèm nhìn họ thêm một lần nữa, chiều này của nương nương thật cao tay!”

Haiz... Thật ra chỉ vì ta cảm thấy các mỹ nhân sống ảm đạm trong thâm cung, không có nơi phát tiết khí lực nên mới nghĩ cách giầy vò kẻ hầu người hạ của mình, khiến thăm sát không ngừng xuất hiện, rất bất lợi cho sự đoàn kết yên ổn, chứ đâu có chuyện ta chèn ép gì đám cung phi kia...

Huống hồ, chẳng phải đây là khẩu vị của bệ hạ sao?

Ta nghĩ mãi không hiểu nổi chuyện này. Cùng là một bộ dạng thảm hại, nhưng hồi xưa Phụng Triều Văn vẫn ôm ta vào lòng... Song lại tỏ rõ vẻ chán ghét với đám cung phi nhẽ nhại mô hôi, người đầy bùn đất...

Ta mơ hồ cảm giác mình đã hiểu rõ vấn đề, uống xong bát thuốc Nga Hoàng bung lên, chợt thấy thấp thoáng chút dư vị ngọt ngào...

Ba tháng sau, hậu cung của Hoàng đế bệ hạ hoa rã cánh hồng, mưa dập thân bèo, mỹ nhân yêu kiều ai cũng nhuộm màu da bánh mật, lại không tiện chạy đi lau mồ hôi trang điểm lại, chỉ còn cách để mặt mộc. Càng bởi vì ta vốn không thích làm dáng, nên những cung phi này không dám vượt quá Hoàng hậu, tới Chế Y cục may y phục mới. Ta phóng tầm mắt nhìn ra xa, hậu cung của Phụng Triều Văn quả là một nơi giản dị, tự nhiên, trong sạch.

Hộ quốc tướng quân tiến cung thăm hỏi Thái hậu, nhân tiện gặp gỡ Đức phi, nhưng ngay đến con gái mình cũng suýt không nhận ra. Nếu Đức phi không đuổi theo gọi cha, ông còn tưởng nàng ta là phi tần bậc thấp trong cung, bình thường không được sủng ái.

Xưa nay hậu cung luôn có dây mơ rễ má với triều đường. Hộ quốc tướng quân hiện nay chỉ là chức vị suông, trong buổi sáng lần đầu tiên Hoàng đế cử hành đại lễ thành hôn, binh quyền đã chuyển giao toàn bộ vào tay bệ hạ. Tạm thời không bàn đến chuyện Hộ quốc tướng quân thật lòng hay giả vờ, hoặc là Phụng Triều Văn dùng kế sách nào đó khiến ông ta giao nộp binh quyền. Nhưng tóm lại là một phần ba binh quyền trong tay Hộ quốc tướng quân nắm giữ trước kia, cuối cùng đã chuyển sang Phụng Triều Văn.

Trên triều đường cạnh tranh quyết liệt, tuy có liên quan đến nhiều phi tần hậu cung, nhưng lại chẳng can hệ đến ta. Ngoài Hoàng đế bệ hạ thỉnh thoảng bắt nạt ta đôi ba lần ra, nếu đóng công Trùng Hoa điện lại, ta chưa chắc đã chịu tăng bậc nịnh bợ hấn như ngày trước.

Phụng Triều Văn hết sức ân hận vì điều này, mấy lần than thở với ta sau lưng cung nhân: “Sớm biết vậy trăm đã không lấy nàng, cứ nhốt trong Trùng Hoa điện làm cung nhân, xem nàng có dám ngổ ngược với trăm hay không! Bây giờ mong nàng rót cho trăm chén trà cũng khó khăn...”

“Bệ hạ có tay có chân, tại sao cứ thích sai thiệp làm?”

Ta thân nhiên lướt qua ngự án, rúc vào lòng hấn, cầm sổ sách trong tay hấn lên xem thử, chỉ thấy lời văn trúc trắc, cả quyển toàn chỉ, hồ, giả, dã[3]. Ta cảm thông day day thái dương hấn, “Nếu giờ ra chiến trường mà có chiến báo như thế này, chắc chắn sẽ lỡ thời cơ! Đám người cổ hủ này cứ thích khoe chữ nghĩa...”

Hấn bồng vung tay gạt roi hết tấu chương trên ngự án, rồi đặt ta lên đó, định cời y phục.

[3] Chỉ, hồ, giả, dã: Là trợ từ dùng trong văn ngôn mà người có học thường dùng khi viết, ý ở đây là lằng nhằng khó hiểu.

Ta đang có hứng nghe, đầu để hấn được như ý, giữ chặt thắt lưng không buông, mắt chớp chớp nhìn hấn: “Thật sự có người khen thiệp tiết kiệm? Chứ không phải mắng thiệp?”

Hoàng đế bệ hạ nhìn ta như nhìn đứa con gái đầy triển vọng của mình, vẻ mặt đầy ngao mạn: “Kể ra, việc này chính nhờ công lao của Hộ quốc tướng quân.”

Thì ra từ sau cuộc gặp vội vàng trong cung giữa Hộ quốc tướng quân và Đức phi, lại nghe rất nhiều lời nói vô căn cứ của Thái hậu, ông ta đã ý vào thể diện và công lao trước kia, trong buổi triều sớm ngày hôm sau vạch tội ta, nói ta ngược đãi cung phi, ăn bớt chi tiêu của các nàng vãn vãn, tóm lại là một quốc mẫu bất tài thất đức, vừa độc ác vừa hẹp hòi.

Hoàng đế bệ hạ bênh vực ta, lập tức đem lượng chi tiêu lúc Thái hậu cai quản hậu cung và lượng chi tiêu lúc ta cai quản ra so sánh một cách tỉ mỉ trước mặt thân tử, còn vờ cả Viện Phán Thái y viện Thạch Thanh tới, phản bác từng điều nhỏ nhặt.

Hướng dẫn cung phi chạy bộ, chính là để rèn luyện thân thể, Thạch Thanh có thể làm chứng, mấy tháng nay phi tần trong hậu cung đều hết sức khỏe mạnh, ít khi sinh bệnh, tiết kiệm được rất nhiều tiền bạc tiêu tốn vào dược liệu.

Còn có tổng quản thái giám và các nữ quan trong cung làm chứng. Hoàng hậu nương nương y phục giản dị, không chuộng son phấn. Các phi tần chịu sự ảnh hưởng sâu sắc từ nương nương, tự động cắt giảm chi phí phần son phục sức, hoàn toàn không phải nương nương ra lệnh.

Trải qua chuyện này, trong triều xôn xao, quần thần truyền nhau lời khen ngợi, cuối cùng ta lại được danh Hoàng hậu hiền đức...

Chiến tranh liên miên, cho dù ba năm nay nghỉ ngơi khôi phục và phát triển kinh tế, nhưng giờ bách tính quay về quê cũ, triều đình mới thống nhất không tăng thêm mà còn miễn thuế ba năm sau, ruộng đất khắp nơi đều được khai khẩn. Chuyện quốc khố trống rỗng không phải một câu giả dối Phụng Triều Văn dùng để ứng phó Thái hậu, mà đó là sự thật rõ ràng.

Ta phải cảm ơn Hộ quốc tướng quân, ông già ấy nóng lòng bảo vệ con gái, cuối cùng cũng có cơ hội khiến triều thần nhận ra được tài đức của ta!

Dương dương tự đắc với tài đức mà chính bản thân mình xưa nay không nhận ra, ta to gan kéo tai Hoàng đế bệ hạ chất vấn: “Bây giờ người còn dám nói hối hận khi lấy bản cung không?”

Hắn cười giễu cợt, bệ ngang eo ta lên, đi về phía long sàng, ý cười tràn ngập trong đôi mắt phượng: “Nàng tự đắc với bản thân ít thôi, chẳng qua nàng quen làm nam tử, không thích ăn diện lộng lẫy, chỉ ưa đơn giản gọn nhẹ.” Rồi lại đau lòng trách mắng ta: “Thương thay cho phi tử trong cung của trẫm, vốn dĩ trang điểm xinh đẹp như vậy, ngắm thôi cũng thấy vui lòng. Bây giờ phóng tầm mắt nhìn ra, toàn là màu da bánh mật, lại còn chạy bộ hằng ngày, ai cũng bước đi mạnh mẽ, chẳng khác gì nam nhân. . .Hoàng đế như trẫm đúng là số khổ!”

Ta với đôi tay ôm chặt cổ hắn, cắn nhẹ một cái lên môi hắn, nghiêng răng: “Bệ hạ số khổ chỗ nào?”

Hắn rất biết phục thiện, luôn miệng phụ họa: “Lấy được Hoàng hậu hiền đức như nàng đúng là may mắn của trẫm!” Hai người lăn lộn trên long sàng, chỉ thấy việc này vừa hoang đường vừa buồn cười, cứ làm theo cảm tính mà lại thành hay, bất chợt nhìn nhau cười vang.

Hắn vươn cánh tay rắn chắc siết ta vào lòng, trong tiếng cười sáng khoái, hắn nhìn kĩ ta hết lần này đến lần khác, kèm theo câu nói nghi ngờ như thể không tin nổi: “Nàng thế này. . .mà cũng có thể làm Hoàng hậu hiền đức á?”

Thật ra, bất kì người nào đang nắm quyền, đều không thích kẻ chen ngang.

Thái hậu cai quản hậu cung mấy chục năm, bỗng nhiên Hoàng đế bệ hạ để ta chen vào, cướp quyền làm chủ của bà. Việc này có lẽ đã khiến bà vô cùng bức bối, đến cả sư tôn suốt ngày phải chạy tới Di Ninh điện bồi bô cho Thái hậu bằng nhân sâm tở yến cũng không chịu nổi, sau khi lui về tẩm cung đường lâu, năm ngày ba bữa lại cầu gắt nổi giận.

Dạo này Hoàng đế bệ hạ không nhẫn nại được nữa tuyên bố với bên ngoài là Thái hậu nhớ nhưng Tiên đế tới nổi sinh bệnh, muốn đến chùa Bảo Tế nghỉ ngơi một thời gian.

Chùa Bảo Tế là chùa miếu của hoàng thất, chuyên thu nhận cung phi không được sủng ái hoặc không có con. Sau khi cha Tiểu Hoàng qua đời, bà mẹ già của Tiểu Hoàng đã nhanh chóng đẩy một loạt sủng phi của Tiên đế vào chùa này.

Sau khi Đại Tề tiếp quản Đại Trần, nhân tiện tiếp quản luôn chùa chiền của hoàng thất.

Trong hoàng thất trải qua bao triều đại, chẳng thiếu gì cung phi bị thất sủng hoặc không có con, cũng cần phải gìn giữ một nơi sinh sống cho những nữ nhân này.

Nghe được tin, người đầu tiên làm ầm lên là Mẫn An công chúa. Nàng là con gái ruột của Thái hậu, những ngày qua ở trong Di Ninh điện chăm sóc mẫu thân, còn bây giờ đã xông vào Trùng Hoa điện mở đầu bằng một câu hết sức gay gắt.

“Hoàng huynh, huynh nóng lòng muốn truất quyền mẫu hậu vì nữ nhân này? Còn khó chịu vì mẫu hậu lui về tẩm cung chưa đủ khuất bóng, lại muốn ép người tới chùa Bảo Tế?”

Ngón tay nàng như thể đâm vào chóp mũi ta.

Điền Bình Thanh và Nga Hoàng phía sau vẻ mặt bất lực đuổi đến nơi, hoảng hốt tạ tội: “Bệ hạ, nương nương, nô tì đã cố hết sức ngăn công chúa điện hạ nhưng. . .”

Phượng Triều Văn xua tay với Nga Hoàng và Điền Bình Thanh, hai người họ nhanh nhẹn lui xuống.

Lúc đó ta đang cùng Hoàng đế bệ hạ dùng bữa trưa, cao lương mỹ vị vừa bày lên bàn, thêm cả nước miếng. . .mọi người đều biết, lễ nghi ăn uống của Hoàng hậu nương nương là được huấn luyện trong quân doanh, vì vậy trông rất khó coi.

Phượng Triều Văn nói, đáng ăn của ta mà truyền ra ngoài thì mất mặt hẳn lắm, cho nên lúc chúng ta dùng bữa, xưa nay không cho phép cung nhân vào điện hầu hạ, chỉ có hai người ngồi với nhau mà thôi.

Ta điềm tĩnh, nhẹ nhàng gạt ngón tay mềm mại trên chóp mũi ra, với đĩa gắp một con tôm cay nóng trong đĩa trước mặt bỏ vào miệng, liếc nhìn thấy gương mặt tím tái vì giận dữ của Hoàng đế bệ hạ.

Hắn nổi giận rồi, hơn nữa giận cũng không phải vừa đâu.

Song, thấy nộ khí này hoàn toàn không nhằm vào ta mà trút bỏ, ta vẫn thản nhiên ăn cơm của mình. Ta với thìa canh ngấm trứng canh cá viên trần châu trước mặt hắn, múc một viên lên, cảm nhận vị cá thơm lừng bay vào mũi rồi lập tức nuốt chửng, bỗng ta bật miệng nôn khan. . . Quả nhiên lúc ăn cơm mà có người làm phiền chẳng phải chuyện vui vẻ gì.

Mẫn An công chúa chỉ vào mũi ta, phẫn nộ: “Thực biểu tì nói người không phải người tốt, chẳng sai chút nào!”

Ta kìm nén cơn buồn nôn, cầm lấy chén trà nóng Phượng Triều Văn đưa đến bên miệng uống một ngụm, cười tí mắt gật đầu: “Đức phi không nói sai tí nào, trước giờ bản cung cũng không phải người tốt.”

Làm người tốt một lần à, luôn tươi cười hòa nhã với mọi người, nhưng bản thân lại phải chịu uất ức.

Hoàng đế bệ hạ vui vẻ nhìn ta, mắt phượng chuyển sang Mẫn An công chúa, lại trở nên giá lạnh như ngày vào đông: “Người đâu! Mẫn An công chúa cũng sắp đến tuổi gả chồng, sau này đều phải ở trong cung chuẩn bị xuất giá, đợi trăm chọn một đức lang quân tốt cho công chúa, năm sau thành thân luôn!”

Mẫn An công chúa năm nay mười sáu, được Tiên đế Đại Tề hết mực cưng chiều, mẹ nàng lại là chủ hậu cung, thành ra tính cách ngây thơ không hiểu thế sự. Nàng đỏ hoe mắt, kiên quyết trừng Phụng Triều Văn, “Huỳnh dám! Chưa có sự đồng ý của mẫu hậu, hôn sự của muội đâu tới lượt huynh làm chủ!”

Chỉ là, cuối cùng câu nói kiên quyết này của nàng vẫn vô tác dụng.

Ngày đưa Thái hậu xuất cung, nàng bị nhốt trong tấm điện của mình, tiếng khóc khản đặc vì kiệt sức, nhưng vẫn không thể thay đổi số mệnh của Thái hậu.

Phụng Triều Văn dẫn theo ta đứng ngoài Đan Phụng môn, hành lễ hướng về phía kiệu bà ta. Trước mặt trọng thần trong triều, Hoàng đế bệ hạ lưu luyến không rời xa người mẹ kế này, từng câu từng chữ khiến người khác nhỏ lệ: “Nhi thần từ nhỏ sức khỏe không tốt, phụ hoàng ngày nào cũng bận trăm công nghìn việc, năm nhi thần chín tuổi, nếu không được mẫu hậu tận tình chăm sóc thì đâu có ngày hôm nay? Nhi thần cả đời khắc ghi ơn dưỡng dục của mẫu hậu! Tiếc rằng mẫu hậu khẳng khái muốn tới chùa Báo Tế tham thiền lễ Phật, nhi thần chỉ còn cách chọn một phò mã tốt cho hoàng muội, không phụ lòng mong mỏi của mẫu hậu...”

Hắn nói âm vang từng chữ!

Ta nghe xong, bỗng có chút tức giận.

Điền Bình Thanh từng kể, năm Phụng Triều Văn chín tuổi bất ngờ ngã ngựa suýt chết, nghỉ ngơi một thời gian rất dài mới bình phục.

Hôm nay Thái hậu kiệm lời vàng ngọc, chỉ để lại một câu mà ta chẳng hiểu gì cho Hoàng đế bệ hạ: “Tốt nhất hoàng nhi nên nói được làm được!”

Lẽ nào giữa mẹ kế con riêng bọn họ có giao ước gì chẳng?

Chiếc kiệu che khuất gương mặt Thái hậu, giọng nói mơ hồ vọng ra bên ngoài, không nghe ra bà ta đang vui hay buồn, chỉ cảm thấy câu nói dường như hơi lạnh lẽo.

Chờ xe phượng của Thái hậu đi xa trong khí thế oai nghiêm, Hoàng đế bệ hạ cùng ta trở về Trùng Hoa điện, vẻ tươi vui khó giấu nổi bỗng ngập tràn trên gương mặt. Hắn luôn miệng gọi người mang đồ ăn vào, vừa chăm chú nhìn ta chọn món điểm tâm yêu thích.

Bộ dáng này của hắn quả là hiếm thấy. Ta cẩn thận nhón lấy miếng bánh, kiên quyết không chịu bỏ vào miệng.

“Không phải bệ hạ đã bỏ độc vào chỗ điểm tâm này đấy chứ?”

Trong khoảnh khắc, sắc mặt hắn trở nên kì dị hết sức, nam nhân tuấn mỹ này dờ khóc dờ cười nhìn ta, cuối cùng bấm tay đếm thừ, búng nhẹ lên trán ta: “Đồ ngốc, nàng đã có phu quân bao nhiêu hôm rồi?”

Chuyện này ta nhớ sao nổi?

Nửa khắc sau, sư tôn đến Trùng Hoa điện bắt mạch, cũng vui vẻ vô cùng: “Cung hỷ bệ hạ, cung hỷ nương nương, là mạch hỷ!”

Điền Bình Thanh và Nga Hoàng cùng một đám cung nhân lập tức quỳ rạp xuống đất, tiếng cung hỷ vang vọng một vùng trời.

Hoàng đế bệ hạ cười ngây ngô thuận tay lấy nghiên mực trên ngự án của mình thưởng cho sư tôn, ông lão mê nghiên mực này thỏa lòng thỏa dạ quỳ xuống tạ ân.

Nhưng lòng ta đau đớn mãi không thôi.

Ông lão này tông cộng đã thó mất hai nghiên mực tốt của ta, bụng dạ còn đen hơn cả mực nước.

Ta kéo Hoàng đế bệ hạ đang cười ngốc không ngừng lại gần, khuyên nhủ hết nước hết cái: “Sau này không được tùy tiện ban thưởng vật quý giá cho người khác, như vậy ai cũng sẽ coi Hoàng đế như kẻ khờ, đều mong được thưởng đồ quý đó. Dẫu rằng quốc khố chồng chất như núi, cũng nên hạn chế cách ban thưởng kiểu này...”

Bất luận lời ta nói có khó nghe đến đâu, Hoàng đế bệ hạ vẫn cười toe toét phụ họa. Điền Bình Thanh và Nga Hoàng đang quỳ nhìn ta cười tươi rói, mặt mày vui sướng. Ta chỉ vào họ, mắng: “Đẩy đẩy đẩy, toàn nịnh bệ hạ để được thưởng!”

Hai người họ cười như nắc nẻ, khiến Phụng Triều Văn lại được thêm một tràng cười ngây ngốc.

Khi mọi người đã rời khỏi hết, ta đi đi lại lại mấy vòng trong điện, lúc này mới hiểu chuyện gì đang diễn ra. Ta chăm chú nhìn Hoàng đế bệ hạ, cẩn thận

chứng thực: “Su tôn nói là hỷ mạch à?”

Hắn cười ha ha gât đầu.

Ta lại đi thêm một vòng nữa, quay đầu hỏi: “Thiếp sắp làm mẹ ư?”

“Là mẫu hậu, mẫu hậu chứ.” Nam nhân cười ngây ngô lú lẫn cả đầu óc kia chính đốn câu chữ cho ta.

Ta cảm thấy, đây đúng là một việc mừng vui lạ kỳ... Ngay lúc này, ta mới cảm nhận được sự mừng vui ấy, có lẽ, ta còn ngốc nghếch hơn Hoàng đế bệ hạ những mấy phần ấy chứ?

Ta đột ngột nhào về phía hắn, làm hắn giật mình giang đôi tay ra, liên tục nhắc nhở: “Cẩn thận, cẩn thận...” nhưng đã kịp ôm trọn lấy ta trong vòng tay rộng lớn của mình: “Cẩn thận chút!” Lại là dáng vẻ ngốc nghếch căng thẳng không biết nên xoay sở ra sao.

Ta ngẩng đầu, cũng không kìm nổi, cười hi hi: “Bệ hạ, có chuyện chắc bệ hạ không biết nhỉ?”

“Chuyện gì?”

Ta hơi ngại ngùng, như thể mình đang rắp tâm lừa gạt hắn: “Cha thiếp cả đời chỉ lấy một mình mẹ thiếp. Tổ tiên An gia có lời giáo huấn, nam nhân họ An, trừ phi phu nhân không thể sinh con đẻ cái, còn lại tuyệt đối không được nạp thiếp.”

Thật ra nguyên văn cha ta nói không giống vậy.

Ngày trước cha dạy ta rằng: Cho dù là đồ của mình hay là người của mình, đều phải nắm chặt trong tay, không được tùy tiện chia cho người khác.

Cha còn nói: Nếu người của mình sinh hai lòng, vậy thì đó là người của kẻ kia, giữ cũng vô dụng, mau chóng vứt bỏ rồi tóm người khác về nắm chặt trong tay là được.

Giữa nam và nữ, tự khắc có lý do riêng để lựa chọn nhau.

Bây giờ ta ngày càng tin phục cha mình, ta vẫn sử dụng lời giáo huấn của tổ tiên, chẳng qua là nói dễ nghe hơn một chút mà thôi.

Hôm nay tâm trạng Hoàng đế bệ hạ rất tốt, thốt ra lời vàng ý ngọc: “Chuẩn tấu!”

Vậy là thâm thoát, ta đã bắt đầu bận rộn, tiếp hết đám người này đến đám người khác tới chúc mừng, nào là tông thân, nào là mệnh phụ... người quen hay không quen đều đến câu kiến, Trùng Hoa điện náo nhiệt đến nỗi làm ta đau đầu. Ta còn không ngửi nổi chút mùi tanh dầu, càng ngày càng nồn ọe nhiều hơn, su tôn một ngày chạy tới Trùng Hoa điện những mấy lần, Hoàng đế bệ hạ cuối cùng hạ lệnh: Nghiêm cấm thăm hỏi.

Thế giới cuối cùng đã yên tĩnh trở lại.

Lúc An Lạc dẫn tiểu đạo cô đến, ta đang gầy gầy một bàn thức ăn thanh đạm mà chẳng thấy ngon miệng, cả người mềm nhũn mệt mỏi.

Nó cười hi hi sáp lại gần: “Cung hỷ tỷ tỷ!” Rồi quay đầu nhìn tiểu đạo cô: “Còn không mau đến tham kiến tỷ tỷ?”

Tiểu đạo cô giờ đã thay trang phục nữ nhi bình thường, gương mặt thanh tú đỏ bừng, quý xuống nhưng không cam tâm tình nguyện: “Tiểu Ngũ tham kiến tỷ tỷ!”

Ta ngăn người nhìn nó, chuyện gì thế này?

Về mặt nó bỗng trở nên hơi căng thẳng, cười khả khả: “Nha đầu này giày vò bản hầu hơn nửa năm, bản hầu phải trói nàng bên mình để giày vò nàng cả đời.”

Ý của việc “giày vò cả đời” chính là lấy về làm vợ đó hả?

Ta cảm giác từ sau khi mang thai mình ngốc hơn rất nhiều.

Lúc tiễn họ đi, ta đứng trước cửa Trùng Hoa điện, ngắm tiểu đạo cô bám rịt lấy An Lạc bước đi. Nhớ lại nhiều năm trước kia, nó lẻ loi một mình đứng tại nơi này, mắt nhìn theo ta đang vui mừng trở về nhà. Giờ đây thân phận đã khác, nó sống trong An phủ hình như rất tự do tự tại, số mệnh đổi thay, nhân thế vô thường, có lẽ cũng chỉ vậy thôi.

Xa xa, nam tử dẫn cấm vệ quân tuần tra nơi này gương mặt ôn hòa, lúc đi đến gần, hắn quý xuống: “Thần Yến Bình, tham kiến nương nương, cung hỷ nương nương.” Sau lưng hắn là cấm vệ quân y giáp chỉnh tề cũng đang quý xuống.

Xưa nay trong cung, cấm vệ quân không quý, lúc này có lẽ vì ta mang long thai nên mới vậy.

Lâu lắm rồi ta không chú ý tới nam tử này, chỉ mãi mê chìm đắm vào cuộc sống thường ngày của mình, đóng cửa cùng Hoàng đế bệ hạ sống yên bình trong Trùng Hoa điện, thời gian trôi qua thật nhanh.

Chỉ nhớ vào ngày Tế Trời, hần từng hộ vệ cho ta.

Nhớ xa thêm một chút, nhớ lại quá khứ dường như đã phủ kín lớp bụi dày của năm tháng, giờ đây ta và hần đã như người dưng.

Buổi tối, Hoàng đế bệ hạ trở về Trùng Hoa điện, thay thường phục xong, hần theo thói quen nhẹ nhàng xoa xoa cái bụng còn chưa nhô lên của ta, vẻ mặt miễn nguyện. Ta cầm tay hần, than phiền theo thói quen, rằng hôm nay món nhà bếp làm khó ăn như thế nào, người thấy mùi đã muốn nôn, đúng là không coi Hoàng hậu ta ra gì, vân vân...

Mất phương của hần bỗng trợn lên, như thể sắp làm thịt họ. Ta vội ôm cổ hần, ngồi vào lòng thỉnh cầu: “Có lẽ cứ giữ lại đi, cũng phải cho họ một cơ hội lấy công chuộc tội mà.”

Hần véo mũi rồi vuốt má ta, ôm vào lòng, nói: “Khó chịu lắm à?”

Ta bỗng roi lệ, cắn một cái thật mạnh lên vai hần, “Món ngày trước thích ăn mà bây giờ người thấy mùi đã muốn ọe... đều tại bệ hạ...”

Hần giật mình trợn mắt với ta: “Nàng dám cắn trâm?” Ngày trước cũng đâu phải ta chưa từng cắn, có cần phải kinh ngạc đến thế không?

Ta giờ bụng dưới phẳng lì đến trước mặt hần, mắt nhắm lệ trợn lại hần: “Bệ hạ là của thiếp, dĩ nhiên thiếp muốn cắn thì cắn rồi!”

Hần chịu thua, đưa cánh tay ra trước mặt ta, bộ dạng uất ức: “Được rồi được rồi, cho nàng cắn...”

Hoàng đế bệ hạ bỗng nhiên trở nên dễ bắt nạt, làm ta rất bất ngờ.

Điền Bình Thanh xúc động chảy nước mắt, ra điều như thể ta “rửa sạch nỗi nhục” cho bệ hạ, khiến các đại thần trong triều soi mói hoàng tử, cùng tông thân hoàng thất thường xuyên thích dẫn con cái nhà mình vào cung thỉnh an với ý đồ nổi dậy giết hần đi.

... Nghe nói từ sau khi sư tôn tuyên bố ta có thai, những tin đồn liên quan đến việc bệ hạ có bệnh khó nói đều biến mất sạch chỉ trong một đêm.

Chúng có mạnh hơn lời hùng biện mà!

Ngay cả Nga Hoàng cũng lễ phép hơn nhiều, không còn vô cớ sinh sự, bịa chuyện ta nhớ nhưng Hoàng đế bệ hạ để khiến bệ hạ ban thưởng cho nữa, mà ngày ngày ngắm nhìn bụng dưới phẳng lì của ta bằng gương mặt tràn ngập niềm vui, động một tí là chuyện bé xé ra to: “Nurong nurong, người cẩn thận chút, cẩn thận tiểu điện hạ trong bụng...”

Các phi tần hình như trong một đêm đã đọc thuộc phép tắc trong cung, ai cũng lấy phép tắc trong cung làm luật thép. Ta chỉ mới yên tĩnh mấy ngày, bọn họ hôm nào cũng đứng giờ hẹn nhau đến thỉnh an thăm hỏi ta. Họ đều trang điểm lộng lẫy, nét mặt tươi cười, nhìn bụng ta đầy triu mến cứ như chính họ mới là mẹ ruột của đứa bé trong bụng này vậy, đuổi mãi không đi.

Mỗi lần ta nâng chén trà tỏ ý tiễn khách, các phi tần đều giả mù, mặc nhiên uống trà quạt mát, giả vờ không biết.

Họ nhiệt tình thế này, chẳng quá mấy ngày ta sẽ không chịu nổi nữa. Bệ hạ vừa hạ thánh chỉ mệnh phụ bên ngoài khi tiến cung phải có sẵn lịch trình, tránh phiền phức cho ta. Nhưng phi tần trong cung cách có mấy bước, lại còn đồng thời gian rảnh rồi cần tiêu phí, suốt ngày đến khiến Trùng Hoa điện trở thành phòng đánh cờ chơi bài, chỉ mong kéo ta tham gia cuộc vui đến tận khi trời tối. Ta đã hết cách, đành tuyên bố với bên ngoài là mình bỗng nhiên cảm phong hàn, cơ thể mệt mỏi không tiện tiếp khách.

Nghe nói chiêu giả bệnh này chính là vũ khí vạn năng, làm việc gì cũng thuận lợi, nhưng lần này lại mất tác dụng ngoài dự liệu.

Ta giả bệnh trong điện, một đám cung phi đứng dưới ánh mặt trời chói chang, chịu phạt bên ngoài Trùng Hoa điện. Ai cũng cam tâm tình nguyện đứng đó, chân thật hết lòng, chỉ sợ mình đứng không lâu bằng người khác.

Việc này khiến mỹ nhân chịu phạt, thị nữ cảm ô trước Trùng Hoa điện, từ xa nhìn vào còn tưởng trong Trùng Hoa điện xảy ra án mạng ấy chứ. Có đám người này đến mong ngóng, cảnh tượng náo nhiệt lạ thường.

“Hoàng hậu nurong nurong thân mang long thai, chúng thần thiếp há có thể làm biếng sống thoải mái trong cung của mình? Nhất định phải hầu bệnh nurong nurong tại Trùng Hoa điện! Cho dù không thể đích thân hầu hạ nurong nurong, cũng phải canh giữ ở đây thì chúng thần thiếp mới an lòng...” Trông ai cũng nguyện thịt nát xương tan vì hoàng tử.

Nga Hoàng ra khỏi điện đi khuyên nhủ họ, lúc về lại tức giận bất bình miêu tả cho ta như sau: “Toàn là một lũ hồ ly, nhìn bây giờ xem... ả nào cũng muốn bệ hạ sau khi tan triều nán lại một chút nói chuyện với mình vài câu...” rồi nhìn ta lo lắng.

Ta vẫn hết sức tin tưởng Hoàng đế bệ hạ.

Quả nhiên, sau khi tan triều, hần mặt mày cau có nhìn hết một lượt đám cung phi, sau đó ngay trước ánh mắt kính yêu của các nàng, hần quả quyết hạ ý chỉ, lệnh cho các phi tần ăn chay ở cung của mình, cầu phúc cho hoàng tử sắp chào đời.

Việc này khiến đám cung phi ngày đêm mong ngóng bệ hạ lập tức òa khóc.

Ta cười hi hi đùa hần, hậu cung có thể xây am ni cô thu nhận những cung phi này rồi. Hần vừa bận rộn tấu sớ trong tay, vừa thờ ơ trả lời, việc của hậu

cung, tất cả do Hoàng hậu định đoạt.

Nghe nói kẻ thù khó đối phó nhất trên thế gian này chính là phu thê, chàng dám chơi xấu nàng, nàng lén phá đám chàng, mấy chục năm tình nghĩa hóa hư không, kết quả là cảnh vẫn như xưa nhưng người nay đã khác.

Mặc dù Hoàng đế bệ hạ có rất nhiều khuyết điểm, nhưng xưa nay hấn chưa từng lén chơi xấu ta. Quen nhau lâu như vậy, hấn vẫn đối xử rộng lượng vô cùng. Nếu ta đưa phi tần trong hậu cung vào am ni cô, thì chẳng khác gì chơi xấu hấn, làm hấn bề mặt trước triều đường. Ta đâu thể làm việc ngốc nghếch này?

Ta cứ nên ngoan ngoãn dưỡng thai thì hơn.

Tháng mười một tuyết rơi lần đầu, cuối cùng ta đã thôi không còn ốm nghén, ăn uống dần ngon miệng. Ta đang thể phải vỗ béo lại đồng thịt bị hao hụt trong giai đoạn đầu mang thai, An Lạc Hầu phủ truyền tin đến, nói bác Đồng bệnh tình nguy kịch.

Lúc ta nghe được tin, Phụng Triều Văn còn chưa tan triều, ruột gan rối bời, khăng khăng đòi xuất cung. Vừa hay hôm nay Vũ Khắc canh giữ cung cấm, lại không ngăn nổi ta, đành theo ta đến An Lạc Hầu phủ.

Trong An phủ cổng mở toang, tôi tớ canh giữ trước cổng nhìn thấy ta, hai mắt đều sáng rực, luôn miệng nói: “Linh nghiệm rồi! Linh nghiệm rồi! Lão thái gia đúng là linh nghiệm!”

Ta lòng như lửa đốt, xông thẳng vào, còn chưa đến đại sảnh, đã gặp một đám người túm năm tụm ba, dẫn đầu là người râu trắng chỉ có một tay, tóc hoa râm mặt nhọt nhọt, không phải bác Đồng thì ai vào đây?

Bác Đồng bước xuống bậc thềm, định quý hành lễ, bị ta ngăn cản: “Nghĩa phụ làm vậy là giảm thọ Dật Nhi rồi, con ở trong cung nghe tin nghĩa phụ ngã bệnh, sợ đến nỗi chạy thẳng đến đây. Bây giờ nhìn thấy nghĩa phụ khỏe mạnh là tốt rồi.” Ta thở phào nhẹ nhõm.

Bác xoa tay, “Ta thân thể khỏe mạnh, hoàn toàn không có bệnh tật gì.” Bác quay đầu chỉ vào hai người phía sau: “Chắc con biết hai vị này?”

Hai nam tử cao gầy, một người nét mặt cương nghị, một người nét mặt hung dữ, nhìn ta chăm chăm như thể trông ta rất quen, nhưng không dám tiến lên trước.

Ta lập tức chỉ vào hai người nọ, vui vẻ nói: “Lâu quá rồi không gặp, hai vị ca ca vẫn khỏe chứ?”

Chính là Triệu Dũng và Tô Nhân.

Về mặt hai người như đang mộng du, nhìn nhau lăm bắm: “Lời đồn quả nhiên là thật!” rồi theo thói quen, vươn bàn tay lớn ra định vỗ vai ta, nửa đường lại thu về, chỉ dùng bốn con mắt vui mừng khôn xiết chăm chú nhìn ta.

Năm đó, Triệu Dũng và Tô Nhân là bằng hữu thân thiết với ta trong quân doanh, chia cách hơn ba năm, nay nhìn thấy nhau ai cũng mừng rỡ. Không đợi ta hỏi, Tô Nhân đã tranh trước: “Tiểu lang giờ đã là Hoàng hậu nương nương, không biết có quan tâm đến chuyện cô nhi quả phụ nhà Hoàng Giới tướng quân xảy ra chuyện hay chẳng?”

Hấn vẫn mang tính khí như thùng thuốc súng, chẳng thay đổi chút nào.

Triệu Dũng trừng mắt nhìn hấn, ánh mắt có vài phần quở trách, áy náy nói: “Nếu không phải vì đã hết cách, chúng tôi cũng sẽ không đến phủ xin giúp đỡ.”

Ta tròn mắt nhìn họ, lên tiếng trách mắng: “Hai ca ca với ta là huynh đệ sống chết có nhau, tại sao lại nói ra những lời xa lạ đó?”

Hai người thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra trong phủ Hoàng Giới chỉ có một mẹ già và hai con nhỏ một trai một gái, phu nhân tướng quân đã mất sớm. Từ khi Hoàng tướng quân tử trận, lão phu nhân và hai đứa nhỏ chuyển chỗ ở đi nơi khác. Sau đó, Đại Trần vong quốc, Phụng Triều Văn phân cho Triệu Dũng và Tô Nhân một mảnh đất ở ngoại ô kinh thành, bảo họ tự canh tự túc. Họ đã tìm được lão phu nhân cùng hai đứa bé, đón về nhà phụng dưỡng.

Sự việc rắc rối ở đứa con gái của Hoàng tướng quân.

Tuy Hoàng tướng quân cường tráng vạm vỡ, nhưng phu nhân tướng quân năm xưa nho nhã thanh tao, duyên dáng hiểu biết. Đứa bé gái bà để lại dần dần trưởng thành, giống hệt mẹ nó, vẻ ngoài hết sức xinh đẹp. Bởi trước giờ nàng chỉ đi lại trong nông hộ, nên vẫn bình yên vô sự. Nhưng không may mấy ngày gần đây thể tử của Yên Vương phủ cười ngửa ra khỏi kinh thành đi săn, tình cờ đến nơi này, vừa mắt Hoàng cô nương, lập tức bắt cóc nàng.

Hoàng tiểu lang nổi giận giao chiến một trận với thị vệ của Yên Vương phủ, suýt thì mất mạng. Yên Vương thể tử cậy mình có quyền có thế, nơi này lại là chỗ sinh sống của hàng thân và tù binh, có lẽ đoán rằng Hoàng đế bệ hạ sẽ không truy cứu, liền đem hai ngàn người đến bao vây căn mật thôn trang này đến nỗi con kiến cũng không chui lọt, Hoàng lão phu nhân cũng đã ngắt xiù vì quá lo lắng.

Triệu Dũng và Tô Nhân thấy tình hình không ổn, lén nghĩ cách trốn ra ngoài. Hai người đều xuất thân bản hàn, là lính cũ triều trước, con đường làm quan đã sớm đứt đoạn, lại không biết kêu oan ở đâu, cuối cùng nhớ ra tin đồn truyền trên phố, rằng con trai duy nhất của Nhiếp chính vương năm xưa chính là nữ giả nam trang, nay trở thành Hoàng hậu Đại Tề, lúc này trên đường đi họ hỏi được An Lạc Hầu phủ.

Năm xưa bác Đồng còn ở trong quân doanh, Hoàng Giới tướng quân vẫn là tiểu tử non nớt, hai người xuất hiện cùng lúc. Tuy bác thương xót Hoàng cô nương, nhưng Yên Vương là tông thân đương triều, An Lạc Hầu trước nay không thể xen vào giới quyền quý trong kinh thành, đành đưa thư vào trong cung.

Ta cảm thấy, lần này Yên Vương rơi vào trông rồi.

Yên Vương nay gần năm mươi tuổi, béo như Phật Di Lặc, trông nụ cười rất hiền từ. Lúc tan triều về nhà bị ta chặn trước cổng phủ cũng không hề nổi giận, cười híp mắt lại gần thăm hỏi, cứ như tối qua ta vừa đến Yên Vương phủ ăn ké bữa cơm vậy, thái độ gần gũi quá đă.

... Nghe nói hiện tại ông đang cai quản bộ hình, khi làm việc hoàn toàn trái ngược với nụ cười này.

Yên Vương phi cũng từng tới cung thỉnh an, gương mặt dịu dàng hiền hậu, có điều ta thấy bà ấy dịu dàng quá mức, nên mới sinh ra đứa con trai coi trời bằng vung như Yên Vương thế tử.

Giờ đây ta đã là mẫu nghi một nước, nếu Yên Vương và Yên Vương phi không thể giáo dục con trai mình cho tốt, ta đành phải thay họ dạy dỗ mới được.

Thế tử cao to lực lưỡng của Yên Vương và Yên Vương phi cung kính đứng chờ bên tay phải. Ta ngồi ngay ngắn trên ghế chủ, hỏi han đầy hứng thú: “Nghe nói hôm qua Yên Vương thế tử đã mời mười mươi của bản cung sống tại thôn trang ngoại ô kinh thành đến Yên Vương phủ làm khách. Hôm nay bản cung tới, liệu có thể mời mười mươi ra tiếp kiến bản cung?”

Yên Vương và Yên Vương phi nhìn nhau ngơ ngác, không hiểu nội tình. Gương mặt béo tròn như Phật Di Lặc của Yên Vương bỗng có chút cau giận, quay đầu trầm giọng khiển trách thế tử: “Nghiệt tử! Hôm qua ngươi lại ra ngoài càn quấy à?”

Dẫu rằng Hoàng đế bệ hạ lệnh không cho phép tông thân hoàng thất lộng hành trong kinh thành, lại nhặt ra con chim đầu đàn để răn đe vài lần, nhưng cũng không kiểm soát nổi việc trong đàn thính thoảng xuất hiện mấy con chim không biết nghe lời, năm ngày ba trận gây chuyện rắc rối.

Yên Vương thế tử oan ức biện bạch: “Phụ vương, người đừng nghe Hoàng hậu nương nương nói bừa, cô gái đó họ Hoàng, không phải họ An!”

... Ta chỉ đợi câu này của ngươi thôi!

Ta vỗ tay vui vẻ: “Thế tử không biết rồi, bản cung là con gái duy nhất của Nhiếp chính vương tiền triều, từng phục vụ trong quân đội Đại Trần, thuộc tướng của Hoàng Giới tướng quân. Bản cung được tướng quân khen ngợi, suýt nữa thì đem Hoàng cô nương gả cho bản cung... Nhưng bản cung cũng là thân nữ nhi, sao dám giả mạo hại Hoàng cô nương? Trong lúc hết cách đành nhận làm huyênh hầu.”

Mở mắt nói dối đúng là kỹ năng sở trường của ta, biến ra một mười mươi cũng không thành vấn đề.

Yên Vương và Yên Vương phi quỹ sụp xuống: “Hoàng hậu nương nương tha tội! Nương nương tha tội!” lại ra sức lườm Yên Vương thế tử đằng sau lưng: “Còn không mau mời Hoàng cô nương ra đây!”

Yên Vương thế tử không cam tâm tình nguyện quay đầu dẫn dò với người hầu đang đứng ở cửa: “Mau đưa cô nương hôm qua đến đây!” rồi bị Yên Vương ra sức lôi xuống, quỹ rạp trước ta.

Lúc Hoàng cô nương được diu đến, về mặt đây bị phẫn.

Ta ngồi trong phòng, vẫy tay chào nàng: “Mười mươi mau qua đây, cho bản cung nhìn kĩ xem nào!”

Nàng do dự đứng ở cửa, nhìn thấy Triệu Dũng và Tô Nhân đứng sau lưng ta, nàng bỗng vui mừng khôn xiết: “Triệu thúc, Tô thúc...”

Ta lau mồ hôi trên trán, thật vui mừng vì hôm nay mình quá gấp gáp nên đã mặc nguyên trang phục trong cung, nếu mặc trang phục nam thì tiểu cô nương trông nhỏ hơn ta chưa quá năm sáu tuổi này không biết liệu có gọi ta một tiếng “An thúc” không?

Khi rời khỏi Yên Vương phủ, ta đặc biệt khen ngợi Yên Vương: “Hiện nay Vương thúc cai quản bộ hình, bệ hạ hằng ngày thường khen ngợi Vương thúc với ta, rằng thúc công tư phân minh. Chuyện hôm nay ta thấy Vương thúc xử lý rất thỏa đáng.”

Cái danh “vì đại nghĩa diệt thân” nghe thì có vẻ sung sướng, nhưng người đương sự khi bắt đầu làm e rằng vẫn có vài phần khó khăn. Nghe nói Yên Vương vốn có thanh danh trong triều, đang bằng lòng “vì đại nghĩa diệt thân” để nâng cao độ nổi tiếng.

Yên Vương vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa ra sức trừng mắt nhìn con trai mình, gật đầu lia lịa nói: “Thần sẽ trời nghịch tử này đưa vào bộ hình thẩm tra xử lý rõ ràng!”

Hiện nay bộ hình do ông ta nắm chắc trong tay, có thể thẩm tra xử lý rõ ràng đương nhiên cũng có thể thả ra dễ dàng, tiếc rằng Hoàng tiểu tướng quân giờ vẫn đang không biết sống chết thế nào.

Ta che miệng cười nhạt: “Bản cung ở trong cung nên kiến thức hạn hẹp, không rõ chuyện bên ngoài, hôm nay nghe nói... thế tử còn phát động hai ngàn người bao vây thôn trang, thì ra bệ hạ đã đặc biệt cho phép Yên Vương phủ nuôi dưỡng tư binh rồi à?”

Yên Vương lập tức biến sắc.

Nghe nói hộ vệ của tông thân hoàng thất không được vượt quá ba trăm, Yên Vương lại lên nuôi dưỡng hai ngàn người... Hậu quả của chuyện này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ.

Chỉ với một câu nói đã điểm trúng huyệt tử của Yên Vương, ta rất đắc ý trong lòng.

Trở về An Lạc Hầu phủ, bác Đồng và An Lạc đứng ở cửa, nhìn thấy ta định nói lại thôi.

Hoàng cô nương thẳng thắn coi mở, mặc dù đã bị nhốt trong Yên Vương phủ một ngày một đêm, nhưng trên đường ta đã hỏi qua nàng ấy. Chỉ vì nàng tính nóng như lửa, trên đường đi lớn tiếng chửi bới, chết cũng không chịu khuất phục, sau khi Yên Vương thả từ bắt nạt về phủ, lại bận đánh nhau với người ở thôn trang, chỉ cần dặn hộ vệ nhốt trong nhà cũi, không cho ăn uống bắt nạt phải thuận theo.

Ngoài việc hơi đói ra thì tinh thần nàng ấy khá tốt.

Một hàng người vây quanh ta tiến vào trong phủ, Điền Bình Thanh đón ta từ cửa sảnh đường, hoảng hốt: “Nương nương, người thân mang long thai, sao có thể tùy tiện chạy đến đây? Người có biết bệ hạ về cung không thấy người, đã lo lắng biết nhường nào không?”

Ta cốc nhẹ một cái lên đầu hân: “Còn chưa già đã thích cần nhân... Bệ hạ đâu có sốt sáng như người?”

Hân lăm bằm nhìn về phía sảnh đường, lắc đầu với ta tỏ ý dừng nên nói lung tung.

Ta thò đầu nhìn vào trong phòng, nam tử cao lớn tuấn mỹ mặt lạnh như băng ngồi đầu phòng, triều phục cũng chưa thay, có lẽ vừa tan triều sớm đã vội đến đây. Chén trà trong tay vẫn còn nguyên, ánh mắt nhìn thẳng về phía này, hại ta suýt nữa ngã ngửa. Nếu Điền Bình Thanh không nhanh tay nhanh mắt kéo ta lên, chắc chắn sẽ ngã rất thảm.

... Tại sao ta đột nhiên cảm thấy mình đã làm sai chuyện gì rồi?

Bác Đồng và An Lạc phụ tử tình thâm, rõ ràng theo sát sau lưng ta, nhìn thấy giường mặt xám xịt kia của Hoàng đế bệ hạ, lúc này đã lùi lại hân chục bước: “Hôm nay trong phủ có khách, chúng thần xuống bếp xem thử đã chuẩn bị những món gì chiêu đãi bệ hạ cùng nương nương.”

... Xuống bếp dặn dò một tiếng có cần cả hai người không?

Hay là, tâm lý sợ hãi hoặc mù quáng hòa theo Hoàng đế bệ hạ đã đến nước thâm căn cố đế rồi?

Ta mở mắt trừng trừng nhìn cha con họ đi xa, chẳng để lại chút dấu vết.

Tô Nhân với tay kéo Hoàng cô nương ra khỏi tay ta: “Hoàng hậu nương nương đi diện kiến bệ hạ, đưa nhỏ nhà người không hiểu phép tắc, lánh ra phía sân sau đi. Nha đầu đáng thương, đói suốt hai hôm nay, vừa hay tiện đường xuống nhà bếp của An phủ xin ngụm canh nóng...”

Triệu Dĩnh và Tô Nhân dẫn Hoàng cô nương đi theo bước đường của bác Đồng và An Lạc, loáng cái đã không thấy bóng dáng...

Nghĩa khí tiết tháo gì kia có lẽ đã là thứ quá xa lạ với hai người họ rồi ư?

Quả nhiên để tiêu diệt thế lực hắc ám cần có phần tử cấp tiến, mong một đám dân đã quy hàng trở thành phần tử vũ trang phản chính có mà đến mùa quý!

Hoàng đế bệ hạ khí thế như long như hổ, ngồi thẳng trong chính đường, mắt phượng nghiêm nghị, vẫy tay gọi ta: “Vào đây.”

Trên trán ta, một giọt mồ hôi đang chậm chậm lăn xuống.

Sống lâu trong năm tháng tươi đẹp sẽ dễ dàng quên mất những lúc gian nan khổ cực.

Ta đã sai lầm khi coi bệ hạ là vị vua hiền đức... đã quên mất đáng về uy phong của hân!

Giờ đây thấy hân mặt lạnh như băng, chính là dấu hiệu của con thịnh nộ...

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi?* *Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Vì nhân dân phục vụ

Nữ giới, Nữ tác giáo dục chúng ta: Sau khi xuất giá, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời phu quân, bằng không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hiện tại ta vô cùng hổ thẹn vì mình đã chép uổng công vô ích nhiều Nữ giới, Nữ tặc đến vậy, còn không hiểu nổi bản chất của hôn nhân. Hôn nhân xưa nay không có chuyện chung sống hòa bình, không phải bên đông áp đảo bên tây thì là bên tây áp đảo bên đông. Làm dân chủ mặc dù có thể thuận theo ý dân, nhưng nếu đi theo hướng chuyên quyền, chỉ cần người lãnh đạo anh minh thì không hẳn không có lối thoát.

Trong cung, Hoàng đế bệ hạ nói một là một, độc tài chuyên chính, kể cả ta nhảy lên đầu khầu với hắn, e rằng cũng phải chịu thua. Kinh nghiệm lịch sử mách cho chúng ta biết, nếu phía sau việc duy tân cải cách không có sức mạnh của đao thương súng đạn chống đỡ và bảo vệ, khả năng bị đẩy ra ngo môn chặt đầu là rất lớn.

Ta là tiểu nhân tham sống sợ chết, hiểu rõ rằng mình thế yếu lực mỏng, bỗng chợt dạ, từng bước tiến vào đại sảnh, ánh mắt thê lương liếc nhìn đằng sau lần cuối. Điện Bình Thanh nhin cười lướt vào qua cửa, thoát cái đã không thấy đâu.

Phượng Triều Văn mắt nhìn chăm chăm, quan sát ta từng bước tiến đến, lạnh lùng nói: “Hoàng hậu to gan, chưa được sự cho phép của trẫm đã chuồn ra khỏi cung!”

Từ khi mang thai, ta bị hắn quản thúc trong Trùng Hoa điện, bình thường tới Ngự hoa viên đều phải được Hoàng đế bệ hạ phê chuẩn đi cùng, hôm nay xuất cung do tình thế cấp bách, còn chưa kịp báo hắn chuẩn bị.

Bộ dạng này của hắn, quả là giống với một con hổ đang ung dung giương móng vuốt sáng lóa trước mặt ta.

Ta lúng túng giải thích: “Thiếp đang vì nhân dân phục vụ mà...”

Gia quyến của Hoàng tướng quân giờ đã là thần dân bách tính Đại Tề.

Hắn không hài lòng với câu trả lời của ta: “Trẫm không biết quan lại trong kinh thành là bọn ăn không ngồi rồi chẳng chịu làm việc đấy!”

Cũng phải, “vì nhân dân phục vụ” quá chung chung, Đại Tề có đến trăm vạn người dân lao động, nếu phục vụ từng người một thì một chết ta à?

Ta tiến lên một bước, cười khan: “Không phải thiếp đang vì huynh đệ phục vụ, dù đao xuyên mạn sườn vẫn không từ nan đó sao...”

Tô Nhân và Triệu Dũng chính là huynh đệ của ta.

Mắt hắn hơi nheo lại, nhìn vào xương sườn ta: “Đao nào?”

Ta bức xúc! Xưa nay trong kịch bản đều thích cường điệu hóa những khó khăn mà nhân vật anh hùng phải đối mặt, nội dung càng gay cấn, người xem càng hưng phấn. Ta nói thế chính vì ta chú ý đến hứng thú của Hoàng đế bệ hạ còn gì?

Bàn tay hắn xoa xoa dưới xương sườn ta, chậm rãi thờ dài: “Đến khi nào Hoàng hậu mới biết lo lắng cho Hoàng nhi trong bụng, không tùy tiện chạy khỏi cung đây?”

Giọng than thở trách thầm này dịu dàng quá, hết như con hổ bị thương đã thu lại bộ móng sắc, thậm chí còn để lộ chiếc bụng của mình ra, chỉ mong bạn tiến đến vuốt ve nó.

Ta thành khẩn nhìn hắn: “Thật ra...đứa trẻ trong bụng thiếp biết đâu là tiểu công chúa?”

Lúc này hắn giận thật rồi, sải bước đi tới, một bóng người u ám che phủ trên đầu ta, mắt phượng nhìn ta hăm dọa: “Tiểu công chúa thì có thể chạy bừa ra ngoài hả?”

Giai cấp thống trị thích nhất chiêu dọa nạt nhân dân, bởi sự mềm mỏng trong chốc lát không thể đổi lại lòng cảm thông của nhân dân, nên lập tức rút đại đao sáng loáng chuẩn bị đàn áp bằng bạo lực.

Phượng Triều Văn là thủ lĩnh của giai cấp thống trị, là điển hình của kẻ dùng bạo lực trấn áp. Trong cơn giận dữ, hắn thò tay véo mũi ta rõ mạnh, lắm bản chất vẫn bên tai ta: “Nàng không biết mình đang mang thai chắc? Ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?”

Mấy tháng nay, ai cũng coi ta như đồ sứ công phẩm, lúc nào cũng phải cầm khẽ đặt nhẹ, sợ gặp chuyện gì bất trắc. Ta rất chiều ý bệ hạ, dù không đau cũng kêu ầm lên: “Đau...đau...nhẹ chút...”

Ngoài cửa bỗng “rầm” một tiếng, kèm theo giọng nói hoảng hốt của Điện Bình Thanh: “Bệ hạ bớt giận! Cẩn thận sức khỏe của nương nương...bệ hạ bớt giận ạ!”

Ta khó khăn quay đầu nhìn thử, Điện Bình Thanh quỳ trước cửa không ngừng dập đầu, miệng chỉ mãi hét “Bệ hạ bớt giận!” Hắn tranh thủ lúc khẩu đầu ngẩng lên nhìn thử, lập tức nhìn trần trời, nghẹn họng nói không ra lời.

Tay của bệ hạ vẫn đang véo mũi ta...

Chúng ta giữ nguyên tư thế quái dị nhìn nhau, nhưng lại khiến Điện Bình Thanh đỏ bừng mặt, bộ dạng như thể mình đã làm mất hứng, hành lễ cũng không xong, vò một cái đã trốn ra sau cửa.

Ta và Phụng Triều Văn bắt gặp ánh mắt nhau, không nhìn nổi, cười ha ha, hần thuận thế bỏ tay xuống.

Cười vui xong, hần nghiêm mặt giáo huấn ta: “Đừng tưởng không sao, về cung nàng bị phạt cấm túc, ngoan ngoãn dưỡng thai trên long sàng!”

Ta bị phần trừng mắt nhìn hần.

Hần kể thừa mảnh khỏe kiên quyết dùng để quản lý ta năm xưa của cha, ta hề không nghe lời là lại cấm túc. Cả hai vừa độc tài vừa chuyên chế, nhưng cha còn cấm túc ta trong một gian phòng, Hoàng đế bệ hạ độc ác hơn nhiều, phạm vi cấm túc chỉ trong một cái giường.

Ta kéo tay hần van nài bằng mọi cách, khóc lóc kêu gào không chịu. Mắt phụng của hần khề neo lại, lạnh lùng ném ra một câu: “Nếu còn làm ồn, thì phạt cấm túc thêm cả phạt chếp Nữ tặc.”

Kiểu trừng phạt này quá tàn ác vô nhân đạo, gây nên hậu quả trực tiếp là khi bác Đồng xếp thức ăn lên bàn xong, ta chẳng thấy ngon miệng, chi và qua vài miếng rồi buông đũa.

Hoàng đế bệ hạ cũng chẳng muốn ăn, gẩy đũa mấy cái, trông thấy bộ dạng mất tinh thần của ta, hần than thở: “Vốn dĩ định đưa nàng lên phổ đạo chơi...” Trước ánh mắt tha thiết của ta, hần gấp một cọng rau xanh nhét vào miệng, nhai kĩ nuốt chậm, không nói một lời.

Ta đành cố gắng lấp đầy đồ ăn vào bụng mình.

Phụng Triều Văn bị ta mề neho không nhẽo, bám riết không rời, cuối cùng đành đồng ý đưa ta lên phổ đạo chơi một phen. Chỉ là lúc hần xuất cung còn đang mặc triều phục, ta lại mặc y phục trong cung, không thích hợp lên phổ, còn Tiểu Hoàng thấp hơn hần nhiều. Cuối cùng đành sai Điện Bình Thanh cấp tốc vào cung mang quần áo thay đổi đến đây, đồng thời triệu Yến Bình đến hộ giá.

Ta không phản đối về trước, nhưng về sau thực khiến ta thấy khó hiểu.

Hai phu thê ta cùng lên phổ đạo chơi, gọi thêm một người chẳng liên quan đến...

Trước ánh mắt dò hỏi của ta, Hoàng đế bệ hạ ung dung bình thản, thông thả đáp: “Còn nhớ năm ấy, trẫm đi sứ sang Đại Trần với tư cách Thái tử... Chẹp chẹp, sự ân cần của Hoàng hậu với Yến tướng quân...”

Ta: “...”

Bệ hạ hẹp hòi quá rồi đó? Chuyện bé như con kiến thế này mà vẫn còn nhớ.

Chắc do ánh mắt ta nhất thời không cẩn thận để lộ ẩn giấu trong lòng. Phụng Triều Văn mệt mỏi tựa người về phía sau, ngón tay thon dài khẽ gõ lên mặt bàn: “Trẫm nhớ chứ, hôm nay lúc xuất cung, còn có mấy bản tấu khẩn cấp trình lên mà trẫm chưa kịp phê, vì việc riêng mà phụ đất nước, chuyện này...”

Ta thầm trách mình dễ bị kích động, vội bợ đỡ Hoàng đế bệ hạ, nào là làm việc nghỉ ngơi phải kết hợp, bảo trọng long an, có vậy mới quốc thái dân an... Nói tóm lại, hôm nay xuất cung dạo chơi, một là có lợi cho long thể, hai là có lợi cho dân sinh, có đến trăm cái lợi mà chẳng có đến một cái hại...

Có lẽ hằng ngày hần đã nghe quá nhiều những lời kiểu này, càng về sau sắc mặt càng tệ, cuối cùng không tài nào nhìn nổi, gương mặt anh tuấn sa sầm lại, thâm oán hận hỏi ta: “Muốn Hoàng hậu nói một câu ‘phu quân à, chàng vất vả rồi’ mà khó đến vậy sao?”

Mặt ta lập tức nóng bừng như thiêu như đốt... chàng chàng thiếp thiếp, tình cảm mặn nồng gì kia, miêu tả ra thì rất đẹp đẽ, nhưng nói ra thì đúng là mất hay, mất hay...

Hoàng đế bệ hạ không vừa lòng, đương nhiên hành trình sẽ bị trì hoãn.

Còn ta kiên trì cho rằng, bất luận là ta dành cho bệ hạ tình cảm sâu đậm, hay là bệ hạ quan tâm chăm sóc cho ta, bản chất của tình cảm vẫn không thay đổi, dù chẳng phải lời lẽ văn hoa cũng vẫn đủ sức diễn tả hết điều này.

Hoàng đế bệ hạ khịt mũi khinh thường, ngự phê tám chữ: “Miệng thì lâu cá, gan thì bé tẹo!”

Lúc ra khỏi An phủ đã là xế chiều.

Hai người chúng ta nắm tay cùng đi, Yến Bình cách sau tám bước, tản bộ trên đường phố kinh thành.

Ta ở lâu trong cung, bây giờ được sống giữa thành thị náo nhiệt, bên tai là tiếng rao hàng, trước mắt là vô vàn hàng hóa rực rỡ đủ loại, thực chẳng khác gì kẻ sống trên cung trăng lạnh giá được quay về nhân gian, bỗng thấy không khí thoáng đãng, tinh thần khoan khoái, thậm chí mùi hương trong tửu lâu cách đây mấy con phố cũng có thể ngửi thấy, làm ta thêm nhỏ dãi.

Đại Trần chú trọng lễ giáo, giới hạn giữa nam nữ rất nghiêm, giữa phổ hiếm khi nhìn thấy nam nữ nắm tay nhau cùng đi. Nhưng Đại Tề thuộc phương Bắc, phong tục khác biệt, người dân cởi mở phóng khoáng. Sau khi chiếm Đại Trần, không đến ba năm, đi tới đâu cũng nhìn thấy nam nữ trẻ tuổi tay nắm tay, cảnh vật cũ nhưng đã thay màu sắc mới.

Trước ánh mắt van nài của ta, rốt cuộc Hoàng đế bệ hạ đã không còn đeo bộ mặt keo kiệt quá đáng như khi ở trước mặt thần tử nữa, buộc lòng phải

đưa ta và Yến Bình vào tửu lâu dùng bữa.

Kể ra, sự việc lần này thực khiến người ta xúc động, ví như Hoàng đế bệ hạ nâng chén rượu trên bàn nói với Yến Bình: “Khoảng bốn năm trước, trẫm, ái khanh và Hoàng hậu từng chuyện trò vui vẻ tại tửu lâu này, cảnh xuân tươi đẹp đã qua, chuyện cũ cũng đã trôi vào dĩ vãng, vậy mà cứ như mới đó thôi!”

Vẫn không gian ấy, vẫn con người ấy, chẳng trách bệ hạ nói ra những lời này, đến ta cũng cảm giác mọi chuyện cứ như một giấc mộng.

Ngoài kia trời đất thay đổi, ngay Hoàng đế cũng đã thay hai lần, vậy mà tửu lâu này chẳng khác khi xưa, vẫn đèn đuốc sáng rực, làm ăn hưng thịnh, đứng vững không đổ, ông chủ nơi này đúng là một người buôn bán giỏi giang.

Yến Bình nâng chén: “Thần kính bệ hạ và nương nương một chén!” rồi ngửa cổ uống cạn.

Có lẽ hần lâu rồi không ngồi cùng bàn ăn với Hoàng đế bệ hạ nên thận trọng hơn nhiều. Ta cảm thấy bầu không khí lạnh lẽo, đáng ra phải sôi nổi chứ nhỉ. Thế là ta bèn nâng chén rượu, đang định kiểm vài câu chữ chúc rượu, chợt bị Hoàng đế bệ hạ giật lấy chén: “Hoàng hậu đã có thai, không nên uống rượu, trẫm uống giùm nàng!”

Ta nhìn chén trà được tạm thời thay vào trong tay mình, cụt hứng liền cúi đầu ăn thức ăn.

Mang thai là con đường chia cắt sông núi, rượu ngon bên kia, ta ở bên này...

Vua tôi hai người hần rất nhanh đã thay đổi chủ đề, thảo luận triều chính. Nếu mang ngự án tới đây, ta tin chắc Hoàng đế bệ hạ sẽ coi nơi này như Ngự thư phòng, nếu có cả tấu sớ, e rằng hần sẽ làm việc ngay lập tức.

... Đây chính là điểm đáng thương khi lấy phải kẻ cuồng công việc. Hần ngoài việc chốc chốc gấp mấy miếng thức ăn cho ta theo thói quen ra, thì chắc đã quên hẳn sự tồn tại của ta rồi.

Ta vui đầu ăn một mạch, trong lòng lặc lẽ khó nói thành lời. Nữ nhân chốn hậu cung không phải tình địch của ta, việc chính trị của Hoàng đế bệ hạ mới là tình địch của ta.

Phải chăng chỉ khi bàn về việc nước, ta mới có thể thu hút sự chú ý của hần?

“Bệ hạ, Yên Vương phủ nuôi dưỡng ít nhất hai ngàn tư binh, chuyện này chẳng hay người xử lý ra sao?”

“Cái gì?”

“Hai ngàn?”

Hai người họ cuối cùng đã chịu quay đầu nhìn ta, nhưng vẻ mặt có phần căng thẳng như đụng kẻ địch mạnh.

Ta được họ chú ý, hải lòng thỏa dạ cúi đầu ăn tiếp, bị Hoàng đế bệ hạ chặn đũa, “Nàng vừa nói... nàng chắc chắn Yên Vương phủ nuôi dưỡng ít nhất hai ngàn tư binh?”

Hần kẻ sát ta, mắt phượng sâu thẳm, tuy vẫn điềm tĩnh ung dung, nhưng ta cảm giác được sự lo lắng của hần.

Ta lúng túng: “Chuyện này... bệ hạ không biết sao? Thiếp đã sai Vũ Khắc đi xử lý rồi...” Song hiện tại Vũ Khắc vẫn chưa quay về...

Giọng của Yến Bình có chút nặng nề: “Nương nương, Vũ tướng quân mang theo bao nhiêu người?”

Ta nghiêng đầu nghĩ ngợi, mấy người này hộ tống ta xuất cung, “Chắc khoảng... một hai trăm người thì phải?”

Một hai trăm người đối đầu với hai ngàn người... lấy một chọi hai mươi... Vũ Khắc tướng quân trước nay dũng mãnh vô song, vốn mang danh chiến thần, có lẽ vẫn có thể ứng phó được nhỉ?

“Bệ hạ, Vũ tướng quân sẽ không xảy ra chuyện chứ?” Hiếm khi thấy Yến Bình dễ bị kích động như lúc này.

Vũ Khắc cười ngửa đi, từ đây đến thôn trang ngoại ô kinh thành chắc phải đi về hai lần rồi, nhưng vẫn chưa có tin tức gì của hần...

... Lê nào chiến cuộc quá đổi quyết liệt?

Không kịp suy nghĩ, đã nghe thấy tiếng huyền não dưới lầu, một giọng nói hùng hồn vang lên: “Đứng lại! Tội phạm hành thích!...” Nghe giống như quan binh đang bắt trộm cướp, có điều tiếng động lớn như vậy, khác nào đánh động bọn chúng.

Quan binh bây giờ càng ngày càng không chịu trau dồi chuyên môn, chưa bàn đến chuyện xử án nhiều dân, còn thích phô trương thanh thế.

Ta có phần khiển trách liếc nhìn Hoàng đế bệ hạ, đứng dậy định mở cửa sổ sát đường ra xem thử. Nhưng trong khoảnh khắc mở cửa sổ, ánh sáng sắc bén xuyên qua cửa sổ tới ngay trước mắt ta, lưỡi dao lạnh ngắt kẻ sát cô ta, ngay sau đó định cắt xuống. Ta nhanh chóng quay ngoắt người như một con điều hâu, tiện một chân giẫm lên bàn ăn, chỉ nghe thấy tiếng đồ sứ đồ vỡ hàng loạt, một đôi tay rắn chắc ôm chặt eo ta, bảo vệ ta thật kỹ sau lưng hần...

Từ sau khi quen biết Phụng Triều Văn, ta luôn nghĩ rằng không có gì hần không làm được.

Một nam nhân dũng mãnh như vậy, trên chiến trường thuận buồm xuôi gió, trong đấu tranh chính trị cũng chưa từng ở thế bất lợi, lại có tướng mạo anh tuấn, trên tình trường đến nay dường như cũng luôn như ý muốn, xem ra quả đúng là sủng nhi của ông trời.

Có điều tối nay tại tử lâu, khi ta đứng sau lưng hần, chứng kiến hành vi ám sát kinh hồn khiếp vía ngay trước mắt, cuối cùng đã hiểu người xưa nói quả không sai...

“Trời trao trọng trách cho người, trao cả khổ nạn rèn tâm tánh người...”[1]

[1] Tác giả viết dựa trên câu nói của Mạnh Tử, nguyên văn trong truyện là “...”, âm Hán Việt là “Thiên tương giáng đại nhiệm vụ tư nhân dã, tất tiên lao kì cân cốt”. Đại ý: Trời trao trách nhiệm lớn cho người xứng đáng, trước hết phải khiến họ mệt mỏi tâm trí, gân cốt rã rời, chịu đựng gian khổ để tu luyện bản thân, xong mới có thể vững vàng để thực hiện trọng trách kia.

Ngay cả ông trời cũng biết gần đây Hoàng đế bệ hạ ở trong cung rảnh rỗi đến nỗi sắp mọc lên rồi, nên giờ mới quăng mấy tên thích khách ra để hần được rèn luyện gân cốt.

Kẻ tài giỏi như bọn thích khách, tuy mỗi lần xuất hiện chắc chắn là có ý đồ xấu xa, gian ác khó lường. Nhưng trên con đường trưởng thành của Hoàng đế bệ hạ từ khi là đông cung Thái tử cho đến lúc leo lên ngai vàng làm Hoàng đế Đại Tề, bọn chúng thường xuyên xuất hiện chẳng những giúp hần nâng cao kĩ năng đối phó với âm mưu ám sát, mà còn giúp hần luyện thành công về quyết đoán điềm tĩnh cho dù núi Thái Sơn có đổ sụp ngay trước mắt.

Thấy hần rút nhuyễn kiếm ra từ thắt lưng, thản nhiên một chọi hai, ta biết hần đã quá quen thuộc với việc này rồi. Nhìn sang Yến Bình, dù cũng là tướng quân trên lưng ngựa, nhưng chung quy vì sống quá lâu dưới khung trời hòa bình của Đại Trần, lúc nhìn thấy hắc y nhân đột ngột xuất hiện, vẫn khó tránh khỏi đề lộ vẻ mặt kinh hoàng. May mà hần vốn xuất thân võ tướng, lần này xuất hành phụ trách hộ giá nên mang sẵn kiếm bên người. Hần một cước đá văng chiếc bàn, vua tôi hai người chọi bốn thích khách, trong chớp lát bát đĩa máu me cùng tung tóe, đao kiếm xẹt qua xác thịt, cảnh tượng hết sức tàn nhẫn.

... Nếu như, không phải hắc y nhân cứ nhảy vào ùm ùm không ngừng từ cửa sổ, hần Phụng Triều Văn và Yến Bình đã có thể chiếm thế thượng phong.

Quan binh dưới lầu ồn ào náo động. Trên này đang đấu rất hăng say, cửa phòng bỗng “rầm” một tiếng rồi đổ rạp, bụi bay mù mịt, quan binh tay cầm đại đao xông vào.

Quan binh tiến đến, trên người mặc trang phục binh lính bảo vệ Kinh kỳ, ai cũng cao to tráng kiện. Nam tử cao lớn dẫn đầu chỉ vào bọn ta đang bị ngợp giữa vòng vây, to giọng gào thét: “Chính là ba tên giặc này ám sát Trịnh Vương, khiến tính mệnh của Trịnh Vương gặp nguy hiểm. Người đâu, lập tức lôi xuống, nếu dám chống cự, giết ngay tại chỗ!”

Đám quan binh này đều mắc bệnh về mắt rồi hay sao ấy nhỉ? Không nhìn thấy bọn hắc y nhân trước mặt à?

Lạ lùng hơn là, Hoàng đế bệ hạ lại thành thích khách!

Nếu lúc này không phải ta đang vô cùng minh mẫn, chắc chắn sẽ tưởng chuyện này là một giấc mơ hoang đường. Thiên hạ Đại Tề vừa mới bắt đầu hưng thịnh, sao đã xuất hiện lũ quan binh không đáng tin cậy như thế. Bọn chúng xử án thô bạo phiến nhiễu bách tính tạm chưa nói đến, lại dám đòi trắng thay đen, xem mạng người như cỏ rác, chỉ hươu bảo ngựa, vu oan giá họa...

Còn nữa, vu lên đầu ai thì không vu, cứ phải nhắm trúng đầu Hoàng đế bệ hạ là thế nào?

Hoàng đế bệ hạ giữ nguyên nét mặt, giao đấu với hắc y nhân hết sức kịch liệt nhưng lại giả điếc làm ngơ trước những lời lẽ của quan binh. Trái lại, Yến Bình không nhịn nổi, múa đường kiếm, nộ khí bùng bùng: “To gan! Bệ hạ ở đây, các người lại dám xuống tay tàn nhẫn, không sợ tru di cửu tộc sao? Thống lĩnh của các người đâu? Còn không mau gọi hần ra đây tham kiến bệ hạ!”

Kẻ dẫn đầu lũ quan binh kia tay cầm đao chỉ vào bọn ta đầy thách thức: “Hoàng hậu nương nương mang thai, bệ hạ còn mãi ở trong cung, sao có thể xuất hiện giữa đường phố này được? Tên giặc trơ tráo, còn dám giáo biện! Người đâu, còn không mau giết ngay ba tên tội phạm mạo danh này?”

Ta đứng sau lưng hai người họ, không nén nổi, cười khẩy: “Vị quan gia này, mắt ngài tốt thật đấy, nên mời Thái y trong cung đến khám thử xem sao. Châm vài mũi xong, không biết chừng ngài lại có thể nhìn rõ vị trước mặt đây là ai!”

Tên sai nha cười vang: “Quả là một phu nhân mồm mép lợi hại, chẳng lẽ người chính là Hoàng hậu nương nương đang mang long thai đó sao?” Nói xong, bọn chúng đã ập thẳng tới.

... Tại hạ chính là Hoàng hậu nương nương đang mang long thai trong hậu cung kia, chỉ tiếc hần không chịu tin thôi.

Ta vô cùng lấy làm tiếc, trong lãnh thổ Đại Tề, e rằng tội phạm truy nã đều có gương mặt giống hệt Hoàng đế bệ hạ. Hoàng đế bệ hạ lớn lên ở trong cung nên chẳng ai biết mặt, nếu không đâu bị bao vây nơi này, quả thực nên phổ biến rộng khắp chân dung của bệ hạ giống như tội phạm bị truy nã vậy.

Tóm lại, màn ám sát ngày hôm nay từ đầu tới cuối đều hết sức hoang đường. Hoàng đế bệ hạ bị nhận nhầm thành thích khách, còn bọn thích khách mặc đồ đen đang thật sự hành thích ngay trước mặt và lũ quan binh kết hợp thành đồng minh công thủ, thi nhau xông đến, bắt phân đôi bên, ra sức tấn công Hoàng đế bệ hạ cùng Yến Bình.

Tuy hai người họ từng trải qua hàng trăm trận chiến, nhưng vẫn khó chống lại cách đánh liều lĩnh của hai toán người. Tên này vừa ngã xuống, tên khác đã xông lên. Yến Bình một mình đánh không lại, bị chúng đâm một kiếm dưới sườn. Hắn ngã về phía sau, xô mạnh lên vai ta, may mà ta luôn ôm bụng bằng hai tay nên không hề bị va vào bụng.

Hoàng đế bệ hạ chú ý liếc nhìn đằng sau, có vẻ bức tức: “Yến tướng quân, hình như đầu ngươi đặt sai vị trí thì phải?” Nhưng trước mặt, bốn thanh kiếm lập tức lao tới, hắn không rảnh để bắn khoả, lại quay người tiếp tục giao chiến với địch.

Ta cúi đầu nhìn, bụng Yến Bình nhanh chóng thấm đẫm vết máu to bằng cái bát, bằng mắt thường cũng thấy nó đang lan rộng. Đầu hắn bất lực tựa lên vai ta, tư thế đậm vẻ yêu thương gần bó.

May mà giờ ta đã cách xa mười vạn tám nghìn dặm chuyện “yêu thương” hắn, lòng ta cũng hoàn toàn không có gánh nặng gì. Ta đỡ hắn ngồi dựa vào tường, cầm kiếm hắn định xông lên.

Song, ta liền nghe thấy giọng nói nổi điên của Hoàng đế bệ hạ: “An tiểu lang, cái đồ ngốc này, còn không mau lui xuống!”

Bốn năm thanh kiếm sáng loáng đã hiển hiện trước mặt ta, trong mắt thích khách và quan binh, chưa từng có ý nghĩ kiểu như thương hoa tiếc ngọc. Khoảnh khắc vung kiếm lên, ta không nén nổi, cười vang: “Bệ hạ, dù sao năm xưa thiếp từng mang chức vụ Quảng Vũ tướng quân kia!”

... Cũng coi như đã từng ra chiến trường, nhìn thấy máu.

“Trẫm bảo nàng chiến đấu đấy à?”

Gân xanh trên trán Hoàng đế bệ hạ đã nổi hết lên, hoàn toàn không màng tới thanh kiếm đang lao về phía mình. Hắn cầm kiếm xông lên trước mặt ta, hình như muốn ngăn thích khách và quan binh. Trong nháy mắt, trên chân và cánh tay hắn đều đã bị thương.

Ta cầm thanh kiếm trong tay bảo vệ bụng mình, đang bận thế này vẫn còn rảnh rỗi đáp hắn một câu: “Phu thê chúng ta đương nhiên có họa cùng chịu!” Nếu Hoàng đế bệ hạ ngay cả điều này cũng không biết... hoặc do hắn thông minh quá mức, hoặc do hắn ngốc quá đáng!

Mãi lâu sau không thấy hắn trả lời, chỉ tập trung giao đấu với đám người trước mặt. Liệu có phải cảm giác của ta sai chăng, hôm nay những quan binh này ai cũng cao lớn tráng kiện, võ công cao hơn rất nhiều so với bộ binh bình thường. Không bao lâu sau, hai cánh tay ta đã bị dính mấy nhát kiếm, lập tức máu chảy đầm đìa...

Yến Bình buộc chặt vết thương, xông lên phía trước, nhặt thanh kiếm từ dưới đất lên hợp lực chiến đấu. Phurong Triều Văn thấy ta bị thương, liền nổi điên, mặc kệ thương tích, một kiếm hạ xuống chém vào cánh tay trái của hắc y nhân trước mặt. Ta nhìn đáng vẻ này của hắn, lòng chợt âm ảm, trên thế gian này cuối cùng vẫn có người thương yêu ta nhiều hơn cả bản thân hắn...

Mất ta không cảm được, bỗng rung rung, ta như có mây mím cười: “Bệ hạ, thiếp tự biết bảo vệ đứa bé trong bụng mình, bệ hạ không phải lo cho thiếp...”

Rất nhanh ta đã biết lời này của mình là sai lầm, lời vừa thốt ra, bọn quan binh liền chìa mũi kiếm tới, tất cả nhắm vào bụng ta, nhất thời áp lực đột ngột dồn về phía ta. Không biết trên tay và chân ta đã bị đâm trúng vài chỗ từ bao giờ, bản thân ta còn chưa thấy đau, Phurong Triều Văn và Yến Bình đã nổi giận, cả hai liều mạng chiến đấu, luôn miệng thúc giục: “Tiểu Dật mau lùi vào sau lưng ta...”

Trong đồng hồ hỗn loạn, câu này của hai người lại đồng thanh phát ra. Lời vừa dứt, vua tôi hai người nhìn nhau, sắc mặt hết sức khó coi, nhưng loáng cái đã trở nên thoải mái.

Hoàng đế bệ hạ diện mạo anh tuấn, hiếm khi rộng lượng như lúc này: “Yến ái khanh, trẫm sớm biết ngươi nhớ nhưng Hoàng hậu của trẫm rất nhiều... Nhưng chuyện này không thể trách trẫm, cho dù hôm nay ngươi liều mạng vì nàng, nàng chết rồi cũng vẫn phải chôn bên cạnh trẫm!”

... Bệ hạ, người nghĩ hơi xa rồi đó!

Đội thoát khỏi vụ này rồi tính chuyện mai táng cũng chưa muộn.

Hôm nay Hoàng đế bệ hạ mặc thường phục ra ngoài, lúc này toàn thân đầy vết máu, không phân biệt nổi là máu của người khác hay là của mình, nhưng ra tay vẫn mau lẹ, không thấy trở ngại gì. Dường như bây giờ hắn đang đứng trước trận tiền lưỡng quân, tuy mười vạn quân địch áp sát, trong tay hắn chỉ có hơn hai trăm người, cũng không trông thấy hắn có chút sợ hãi nào, vẫn chuyện trò vui vẻ, ung dung ứng đối.

Yến Bình nét mặt ôn hòa, như đã quét sạch buồn bã trước đó, lại là thiếu niên nổi bật xuất chúng, phong thái nhanh nhẹn khi xưa, hắn khẽ cười: “Bệ hạ, thật ra thần, nương nương và bệ hạ, ba người được chết cùng nhau, cũng coi như đã thỏa mãn ý nguyện bao năm của thần.”

Ta: “...”

Thì ra bao năm nay, điều mà Yến tướng quân muốn là cùng đi đến chỗ chết, thật tàn nhẫn!

Ta cầm kiếm chống đỡ hai thanh kiếm phía trước, máu chảy xuống từ vết thương trên tay thấm nhòe gan bàn tay, bảo kiếm có thể tuột khỏi tay bất kì lúc nào, nhưng vẫn phải gắng chiến đấu, ta giận dữ gào lên với hắn: “Khốn kiếp, ông đây còn chưa sống đủ!”

Câu nói khiến hai người kia được một tràng cười vang.

Phượng Triều Văn và Yên Bình từng trải qua trăm trận chiến, hôm nay lại không mang thị vệ theo, bây giờ cũng chẳng có lấy một người truyền tin.

“Tiểu Dật, nàng ngốc lắm, sao vẫn còn chưa hiểu, thà liều một phen mất cả chì lẫn chài còn hơn vì nuôi dưỡng tư binh bị biếm làm thứ dân. Hơn nữa nhìn khí thế này, e rằng không chỉ đơn giản là nuôi tư binh đâu.”

... Ngay trong kinh thành, dám giả mạo binh lính tuần tra bảo vệ Kinh kỳ, trắng trợn tới đây bao vây sát hại Phượng Triều Văn, đây hoặc là âm mưu đã định sẵn, hoặc là chó cùng cắn giậu.

Chọn cách liều mạng như vậy, hơn nữa sai người đóng giả quan binh, e rằng khả năng cao là vì về sau.

Những kẻ này quan sát lâu nhưng không đánh luôn, lại cứ chia mũi kiếm về phía bụng ta. Phượng Triều Văn và Yên Bình liều mạng bảo vệ ta, một bóng người lao đến trước mặt, ta được che chắn bởi tấm lưng dày chắc như tường thành. Ta cúi đầu, nhìn thấy trên lưng xuất hiện mũi kiếm, máu tươi đang theo mũi kiếm chảy ra không ngừng. . .

Nhìn qua tấm lưng sừng sững như núi cao này, lại thấy một đội quân xông vào rầm rầm từ cửa, nam tử dẫn đầu máu nhuộm sắc áo, nhưng gương mặt vô cùng quen thuộc, đó chính là Vũ Khắc.

Ta đang cười, nhưng giọng lại như đang khóc: “Vũ Khắc...”

Hình như người đến muộn rồi. . .

Đường về cung vừa dài vừa xa, ta nắm chặt tay Phượng Triều Văn, cảm giác độ ẩm dần vơi đi trên đầu ngón tay hắn, nghe thấy giọng nói từng bước chìm vào mê man: “Hoàng hậu giám sát đất nước... điều tra ngọn ngành chuyện chư vương quyền thần nuôi tư binh, chuyện ám sát...” Lòng ta như thất lại.

Vũ Khắc nhận lệnh rời khỏi, chỉ để lại em trai ruột tên Vũ Dũng hộ giá. Hai xe một trước một sau chờ Phượng Triều Văn thân mang trọng thương và Yên Bình.

Phượng Triều Văn nhắm mắt lần nào là bị ta gọi bên tai cho tỉnh lần ấy.

Mắt phượng của hắn dần mất đi ánh sáng, u ám như sao đổi ngôi. Ta nghiêng răng nghiêng lợi bên tai hắn: “Phượng Triều Văn, nếu chàng dám ngủ, thiếp nhất định sẽ lâm triều nhiếp chính, lật đổ thiên hạ Đại Tề của chàng...”

Dù sao triều trước cũng từng có tiền lệ để Thái hậu nhiếp chính.

Nhưng kỳ thực lòng ta lo ngại, tưởng tượng thời tàn sắp đến.

Khóe môi hắn mím cong lên: “Nàng lười như vậy... ngày nào cũng ngủ nướng... đâu thể chịu nổi công việc vất vả?”

Lần đầu tiên ta nhận ra, hắn nói không sai chút nào, ta lười khủng khiếp. Từ sau khi về cung, ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, chẳng làm gì khác.

Nếu chàng không chịu tỉnh, thiếp sẽ tìm nam nhân khác rồi gả cho họ, để đứa bé trong bụng gọi người khác là cha...” Ta giảm mực tiêu đi một chút, việc này chắc dễ thực hiện hơn nhiều nhỉ?

Ta cười đắc ý đến thê lương, cúi mình nhìn, từng giọt lệ nóng hổi rơi trên má hắn. Hắn từ từ nhắm mắt rồi lại miễn cưỡng mở ra.

“Nàng khóc... trông xấu lắm đó...”

Ta nhìn hắn tức giận, nhưng tầm mắt nhanh chóng bị nước mắt ngăn trở, trong lòng ngực như có ngàn vạn con dao đồng loạt đâm xuống, đẩy lên cảm giác đau đớn không tài nào chịu nổi.

... Cảm giác này đã từ lâu lắm rồi, nó xuất hiện là khi cha qua đời, trong những đêm dài đằng đẵng không nhìn thấy bình minh kia. Rồi cả khi ta chân trần giẫm lên nền tuyết mùa đông, đôi tay không hề do dự cào mặt đất phủ đầy bụi gai mùa hạ. Ta vùi cả thân người vào đồng cát bụi, đập tôn nghiêm xuống dưới gan bàn chân. Lúc phiêu bạt tha hương, dường như thể xác này đã không phải là của ta. Vận mệnh đầy dọa thân xác thối tha này, khiến nó có một ngày đổ gục ở xó xỉnh không ai biết đến, rồi phân hủy, biến thành xương trắng, hóa thành bụi thành đất, mới có thể tháo gỡ xiềng xích nặng trĩu trong lòng ta...

Nhưng trước khi biến thành bộ xương trắng, có một người đưa tay ra, ôm chặt ta vào lòng, trân trọng ta, yêu thương ta. Trong lòng ta luôn mang nỗi lo khó tả, ta còn không hiểu nổi nguyên do của tình yêu thương này, nó không để lại chút dấu vết, khiến người ta hoảng hốt nhưng lại có sức hấp dẫn chí mạng... Khi hắn dùng thân thể mình chắn trước mặt ta, lòng ta chợt đau thắt lại, không thể chịu đựng nổi.

Điều gì có thể khiến ta cảm động hơn việc hắn yêu thương ta hơn cả mạng sống của mình?

Thế giới này lại một lần nữa mở ra trước mắt ta, tất cả thương tích trên người đồng loạt trở dậy, trong khoảnh khắc, ngay cả hít thở ta cũng đau đớn vô cùng. Nhưng nơi đau nhất không phải vết thương trên người do đao kiếm mà là vết thương trong lòng. Nhiệt độ trên cơ thể hắn mất đi từng chút một, ta có thể nhìn thấy trái tim mình vỡ vụn thành vô vàn mảnh nhỏ, có lẽ hắn sắp rời xa ta...

Trong Trùng Hoa điện tình hình rối loạn, tay ta đầy máu, nắm râu sư tôn, hai mắt trợn trừng: “Rốt cuộc có cứu được không?”

Nếu ông nói đáp án phủ định, ta sợ rằng mình sẽ làm ra hành động giết thầy ngay tại chỗ.

Viện Phán đại nhân bất chấp sự đe dọa của ta, hai tay như kim sắt cạy tay ta ra, sau lưng bốn cung nữ “cột sắt” nhào lên giữ chặt lấy ta, sau đó từng chậu máu được bê xuống... tưởng như vĩnh viễn không thể ngừng lại...

Trong điện yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở và tiếng động Viện Phán đại nhân gây ra...

Khi trời sáng, Viện Phán đại nhân lau mồ hôi lạnh trên trán, cuối cùng đã thu lại kim châm, thở phào một hơi: “Nhịp tim ổn định rồi... thanh đao đâm trúng chỗ hiểm, nếu sâu thêm ba tấc nữa, e là vô phương cứu chữa... có điều... vết thương quá nặng, không thể chắc chắn khi nào tỉnh lại...”

Ta rất muốn nắm râu Viện Phán đại nhân, nhổ từng sợi trên đó xuống!

Đại phu gọi nghe nói có thể cứu sống người chết, làm chậm phân hủy, uống công ông lừa gạt lấy đi từ chỗ ta bao nhiêu nghiên mực, mà nay chẳng có lấy một lời chắc chắn...

Chỉ là Điền Bình Thanh và Nga Hoàng lại vô cùng kính nể ông, quý sụp xuống, vui mừng đập đầu lia lịa. Bốn cung nhân đang giữ chặt ta cuối cùng đã chịu buông tay, ta lao đảo nhào về phía long sàng, nhìn thấy giữa chân đệm vàng kim, hân mặt mày tái nhợt không chút huyết sắc... A di Đà Phật!

Cảm ơn thần linh đã phù hộ!

Lúc Vũ Khắc mang đôi mắt đỏ như mắt thỏ xông vào Trùng Hoa điện, mọi người đang nhìn nhau vui vẻ, cảm xúc khó tránh khỏi có chút kích động, nếu không phải vì sợ làm phiền Hoàng đế bệ hạ trên giường, thì sớm đã ôm đầu khóc nức nở. Sau khi hân xông vào, chứng kiến cảnh này, nam tử bảy thước cao bỗng hai mắt lệ tuôn như mưa, lao đến bên giường nghẹn ngào khóc: “Bệ hạ, vì thần đến muộn rồi...”

Hân khóc thật lòng thật dạ, tình cảm sâu nặng, cảm động trời đất!

Có điều, vì lo cho chiếc mũ ô sa trên đầu hân, ta vừa lau nước mắt vừa thành tâm nhắc nhở một câu: “Vũ tướng quân, bệ hạ hiện nay còn đang hôn mê...” Người khóc tang trước như thế này là có thể bị lôi xuống chém đầu rồi...

Bàn tay lớn của hân chùi qua mấy nhát trên mặt, bực tức suýt chỉ thẳng vào mũi ta chất vấn: “Vậy các người khóc cái gì?”

Ta biết từ trước tới nay hân luôn khinh thường ta, nhưng ta lúc nào cũng khoan dung độ lượng...

Lau nước mắt không ngừng rơi trên gương mặt, ta mỉm cười với hân: “Vui quá nên khóc... vui quá ấy mà...”

Mặc dù bệ hạ đã bước hơn nửa người ra khỏi Quỷ Môn Quan, trong chốc lát chưa thể tỉnh lại, nhưng cũng đã khá hơn nhiều so với ban nãy suýt buông tay ta đi về Tây phương cực lạc...

Vũ Khắc tướng quân dù sao vẫn biết tốt xấu, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Trong lòng ta buồn vui lẫn lộn, coi như ta tích phúc cho bệ hạ đang hôn mê, tạm thời không truy cứu tội danh coi thường Hoàng hậu của Vũ Khắc.

Người hân nhếch nhác thảm hại, vấy đầy vết máu và bùn đất. Từ sau khi hân đập ta một cú, đây là lần đầu tiên ta cảm thấy hân thuận mắt hơn nhiều. Ta ban cho hân ngồi, sai Nga Hoàng bưng trà nóng lên, lúc này nghe hân hồi báo kết quả chiến đấu một đêm.

Không nghi ngờ gì, trận tập kích bất ngờ lần này của Vũ Khắc hết sức đúng đắn.

Dựa vào việc hân giao đấu với hai ngàn tư binh của Yên Vương trong thôn trang, cùng với trọng tội của ông ta là nuôi dưỡng tư binh, đề đề phòng Yên Vương chó cùng cắn giậu, uy hiếp Hoàng hậu mang thai, hân liền vội vã kết thúc trận chiến quay về xem sao. Nhưng không thấy ta trong An phủ, lại nghe nói Hoàng đế bệ hạ cũng đã xuất cung, trong lúc cấp bách, hân đã gọi kỵ binh hộ vệ trong cung tìm kiếm khắp nơi, bỗng thấy có người kêu cứu ở tù lâu.

Khi hân xông vào Yên Vương phủ, Yên Vương, Sở Vương và vài người khác đều đang tụ họp tại một chỗ chờ tin tức, chỉ mong phái thích khách đi có thể giết gọn Hoàng đế và Hoàng hậu trong một lần hành động, ngay cả đứa bé trong bụng cũng không tha, thiên hạ của Đại Tề cũng đến lúc đổi chủ rồi.

Ngoài Ích Vương tầm thường, không chịu thông đồng làm phản ra, trái lại, Triệu Vương “bị hành thích tính mạng nguy kịch” và các chư vương trong kinh thành kia đều không một ai thoát khỏi.

Khiến người ta bất ngờ nhất là, cha ruột của Đức phi-Hộ quốc tướng quân cũng tham gia một tay.

Ngày trước Vũ Khắc là một trợ thủ đắc lực xông pha chiến đấu cùng Phượng Triều Văn, không ngờ xử án cũng nhanh chóng thần tốc, chỉ cần một lời khẩu dụ của Hoàng đế bệ hạ đã bắt gọn đám hoàng thân quốc thích này tống vào thiên lao.

Thiên lao bỗng chốc nhét đầy người, dựa theo phẩm vị mà phân phòng, có lẽ trải qua hai triều đại Trần-Tề, thiên lao này cũng chưa từng náo nhiệt, hưng thịnh đến vậy.

Kết thúc câu chuyện, Vũ Khắc hỏi ta nên xử trí ra sao, giam giữ thẩm vấn những quyền thần đương triều này như thế nào. Ta quay đầu liếc nhìn Phụng Triều Văn đang nằm yên lặng hôn mê trên giường, gợi ý hần: “Nghe nói những thân vương quý thích này đều lo cho sức khỏe của bệ hạ, bệ hạ một ngày không ăn không uống thì họ cũng một ngày tuyệt thực?!”

Nếu đối thì mọi người cùng đối, chẳng có lý nào mà người bị hành thích đang nằm trên giường, tính mạng nguy kịch, còn kẻ hành thích lại ở trong ngục, kê cao gối ngủ không lo nghĩ gì?

Vũ Khắc tủm tỉm cười, “Xin tuân theo ý nương nương!”

Ta vội sửa lời: “Đây là các vị vương gia và các tướng quân tự xin...”

Có lẽ các quan Ngự sử thuộc Ngự sử đài[2] nghe thấy lời này, đều sẽ cho rằng những hoàng thân quốc thích kia có tật giật mình nhỉ?!

[2] Ngự Sử Đài: Cơ quan giám sát của Trung Quốc thời xưa.

Vừa khéo đạo này Ngự sử đài thiếu một ít sổ sách vạch tội, có lẽ phải duy trì nhiệt huyết thanh sạch nha môn mới được!

Vũ Khắc ngẫm hiểu trong lòng.

Đúng lúc này cung nhân tới báo, Đức phi cầu kiến.

Ta và Vũ Khắc nhìn nhau, trước giờ tin tức trong cung phong tỏa chặt chẽ. Hôm qua khi đưa Phụng Triều Văn và Yên Bình về đã là đêm khuya, Đức phi ở cách Trùng Hoa điện khá xa, sớm nay Vũ Khắc mới đến, còn chưa rời khỏi mà nàng đã đến rồi... Thông tin cũng nhanh nhạy quá đó...

Ta vịn vai Nga Hoàng đi ra ngoài, tiểu nha đầu cầu nhậu than phiền: “Chỉ là một phi tử, việc gì nương nương phải đích thân ra tiếp?”

Ngay Diên Bình Thanh cũng có vẻ không tán đồng.

Ta ấn một cái lên trán nàng: “Bệ hạ đang dưỡng thương, cần được yên tĩnh, trong thiên điện lại có Yên tướng quân, tuy tính mạng không gặp trở ngại, nhưng cũng không thể di chuyển dễ dàng. Ngộ nhớ Đức phi khóc âm lên, ai mà sống yên được?”

Diên Bình Thanh cảm thán bợ đỡ: “Vẫn là nương nương hiểu bệ hạ nhất!”

Ta bị hần làm cho tức cười: “Ta nhớ bình thường người có khen ta thế này đâu nhỉ? Hình như toàn gọi ta là đầu gối tìm đá mà?!”

Hần rút đầu về, nấp sau lưng cung nữ hộ vệ, không dám lên tiếng.

Đức phi vội vã đến đây, không kịp trang điểm, chỉ chải tóc qua loa, mặc y phục phi tần, lau nước mắt quý nghiêm chỉnh dưới bậc thềm cung điện, mắt ngấn nước như hoa lệ ngậm mưa.

Ta tự hỏi lỗi một lúc, hình như từ khi ta tới hậu cung Đại Tề, những cung phi của Phụng Triều Văn quanh năm đều mang dáng vẻ đó. Chuyện này vừa làm nổi bật sự ác độc của ta, vừa tôn lên sự yếu điệu dịu dàng của họ.

Đức phi trông thấy ta, lê gót mấy bước ôm chặt chân ta, khóc rống: “Nương nương cứu mạng! Nương nương cứu mạng phụ thân thiếp với! Vũ tướng quân nửa đêm xông vào phủ tướng quân, vô cớ bắt người, thương thay cho phụ thân thân thiếp một đời vì nước, già rồi còn phải vào thiên lao...”

Nàng ta nghẹn ngào, khóc rất thương tâm.

Lẽ nào đến nay nàng ta vẫn không biết tại sao Hộ quốc tướng quân bị bắt?

Kẻ truyền tin vào cung đúng là vô dụng, tin cứu mạng mà lại truyền đặt mơ hồ thế này, tưởng Đức phi thông minh như Gia Cát Lượng chắc?

Về mặt ta đầy tiếc nuối, nói với nàng: “Đức phi, bệ hạ bị ám sát rồi.”

Nàng nhìn ta ngỡ ngàng, buột miệng tiếp lời: “Một năm bệ hạ bị ám sát hai ba lần, chuyện này có gì lạ đâu?”

Bệ hạ à, nhân phẩm của người tội tệt đến nỗi nếu không bị ám sát thì sẽ khiến người khác thấy kì lạ kia... Đây xem như bị cả thiên hạ căm ghét sao?

“Không lạ!” Ta dùng lời lẽ chân thành nói với nàng, trong lòng đau nhói như kim châm vì lo lắng cho Phụng Triều Văn lúc này còn đang hôn mê nằm trên long sàng: “Nhưng chuyện bệ hạ bị ám sát lần này lại có quan hệ mật thiết tới lệnh tôn!”

Thì ra trong tam cung lục viện của Phụng Triều Văn, những mỹ nhân này cũng chẳng có một người tri kỷ, đúng là uống phí lương thực... Bên tai ta đã nghe thấy một tiếng rít: “Không thể nào! Cha tuyệt đối không thể có liên quan đến việc ám sát bệ hạ! Không thể... Người vu cáo hãm hại cha ta!”

Ta đã tính trước rồi mà, không tiếp kiến Đức phi trong Trùng Hoa điện đúng là thượng sách!

Mỹ nhân mà diên tiết lên cũng kinh dị lắm, đôi mắt tròn trũng, vứt bỏ râu mày, gương vuốt nhe nanh, chẳng thấy bóng dáng điềm tĩnh dịu dàng ở đâu, đúng là hồng hết cảnh sắc.

Có lẽ trong lòng Đức phi, phụ thân nhân từ nhất định là trung thần hiền tướng, chỉ vì ta nói một câu “Hộ quốc tướng quân chắc còn có lòng dạ khác, nên mới tham gia vào chuyện mưu sát bệ hạ...” nàng đã tức giận chạy đi ngay lập tức, tiếng kêu gào thanh minh vang vọng khắp Trùng Hoa cung. Ta bịt tai đứng lùi về phía sau, vẫn không chịu nổi tiếng rít bén nhọn.

Hắn là nàng ta chưa từng trông thấy cảnh tượng cha mình giết người như ngóe trên chiến trường nhỉ?

Đôi mắt thỏ của Vũ Khắc đỏ hoe, ác ý xúi giục: “Hoàng hậu nương nương, Đức phi kêu gào thế này thật mất hết thể thống, chi bằng nương nương qua đó khuyên can?”

Suốt một ngày một đêm lo lắng hoảng sợ, ta nào còn đủ sức quan tâm an ủi tâm trạng của người chẳng liên quan? Ta lùi một bước về sau, gọi hai cung nữ tới, sai họ bịt miệng Đức phi đưa về tẩm cung của nàng ta, cho tự suy nghĩ lỗi lầm. Đức phi vừa vùng vẫy vừa dùng ánh mắt thù hận xuyên qua ta, như đang tố cáo ta là kẻ gian thần lộng quyền, ngăn cản cơ hội diện kiến bệ hạ, làm sáng tỏ oan khuất của cha nàng.

Ta cảm thấy khá vinh dự khi mình được trở thành hòn đá cản đường Đức phi, mất đời theo nàng bị cung nhân lôi đi.

Tai ta rất nhạy cảm, chỉ thích nghe lời mật ngọt, tự động thanh lọc lời trái ý mình.

Sau khi Yên Bình tỉnh lại, vội đến Trùng Hoa điện, tận mắt nhìn tình trạng thương tích của Hoàng đế bệ hạ xong, liền được chuyển đến nơi nghỉ ngơi của thống lĩnh Cẩm vệ quân.

Vũ Khắc mặt mũi xuống sắc, chạy đi chạy về biết bao nhiêu lần, làm việc liên tục suốt mấy ngày đêm. Nào là thanh tra nghịch đảng, rồi tiện thể dọa dẫm những triều thần lòng dạ không đáng tin, để bọn họ đừng có mà vừa nghe tiếng gió đã tưởng sắp bão, rảnh rồi lại thích gây chuyện.

Thái y viện hai hôm nay luôn sẵn sàng lâm trận, bị giữ trong cung, râu của Viện Phán đại nhân suýt bị ta bứt sạch... Nếu không phải ông sai mấy cung nữ “cột sắt” kia ngăn cản ta, lúc khám bệnh trung ra về mặt “ở đây cấm chó dữ”, còn ta bị cung nhân chế ngự không buông, thì râu dưới cằm ông sẽ không mọc nổi một cọng.

Ông vừa châm kim vàng cho Hoàng đế bệ hạ đang hôn mê, vừa lầm bầm oán trách: “Bệ hạ ơi, nếu người không mau tỉnh lại, Hoàng hậu nương nương sẽ vật hết râu của lão thần mất... Đến khi lão thần về nhà, sợ rằng bà vợ sư tử Hà Đông không cho lão thần vào cửa...”

Nghe nói ông ngoài bệnh cuồng si nghiện mực ra, còn có cả bệnh sợ vợ nghiêm trọng.

Các cung nữ lén lút bàn tán, Viện Phán đại nhân nhân bỗng lộc hoặc được ban thưởng trong cung, trong nháy mắt liền chạy đến chỗ bán sách mực, đến khi về nhà, ngoài nghiện mực trong túi ra, chẳng còn thừa xu nào. Nương tử của Viện Phán nổi trận lôi đình, đập vỡ mấy chiếc nghiền mực mà Viện Phán đại nhân sưu tầm được, khiến ông lòng đau như cắt, từ đó khí thế đại trượng phu ngày một đuối dần, hơn nửa đời người vùng lên trong vô vọng, đành nghe theo phu nhân sắp xếp.

Ta vô cùng ngưỡng mộ phương pháp và sự quả quyết của phu nhân Viện Phán dùng để quản lý chồng, cũng muốn noi theo bà nâng cao vị thế của mình trong nhà...

Nhưng vị thế mà Hoàng đế bệ hạ trao cho quả thực vượt quá khả năng của ta, ngày nào cũng có cung nhân ôm đồng tấu sớ chất cao như núi đến Trùng Hoa cung, ta nghi ngờ chẳng mấy ngày nữa ta sẽ bị chọn sống trong đồng tấu chương này mất.

Ngự sử đài hưng phấn đến phát rồ với việc bịa đặt tội danh, trong đó bao gồm Hoàng hậu thâm độc, nhân lúc bệ hạ bệnh tình nguy kịch để bài trừ phản tử đối lập, sát hại Hộ quốc tướng quân. Trái lại cũng có người đưa ra nghi vấn, cho rằng Hoàng hậu ngoài việc cấm Hộ quốc tướng quân ăn uống ra, hoàn toàn không hề dùng đại hình, còn chờ xem xét, vân vân.

Mọi người đều có cách hiểu khác nhau về từ “thâm độc”, đáng tiếc hiện nay Hoàng đế bệ hạ chưa thể lên triều, các quan ngự sử không có đất dụng võ, khó lòng triển khai khí thế giữa Càn Chính điện, đành rúc trong ngự sử đài tranh luận dữ dội.

Từ khi tin Hoàng đế bệ hạ bị ám sát truyền ra ngoài, hậu cung rối như tơ vò, người trong kinh thành luôn bất an. Vũ Khắc dẫn một đội võ tướng bảo vệ trật tự trong kinh thành, dùng biện pháp kiên quyết. Nếu không xuống tay trước chiếm ưu thế, bắt hết lũ người phản nghịch vào thiên lao, hành động chậm chạp, thì hậu quả sẽ rất khó lường.

Ta ngồi trên ghế bọc gấm đối diện long sàng, trên ngự án trước mặt là tấu chương chất cao như núi, ta mới chỉ xem qua một ít, nhưng lúc này tấu sớ vẫn dâng lên ùn ùn không ngừng. Ngự án và ghế bọc gấm là ta đặc biệt bảo Điện Bình Thanh sai người mang qua đây. Dường như, chỉ khi vừa ngược lên đã nhìn thấy dung nhan của Hoàng đế bệ hạ, ta mới có thể an tâm một chút khi thức suốt đêm dưới ánh nến mờ ảo không tắt.

Nga Hoàng đem cháo tổ yến dâng lên, nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Nương nương, Thạch đại nhân nói bệ hạ hai ngày nay đã khá hơn nhiều rồi, không bao lâu sẽ tỉnh lại. Người bận rộn suốt ngày suốt đêm, dù không vì mình cũng nên vì tiểu hoàng tử trong bụng, người phải bảo trọng thân thể chứ?”

Ta vuốt ve bụng mình, ở đây có giọt máu của ta và hắn... Ta đỡ lấy bát cháo tổ yến kia, vừa ngửa cổ trút xuống, miệng đã đắng ngắt, vị đắng thấm dần vào cả trái tim ta.

Điện Bình Thanh rón ra rón rén tiến vào, mặt mày buồn bực: “Nương nương... chủ nhân các cung bị giam giữ đang ảm ỉ không yên... Đức phi nương nương mấy lần tìm đến cái chết...”

Ta vịn bàn đứng dậy, hoa mây chóng mặt, được Nga Hoàng và Diên Bình Thanh mỗi người một bên đỡ lấy. Ta thở dài một hơi, nói: “Đợi ta rửa mặt chải đầu, rồi đi gặp phi tần các cung.”

Sau khi Đức phi qua đây, ta đã biết hàng rào canh giữ hậu cung này không kiên cố lắm, luôn có con chó con mèo mang ý đồ riêng xông vào, lan truyền chút tin tức. Hơn nữa, Thái hậu đã đến chùa Bảo Tế, bệ hạ hiện đang hôn mê, trong cung chỉ còn ta độc tôn, Cẩm vệ quân gần đây cũng cắt cử một bộ phận đi trợ giúp Vũ Khắc quản lý việc trong kinh thành. Lúc này người ít lực mỏng, nên để tránh phiền phức, ta đã hạ lệnh tập trung toàn bộ cung phi sống tại Hàm Hương điện, còn cung nhân hầu hạ các cung thì tập trung tại điện khác để tiện trông chừng.

Hàm Hương điện rộng rãi, mỗi cung phi thì chỉ cần mang theo một cung nhân hầu cận là đủ rồi.

Ngày trước ta từng sống trong quân doanh, nên thực hiện quản lý kiểu quân đội theo phương pháp của Hoàng Giới tướng quân, người ra vào Hàm Hương điện cũng phải không chế nghiêm ngặt, dù là cung nhân đưa cơm đưa nước cũng phải theo dõi sát sao, ngoài tắm rửa thay y phục ra, nhất cử nhất động của từng người đều ở trong tầm kiểm soát.

Có điều, những cung phi này ngày trước được nuông chiều đã quen, lại thích đấu đá nhau, bây giờ bị giam giữ cùng một chỗ, oán cũ lại thêm thù mới, cả ngày cãi vã không ngừng. Chỉ cần không có người chết thì ta không cần để ý ân oán cá nhân của họ, cũng chưa từng can thiệp vào, mặc kệ họ tự giải quyết với nhau. Nhưng rõ ràng khả năng xử lý các mối quan hệ xã giao của các cung phi rất kém, không quá hai ngày đã cãi nhau đến long trời lở đất, suýt làm tung cả nóc Hàm Hương điện.

Nga Hoàng và Diên Bình Thanh đỡ ta đi, theo sau là đám cung nhân. Khi đến Hàm Hương điện, Đức phi mặt đỏ như gà chọi, gần cổ tranh cãi với Ngọc phi và Mai tần.

Trước kia Đức phi có chỗ dựa sau lưng. Hộ quốc tướng quân và Thái hậu đều sùng sững đứng trên cao, cho dù không được Hoàng đế bệ hạ sùng hạnh, thì nàng cũng vẫn ở trên một bậc so với các cung phi khác. Nếu không phải ta từ trên trời rơi xuống xen vào đây, thì mọi người đều coi nàng ta như Hoàng hậu.

Chỉ là thời thế đổi thay, chỗ dựa của nàng ta bỗng nhiên sụp đổ, khiến nàng không nơi nương tựa. Những cung phi thường ngày bị nàng ức hiếp, phải dằn lòng nuốt giận, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt này, đủ loại lời lẽ thâm hiểm ập vào mặt, rất nhanh sẽ đánh gục nữ tử chưa từng trải qua sóng gió này.

Lúc ta vừa bước chân vào Hàm Hương điện, nhìn thấy mấy nữ tử đang tranh cãi đến nổi mặt đỏ tía tai, bất giác cảm thấy vô cùng hối hận vì hồi xưa đã lệnh cho phi tần các cung rèn luyện sức khỏe. Bây giờ sức khỏe tốt rồi, cãi nhau cũng đầy khí thế. Nếu trước kia đáng đáp mỏng manh, khí lực yếu ớt, đâu thể nhỏ cả một nắm tóc trên đầu đối phương hay cắn xé cào cấu nhau thế này?

“Bệ hạ hiện đang lâm bệnh, xem ra các người lo lắng cho người quá rồi, nên giờ mới nảy sinh tranh chấp. Chi bằng từ hôm nay các người dốc lòng niệm Phật, hằng ngày chép thêm ít kinh thư, cũng là để cầu nguyện cho bệ hạ sớm khỏe mạnh!”

Ta quay người đi, cung nhân liền khiêng tượng Phật mà ngày trước đặt trong cung Thái hậu vào Hàm Hương điện, còn vác vào một chồng kinh Kim Cang, mỗi người một quyển.

Đức phi nổi cáu phản bác: “Hoàng hậu nương nương, Mai tần là kẻ dưới mà phạm thượng, lời nói vô lễ, xin nương nương xử phạt!”

Mai tần bùng mặt khóc thút thít, Ngọc phi đứng một bên bên vực: “Đức phi tùy tiện nhục mạ Mai tần, còn ngoạm một miếng...”

Ta nghe họ cãi nhau mà đầu óc căng thẳng, lạnh lùng đáp: “Nếu các người đã không tuân theo lời bản cung, lại không thể thành tâm cầu nguyện trước Phật vì sức khỏe của bệ hạ, chi bằng ngày mai đưa hết đến chùa Bảo Tế xuống tóc xuất gia, nhân tiện phụng dưỡng Thái hậu nương nương. Có lẽ Thái hậu nương nương ở chùa Bảo Tế không có ai bầu bạn, hẳn cũng có chút cô đơn.”

Ngọc phi sững sờ, tỏ vẻ như không thể tin nổi chuyện này, mãi lâu sau mới nói: “Nương nương, người không thể nhân lúc bệ hạ bị thương mà thanh lý sạch sẽ hậu cung chứ?”

Chep, nàng ta chắc vẫn lưu luyến phạm trần đây.

Tuy ở trong cung không được Phượng Triều Văn sủng ái, suy cho cùng không phải lo nghĩ áo cơm, nếu đến chùa Bảo Tế cạo tóc đầu, nửa đời còn lại thật đúng là chẳng còn hy vọng.

Ánh mắt ta lướt qua từng người, bỗng cười phì: “Chẳng lẽ các người tưởng rằng trong cung không có phi tần thì sẽ đại loạn? Nói thật lòng, thứ nơi này không bao giờ thiếu chính là nữ nhân. Có tin là các người vừa mới hóa thiên nga bay lên điện các, phía sau đã có vô số nữ nhân tiến lên?! Hơn nữa, ta đảm bảo phía sau ai cũng trẻ đẹp tươi non hơn các người!”

Hàm Hương điện nhất thời lặng ngắt như tờ, tiếng biện bạch, tiếng khóc thút thít đều đã ngừng, tất cả câm như hến.

Ta từng bước quay trở về Trùng Hoa điện, hoàng cung hung vĩ rộng lớn, song trái tim ta chỉ chứa nổi một người, cơ thể ta cũng chỉ chiếm nửa chiếc giường, của cải có nhiều thêm nữa thì can hệ gì đến ta?

Người nằm trên long sàng có gương mặt anh tuấn, thủ đoạn vô biên, đa mưu túc kế. Song, thứ hẳn dành cho ta, chỉ là một trái tim khoan dung đầy tình yêu thương.

Ta sống bình yên quá lâu dưới sự che chở của hắn, đã sớm mất đi ý chí chiến đấu. Cho đến khi hắn ngã xuống, Hoàng đế bệ hạ không việc gì không thể đang ần núp trong thế giới hỗn mang phía bên kia, hiện thực mới phơi bày tất cả trước mặt ta, còn ta hình như đã đành chịu bó tay.

“Phu quân! Xin chàng hãy tỉnh lại đi! Thiếp không lo nổi nhiều việc lớn đến vậy.” Ta dùng ngón tay ấn lên mặt hắn, cúi đầu thì thầm van xin bên tai hắn.

Thừa nhận bản thân vô dụng là chuyện vô cùng mất thể diện.

Trước mặt hắn, ta còn từng làm nhiều chuyện mất thể diện hơn thế, cũng chẳng ngại thêm cả lần này.

Cách đó mấy bước, Nga Hoàng và Diên Bình Thanh đang nhìn chăm chăm, họ nhăn nhó mặt mày đến nỗi vắn vẹo. Chắc họ vừa muốn ngăn hành vi phạm thượng này của ta, vừa mong ta khiến Hoàng đế bệ hạ tỉnh lại.

Nhưng quả thực Hoàng đế bệ hạ đã vất vả quá lâu, nên mới hạ quyết tâm làm biếng một cách quang minh chính đại, chết cũng không chịu mở mắt.

Ta vô cùng áy náy vì ngày trước mình núp sau lưng không chịu chia sẻ gánh nặng cùng hắn.

Phải chăng chỉ khi có người chia sẻ, hắn mới chịu vui vẻ tỉnh lại?

Không tài nào biết được.

Bất đắc dĩ, ta nghiêng răng, áp sát bên tai gọi hắn bằng giọng điệu thất kinh hồn vía: “Bệ hạ, chur vương tạo phản, sắp đánh đến hoàng cung rồi...”

Diên Bình Thanh sững sờ nhìn ta: “Nương nương, người...”

Nga Hoàng hận không thể nhào lên bịt miệng ta lại bất chấp tội danh phạm thượng.

... Ta cũng là bất đắc dĩ thôi mà, nghe nói dùng ngôn ngữ kích thích người đang hôn mê có khả năng giúp họ thức tỉnh!

Xưa nay Hoàng đế bệ hạ coi trọng nhất là thiên hạ này của hắn, chẳng dễ dàng gì lấy mạng sống ra để giành lấy thiên hạ, ta không tin hắn có thể ngủ yên ổn, tha thứ cho các chur vương cướp lấy nó.

Tiếc rằng ta đã đoán nhầm, có lẽ hắn kiên quyết muốn nghỉ ngơi đã đời, ngủ ngon chẳng bận tâm điều gì. Ta không có được câu trả lời từ hắn nên chán nản cực độ, tới nỗi suýt khóc nức thành tiếng.

Lúc này, Vũ Khắc hai mắt đỏ ngầu, bước chân nặng nề học tốc tiến vào, hắn nói ta phải thượng triều bác bỏ tin đồn.

Thế là ta buộc phải triệu tập đại thần buông rèm nhiếp chính rồi.

Vũ Khắc “tốt bụng” nhắc nhở ta, buổi triều sớm như cái chợ bán thức ăn, trước giờ bệ hạ mặc cho triều thần phát biểu ý kiến, rộng đường ngôn luận. Ta nghi ngờ đạo này Vũ Khắc dùng vũ lực trấn áp quá nhiều, lo sợ lúc này ta ngồi tại Càn Chính điện không làm chủ được tình hình, khiến triều thần phần nộ, không chừng sẽ quăng trứng thối gạch đá vào ta.

... Bởi vì tất cả hành vi của hắn đều theo lệnh của Hoàng hậu.

Ta vốn đã chuẩn bị sẵn khả năng bị triều thần oanh tạc, xé trước một mẫu khăn, vẽ thành hình tròn nhỏ, sợ rằng ngộ nhỡ cãi nhau ghê quá, cũng tiện nhét vào tai. Nào ngờ triều thần ai cũng như bị gió thổi bay lưỡi, câm như hến, đánh chết cũng không chịu mở miệng.

Khó khăn lắm mới xuất hiện một người chịu nói, vẫn là Trung Thừa Ngự sử, áp a áp úng nửa ngày mới tỏ ý: “Cho dù bệ hạ trong chốc lát không thể lên triều, nhưng Hoàng hậu lễ ra nên lấy việc hậu cung làm chính, chuyện của nam nhân trên triều người không cần xen vào, chỉ cần lo cai quản hậu cung chăm sóc phu quân nuôi dạy con cái là được.”

Ta ngẩn tò te.

Nghe nói từ khi bệ hạ ngã bệnh, trong triều rối loạn, đám người này hai ngày trước còn cãi nhau ầm ĩ không dứt nổi, chưa đến mấy ngày đã kết hợp thành chiến tuyến thống nhất rồi ư?

Đại Tề từ khi thống nhất thiên hạ, trên triều đường triều thần có kẻ cũ người mới, quan văn và quan võ, quyền thần thế gia với hàn môn liêm khiết, vô số mối quan hệ rắc rối phức tạp cùng dặt nên mạng nhện này.

Mặc dù ta là người ngoài cuộc, nhưng thấy những ngày qua Hoàng đế bệ hạ từng hao tâm tổn sức vì nghĩ ngợi sách lược giữ thăng bằng trong triều đường, nay họ không chịu cãi nhau thì ta bói lông tìm vết kiêu gì?

Tại Càn Chính điện, ta gặp phải những gương mặt sa sút tinh thần, vẻ cung đối diện với gương mặt ngủ say của Phượng Triều Văn, ta không nhận được, lòng buồn vô hạn. Hay thay một lần xuất cung lại gây nên chuyện, giờ ta lại phải thu dọn đồng hỗn loạn này. Trước nay ta chỉ thích ngồi mát ăn bát vàng, đầu quan tâm chút gì đến mưu kế của đế vương. Ta sút đầu mề trán mất đi chỗ dựa, nhưng hắn ngủ ngon đến vậy, như thế nào mới là tốt?

Ta kéo tai hắn, lớn tiếng hét: “Bệ hạ, quân phiến loạn đã bao vây hoàng cung hai ngày đêm rồi, người còn không tỉnh dậy, mẹ con ta sắp mất mạng rồi...”

Điền Bình Thanh hai hôm nay khóc sung cả mắt, hình như đã tê liệt trước lời bịa đặt tàn ác của ta, chỉ ngăn người nhìn bệ hạ đang mê man.

Thạch Thanh một tay giữ râu của mình, một tay bắt mạch. Ta hai hôm nay càng ngày càng không chịu nổi trọng đạo, kéo tay áo ông, hung dữ ép ông trả lời ta thật lòng: “Bệ hạ rốt cuộc bao giờ tỉnh?”

Ông đâm chiêu như thường lệ, lắc đầu an ủi ta: “Bệ hạ tuy vẫn hôn mê, nhưng mạch đập dần mạnh lên, do mất máu quá nhiều, bị thương quá nặng nên mới dẫn đến bất tỉnh.”

Kẻ thích lừa dối người khác nhất trên thế gian chính là đại phu.

Ánh mắt Thạch Thanh lóe sáng, chòm râu thưa thưa vì bị ta vặt. Những lời này của ông ta chẳng có lấy một câu đáng tin, ta rất muốn tống ông ta vào thiên lao cùng với Hộ quốc công thần và các vương gia, bị bỏ đói vài bữa có lẽ ông ta sẽ chịu nói thật.

Nhưng ta bị Điền Bình Thanh lừa chết ngàn cân.

Cung nhân lại đến báo, Đức phi mấy lần cầu kiến bệ hạ nhưng bị Hoàng hậu nương nương cự tuyệt, định treo cổ tìm đến cái chết, bị người hầu trong cung can lại.

Bây giờ ta ghét nhất chính là từ “chết”, ta nghe xong liền nổi trận lôi đình: “Nàng ta muốn chết thì đừng có can, các người chỉ cần lo liệu ma chay cho tốt là được.”

Cung nhân đến bẩm báo mặt tái mét, vội vã dập đầu lui xuống.

Ta con giận chưa nguôi, đầu óc rối như tơ vò, bao nhiêu việc đều đổ ập lên đầu, ta thật thiết thòi so với nam nhân mê man phải nằm trên long sàng kia, hẳn có thể ngủ bất cứ lúc nào, bản thân lại chẳng cần thấp thỏm lo lắng.

Có ai trong cả kiếp người vô duyên vô cớ gắn liền với số mệnh của một người xa lạ khác mà không thể tránh khỏi, lúc hấn đau thì ta cũng đau, hấn bị thương vùng vẫy sắp chết thì ta cũng gục ngã không gượng dậy được như thế cuộc đời mình chấm dứt tại đây?

Ta hai mắt đỏ hoe xem qua tấu sớ chồng chất như núi trên ngự án, lại ngồi sau tấm rèm thủy tinh tại Càn Chính điện. Dường như mất hết kiên nhẫn với đám thần tử bảo thủ đầu óc hạn hẹp lại còn lắm mồm này, ta rút ra mấy bản tấu trách mắng dữ dội nhất vì Hoàng hậu buông rèm nhiếp chính, lôi xuống đánh một trận ngay giữa triều đường. Sau đó ta khen ngợi mấy câu Lễ Bộ Thượng Thư và một số người lúc này vẫn giữ vững cương vị, không bắt chước những người kia trong lúc triều đường gặp sóng gió, chỉ làm tốt trách nhiệm của mình, đặc biệt nhấn mạnh vào những thần tử mà bệ hạ xem trọng.

Lần giết gà dọa khỉ này mang lại hiệu quả rất tốt, ngoài mấy kẻ cứng đầu thuộc Ngự sử đài vẫn còn ôm suy nghĩ ngốc nghếch rằng “gà mái gáy sáng là điềm báo vong quốc” ra, đại đa số thần tử đều rút lại ý định gây rối, người nào việc này theo lệ cũ.

Ta trở về Trùng Hoa điện, vuốt ve gương mặt của Hoàng đế bệ hạ mà lòng đau như cắt, “Ngày trước trong lòng thiếp quả thực luôn coi thường bản thân mình, cảm thấy mình chẳng được tích sự gì, ăn sung mặc sướng, toàn đi gây chuyện, lại còn không biết trung hiếu tiết nghĩa, là kẻ khôn kiếp số một trên đời. Nhưng giờ thiếp lại cảm thấy, trên triều đường, những thần tử hàng ngày bày tỏ lòng trung thành, đến thời khắc quan trọng lại giữ chân ngáng đường, còn khôn nạn hơn thiếp nhiều.”

“Bệ hạ, giờ thiếp đã tin bệ hạ có mắt nhìn người rồi.” Ta thật lòng khen hấn.

Bệ hạ có mắt nhìn người nay chán ghét triều chính, có lẽ cũng chán ghét trên triều đường phải gặp mặt đám tiểu nhân phản phúc kia, cho nên mới khẳng khái không chịu tình lại đối mặt với hiện thực?

Ta cúi đầu nói bên tai hấn, quả quyết: “Bệ hạ yên tâm, những kẻ tiểu nhân phản phúc kia, những kẻ khôn nạn giữ chân ngáng đường, còn cả mấy kẻ cứng đầu của Ngự sử đài nữa, thần thiếp đều sẽ lần lượt cho chúng đi gặp Tiên đế.”

Như vậy người sẽ đồng ý tình lại chứ?

Điền Bình Thanh rung rung nước mắt, quỳ xuống dập đầu không ngừng: “Nương nương, người không thể đại khai sát giới như vậy!”

Hấn dám nghe lén ta thì thầm với Hoàng đế bệ hạ... Ta hận không thể xử đẹp hấn luôn, nếu không phải vì bệ hạ cần người chăm sóc, e rằng lúc này hấn đã ở trong thiên lao ăn chay niệm Phật rồi.

Viện Phán đại nhân nhìn ta đầy thương xót, có lẽ ông muốn tỏ ý “Phu nhân đây đã mắc bệnh căng thẳng quá hóa rồ rồi...” Ông lại gần định bắt mạch cho ta, nhưng ta liền né được.

Nếu ông thương xót ta, chỉ bằng thương xót bộ râu của mình trước đi.

Ngày hôm sau, ta lâm triều như bình thường, hết thuốc má của Hà Tây, thiên tai ở Hà Đông, lại đến lũ lụt ở Giang Nam, thổ phi ở Tái Bắc... Thiên hạ này thật rộn ràng náo nhiệt, dường như chẳng ngày nào ngừng lại. Thật là vô lý, những con người và sự việc này có liên quan gì đến ta?

Trên thế gian, trong ngàn vạn người, người thân thiết nhất gần gũi nhất khó lòng xa cách nhất, với ta chỉ có một mà thôi!

Nếu hân không còn trên thế gian này... chắc ta sẽ đau đớn như bị róc thịt bẻ xương, tâm can khuyết thiếu...

Lúc tan triều, Nga Hoàng thở hồng hộc chạy tới, gương mặt nhỏ nhắn tái xanh, mắt ngấn đầy lệ, chỉ mở miệng nói hai chữ “bệ hạ”, rồi nước mắt tuôn trào như thác nước.

Trước kia ta luôn cảm thấy trời xanh đối xử với ta không nồng hậu, nhưng cũng không bạc bẽo. Giờ đây ta mới biết, thì ra kết cục xấu nhất chính là đây, ở nơi rẽ lối, trời xanh gội một chậu nước lạnh xuống làm ta ướt nhẹp từ đầu đến chân, cái giá buốt thấm vào tận trái tim, hận rằng quả tim trong lồng ngực không thể ngừng đập trong nháy mắt, để ta chết tại nơi này, không biết sinh lý tử biệt, rồi hóa thành cát bụi vô tri vô giác.

Bàn chân bước trên hành lang dài dằng dặc trong cung, ta chạy đi như bay, một loạt tiếng kêu la cùng tiếng bước chân sau lưng từ từ biến mất, cả thế giới chìm trong bóng tối, dần dần biến thành chốn hồng hoang. Giác mộng từng trải qua trước kia lại hiện về, ta một mình chân trần băng đi giữa không gian hoang vu, không biết đâu là nơi đến, cũng không rõ đâu là nơi về, chỉ biết dốc toàn lực mà chạy...chạy mãi...

Cung nhân trong Trùng Hoa điện khóc lóc như mưa, ta vừa bước vào, lồng ngực đã đau nhói, lúc này mới nhận ra, muốn nói một chữ thôi mà sao khó khăn đến thế?

Ta dịch từng bước lại gần, Điền Bình Thanh và sư tôn đứng trước long sàng, nhìn thấy ta hình như cả hai đều giật mình. Ta lách qua hai người họ, tầm mắt trở nên mịt mù như có màn sương ngăn cách, tất cả đều thật mờ nhạt...

Ta dốc toàn lực, như muốn ứng phó với cuồng phong bão táp ập tới. Nhưng cơn sóng vận mệnh này gió to sóng cả, tương lai khó lường, cho dù ta liều cả tính mạng, cũng không thể bình an trải qua kiếp này. Một đời người dài đằng đẵng, thứ càng muốn có càng khó nắm bắt. Ta chỉ vào Phụng Triều Văn, nghiêng răng bặm môi, lệ tuôn ngàn hàng: “Chàng là tên lừa đảo... Phụng Triều Văn! Chàng lừa thiếp...”

Điền Bình Thanh xông tới hoảng sợ kêu: “Nương nương, thế này là đại bất kính! Nương nương!”

Ta đá hân một cước văng đi, cũng không biết bụng đau hay là tim đau, ta trở tay quệt nước mắt, thản nhiên cười: “Đại bất kính? Người đã chết rồi còn cần chữ ‘kính’ sao?”

“Phụng Triều Văn, chàng dám lừa thiếp cùng chàng sống đến đầu bạc răng long, nhưng lại bỏ rơi thiếp, được... chàng đợi đấy, đợi thiếp xuống hoàng tuyền tính sổ món nợ này với chàng!”

Sư tôn mắt trừng trừng, miệng há hốc nhìn ta, cứ như thể bị dọa cho sợ đến nổi ngẩn người.

“Chàng đừng tưởng chàng trốn xuống hoàng tuyền rồi mà thiếp không tìm thấy chàng.” Bụng dưới ta bỗng đau quặn một hồi, ta hít vào một hơi, đau đến nổi giọng nói nghẹn ngào: “Nếu chàng đã dám lừa thiếp, làm thiếp động lòng, chuẩn bị sẵn tinh thần sống cùng nhau tới già, mới cùng nhau trải qua ngày tháng hạnh phúc xum vầy ngắn ngủi, sao chàng có thể... sao chàng nỡ bỏ rơi mẹ con thiếp?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Trẫm bỏ rơi mẹ con nàng lúc nào?”

Ta nhấc tay áo lau nước mắt, bỗng hoảng hốt giật nảy, suýt cắn phải lưỡi mình, ngón tay ta run run, lắp bắp nói: “Sống... sống lại rồi...” Sau đó lao tới ra sức véo thịt trên cánh tay hân: “Chàng chết rồi cơ mà, sao còn dám sống lại?” Ta tức giận trừng mắt với hân: “Chàng chết rồi cũng sợ thiếp tính sổ chàng, phải không?”

... Nhưng... nhưng chỗ ngón tay tiếp xúc da thịt hân thật ấm áp, xác sống thì làm sao có được nhiệt độ như người thường nhỉ, bệ hạ à, người sống lại được kiểu này đúng là quá “chất” đó...

Ta ngã ngửa về phía sau, người trên giường đôi mắt phượng từ từ mở ra, lấp lánh sáng ngời. Hân thờ dãi bó tay: “An tiểu lang, đến bao giờ nàng mới sửa được tật ăn nói lung tung này đây?”

Ta run run đưa tay ra, giọt nước mắt hạnh phúc ngập tràn khóe mi, toàn thân cứng đờ chẳng còn chút hơi sức. Nhưng ngay sau đó, ta đã ra sức cắn chặt môi, một dòng máu tươi chảy ra từ trong miệng.

Người trên giường nhìn ta vô cùng kinh ngạc, vẫn cười tươi: “Được rồi, trẫm không trách nàng, nàng đừng sợ hãi đến nỗi cắn rách miệng.”

Ta nói ra một chữ qua kẽ răng: “Đau!” rồi ôm bụng kêu thảm thiết y như mổ lợn...

Còn đau đến thật không đúng lúc.

Sau đó Nga Hoàng có chút oan ức, lau nước mắt biện bạch: “Nô tì thấy bệ hạ tỉnh rồi, vui mừng khôn xiết chạy đi tìm nương nương, nhưng chạy một quá không nói nên lời... Ai ngờ, nương nương chỉ nghe thấy nô tì nói hai chữ “bệ hạ” đã chạy thẳng rồi...”

Có điều giờ nàng nói cũng đã muộn rồi.

Lúc này ta đang đau đớn lăn lộn trên long sàng, bên cạnh là Hoàng đế bệ hạ về mặt đầy lo lắng, đang hối thúc Viện Phán đại nhân mau cứu ta.

Nga Hoàng bị Hoàng đế bệ hạ tức giận hạ lệnh lôi ra phạt đánh, mặc dù giữa đường bị ta ngăn cản, nhưng hai mươi trượng định phạt ban đầu cũng vẫn còn mười trượng giáng mạnh xuống thân thể nàng.

Lúc nàng tiến vào tạ ân, nước mắt đầm đìa, nhưng nụ cười trên gương mặt vẫn chưa tắt, chỉ là động tác hơi lão đảo, chắc mười roi này cũng không nhẹ.

Trước đó, sư tôn đã bắt mạch cho ta, kê đơn thuốc dưỡng thai với tốc độ nhanh nhất, thuốc sắc xong ta liền uống ừng ực, cơn đau dần thuyên giảm, ta nằm cùng Phụng Triều Văn, hai mái đầu kề sát bên nhau. Hắn còn không thể cử động mạnh vì vết thương chưa lành, hơi động một chút là sẽ chảy máu. Nhưng bàn tay mạnh mẽ của hắn nắm chặt tay ta, cứ như muốn bóp nát xương cốt ta, vậy mà vẻ mặt vẫn điềm nhiên như không.

“Nàng... cảm thấy đau từ khi nào?”

Ta nghĩ đây không phải vấn đề đáng để tìm hiểu quá sâu, nhưng có một chuyện ta cứ thắc mắc mãi.

“Bệ hạ tỉnh lại khi nào?”

“Chắc là lúc nàng sắp tan triều.”

“A di đà Phật!” Ta nằm nghiêng chấp tay với bức tường phía xa, cảm ơn thần Phật, bận trăm công nghìn việc vẫn từ bi độ lượng để mất lần này.

Phụng Triều Văn thò ngón tay véo chóp mũi ta: “Ta quả không biết nàng tin Phật từ khi nào đấy?”

Ta dùng ngón tay chặn miệng hắn: “Thần Phật đang ở trên kia, không được phép nói càn.” Cả đời này ta chưa từng thành kính như vậy.

Từ khoảnh khắc biết hắn tỉnh lại, ta đã chìm đắm trong thần Phật không thể thoát khỏi, chỉ thần Phật mới có pháp lực trả hắn về với ta.

Hắn mỉm cười, không hề coi thường tín ngưỡng của ta.

Ta cảm thấy nam nhân sát khí ngút trời trước kia dường như đang thay da đổi thịt. Những đao gươm, những thứ khi đến gần sẽ làm bị thương người khác, hắn đều cất giữ thật kỹ càng, đáng vẻ ung dung bình thản.

Nếu Hoàng đế bệ hạ đã tỉnh, đương nhiên có trăm công nghìn việc đang chờ hắn giải quyết.

Nghỉ ngơi được hai hôm, khi hắn có thể ngồi dậy, liền triệu kiến trọng thần trợ giúp đến Trùng Hoa điện. Cũng không rõ những người này vì biết ta dưỡng thai trên long sàng sau tấm bình phong, hay là khiếp sợ trước sự sùng ái và tín nhiệm của Hoàng đế bệ hạ dành cho ta, mà ta được triều thần khen ngợi hết lời.

Thân mang hoàng tử, nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, quyết đoán kịp thời, trí dũng hơn người... Ta thấy trừ câu đầu tiên “thân mang hoàng tử” là thật ra, những lời phía sau toàn là bịa đặt.

Lúc trước ta phạt trọng triều thần, chắc chắn họ không nghĩ thế này, giờ lại chuyển thành lời khen ngợi, không ngừng ca tụng ta trước mặt Hoàng đế bệ hạ...

Ta vui đầu vào đồng chăn đệm trên long sàng, không thể kìm nổi cười rung cả người. Lại sợ làm phiền đến trọng thần triều đình đang tán dương Hoàng hậu đến tận mây xanh, cảm động đất trời, ta đành khò sở nín nhịn.

Đều là những người đã có tuổi còn rung râu trợn mắt mà nói dối cũng không phải chuyện dễ dàng, ngộ nhờ bị ta cười một trận thì họ biết giấu mặt vào đâu?

Nga Hoàng vỗ nhẹ nhẹ lên lưng ta, dịu dàng an ủi: “Nương nương quãng thời gian vừa rồi đã chịu nhiều oan ức trong hậu cung và trên triều đường, lòng bệ hạ hiểu rõ. Đợi khi nào bệ hạ long thể bình phục nhất định sẽ thay nương nương tính sổ món nợ này.” Nàng lại định xoay vai ta lại để lau nước mắt cho ta: “Nương nương không được khóc nữa, không có lợi cho tiểu điện hạ trong bụng.”

... Thật ra quãng thời gian vừa rồi cung phi mới bị giam cầm phạt chép sách, triều thần mới bị phạt đánh, hình như kẻ chịu oan ức là người khác thì phải?

Con mắt nào của nha đầu này trông thấy ta chịu oan ức?

Ta trở mình ngồi dậy, vẫn đang nhin cười, lại không thể cười thành tiếng, nên có lẽ gương mặt ta hết sức quái dị, làm nàng sợ đến nỗi lùi hẳn về phía sau một bước: “Nương nương...” Nha đầu đáng thương vô tội ánh mắt mờ hồ không hiểu chuyện gì.

Ta vẫy vẫy tay, bảo nàng cúi đầu qua đây, nhỏ tiếng thì thầm: “Bệ hạ thật đáng thương, đến một câu nói thật cũng không được nghe. Phải phân biệt được chân tướng sự thực bên trong một đồng lời nói dối, quả là vất vả.”

Vì ta động thai nên Hoàng đế bệ hạ căm tức trên long sàng nằm yên tĩnh dưỡng, phạm vi hoạt động hằng ngày chật hẹp không thể tưởng tượng nổi. Nhưng giờ ta đã không còn sợ hãi, chỉ cần hắn hơi trái ý ta, ta liền rên rỉ mấy tiếng, làm ra vẻ đau nhức khắp người. Khi ấy cho dù cơn giận dữ của hắn có lớn đến mức nào cũng đều tan biến chẳng còn chút dấu vết. Nếu không vì sợ ảnh hưởng đến tình cảm phu thê, hẳn hẳn không thể lệnh Thái y trông chừng ta một ngày mười hai canh giờ ấy chứ.

Từ lúc đó, sư tôn toàn ở Thái y viện, lâu lắm rồi chưa về nhà. Thường xuyên nửa đêm canh ba bị Hoàng đế bệ hạ khẩn cấp triệu kiến đến Trùng Hoa điện, đôi chân già sắp gãy đến nơi rồi.

Có một hôm ông nhân lúc bệ hạ thượng triều, liền cầu xin ta: “Nương nương, người thương cho lão thần đã từng này tuổi, bớt rên rỉ đi được không?!”

Ta cảm thấy, già đau là một vũ khí sắc bén khiến Hoàng đế bệ hạ cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, sao ta có thể tùy tiện vứt bỏ quyền sử dụng chiêu này?

Ta tha thiết nhìn sư tôn: “Hay là, ta bảo Ngự thiện phòng hầm thêm mấy bát canh thịt heo cho sư tôn tẩm bổ?”

Ông vuốt chòm râu lác đác mấy sợi, hất tay áo hậm hực bỏ đi.

... Trước mặt Hoàng đế bệ hạ, ông chưa bao giờ lên mặt, lúc nào cũng nom nớp lo sợ.

Trong hoàng cung, từ trên xuống dưới, ai cũng có thói quen nhìn người mà đối xử.

Không chỉ sư tôn, đến cả Đức phi cũng vậy.

Lúc Hoàng đế bệ hạ chưa tỉnh thì nàng vô số lần đòi lấy cái chết để đi theo bệ hạ. Tin mừng bệ hạ đã tỉnh vừa truyền đi khắp cung, các cung phi liền trở về cung của mình, không còn nghe thấy tin nàng ta tìm đến cái chết.

Ta tưởng rằng nàng ta hẳn đã từ bỏ ý định tự vẫn, nào ngờ giữa trưa hôm Hộ quốc tướng quân bị phán quyết chém đầu cả nhà, nàng lặng lẽ thất cổ tự vẫn trong tẩm cung của mình bằng một mảnh vải trắng.

Lần này, nàng không giãy vò ta nữa, mà tự giãy vò bản thân mình đến chết...

Tang sự của Đức phi tổ chức ra sao đã có bộ Lễ lo liệu, ta đây ngay đến công Trùng Hoa cung còn không bước ra nổi, nói gì đến chia buồn?

Lúc đó ta vẫn đang trong thời gian cảm tức, cả ngày nằm trên long sàng dường thai, chỉ có thể nghe Nga Hoàng nhắc tới bên tai: “Đức phi nương nương bao nhiêu năm đều được Thái hậu nương nương và Hộ quốc tướng quân che chở, đã quen hồng hách trong cung. Giờ Thái hậu đã tới chùa Báo Tế, Hộ quốc tướng quân mưu sát bệ hạ bất thành nên cũng mất mạng, nàng ta đã mất đi chỗ dựa, bệ hạ lại không để ý, chẳng thả chết đi còn sung sướng hơn.”

Một lời thức tỉnh người trong mộng.

Nếu không phải cha nuôi dưỡng ta như một nam nhi từ tấm bé, trưởng thành dưới sự giáo dục bằng đòn roi của ông, có lẽ kết cục tốt nhất của ta giữa loạn thế chiến tranh này chỉ như Đức phi mà thôi, một mảnh vải trắng kết liễu cuộc đời...

Lúc Phượng Triều Văn trở về, ta đang rúc trong góc long sàng khóc hu hu.

Hắn thò đầu vào từ ngoài màn trướng màu vàng kim, trông thấy bộ dạng này của ta, hình như bị giật mình sợ hãi, sắc mặt dạo này vốn nhợt nhạt bỗng như cắt không còn giọt máu. Hắn vươn tay ra định an ủi ta, nhưng lại cẩn thận thu về: “Tiểu Dật... Nàng lại đau ở đâu à?” Hình như hắn sợ làm ta đau.

Ta tự động lao vào lòng hắn, quán lấy cổ hắn, vẫn cứ khóc nức nở, nghe thương tâm vô cùng.

Nga Hoàng quỳ trên mặt đất không ngừng khấu đầu: “Nô tì có nói mấy câu về Đức phi nương nương, Hoàng hậu nương nương liền trốn trong long sàng khóc thút thít... Nô tì quả thực không muốn làm Hoàng hậu nương nương phải khóc...”

... Rõ ràng là người làm ta khóc, còn không thừa nhận hả?!

Một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, một tiểu nha đầu như nàng đầu thế hiểu được cảm xúc phức tạp này của ta, cứ kể mãi bên tai ta rằng Đức phi đáng thương đáng tiếc đáng khen ra sao.

Ta khóc hết nước mắt, ngay bản thân cũng không hiểu vì sao mình phải khóc. Là vì cuộc sống phiêu dạt giữa loạn thế chiến tranh, hay vì số mệnh của bản thân ta hoặc người khác không thể thay đổi?

Phượng Triều Văn dịu dàng đề nghị: “Hay là lời Nga Hoàng ra ngoài đánh mười mấy trượng, giúp Dật Nhi xả tức?”

... Thật ra ta không hề muốn nàng ấy bị đánh đòn đâu...

Nga Hoàng ra sức quỳ lạy khấu đầu van xin.

Hình như nàng ấy quả thực bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

Ta ghen ngào mấy tiếng, tiếng khóc nhỏ dần.

Phượng Triều Văn như thể có chút khó xử: “Trước giờ nàng đã quen sai bảo Nga Hoàng, nếu đánh mười mấy trượng nữa, cộng thêm trận đánh lần trước, chắc sẽ khiến nàng ta tàn phế. Ta thấy sắp phải đổi nô tì khác cho nàng rồi.” Ánh mắt hắn liếc nhìn mấy lần bốn cung nhân hầu cận như bốn cột nhà kia, ra vẻ rất phân vân: “Nhưng... hiện tại sức khỏe nàng không tốt, để họ hầu hạ nàng tắm rửa, ta quả có chút bất an...”

... Ta còn nhớ bốn vị tỷ tỷ sức mạnh vô song này tắm rửa cho ta như kì cọ cho ngựa. Hồi xưa không có cảm giác, nhưng nếu giờ lặp lại, chắc chắn ta sẽ đau đến tận xương cốt, hương hồ là da thịt?

Cảnh tượng đó quá đối khủng khiếp, ta bỗng run cầm cập, nước mắt cũng ngừng hẳn.

Nghĩ một lát, ta lại không cam tâm: “Nha đầu này là tai mắt của người!”

Ngày trước Hoàng đế bệ hạ tính món nợ cũ với ta, ta mới chợt hiểu ra câu nói “nuôi ong tay áo”.

Sau khi Hoàng đế bệ hạ tỉnh lại, Nga Hoàng kể từng sự việc xảy ra trong những ngày qua một cách rõ ràng rành mạch cho bệ hạ nghe. Ban đầu ta không biết, hai ngày trước hấn xử lý xong xuôi chư vương và gia quyến tham gia mưu sát lần này, rồi quay về thăm vấn ta: “Còn nhớ lúc trẫm hôn mê, loáng thoáng nghe thấy có người nói chư vương làm loạn, tiến đánh hoàng cung, chuyện này là thế nào?”

Ánh mắt ta đảo một vòng Điện Bình Thanh và Nga Hoàng, có lẽ do ý đồ vu oan giả họa của ta quá rõ ràng, nên hai người họ đồng loạt lùi một bước về phía sau, lập tức quỳ xuống: “Lời này không phải nô tì nói!”

Hoàng đế bệ hạ cười mỉm nhìn ta, đáng vẻ ung dung đợi ta tự thú.

Ta mặt dày quán lấy hấn, chủ động ngồi vào lòng hấn, cầm tay hấn vòng qua eo ta, rồi trách mắng hai người đang quỳ: “Hai người đó, lúc bệ hạ hôn mê lại nói những nói cuội. Tuy mục đích thì là tốt, chỉ vì muốn giúp bệ hạ mau chóng tỉnh lại, nhưng đã vi phạm phép tắc trong cung, nên trừng trị ra sao đây?”

Hoàng đế bệ hạ vừa cười vừa than thở bên tai ta: “Sao trẫm chẳng nghe thấy một câu nói thật nhỉ? Đến Dật Nhi cũng lừa dối trẫm hết như mấy tên giáo hoạt trong triều kia?”

Câu này nghe thật quen tai, Nga Hoàng chợt dạ núp sau lưng Điện Bình Thanh.

Ta bỗng chợt hiểu ra, ánh mắt hung dữ trợn lên nhìn Nga Hoàng, nha đầu ăn cây táo rào cây sung!

... Ta quên mất chuyện Nga Hoàng là mật thám của Phụng Triều Văn.

Có trách chỉ trách nàng ấy có gương mặt thật thà phúc hậu, hằng ngày xuất hiện trước mắt ta, lâu dần ta đã dễ dàng mất cảnh giác, chuyện gì cũng nói với nàng ấy.

Ta quyết định sau này phải cách xa nàng ấy một chút.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chàng là chỗ dựa của thiếp

Tuy sau đó Hoàng đế bệ hạ vẫn không rõ tại sao ta khóc, nhưng biết ta không hề khóc vì trên người có chỗ đau hay vì cung nhân làm cẩu gắt, nên cũng thờ phào nhẹ nhõm, “Thạch Thanh nói phụ nữ mang thai vui buồn thất thường, quả đúng như vậy.” Hấn ôm ta trong lòng, giọng nói xót xa đến tận xương tủy.

Ta đương nhiên ngượng ngùng không dám nói, có lẽ sự thật khác hoàn toàn, chỉ là ở bên cạnh hấn quá lâu, nhất thời không đề phòng nên những thói xấu trước kia đã quay lại.

Hồi nhỏ ta có rất nhiều thói xấu, ăn uống kén chọn, hung hăng ương bướng, gây rối xong bị la mắng, bàn tay cha còn chưa hạ xuống người, tiếng khóc của ta đã vang trời vang đất...

Bác Đồng vội vã tiến tới bảo vệ ta.

Dân gian có câu “nghiêm phụ từ mẫu”.

Có lẽ bác Đồng đã sắm vai “từ mẫu”, che chở cho ta bất chấp nguyên tắc.

Nhưng cha thừa hiểu rõ ta đây trẻ con, lúc còn bé cũng từng nhân nhượng, ta càng lớn, ông quân giáo càng nghiêm, những thói xấu dần dần thay đổi, gần đây mới hết hẳn.

Chỉ là ta đâu biết rằng, ở bên Hoàng đế bệ hạ chưa đầy một năm, những thói xấu này bỗng dưng xuất hiện trở lại.

Cha còn dùng gây trừng trị, nhưng bệ hạ xưa nay không bao giờ đánh ta, phương pháp quản thúc cũng dừng ở hù dọa ngoài miệng hoặc suốt ngày cấm túc.

Thời gian trôi qua, ta không còn sợ hấn chút nào. Khi hấn nghiêm mặt, ta liền tiến lên quấy rối nửa ngày trời, cho dù hấn tức giận tới mức nào thì nộ khí

cũng tan biến như mây khói.

Từ sau khi Đức phi mất, ta chưa từng hỏi hấn xử lý gia quyến của chư vương ra sao, đó là việc trong triều, chẳng can hệ gì tới ta. Ta chỉ ở hậu cung lặng lẽ dưỡng thai, mong chờ một sinh mạng mới chào đời

Vào tháng Chạp, nghe nói trong triều quần thần dâng tấu, mong được tổ chức yến tiệc xa hoa để chúc mừng lần tiêu diệt phản tặc vừa rồi. Nhưng ta luôn cảm thấy một năm nay trôi qua chẳng hề yên ả, nghĩ tới sự ồn ào rùm rả của yến tiệc cung đình đã không chịu nổi, chỉ tựa trên ghế dài cau mày nhăn nhó. Bất chợt Hoàng đế bệ hạ nhìn thấy, hấn bỏ tấu chương xuống, lại gần ôm ta, thăm dò: “Đặt Nhi chắc không thích yến tiệc?”

Ta tựa người vào phía sau, cả cơ thể rúc vào lòng hấn, một môi đáp: “Năm hết Tết đến, phải đi xã giao với một đám người không liên quan, nghĩ đã thấy mệt. Chi bằng phu thê hai ta đóng cửa lại, lặng lẽ đón năm mới nhé?”

Nghĩ kĩ đây đúng là mong ước viễn vông.

Từ lúc ta mang thai đến nay, Hoàng đế bệ hạ đã ra lệnh không cho phép ngoại mệnh phụ tiến cung thỉnh an. Vậy nên đương nhiên là vào ngày Tết, thần tử đều mong có cơ hội để gia quyến tiến cung chuyện trò cùng ta, nhân tiện quan sát tâm tư của Hoàng đế bệ hạ.

Nào ngờ Phụng Triều Văn khẽ mỉm cười, thom một cái lên giữa trán ta: “Chuyện này có gì khó?”

Giao thừa năm nay, trong Trùng Hoa điện bầu không khí hòa thuận ấm áp. Ta và Phụng Triều Văn ngồi đối diện bên chiếc nồi lẩu nhỏ xinh, xung quanh bày đầy rau quả thịt cá. Hấn gấp một miếng thịt dê bỏ vào chiếc nồi sôi ừng ực, chăm tương rồi gấp vào đĩa ta. Miếng thịt mềm mại thơm ngon, ta khẽ cắn thịt dê, nhìn hấn qua hơi nóng hừng hực bốc lên từ nồi lẩu, dường như có thể thấy cả đóa hoa hiện lên trên gương mặt hấn.

Trong Trùng Hoa điện, ngoài vài ba câu truyện trò và tiếng nhai nhẹ nhàng của hai người chúng ta ra, thì không có gì khác xen vào.

Đám cung nhân hầu hạ đã sớm bị xua đi hết, cung điện to vậy mà chỉ còn hai phu thê, cảm giác năm tháng thật êm đềm, kiếp này thật bình yên, thứ mà ta mong ước nửa đời có lẽ chính là đây.

Sau bữa cơm, bọn ta mỗi người khoác một chiếc áo lông cáo dày, hấn đỡ ta đi bộ quanh cung điện. Chỉ vì Hoàng đế bệ hạ hạ chỉ, Hoàng hậu thân mang long thai, không được kinh động tới nường, bởi vậy giao thừa lần này trong cung cấm không đốt pháo hoa. Ngoài các cung nhân luân phiên túc trực ra, bốn bề đều im ắng, không nghe thấy một tiếng hoan hô nói cười.

Ta men theo con đường trong cung mà hồi bé thường đi dự tiệc bước thẳng xuống, vừa kéo cánh tay Hoàng đế bệ hạ, cười khẽ: “Hồi nhỏ, thiếp rất thích vào cung dự tiệc, vừa được ăn vừa được chơi, người người náo nhiệt, pháo hoa thì tuyệt đẹp... Khi ở trong cung, giọng cha nói với thiếp cũng dịu dàng hơn nhiều...”

Có điều, trước giờ ta chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ sống lâu dài tại nơi đây, coi nơi đây là nhà.

Hoàng đế bệ hạ mỉm cười, tâm trạng rất tốt: “Nghe nói nường hồi nhỏ rất bướng...”

Ta gật đầu, cực kỳ cao hứng tiếp lời hấn: “Thiếp xuống sông mò cá, treo cây bắt chim, đánh nhau gây lộn suốt ngày, lúc mười tuổi đã tự mình cưỡi ngựa phi ra ngoài thành, ngã đến nổi mặt mũi bầm dập, khi về nhà bị cha nổi trận lôi đình...”

Trên gương mặt hấn thoáng ý cười ấm áp mơ hồ, lời nói tiếc nuối: “Ta hồi nhỏ... chưa từng chơi những trò đó, toàn đọc sách cùng thái Phó, hoặc là cùng thầy dạy võ nghệ luyện kỹ thuật cưỡi ngựa bắn tên...”

Ta đã từng nghe Điện Bình Thanh kể, mẹ ruột của Phụng Triều Văn mất sớm, lúc nhỏ đã sống dưới sự kìm kẹp của mẹ kế. Hoàng đế Đại Tề lại rất sủng ái người mẹ kế này. Những gian khổ hấn phải chịu khi đó không cần nói cũng có thể đoán được.

Đúng là nhờ hồng phúc của Thái hậu nương nương, nếu không có người mẹ kế như bà ta, thì làm sao có được Phụng Triều Văn vậy vùng nơi chiến trường, ngao nghể nhìn thiên hạ như hôm nay?

Nhưng giờ ta thấy Hoàng đế bệ hạ càng ngày càng hợp mắt, cứ như hấn sinh ra đã là một phần thân thể ta, tách rời suốt bao nhiêu năm, nay vừa mới quay trở lại. Cảm giác mãn nguyện và hạnh phúc không thể nói bằng lời, ta chỉ mỉm cười kéo tay hấn lắc lắc: “Nếu bệ hạ và thiếp quen biết nhau từ nhỏ thì tốt biết mấy, như vậy thiếp sẽ có thể đưa bệ hạ đi chơi rồi!”

Mắt phượng của hấn lấp lánh rực rỡ, trong khoảnh khắc, dường như có ngàn vạn ánh sáng dịu dàng lan tỏa. Hấn nắm chặt tay ta, ánh mắt dán lên gương mặt ta từ đầu đến cuối nhưng không nói một lời. Mãi lâu sau, hấn mới cười vang: “Đồ ngốc! Ngộ nhờ hồi nhỏ gặp nhau mà đánh lộn suốt ngày thì còn làm ăn gì nữa? Vẫn là bây giờ gặp mặt tốt hơn, nường và ta còn cả nửa đời sau kia!”

Ta cũng biết đó chỉ là kẻ si tình nói lời khờ dại, nhưng khi đặt một người vào trong tim, lúc nào cũng chỉ muốn dâng tặng những gì tốt đẹp nhất trên thế gian này đến trước mặt người ấy, nhớ những khi đôi khi no của người ấy, nhớ trăm ngàn gian khổ người ấy từng trải qua. Thậm chí còn nảy sinh lòng thương xót cho quá khứ mình từng không biết, cho những tổn thương người ấy phải chịu đựng khi còn quá nhỏ.

Ta từng thực tâm không màng tất cả, thời niên thiếu không hiểu chuyện, sống nhiệt huyết không biết sợ là gì, song cái giá phải trả là sự đau đớn và bi thảm đến cùng cực. Ta nghĩ mình nhất định phải dùng quãng đời còn lại để tự hối lỗi những sai lầm đó. Nhưng, Phụng Triều Văn hình như không định để ta tiếp tục sai lầm như thế nữa, hấn kéo ta ra khỏi vùng đầm lầy tội lỗi, cầm lấy tay ta từng bước đi tới cuộc sống mới.

Ta cảm thấy gò má hơi nóng, nhưng trong lòng lại ngọt ngào như mật ong tan chảy.

Quay đầu nhìn lại trên lớp tuyết đầu mùa mỏng tang vừa mới rơi lúc hoàng hôn, in hai hàng dấu chân sóng bước bên nhau, một lớn một nhỏ, bước đi bình thản, in lên con đường vẫn thường dạo qua, xa xa nhập vào bức tường hoàng cung.

Qua tháng Giêng, Hoàng đế bệ hạ lại bắt đầu bận bịu chính sự.

Sức khỏe của ta đã ổn định, thai nhi trong bụng thỉnh thoảng khuỷa tay hất chân, khẽ đập bụng ta mấy lần. Ngoại mệnh phụ lại đưa thiệp xin được tiến cung diện kiến, sau khi được phê chuẩn, họ lần lượt vào cung.

Cũng không biết do cái chết của Đức phi kích động đến những phụ mẫu có con gái này, hay là do thái độ của Hoàng đế bệ hạ đối với ta đã ảnh hưởng tới họ, ngoài Trần Quốc Công phu nhân nhắc chuyện muốn đưa con gái vào cung hầu hạ Hoàng hậu nương nương ra, đa phần chỉ vây quanh bụng ta suy đoán thai nhi là nam hay nữ. Có điều những suy đoán này nghìn lời một điệu, không ngoài các câu: Thai nhi này của nương nương chắc chắn là tiểu điện hạ.

Thật ra Hoàng đế bệ hạ chưa từng nói ta phải sinh tiểu điện hạ cho hắn, có lúc hắn lại buồn buồn hồi tưởng: “Lúc ta còn nhỏ, phụ hoàng rất thương yêu Mẫn An...”

Mỗi khi như vậy, ta liền cười hi hi an ủi hắn: “Sau này bệ hạ chắc chắn sẽ là một phụ hoàng tốt”.

Chỉ là những ngoại mệnh phụ này đương nhiên không hiểu tâm tư của Hoàng đế bệ hạ. Tán dương hài nhi trong bụng ta xong xuôi, họ liền nhắc chuyện trong nhà còn có con gái chưa xuất giá, hy vọng Hoàng hậu nương nương ban hôn.

Tuy hiện giờ ta đã cai quản hậu cung Đại Tề một cách thành thạo, nhưng quả thực không dám chắc khiếm nổi cả vai trò nguyệt lão. Ta rất muốn thật lòng khuyên nhủ các phu nhân rằng “Hôn nhân đôi bên tương ái, phu thê thương yêu tôn trọng nhau mới có thể vui vẻ hòa thuận”, chứ không phải kiếm nguyệt lão không xứng đáng với trách nhiệm rồi ghép đôi bừa bãi là có thể vạn sự hòa hợp.

Phượng Triều Văn sau khi tan triều cười nhạo một trận, tỏ vẻ không tán thành lắm với việc ta đang ềnh bụng còn đòi xơ múi làm nguyệt lão. Hắn thấy ta cứ buồn phiền mãi, cuối cùng đã tốt bụng nhắc ta một câu: “Chẳng phải An Lạc Hầu còn chưa thành thân sao?”

Ta kinh ngạc nhìn sang hắn: “Không thể chứ? An Lạc không quyền không thế, nói trắng ra chỉ là chức quan nhàn hạ lĩnh một ít bổng lộc, những mệnh phụ kia đều là gia quyến của trọng thần, đâu để ý đến nó?”

Hết cách, thứ tốt đẹp trong mắt ta không nhất quán với thứ tốt đẹp trong mắt thế nhân.

An Lạc lớn lên cùng ta từ nhỏ, cho dù trong mắt ta nó tốt bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không ngăn được người đời đem quyền thế và công lao ra so sánh, khẳng khái rằng nó mang thân phận nhạy cảm, ngoài làm kẻ nhàn rỗi phú quý ra thì chẳng còn con đường nào khác.

Những phu nhân này từ nhỏ đã là khuê nữ nhà quan, hôn nhân đương nhiên coi trọng môn đăng hộ đối, nghe nói An Lạc xưa nay không thích sống trong khu quyền quý ở kinh thành, những phu nhân này khinh thường. Hoàng hậu ta đây còn mang thân phận hàng thân, chẳng lý nào lại xem trọng đứa con riêng như An Lạc?

Hoàng đế bệ hạ nhéo mũi ta một cái, vung nắm đấm thép của mình hệt như một tên du côn vô lại: “Chính quyền thuộc về bạo lực, kẻ không sợ cường quyền có mấy người? An Lạc Hầu không quyền không thế, nhưng tỷ tỷ của hắn có quyền có thế còn gì.”

Tuy bây giờ hắn đã quen với đấu đá trong triều, trên triều đường hắn phần khích tranh đấu với đám thần tử, cãi vã suốt ngày để triều thần hiến kế xung bạc cho quốc khố, hết tu sửa sông ngòi, cứu trợ thiên tai, lại đến ổn định người dân lưu lạc trong chiến tranh... chẳng có việc nào không cần dùng đến bạc. Nhưng suy cho cùng, thiên hạ này vẫn do hắn rong ruổi trên yên ngựa, đao kiếm giao tranh, giành được bằng chính thực lực của mình.

Ta tán thưởng câu nói thật lòng thật dạ này của Hoàng đế bệ hạ, ôm lấy cánh tay hắn nịnh bợ: “Người có quyền có thế là bệ hạ, không phải tỷ tỷ của An Lạc.” Câu này làm hắn được một trận cười vang thoải mái.

Ta thích nhất là nhìn nụ cười hài lòng sau khi được tặng bốc của Hoàng đế bệ hạ.

Điểm quan trọng nhất của hạnh phúc trong hôn nhân là: Làm đối phương luôn cảm thấy tâm trạng vui vẻ.

Chỉ cần Hoàng đế bệ hạ tâm trạng vui vẻ, hắn sẽ không bao giờ nảy sinh ý nghĩ kiểm duyệt một lượt sắc đẹp hậu cung của mình.

Ta sống ở đời hai mươi năm, đúng là mèo mù vớ cá rán vì đã may mắn gặp được người đặc biệt như Hoàng đế bệ hạ, bỗng nhiên đầu óc hắn có vấn đề nên cũng lại vừa mắt người như ta. Ngoài việc giữ chặt hắn trong tay không buông, thì ta chẳng nghĩ ra nổi cách nào khác để có thể kéo dài mãi cuộc sống hiện tại – một cuộc sống hạnh phúc tới nỗi ta ngủ say rồi cũng sẽ mỉm cười với thực tại.

Đã đến lúc lo cho An Lạc tiến cung rồi.

Từ sau vụ mưu sát kia, đây là lần đầu tiên nó tiến cung, bọn ta cũng đã mấy tháng rồi chưa gặp. Lúc mới đầu nhìn thấy ta, nó rất xúc động, quan sát ta kỹ lưỡng hết lần này đến lần khác rồi mới nhớ ra phải hành lễ.

Hoàng đế bệ hạ bị ám sát, nó phải tránh bị nghi ngờ, đương nhiên không thể tiến cung thăm hỏi, những chuyện này ta đều hiểu.

Mặc dù tình nghĩa giữa ta và nó không giống người bình thường, nhưng nay bọn ta còn có thể vô ưu vô lo, được sống bình yên trên thế gian này đã là phúc phần lớn lắm rồi. Việc còn lại là gắng nhét mình vào trong chiếc khung thế tục, dù hơi chật chội khó chịu, cũng buộc phải nhẫn nhục chịu đựng.

Nó nhấn mạnh chuyện bác Đồng nhớ mong ta ra sao, ta chỉ mỉm cười yên lặng lắng nghe, không nhận được liên quan sát nó tí mĩ.

Hồi nhỏ An Lạc là một thằng bé mập béo trắng, rất đáng yêu. Sau này bị ta nuôi dưỡng nên ốm nhom ốm nhách, thật là đáng thương. Bây giờ cuộc sống yên ổn, nó đã lớn lên thành chàng trai uy vũ tuấn nhã... Xưa nay tại kinh đô đế vương không thiếu những con mắt nhận ra cái đẹp và quyền thế.

Ta đợi nó kể xong, không nên được liền hỏi một câu: “Bây giờ đệ đệ tuổi cũng không còn nhỏ, chắc đã có dự tính về hôn sự của mình?”

Nó như thể bị ta làm cho hoảng sợ, “Tỷ tỷ, đến tỷ cũng hỏi đệ câu này sao?”

Bấy giờ ta mới biết bắt đầu từ sau Tết, ngưỡng cửa của Hầu phủ suýt bị bà mai của kinh thành san bằng. Nó bỗng trở thành quý tộc mới khét tiếng trong kinh, là đối tượng thông gia đắt giá của các gia đình quyền thế.

Hoàng đế bệ hạ quả nhiên có con mắt nhìn xa trông rộng.

Sau khi những bà mai kia bị cự tuyệt, các phu nhân mới nghĩ ra phải di chuyển mục tiêu, nhân lúc tiến cung thỉnh an, khéo léo nhắc chuyện con gái khuê các nhà mình chưa đính hôn, mong ta có thể làm nguyệt lão biết cách nhìn người giúp con gái họ.

An Lạc sau khi hết hoảng sợ, nháy mắt cười với ta: “Nghe nói Trần Quốc Công phu nhân chỉ nhắc sơ sơ trước mặt tỷ tỷ là muốn đưa con gái tiến cung để hầu hạ bệ hạ, ngày kia liền được hạ chỉ ban hôn cho một sĩ tử thi rớt. Tỷ tỷ ghen tuông ghê thật đấy!”

Tin tức này ta cũng mới nghe lần đầu.

Trần Quốc Công phu nhân nhắc đến con gái lúc đó, chỉ nói Hoàng hậu nương nương bây giờ hầu hạ bệ hạ có phần bất tiện, con gái thân nguyên chia sẻ phần nào gánh nặng cho nương nương, vân vân... Tuy lòng ta chẳng vui về gì, chỉ bởi đến nay ta chưa gặt đầu, nên Trần Quốc Công phu nhân vẫn không có quyền đem con gái đưa đến trước mắt ta mà ầm ức. Nhưng ta có nhắc qua chuyện này một chút trong bữa tối với Phụng Triều Văn, vậy mà hần đã hành động rồi, quả là mau lẹ.

Lòng ta rất bình tĩnh. Nhưng bị An Lạc trêu chọc nên khá lúng túng, bèn sờ bông hoa mẫu đơn cỡ bự được thêu chỉ vàng trên y phục Hoàng hậu của mình, hơi do dự nói: “Bản cung thấy, mấy vị tiểu thư nhà Quốc Công phu nhân cũng không tồi, An Lạc Hầu đã đến tuổi thành gia lập nghiệp, chỉ bằng lấy thêm mấy người về nhà, sinh cho An gia thêm người kế tục hương hỏa?”

An Lạc bỗng quay đầu liếc nhìn tiểu đạo cô Tiểu Ngũ đứng phía sau, nàng bây giờ tuy đang mặc trang phục thị nữ bình thường, nhưng sát khí trên mặt đột nhiên trời dậy.

An Lạc rụt cổ lại, ta cười đầy mẫn nguyện.

Lúc những phu nhân kia lại lần nữa tiến cung thỉnh an, ai nấy đều hết sức cung kính cẩn trọng, hoàn toàn không giống với lần chuyện trò vui vẻ trước đó. Trần Quốc Công phu nhân đặc biệt tạ ơn ta, cảm tạ Hoàng đế bệ hạ thay họ tìm một người con rể tốt.

Ta rất vui vẻ yên tâm.

Mắt nhìn người của bệ hạ thật độc đáo, trông bộ dạng cảm kích đến rơi nước mắt của Trần Quốc Công phu nhân là biết hôn sự lần này vô cùng mỹ mãn.

Những người yêu nhau cuối cùng cũng được nên vợ nên chồng chính là niềm vui mừng trong thiên hạ.

Đội họ đi khỏi, Nga Hoàng than phiền với ta, những ngoại mệnh này cuối cùng đã biết phép tắc quy củ.

Từ nhỏ thường đùa nghịch trong cung đình, đã thấy nhiều người về ngoài thì cung kính mà trong lòng oán hận coi khinh, nên đương nhiên ta hiểu rõ sự thay đổi tình vi giữa bên trong và bên ngoài ấy. Ban đầu, chắc những ngoại mệnh phụ này thật sự xem thường ta đôi chút, bởi nghĩ ta là Hoàng hậu chẳng có chỗ dựa dẫm, lại còn là hàng thần triều trước, không tôn trọng một chút thì có làm sao?

Nhưng họ không hiểu, chỗ dựa lớn nhất của ta không phải là một nhà ngoại quyền thế, mà là sự che chở bất chấp nguyên tắc của Hoàng đế bệ hạ.

Hắn giang rộng đôi tay ngăn lại tất cả những mưa gió chuẩn bị xối lên người ta, dâng trái tim hần đến trước mặt ta. Bây giờ đã tiếp nhận trái tim hần rồi, có đi mà không có lại là vô lễ, ta liền khâu trái tim kia của mình lại rồi tặng cho hần làm quà đáp lễ.

Ta và hần, mỗi người sống trong tim của đối phương.

Giữa chốn hồng hoang này, đôi ta là chỗ dựa của nhau.

Tháng ba, cỏ mọc xanh tươi, chim oanh bay lượn, tại vùng Tây Bắc gặp bão tuyết nghiêm trọng năm ngoái, bọn người man di đã khơi dậy chiến tranh, biên giới cấp báo nên Yên Bình xung phong nắm giữ ấn soái rồi xuất chinh.

Ngày thứ năm sau khi hần đi, Ngọc phi cầu kiến.

Ta đã hoàn toàn hết hứng thú ứng đối với kẻ địch lâu năm này. Vết sẹo mà nàng ta từng lưu lại trên trái tim ta đã được sự dịu dàng quan tâm của Hoàng đế bệ hạ là phẳng.

Nàng ta chỉ là người qua đường chẳng hề liên quan đến ta mà thôi.

Lúc Ngọc phi tiến vào, nàng mặc y phục giản dị, bước đi thướt tha duyên dáng. Nếu bỏ đi lớp áo ngoài ngạo nghễ trên người kia, nàng ta cũng chỉ là một tấm bèo giữa thời buổi loạn lạc, cảnh đời hết sức đáng thương, bản thân không thể tự quyết định vận mệnh của mình.

Khi nàng cung kính hành lễ, quỳ rạp xuống chân ta, ta bỗng trở nên từ bi hiếm thấy. Có lẽ hải nhi trong bụng ngày một lớn, trái tim cũng sẽ mềm yếu đi, bởi vậy hai chúng ta không mấy khi xảy ra xung đột.

Ánh mắt Ngọc phi chăm chú liếc chiếc bụng tròn xoe của ta trong chốc lát, Nga Hoàng vội lấy chăn mỏng đắp lên, làm ta bật cười.

Đến nay nàng đâu đáng để ta căng thẳng nữa?

Ta mỉm cười mời nàng ta ngồi xuống, Tần Ngọc Tranh tạ ơn ta xong liền thản nhiên ngồi, trên gương mặt tiêu tụy hiện lên nụ cười gượng gạo: “Từ khi thần thiếp quen biết nương nương, nương nương đã sống tự do bất kham, làm theo ý thích, bao nhiêu năm rồi vẫn không thay đổi, điểm này thần thiếp quả thực ngưỡng mộ!”

Liệu có nên khoe khoang một chút rằng cha ta đã dốc hết tâm sức tính toán kế hoạch lâu dài cho một đời của con gái, chứ đâu giống người cha bán con cầu vinh của nàng ta?

Làm như vậy hình như quá độc ác.

Chỉ cần lòng mình rõ mình có người cha tốt là được rồi.

Khoe khoang chuyện này có hơi ấu trĩ một chút.

“Hoàn cảnh cá nhân không giống nhau mà thôi.”

Ta trả lời nàng một cách mập mờ, chậm chậm vuốt ve bụng bầu của mình. Bây giờ ta phải tích phúc cho đứa trẻ trong bụng, nói lời cay độc làm tổn thương người khác là không đúng, Phật tử sẽ không tha thứ đâu.

Ngọc phi nở nụ cười lạnh lẽo đến cực điểm, như thể đang nghĩ rằng không thể bàn chuyện lời với kẻ kiến thức nông cạn là ta. Sau đó nàng quỳ lạy ta, xin được xuất gia đến chùa Bảo Tế hầu hạ Thái hậu nương nương.

Ta và nàng trước kia chưa từng có cơ hội hiểu nhau, cũng chưa từng có mong muốn hòa giải, nay tuy đã sống trong cùng một cung điện, nhưng rốt cuộc hoàn cảnh vẫn khác nhau một trời một vực.

Có cung nhân từng đến báo, trước khi Yến soái xuất chinh, Ngọc phi nương nương đã chặn đường Yến soái trong ngự hoa viên rồi khóc lớn một trận, không biết họ đã nói những gì.

Chuyện này Hoàng đế bệ hạ cũng biết.

Nhưng chắc hẳn đã quen với việc bị cấm sùng, chẳng hề phẫn nộ mà giao lại cho ta xử lý.

Một dạo ta nghi ngờ nam nhân này có vấn đề, thắc mắc không hiểu: “Hình như bệ hạ rất thích bị cấm sùng, không thấy người tức giận gì cả để thiếp còn an ủi người. Sau này e là có một ngày nào đó thiếp thật sự cấm sùng bệ hạ, cũng vẫn được tiếp tục sống yên ổn mà không sợ bị roi dũa.”

Lúc đó Hoàng đế nổi giận, liền... đẩy ta ngã trên giường.

Nhưng vì bụng ta quá to nên đã gặp trở ngại, hẳn chỉ có thể kéo tai ta, sầm mặt cảnh cáo: “Nữ nhân của kẻ khác ra sao trẫm không quan tâm, còn nếu nàng dám cấm sùng trẫm... cận thận hai cái chân của nàng!”

...Đùa giỡn nửa ngày trời, thì ra những nữ nhân trong hậu cung là nữ nhân của kẻ khác, hoàn toàn không liên quan đến hần á?

Bệ hạ à, người lãng phí thóc gạo để nuôi nữ nhân của người khác, rốt cuộc là vì điều gì?

Ta không dám hỏi câu này, đành im lặng dần lòng.

Có những lúc hần tức giận trông rất đáng sợ. Ta không thể tùy tiện vuốt râu hùm được.

Vào một ngày xuân mưa phùn rả rích, Tần Ngọc Tranh rời khỏi hoàng cung đến chùa Bảo Tế.

Cung nhân tiễn nàng xuất cung hồi báo, ngày hôm đó, Ngọc phi nương nương lệ tuôn ngàn hàng, quay lại nhìn cung điện, ánh mắt lưu luyến như không nỡ rời xa, chưa biết chừng là muốn từ từ bày mưu tính kế cùng Thái hậu nương nương, nghĩ cách quay trở lại.

... Đứa trẻ này, người nghĩ quá nhiều rồi!

Có lẽ nàng ta cảm thấy từ nay về sau không thể tình cờ gặp Yến lang của nàng trong ngự hoa viên nữa nên đau lòng mà thôi.

Bị nhốt trong chiếc lồng vàng son lộng lẫy này suốt ba năm, trái tim nàng chưa từng dành cho Phurong Triều Văn.

Mọi người đều rõ điều này.

Năm xưa khi Duệ Vương gia đưa nàng vào cung đã biết con gái si mê Yến Bình chứ không hề mắt tới người khác.

Phurong Triều Văn cũng biết đây chẳng qua là bày tỏ lòng hữu hảo thần phục nên tùy ý tặng một món quà nhỏ mà thôi.

Ngọc phi là người hiểu rõ trái tim mình nhất.

Nhưng loạn thế chiến tranh, gia quốc thiên hạ, phú quý giàu sang, đâu chấp nhận nổi những suy nghĩ hão huyền như nhi nữ tình trường?

Ta có được vận may như ngày hôm nay, sao ông trời tốt với ta đến vậy?!

Cuối tháng Năm, Yến Bình báo tin thắng trận, đại quân thế như chẻ tre, bình định bọn man di vùng Tây Bắc. Bọn chúng gửi thư xin hàng, cúi đầu tự nguyện từ nay đời đời quy phục Đại Tề, cống nạp hằng năm và xin được kết thành thông gia.

Đầu tháng Bảy, ngày đại quân thắng trận trở về triều, ta ở Trùng Hoa điện đau đến nỗi sống không bằng chết, vùng vẫy hồi lâu. Trong tiếng đập cửa đầy lo lắng của Hoàng đế bệ hạ, dưới sự chung sức đồng lòng suốt đêm của ma ma đỡ đẻ và Thái y viện, ta đã sinh được một bé trai.

Nghe nói đại quân vào thành, văn võ bá quan trong triều ra hết bên ngoài để nghênh đón, chỉ còn Hoàng đế bệ hạ ở lại. Lúc này, hắn đang ở bên ngoài Trùng Hoa điện, sốt ruột đi qua đi lại như kiến bò chảo nóng, hoàn toàn không còn phong thái sừng sững ngạo nghễ như thường ngày.

Nga Hoàng nói: “Tại vì nương nương kêu la thảm thiết quá, cứ như đau sắp chết đến nơi. Bệ hạ thấy vậy còn đau hơn cả nương nương, mặt mũi phờ phạc.”

Nha đầu này không biết mình đã phạm phải điều kiêng kỵ, lại vui vẻ nói tiếp: “Nương nương lúc đau đúng là ‘gáy một tiếng người người kinh ngạc’!”

Nàng ấy còn nhớ ngày trước ta không biết đau.

Con trai ta tên là Phurong Khinh Quân.

Hoàng đế bệ hạ nói, mong rằng nó sẽ hiểu: “Dân vi quý, xã tắc thứ chi, quân vi khinh”[1]

[1] Câu nói của Mạnh Tử, nghĩa là trong nước nhân dân là quan trọng nhất, thứ đến mới là quốc gia xã tắc, vua là thứ bậc xem nhẹ nhất. Bởi dân vốn là gốc nước, có dân mới có nước, có nước mới có vua, ý dân là ý trời.

Ta nhìn đứa trẻ bụ bẫm trắng trẻo nằm trong tã quần, kỳ vọng vào nó cao như vậy, chỉ thấy nó mang trách nhiệm nặng nề mà đường thì xa, khó tránh khỏi giữa đường mệt mỏi, thần nhiên thiếp đi.

Xưa nay mong ước luôn tốt đẹp, nhưng hiện thực thì luôn tàn khốc.

Khinh Quân lớn dần lên, tính tình bướng bỉnh lại rất nghịch ngợm, đặc biệt thích làm trái ý ta. Bao nhiêu thoại bản[2] ta sưu tầm cất trong điện chưa xem xong, cả mặt nạ đuôi tà và bùa trừ tà ta mua về nhân dịp tế lễ mùa xuân cải trang xuất cung, không chú ý một cái, liền bị nó thiếu sạch.

[2] Thoại bản: Là một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu chuyện lịch sử và đời sống xã hội, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Ta không thể chịu đựng nổi, cảm thược đuổi nó chạy khắp hoàng cung, cung nhân theo sau muốn can mà không dám.

Lúc này ta nhớ đến cảnh cha ta ngày trước vùng gây đuổi ta, trong lòng có phần xúc động.

Thật ra hồi nhỏ ta cũng gây ra không ít những chuyện kiêu này...

Ta nghĩ trước kia cha ta không phải không muốn dùng phương pháp nhẹ nhàng để giáo dục, mà là ta quá thực không biết tốt xấu, cứ phải làm ông mất hết kiên nhẫn, đành chọn cách đàn áp bằng vũ lực.

Lúc thăng bé còn được quần trong tã, nhìn nó trắng trẻo vô hại, đáng yêu vô cùng. Nhưng bỗng một ngày nó xuống được mặt đất, sức phá hoại to lớn cùng óc tưởng tượng vĩ đại của nó quá thực khiến người ta phải thay đổi suy nghĩ.

Hoàng đế bệ hạ đã quen với việc suốt ngày ta chạy đuổi theo Khinh Quân khắp hoàng cung. Hắn thì hay rồi, chẳng những không giúp ta một tay, mà còn ngồi xuống vừa cười híp mắt vừa xem trò vui, sai cung nhân quạt mát rót trà, vừa nói nhỏ với Diên Bình Thanh: “Hoàng hậu ở lâu trong Trùng Hoa điện, không chịu ra ngoài vận động, cách này của Khinh Quân rất hay...”

Ta vùng thước xông tới chất vấn: “Kính Quân nghịch ngợm như vậy đều là do ý chí của bệ hạ?”

Hắn nhìn ta, ánh mắt vô tội: “Hoàng hậu cứ đùa, sao trăm có thể cố tình dạy hư con được? Chỉ là thấy Hoàng hậu chạy quanh Ngự hoa viên, khí sắc hồng hào hơn nhiều, còn khỏe hơn cả trăm, hai ba hôm nữa phải hỏi Thạch Thanh cách ăn uống tẩm bổ thôi.” Bộ dạng hắn nghiêm túc ra vẻ vì muốn tốt cho ta.

Kính Quân thò đầu ra từ khóm cây đằng sau lưng hắn: “Phụ hoàng cứu mạng!” Nó nhào tới nhanh như thỏ, lao vào lòng Phượng Triều Văn.

...

Cuối cùng nó vẫn cứ bị ăn đòn.

Phượng Triều Văn tuy nuông chiều con, nhưng còn có chút nguyên tắc, chẳng bằng bác Đồng, luôn bao che ta bất chấp nguyên tắc gì.

Hắn nâng lòng bàn tay bị ta đánh đỏ lừ của Kính Quân, thổi phù phù, khuyên răn năm lần bảy lượt: “Mục đích làm cho mẫu hậu ra khỏi Trùng Hoa điện, vận động một chút ở Ngự hoa viên là tốt, nhưng con đốt đồ đặc mà mẫu hậu một mình xuất cung mua về thì cũng không nên... Lần sau phải nhớ, chỉ cần khiến mẫu hậu chạy đuổi theo con là được rồi, tuyệt đối đừng phá hoại đồ đặc...”

Ta: “...”

Hắn giáo dục con cái như vậy sao?

Chẳng trách Kính Quân càng ngày càng nghịch ngợm, hoàn toàn không chịu coi lời ta ra gì!

Ta lo lắng hết sức cho thiên hạ Đại Tề, giả dụ Hoàng đế bệ hạ đem thái độ vòng vo kiểu này đi cai quản nước nhà, e rằng cuộc sống an nhàn của ta chẳng còn bao lâu nữa!

Kính Quân bĩu đôi môi xinh xắn, thì thầm xúi bầy Hoàng đế bệ hạ: “Mẫu hậu lên xuất cung, đã không dẫn theo con, lại không đi cùng phụ hoàng. Phụ hoàng cảm tức mẫu hậu đi, phạt mẫu hậu chếp Nữ giới!” Đôi mắt to chớp chớp, trộm nhìn về phía ta.

Ta nghiêng răng, tỏ vẻ hung ác với nó. Nó lập tức hoảng sợ, thu mình vào lòng Hoàng đế bệ hạ.

Lời xúi bầy của Kính Quân không lâu sau đã thực sự ứng nghiệm.

Ta mang thai lần nữa, hơn nữa thai nhi bất ổn, ta lại lần nữa bị Phượng Triều Văn cảm tức trên long sàng.

Có điều lần này sau khi bị cảm tức cũng có cái hay, ta không cần đuổi theo Kính Quân nữa, chỉ ra lệnh một tiếng, Hoàng đế bệ hạ sẽ dùng đôi chân dài chạy theo bắt nó, xách con khi này mang đến tận nơi cho ta đánh.

Ta giờ tay lên, làm ra vẻ chuẩn bị đánh, hai cha con nhìn ta tha thiết giống hệt nhau.

Phượng Triều Văn: “Dật Nhi, Thạch Thanh nói nàng phải bớt giận dữ, nghỉ ngơi cho tốt. Đánh tiểu tử này chỉ phí sức thôi, không có lợi cho thai nhi trong bụng nàng, hay là để sau... sau lập thu rồi đánh?”

Nó là phạm nhân bị bộ hình giam giữ chắc, mà phải để sau lập thu mới xử.[3]

[3] Trong xã hội phong kiến, việc kết án xử phạt phạm nhân, đặc biệt là án tử hình thường được diễn ra vào mùa đông và mùa thu, do mùa hạ và mùa xuân là hai mùa cây cối đâm chồi nảy lộc, vạn vật xanh tươi, thực vật và động vật đều phát triển thuận lợi, nên kiêng kỵ giết chóc, lâu dần việc này trở thành thông lệ trong xã hội phong kiến.

Sao bệ hạ không nói rằng sẽ đánh nó hộ ta?

Hoàng đế bệ hạ nam chinh bắc chiến, giết người vô số, đối với nhi tử ngay đến một ngón tay cũng không hạ xuống nổi?

Quả thực khiến người ta khó lòng tin được!

Kính Quân mở to đôi mắt đen lay lay, gắng sức rặn ra tí nước mắt, nghẹn ngào: “Từ sau khi mẫu hậu có muội muội thì không thương Kính Quân nữa rồi... Lê nào con là con người nhặt về sao?”

... Mục đích của hai người chỉ là để tránh cho tiểu tử này khỏi bị ăn đòn à?

Ta không kìm nổi, bật cười thành tiếng, vỗ nhẹ một phát lên cái mông bụ bẫm của nó: “Thằng oắt này, sao ngươi biết nó là muội muội?”

Nó thôi nức nở, lau sạch nước mắt, cọ cọ vào ta làm ta mềm lòng, thom hết lần này đến lần khác lên má ta, nịnh bợ: “Mẫu hậu, sinh cho con một muội muội chơi cùng nhé, muội muội xinh xắn trắng trẻo ấy, phải xinh hơn muội muội nhà người ta...”

Trong buổi yến tiệc mừng năm mới, có mệnh phụ dắt bé gái tiến cung thỉnh an, nhưng tiểu cô nương đó lớn hơn Kính Quân đúng ba tuổi.

Điều gì khiến nó nghĩ rằng có thể gọi tiểu cô nương đó là “muội muội”?

Nghe Nga Hoàng nói, thậm chí ở trong cung, nó gặp tiểu cung nữ nào hơi xinh đẹp một chút, đều sẽ gọi là “muội muội”, đây đúng là tật xấu khiến người khác phải đau đầu.

Ta cũng mong rằng mình sẽ sinh bé gái, giúp Khinh Quân sửa tật xấu này.

Lúc Tâm Nhụy chào đời, Phụng Triều Văn và Khinh Quân rất vui mừng.

Ta cũng luôn nghĩ rằng, sinh được con gái Tâm Nhụy chính là sự bù đắp cho bốn năm vất vả và đường dục Khinh Quân của ta.

Tâm Nhụy xinh đẹp đáng yêu tựa như một đóa hoa, ngoài điểm thích khóc ra, những điểm khác đều dễ làm cho người khác yêu thích.

Có điều, bốn năm nay ta đã quen đánh đòn Khinh Quân khỏe mạnh, bỗng dưng lại nuôi dạy thêm một bé gái yếu đuối, ta chân tay mạnh bạo, e rằng chăm sóc Tâm Nhụy sẽ có chút thiếu sót.

Lúc ta bế Tâm Nhụy, ngay cả Nga Hoàng cũng run rẩy hoảng sợ đứng bên cạnh trông chừng: “Nương nương cẩn thận chút, tiểu công chúa không dễ nuôi như Thái tử điện hạ, con gái và quệt phải đầu là sẽ hủy hoại dung nhan đó...” Nàng lái nhai mãi, như gà mẹ bảo vệ cho gà con.

Phụng Triều Văn hàng ngày tan triều xong, nhất định phải đích thân bế ẵm Tâm Nhụy. Sau khi có con gái, cuối cùng hắn đã nhận ra phương châm sai lầm của bản thân mình trong vấn đề giáo dục con trai. Hắn liền kịp thời điều chỉnh, đưa Khinh Quân đi học võ lòng.

Hắn chọn Yến Bình làm Thái phó của Thái tử, đồng thời hỏi ta có ý kiến gì không. Ta thiết nghĩ Yến Bình một bụng chữ nghĩa, lại văn võ song toàn, bèn ra sức đề nghị Thái phó dạy cả văn cả võ, không cần câu nệ sách vở. Ta còn đặc biệt dặn dò Hoàng đế bệ hạ, nhất định phải truyền đạt ý kiến của ta với Thái phó: Thái tử điện hạ sinh lực dồi dào, lại vốn ham học, mong Thái phó phải khắc một chút trên trường luyện võ, Thái tử mới có thể thành người tài.

Thiên hạ thái bình, càng cần chú trọng văn trị võ trị, không thể trọng văn khinh võ.

Khinh Quân mếu máo rời đi.

Hoàng đế bệ hạ bế Tâm Nhụy, khẽ cười: “Dật Nhi là do không thể đuổi bắt nổi nó, muốn mượn tay người khác trừng trị tiểu tử này à?”

Phụng Khinh Quân xưa nay chỉ gây chuyện trong Trùng Hoa điện, thứ chưa từng phá hoại cũng chỉ mới có đồ cất giữ của ta. Khi ra khỏi điện, nó đều đối xử tử tế với cung nhân, ai ai cũng đều khen ngợi.

Ta ra về “Hoàng hậu cai quản việc trong cung”, nghiêm túc trả lời hắn: “Bệ hạ hẹp hòi quá rồi đấy! Thần thiếp vì giang sơn trường tồn nghìn thu của Đại Tề mà mong Thái tử học hành thành tài kế thừa giang sơn xã tắc, có gì sai ư?”

Ta và hắn đều biết đây chỉ là cái có quang minh chính đại mà thôi. Từ lâu trong cung đã trách móc Hoàng hậu đối xử thô bạo với Thái tử điện hạ, thậm chí tin vịt còn truy xét cả quá trình trưởng thành của Hoàng hậu. Nghe nói những đứa trẻ lớn lên trong gia đình bạo lực, tương lai sau khi kết hôn, hoặc là trở thành kẻ ngược đãi, hoặc là trở thành kẻ chịu ngược đãi.

Rất dễ nhận thấy, Hoàng hậu không thuộc về sau.

Hoàng đế bệ hạ biết rõ những tin đồn này trong hậu cung, nhin cười phụ họa: “Sai thì không sai! Hoàng hậu bây giờ cũng biết tính toán tỉ mỉ, để Thái phó dạy cả văn lẫn võ thì bớt được một thầy dạy võ, trăm giảm được một khoản chi tiêu, quả nhiên không hổ danh ‘Hoàng hậu hiền đức!’”

... Rõ ràng hắn đang mỉa mai ta!

Nghĩ đến Khinh Quân sắp trải qua tất cả những chuyện này trong phòng luyện công, ta không thể kìm nổi, vỗ giường đen đét vì vui sướng, nhất thời ta quên mất Tâm Nhụy trong lòng Phụng Triều Văn. Tiếng cười làm nó hoảng sợ nên cứ khóc mãi, Hoàng đế bệ hạ vội luống cuống đỡ dành nó, ta ở bên long sàng cười đến nổi nước mắt sắp trào ra đến nơi.

Những ngày tháng hạnh phúc dường như kéo dài vô tận, ngọt ngào tới nổi nước mắt là chảy tuôn rơi.

Tết Thanh Minh năm sau, chắc ta đã có thể quỳ trước phần mộ của cha ta, thì thào với ông rằng, ta đang trải nghiệm từng bài học trong đời mà năm xưa ông dốc lòng dốc sức truyền đạt, mỗi một trải nghiệm, đều là một câu chuyện truyền kì của hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Phiên ngoại 1: Tiểu Hoàng: Trong mộng nào hay

mình ở trọ...

Giữa buổi dạ yến Trung Thu trong cung, An Lạc Hầu bị đám quan lại chuốc thêm mấy chén rượu, không chịu nổi nên say mềm. Hoàng hậu nương nương có lời, sai người hầu trong cung dìu An Lạc Hầu rời tiệc đi giải rượu.

Tuy nó là quốc cữu nhưng không quyền không thế, chỉ được hư danh Hầu gia, phu nhân cũng chỉ là một nữ tử chẳng rõ gốc gác nên không thể dựa dẫm vào nhà vợ. Mỗi tháng nó lãnh chút bổng lộc, nhận chút quà ban thưởng trong cung theo năm. Nhưng bao nhiêu năm trôi qua như vậy, vẫn vô bá quan trong triều không ai dám xem thường nó.

... Đều bởi vì trong cung chỉ có Hoàng hậu ta được Hoàng đế ân sủng, Thái tử đương triều là con của Hoàng hậu hạ sinh, dưới Thái tử còn có một đệ đệ, một muội muội, tất cả đều là con ruột của Hoàng hậu.

Mặc dù Hoàng hậu không thích nắm quyền, không hỏi chuyện bên ngoài. Nhưng triều đường hưng thịnh, lại không có ngoại tộc lộng quyền, nên những năm qua Hoàng hậu luôn đứng trên cao sừng sững, không ai lay chuyển được địa vị của người.

Bệ hạ lại không chịu nổi một hạt cát trong mắt, những kẻ trước kia từng phi báng Hoàng hậu hoặc định đưa con gái tiến cung nhận ân sủng, cuối cùng chẳng còn một người có được kết cục tốt đẹp.

Hoàng đế đương triều thời trẻ rong ruổi trên yên ngựa, vẫy vùng nơi sa trường, sát phạt quyết đoán, tung hoành ngang dọc, ngạo nghễ nhìn đời. Những năm qua tuy dốc hết tâm trí vào việc triều chính, khuróc từ dùng vũ lực tranh đấu, nhưng không có nghĩa Hoàng đế bệ hạ bỗng dưng trở nên từ bi.

Bởi vậy, cuộc sống của An Lạc Hầu quả đúng như tên gọi, vừa “an” vừa “lạc”[1]

[1] An: Bình yên. Lạc: Vui vẻ.

Nó đi dạo trên đường, tuy bước chân hơi lão đảo vì say, nhưng may thay có người hầu trong cung bám theo sát gót nên không đến nỗi bị ngã nhào.

Nó rất quen thuộc đường đi trong cung, những năm qua thường tiến cung thăm hỏi Hoàng hậu. Xuôi theo con đường đến Ngự hoa viên này, rồi đi thẳng tiếp, cách đó không xa, phù dung nước biếc sóng khẽ động, dòng nước trông tựa dải lụa đào. Lúc này tuy phía bắc trời đông rét đậm tuyết rơi dày, nhưng phía nam chẳng thấy gió lay cành lao xao.

Nó đi thăm một, thấy bên cạnh hồ sen có tảng đá lớn sạch sẽ, nhân tiện tựa người lên đó, mắt nhắm hờ, ngà ngà say sáu phần giờ cũng đã thành chín phần làm nó muốn ngủ thiếp đi.

Cung nhân lo sợ mình hầu hạ không chu đáo, lúc quay về bị Hoàng hậu phát hiện, nên vội vàng khuyên nhủ: “Hầu gia, tảng đá này lạnh lắm, Hầu gia lại uống rượu nhiều, cẩn thận sinh bệnh. Nô tì đỡ Hầu gia vào điện gần đây nghỉ ngơi nhé?”

Nó lắc đầu: “Cứ để bản Hầu nghỉ ở đây một lát là được.”

Cung nhân kia hết cách, đành cẩn thận nói: “Chi bằng nô tì đi tìm chiếc áo choàng chắn gió cho Hầu gia, Hầu gia cứ nghỉ chân, nhưng nhất định không được ngủ?”

Thấy nó gật đầu đồng ý, cung nhân kia mới chạy đi như bay.

Lúc này xung quanh hết sức yên tĩnh, nó trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, cảm giác trước mắt trải ra một con đường, còn mình dường như vẫn còn trong hình dạng một đứa bé bốn năm tuổi, nằm bò trên vai của cung nhân nhìn sang. Giữa con đường dài trong cung, mặt trời còn chưa ló dạng, cung nhân kia đã dặn dò bên tai: “Thấy Hoàng hậu nương nương nhất định phải vấn an!” Rồi định xoay cơ thể bé nhỏ của nó lại, bảo nó phải ngoan ngoãn nghe lời bà ấy.

Mặc dù nó là một đứa trẻ, nhưng tâm trí đã là của nam tử trưởng thành, tuy cảm thấy cảnh tượng này có chút quen thuộc, nhưng trong lòng chợt nghi hoặc: Sao ta lại trở thành con trai của tỷ tỷ?

An Dật Hoàng hậu sinh được tất cả ba người con, Kinh Quân, Tâm Nhụy và Kinh Dục. Ba đứa trẻ này đều rất thân thuộc với người cậu là hắn, nay hắn lại bất chợt biến thành một đứa bé còn nhỏ hơn Kinh Dục, chuyện này là sao?

Tâm trạng thấp thỏm này khiến lòng hắn thất lại, cho dù vùng vẫy ra sao, cung nữ kia chỉ coi như đứa nhỏ đang nghịch ngợm, liền ôm chặt lấy nó, không cho giẫy ra.

Nó gương mặt nhìn cung nữ này bẽ mình đi đến Cảnh Nhân cung, chợt hết sức kinh ngạc... An Dật từ khi tiến cung tới nay, luôn ở cùng Hoàng đế bệ hạ trong Trùng Hoa cung, chưa từng sống tại cung khác. Hôm nay cung nữ này bế nó đến Cảnh Nhân cung, chuyện này lại là sao nữa?

Còn chưa đến cổng Cảnh Nhân cung, đã nghe thấy tiếng gậy nện mạnh lên da thịt vang lên từ trong sân. Khoảnh khắc đó, dường như nó đã quay về quá khứ như con ác mộng kia, sự việc trước mắt rõ ràng đã xảy ra hồi nhỏ, nhìn qua cánh cửa khép hờ của Cảnh Nhân cung, có thể thấy vết máu tràn xuống theo bậc thềm.

Sau đó trong đầu nó bất ngờ vang lên một giọng nói đầy thù hận, trùng khớp với giọng nói nó nghe được rõ ràng bên tai: “Từ Phượng, cả đời này ngươi chỉ là gà mái không sinh nổi trứng, chỉ có thể bế con trai của cung nữ mà giả làm con người cho có thôi...” Dẫu rằng đã là một nam tử trưởng thành, nhưng khi nghe lại lần nữa, nó vẫn cảm thấy kinh hãi.

Song, hiện thực không cho phép người ta chùn bước, cái tên Từ Phượng này, giấc mộng mật mù hiện lên trước mắt nó đây, tất cả khiến trái tim nó đập loạn nhịp, nó chợt tỉnh ngộ: Phải rồi, mẹ nuôi của nó, Hoàng Thái hậu cuối cùng của Đại Trần, họ Từ tên Phượng, khi xưa lúc tại vị Hoàng hậu thì sống trong Cảnh Nhân cung.

Nhưng điều kì lạ là, trong lòng nó đã tưởng tở, biết mình không phải do Hoàng hậu sinh, chỉ là đứa bé được nuôi dưới danh nghĩa của bà ta, cho nên cung nhân hầu hạ nó mới cẩn thận hết sức, hàng ngày bế nó đến lấy lòng Từ Phượng.

Cung nhân kia vốn đã chọn giờ thích hợp, nào ngờ vừa nghe âm thanh này phát ra, vội bế nó quay đầu trở về...

Nó cảm thấy cơ thể lạnh cóng, một mình trốn trên chiếc giường rộng lớn đến mức mười đứa trẻ có thể cùng ngủ ở tấm điện đông cung. Rúc vào chăn gấm trải khắp giường, nhưng vẫn cảm thấy lạnh tới mức toàn thân run rẩy.

... Cung nhân bế nó ngày hôm đó, và những người hầu khá quen thân với cung nhân đó mấy ngày nay đều không thấy bóng dáng, cả đông cung đại điện trống trải cô quạnh đến lạ lùng.

Cho dù là trong mơ, nó vẫn nhớ cảnh mẫu tử Tuệ phi nương nương và Thập Thất đệ hòa thuận vui vẻ trong Cảnh Ninh cung, cả sự đắc ý không thể che giấu của Tuệ phi lúc thỉnh an Hoàng hậu.

Khi đó nó ngồi bên cạnh mẫu hậu, mẫu hậu nắm chặt bàn tay bé nhỏ của nó, như thể sắp bóp nát bàn tay ấy đến nơi, nhưng trên mặt tràn đầy ý cười dịu dàng, nhỏ nhẹ nói: "... Bệ hạ bận bề việc nước, Tuệ muội muội phải để tâm chăm sóc Tiểu Thập Tứ, tỷ muội chúng ta cùng cai quản tốt hậu cung, cũng giúp bệ hạ bớt chuyện phiền lòng..."

Nó chứng kiến bằng con mắt của nam tử trưởng thành, cũng cảm thấy Tuệ phi rất xinh đẹp, yêu kiều diễm lệ, đúng độ tuổi hoa tươi chớm nở, lại được Hoàng đế sủng ái, trên gương mặt khó giấu nổi vẻ hân hoan.

... Song cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi.

Trong mơ, nó vẫn có thể nhìn thấy lúc thân thể bé nhỏ của Thập Thất đệ được vớt lên từ hồ Thái Dịch trong cung, đã phù thũng như một quả bí đao lớn, kinh khủng vô cùng.

Tuệ phi như phát điên, lao về phía mẫu hậu: "Từ Phượng, đồ tiện nhân nhà ngươi, dám mưu hại hoàng tử?"

Nó đứng bên mẫu hậu, chứng kiến Tuệ phi bộ dạng như kẻ điên đang nhe nanh múa vuốt, hai mắt đỏ ngầu, hận không thể xé nát người trước mắt mình rồi nuốt chửng...

Mẫu hậu của nó đôi mắt ngấn lệ hoa, cầm khăn chấm chấm hạt lệ rung rung rơi khỏi mắt, nói với phụ hoàng nó: "Thần thiếp không trách Tuệ phi muội muội vu oan cho thần thiếp, muội muội mất đi Tiểu Thập Thất, thần trí nhất thời không tỉnh táo, cũng cần có chỗ trút giận... Tội nghiệp Tiểu Thập Thất, đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy mà... Chuyện này quả thực khiến thần thiếp lòng đau như cắt..."

Nam tử đứng bên hồ Thái Dịch, người mặc y phục màu vàng sáng, đang nhìn Tuệ phi phát điên bằng ánh mắt chán ghét: "Trẫm luôn tưởng nàng ấy là người hiểu chuyện, thì ra cũng là kẻ không biết chừng mực. Làm mẹ mà chẳng trông chừng con cho tốt, xảy ra chuyện rồi lại tùy tiện vu oan..."

Phụ hoàng rất đông hoàng tử công chúa, người dành phần lớn sinh lực cho giang sơn, chính sự và các mỹ nhân xinh đẹp như hoa trong hậu cung, phần ít ỏi còn lại mới dùng để quan tâm con cái. Dù vậy, gần hai năm nay Tiểu Thập Thất cũng là đứa được phụ hoàng sủng ái nhất trong số các huynh đệ, giờ đã mất mạng mà chỉ được phụ hoàng đích thân đến rồi thờ dài một tiếng mà thôi.

Nó tuy còn nhỏ, không hiểu gì về chuyện này, nhưng cũng bất giác cảm thấy lòng mình nguội lạnh. Giờ đây khi quay trở lại quá khứ, chỉ dùng hai chữ "nguội lạnh" mà có thể hình dung nổi tâm trạng nó hay sao?

"Cũng tại thần thiếp, bình thường ghét bỏ Huy Nhi hiền như khúc gỗ, yêu mến Tiểu Thập Thất lanh lợi đáng yêu nên thường đùa với Tuệ muội rằng, thiếp tình nguyện đổi lấy Tiểu Thập Thất đem về nuôi dưỡng tại Cảnh Nhân cung, bởi vậy lúc này mới khiến Tuệ muội muội hiểu nhầm. Các tỷ muội thường nói đùa về chuyện này, đây đều là lỗi của thần thiếp..."

Người mặc y phục màu vàng sáng tiến đến càng thêm gần, giờ tay vỗ vài cái lên vai mẫu hậu, nhẹ nhàng an ủi. Xong xuôi, người thờ dài một tiếng, rồi nhân tiện xoa đầu nó: "Huy nhi quả là đứa trẻ ngoan ngoãn thành thật!"

...

Bên hồ Thái Dịch lạnh lẽo, Tiểu Thập Thất đã được mang đi an táng, Tuệ phi cũng bị cung nhân lôi đi, bóng người màu vàng sáng càng đi càng xa dần. Nó ngẩng đầu nhìn, gương mặt trước giờ luôn dịu dàng hiền lành của mẫu hậu bỗng nhằn lại một cách kì dị, bà cười khê, kèm theo đó là mối hận thù khắc cốt ghi tâm...

Cúi đầu xuống, cái giá lạnh ủa vào lòng nó, nó ước gì mình chưa từng hiểu được nụ cười này.

Hiện thực khắc nghiệt như vậy đó, nó chỉ là một đứa con nít, hận không thể trưởng thành trong một đêm.

Mà trưởng thành rồi thì sao, xưa nay nó chưa từng nghĩ tới. Cho dù ngồi trên ngai vàng cao lớn, được trọng thần yết kiến, cũng không thể khơi gợi chút

hứng thú của nó.

Người đang ngồi trong rèm châu phía sau lưng nó mới là người nắm giữ quyền sinh quyền sát của đất nước này, nó ngủ hay thức thì có gì khác biệt đâu?

Ngai vàng của Hoàng đế cứng nhắc, lúc ngồi vừa khó chịu vừa không thể tùy ý thay đổi tư thế, chỉ được ngồi ngồi. Nó chỉ mong buổi chiều sẽ sớm kết thúc, như vậy thì nó có thể quay về Trùng Hoa điện.

Từ sau khi phụ hoàng qua đời, nó đã chuyển vào Trùng Hoa điện. Mẫu hậu trở thành Hoàng Thái hậu, chuyển từ Cảnh Nhân cung tới Di Ninh điện.

Trong Trùng Hoa điện, có chiếc giường lớn ấm áp, còn có một gương mặt tươi cười ấm áp không kém.

Người có nụ cười ấm áp đó là An Dật.

Khi trời lạnh, nàng sẽ dặn dò nó mặc thêm áo, khi trời nóng, sẽ lại căn dặn nó cởi bớt áo. Có cung nhân thất lễ với nó, nàng sẽ nghĩ cách trút giận thay nó, thậm chí có một lần đã khiển cáo tới chỗ Thái hậu.

Thái hậu là từ mẫu, là người hiền thực độ lượng và nhân hậu nhất trong cung, đương nhiên không thể để cho cung nhân dè dặt cười cợt Hoàng đế... Những cung nhân lên lút ức hiếp nó kia, đâu một ai có được kết cục tốt đẹp?

Ai ai cũng cười nhạo rằng nó hiền lành dần dần, xem nó như một kẻ ngốc, chỉ có nàng luôn giữ thiện ý với nó, chưa từng tỏ thái độ căm ghét, ngầm mỉa mai hay chế nhạo nó.

Nó cảm thấy ấm áp, bất giác đã dựa dẫm vào nàng. Nàng giống như một chậu lửa, khi sát lại gần, dường như ngay đến lồng ngực cũng tỏa ra luồng khí ấm áp. Cho dù sau lưng vẫn lạnh ngắt, cũng không thể ngăn nó tựa gần chậu lửa này theo bản năng.

Những năm tháng sống hạnh phúc bên nhau khi xưa, nay giống như một bức họa đẹp từ từ mờ ra trước mắt. Hai người cùng vui đùa trên giường, thỉnh thoảng nó nhìn thấy xương quai xanh thanh tú của nàng, người đó tùy tiện nghiêng người về phía trước, ra sức cù nắn nó...

Nó cười ngả lên long sàng, trên gương mặt nàng tràn đầy vẻ đắc ý...

Lúc này nó mới phát hiện, mình đã là một thiếu niên, tròn trĩnh như một quả bóng trắng trẻo, thịt ở hai má bị An Dật ra sức kéo sang hai bên... Quá quen thuộc với nhau luôn có điểm không tốt, nàng đã coi mình như thư đồng của nó quá lâu rồi, lâu tới nỗi nàng quên đi tất cả cảnh giới, coi nó như đệ đệ nhà hàng xóm mà chọc ghẹo...

Gương mặt tươi cười này của nàng thật ấm áp biết bao.

Nó chậm rãi vươn tay ra định chạm lên má nàng, lòng thầm cười nhạo Yến Bình có mắt như mù, nhưng nghe thấy một tiếng gọi khẽ bên tai: “Hầu gia... Hầu gia tỉnh lại đi...”

Giọng nói phiền phức này đã gây nhiễu loạn hình ảnh gương mặt đang tươi cười vui vẻ trước mắt hắn, hắn la lên một tiếng: “Tiểu Dật...” rồi bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

Cung nữ nhìn thấy An Lạc Hầu say rượu nằm ngủ trên tảng đá, gọi tên húy của Hoàng hậu lúc bừng tỉnh cũng chỉ coi đó như tình cảm sâu sắc giữa quốc cữu và Hoàng hậu nên cũng chẳng chú ý lắm, có lẽ là nằm mơ thấy Hoàng hậu không biết chừng. Nàng lập tức ân cần khuyên nhủ: “Hầu gia đừng ngủ trên đá kéo nhiễm lạnh, hay là tới thiên điện nghỉ tạm?” Nói xong, liền lấy áo choàng mang đến đang cầm trên tay khoác lên người An Lạc Hầu.

Nó ngủ quá say sưa, lúc này vẫn còn đang lơ mơ, nên cứ tùy ý để cung nhân đưa đi. Nó lại hỏi thử, cung nhân kia nói dạ yến trong cung đã đến hồi cuối, xe ngựa của các vị đại thần đã đợi sẵn ở trước cổng cung điện. Nó được cung nhân dắt cẩn thận tiễn nó xuất cung tìm xe ngựa tư gia để về nhà.

Nó ngẩn ngơ suốt dọc đường, trong xe ngựa nhớ đến trận hỏa hoạn tại Cẩm Tú các, nhớ lại cuộc sống lưu vong tha hương tiếp đó, sau này được Đảng Bảo Hoàng tìm thấy tung tích, liền lên giao thiệp với họ. Hồi đó còn ít tuổi, luôn muốn lập nên công lao sự nghiệp, để Tiểu Dật gốc gác nghèo sau này không cần phải làm lụng vất vả ở nơi thâm sơn cùng cốc nữa.

Nhưng, từ trước đến giờ nó chính là kẻ ngốc.

Nó tưởng rằng kẻ ngốc là Tiểu Dật, thật ra chỉ là nàng có tư tưởng khoáng đạt, bằng lòng với số mệnh. So với hắn, nàng thông minh hơn gấp trăm lần.

Có đúng là nó phải bị đập đầu chảy máu xong, mới có thể biết hồi xưa mình đã ngây thơ đến mức nào?

Ngay cả một tiểu đạo cô mà Dục Vương nhận nuôi – cô nhi Tiểu Ngưu cũng có thể tùy tiện bắt nạt nó. Trong những tháng ngày tôn ti địa vị hỗn loạn ấy, đêm nào nó cũng thức tới sáng, cảm giác lạnh lẽo xung quanh khiến nó vô cùng hoài niệm những năm tháng có người cùng chung sống.

Trong nhà hắt hắt còn sáng đèn, bóng người nhỏ bé trong phòng phản chiếu lên cửa sổ. Nó không nén được, vội bước đến, đẩy cửa ra, Tiểu Ngưu đang ngồi trước đèn lặng lẽ chờ đợi nó. Sau khi trở thành thê tử của nó, nàng hạ sinh một nam một nữ, nay nàng đã dịu dàng hơn nhiều, trên hiệu kính với nghĩa phụ, dưới chăm lo cho phu quân, lâu lắm rồi không thấy nàng động đến binh khí.

Năm ấy, lúc cùng An Dật trốn khỏi cung Đại Trần, nó chưa từng nghĩ rằng tương lai rồi sẽ ra sao, mà chỉ là nó muốn đuổi theo sự ấm áp trước mắt mình, cứ thế cứ thế bước đi...

Chẳng ngờ trên lối rẽ nào đó, nó bất cẩn lạc đường.

May mà, giờ nó đã trở về.

Còn nàng, vẫn ở nơi đó, vẫn đồng ý đưa tay ra, trao cho nó sự ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Phiên ngoại 2: Yên Bình

Lúc còn nhỏ xíu, có một chuyện luôn khiến hấn hết sức sợ hãi, đó chính là hằng năm phải tham gia yến tiệc trong cung, con trai duy nhất của An bá bá lúc nào cũng bá đạo lôi hấn đi chơi.

An Dật tính vốn nghịch ngợm, hấn từ nhỏ thể trạng yếu đuối, thường xuyên ở trong phòng tĩnh dưỡng, nhưng lại bị nàng lôi xềnh xệch treo cây bẻ cành, chạy mấy vòng quanh Ngự hoa viên rộng lớn. Nàng vô cùng thích thú, còn hấn mệt gần chết, quay về nhà là phải nghỉ ngơi những mấy ngày, khổ sở không kể xiết.

Nhiều năm sau, khi nàng và hấn càng ngày càng xa nhau, vào một ngày không thể ngờ, hấn mới phát hiện ra một chuyện còn khiến hấn kinh hãi tuyệt vọng hơn chuyện hồi nhỏ.

Lúc Kinh Quân điện hạ tròn một tuổi, liền được sắc phong là tiểu Thái tử. Bốn tuổi Thái tử bắt đầu học võ lòng, bệ hạ phong hấn là Thái phó của Thái tử. Lúc Thái tử bước từng bước nhỏ tới, đứng ngay ngắn trước mặt, hấn đã nhìn thấy hình bóng của nàng ẩn trong đôi mắt đen lay láy như hai hòn bi ve ấy, bỗng lòng hấn đau như cắt, không kìm nén được bản thân mình.

Bệ hạ vốn có đôi mắt phượng uy nghi, nhưng trời sinh nàng có đôi mắt tròn xoe biết cười. Đôi mắt nàng từ nhỏ vốn lạnh lợi, lại trong trẻo như nước hồ, mang theo sự ngây thơ vô tội không biết nhân thế hiểm ác. Lúc nàng cười không chút phòng bị với hấn, dường như luôn khiến người khác phải chú ý.

Có lẽ, chính bởi nàng chẳng hề che giấu tâm trạng vui thích hay chán nản, mới có thể khiến bệ hạ vào lần đầu tiên đi sứ đến Đại Trần, trong lúc không ngờ đã nhìn thấy ý cười ngập tràn trên gương mặt ấy?

Khi đó, hướng đi không thể đảo ngược của vận mệnh đang sai bước tiến lên phía trước, hấn hận không thể chạy trốn ánh mắt ngày càng si mê theo đuổi của nàng, ngày đến bản thân cũng cảm thấy sức chống cự của mình bạc nhược tới nỗi không chịu nổi một đòn.

Có lẽ nàng chưa bao giờ cảm thấy điều đó, chỉ ngốc nghếch bám theo sau lưng hấn hết ngày này sang ngày khác. Còn hấn hại hoảng hốt lo sợ, không kịp quay lại nhìn kỹ người bám theo mình chẳng phải là thiếu niên phong lưu phóng đảng, mà hóa ra chỉ là một cô nương y phục đỏ.

Con người ta luôn dễ dàng bị vẻ ngoài đánh lừa.

Trong cung có người lên chề giễu nàng đồng tính, mỗi khi hấn đi trong cung, không biết lòng đã dồn nén bao nhiêu khó xử bởi những lời chỉ trích nói xấu sau lưng, rồi lại gặp nụ cười ngây thơ vô tội của nàng, thực hận không thể đá nàng một cái rơi xuống hồ.

... Và rồi hấn đá nàng rơi xuống hồ thật, xong xuôi quay người đi thẳng.

Chuyện này cũng không chỉ có một lần, hấn đã quen buông lời độc ác với nàng.

Sau khi Thái tử Đại tề đi khỏi, cha gọi hấn vào thư phòng, tâm sự về sự nghiệp của nam nhi, lại lo canh cánh trong lòng vì Thái tử điện hạ vốn ngốc nghếch. Sau cùng, cha đã lật bài ngửa: Ông thấy Thái tử Đại Tề có khả năng trở thành minh quân thịnh thế, đã ngầm nương nhờ Thái tử Đại Tề, đồng thời khi hai nước giao tranh trong tương lai sẽ trợ giúp cho Đại Tề.

Hấn ngăn người nhìn phụ thân mình, tóc mai của ông đã điểm vài sợi bạc, nhưng gương mặt vẫn chứa đầy sát khí của nửa đời chinh chiến nơi sa trường. Ông chỉ vẽ giang sơn, khẩu khí hùng dũng, chí cao ngất trời.

Quan lại của Đại Trần hủ bại đến cùng cực, hai năm nay bệ hạ long thể bất an, trong triều mặc cho Hoàng hậu bố trí ngoại thích. Thái tử lại hiền lành ngốc nghếch, độ nhạy cảm với chính trị là bằng không. Trước tình hình này, những trọng thần năm xưa cùng bệ hạ tranh đấu giành thiên hạ đều phải chịu sự đàn áp và bài trừ từ phía ngoại thích.

Cha hấn và An bá bá là những người đứng mũi chịu sào.

Có điều An bá bá xưa nay chính trực ngay thẳng, không ưa nịnh nọt. Hoàng hậu nhiều lần than phiền về An bá bá trước mặt cha hấn, nói ông ấy không biết linh hoạt, luôn được cha hấn ra sức khuyên nhủ nên ngoài mặt triều đường vẫn yên ổn.

Bệ hạ sức lực đã tận, sau khi người băng hà, thế cục yên ổn này đã bị phá bỏ. Khi cha lại lần nữa bàn chuyện với hần trong thư phòng, ông nói rằng trong tay An bá bá có một tấm binh phù thần bí, nghe nói chính là của tiên đế giao cho để huấn luyện đội quân bí mật, vạn bất đắc dĩ mới được sử dụng.

Hoàng đế đương triều tư chất kém cỏi, khó thành người tài. Ba năm nay Thái tử Đại Tề đi chinh phạt khắp nơi, chiếm trọn tất cả các tiểu quốc phụ thuộc. Cha luôn thăm tán thưởng Thái tử Đại Tề anh tuấn uy phong, hồi đó ông không hề chọn sai chủ nhân.

Cha nói: “Tiểu An Dật trước giờ luôn nghe theo lời con, con chỉ cần nghe ngóng từ chỗ nó xem tấm binh phù kia đang giấu ở đâu, nếu có thể lừa nó lấy về được thì càng tốt. Có tấm binh phù đó, khác nào đã lập được đại công.”

Trong đầu hần chợt nhớ tới đôi mắt to tròn lấp lánh kia, nguy hiểm ngay cạnh mình mà nàng chẳng hề hay biết... Sao nàng có thể ngây thơ đến mức này?

Không cần lựa chọn, không cần nhận biết mối nguy hiểm bên mình, quả là ngây thơ đến mức hồ thẹn.

Đêm đó, trên chiếc thuyền nhỏ bên hồ, nàng khẽ hôn lên môi hần, đôi môi mềm mại mang theo vị ngọt khó có thể kháng cự lại. Thoát một cái, hần đã bị mê hoặc, trong đầu liên tục vang lên tiếng kêu gào: Không được không được... Hần phải kìm chế rất lâu mới không để ngã nàng xuống con thuyền nhỏ...

Trên thế gian này, tại sao lại có một thiếu niên hấp dẫn đến vậy...

Hần cảm giác bản thân mình không có lập trường vững vàng...

Còn chưa kịp nghe ngóng được gì từ nàng, thì trong cung đã báo tin An bá bá không sống được bao lâu nữa rồi.

Người đàn bà trong cung kia, tri thức mưu lược chỉ như những người phụ nữ bình thường, nhưng lòng dạ tàn nhẫn chẳng khác gì trượng phu.

Duệ Vương gia trước nay có ý kết thành thông gia, đêm đó cha tỏ ý bảo hần đưa Ngọc Tranh quận chúa ra ngoài dạo chơi. Từ cái đêm trên con thuyền nhỏ bên hồ, thần trí hần như đã không còn thuộc về mình, vô số lần tự hỏi bản thân, liệu có phải hần thật sự có ham muốn không chính đáng với nam tử... Kết quả khiến hần vô cùng hoảng sợ...

Thê tử tương lai của hần phải là nữ tử liễu yếu đào tơ như Ngọc Tranh quận chúa ở bên... Hần không ngừng răn đe bản thân điều này. Thế nhưng, trong cơn mưa mật mừng đó, nàng ướt sũng đứng trước cổng nhà, ánh mắt trống rỗng mơ hồ lại khiến hần suýt nữa không kìm chế nổi bản thân mà tiến tới an ủi.

Dựa vào thân thủ của nàng, hần tưởng nàng chắc chắn sẽ tránh được cú đâm đó...

Hần căm giận người trước mặt, tới nỗi sự căm giận đó vượt qua giới hạn, lây sang hần, khiến hần căm ghét chính bản thân mình. Nhiều năm sau, chuyện cũ tích góp dần, Yến Bình lại nhớ về tình cảm của mình những năm niên thiếu, cuối cùng có thể rút ra một kết luận: Nếu bị ánh mắt yêu thương say đắm như vậy theo đuổi không rời, cho dù là sắt thép cũng phải tan chảy...

... Nhưng, từ đó về sau, hần không còn trông thấy ánh nhìn say đắm đó trong mắt nàng nữa.

Nàng đương nhiên vẫn thích cười, cho dù đã mất đi An bá bá, bị điều tới quân doanh của Hoàng Giới – người không được lòng nguyên soái nhất, làm một Hiệu Úy nhỏ bé. Tiền đồ của An Dật không mấy tươi sáng, cũng chẳng thấy trên gương mặt nàng có chút bất mãn nào.

Có một loài cỏ cây rất dễ trông thấy, mọc đầy khắp núi đồi, nhưng giẫm mãi không hết, mùa xuân đung đưa theo gió, mùa hạ nở hoa trắng nhụy vàng, mùa thu khi tàn úa khi tốt tươi, cho dù trải qua mùa đông bị sương giá băng tuyết che phủ, sang năm sau cũng vẫn đâm chồi nảy nở những mầm cây xanh mướt...

Trước kia hần luôn cảm thấy loài cỏ này không quý giá nổi bật như mẫu đơn, thược dược. Nhưng giờ đây đứng trên lầu gác của Tuy Thành, khắp nơi là khói lửa chiến tranh, bỗng nhiên hần thấy loài cỏ này thật đáng quý, nhưng bởi vì nó quá bình thường, nên mới không được trân trọng...

Giống như nàng vậy, bởi vì đã quá quen với nàng, quen với ánh mắt dõi theo phía sau lưng, rồi bỗng một ngày ánh mắt của nàng không còn theo sau nữa, hần mới hoang mang rầu rĩ vì sự mất mát, không thể nào kìm nén cảm xúc của bản thân.

Thì ra, nàng không hề yếu đuối như hần vẫn tưởng, mà là loài thực vật kiên cường đến mức dù di chuyển tới bất kì nơi nào, cũng đều có thể cắm chặt rễ xuống lòng đất nơi đó, tự mình đứng vững hiên ngang...

Hần không thể bày tỏ bất cứ điều gì, chỉ sợ bản thân nói thêm vài câu thì sẽ tuôn ra hết tất cả những điều hối hận tận sâu trong đáy lòng.

Trước trận Hoàng Hà cốc, hần lấy hết dũng khí chặn ngựa của nàng. Từ khi sinh ra, đây là lần đầu tiên Yến Bình ngược nhìn lên người mà trước giờ vốn chỉ đứng đằng sau, lần đầu tiên thấy toàn bộ dáng vẻ của nàng... Và rồi, bằng ánh mắt bất cần, nàng đã lạnh lùng lướt qua...

... Dẫu rằng hần luôn nghe theo lễ giáo, không thể tiếp nhận thứ tình cảm đồng giới dị thường như thế kia, nhưng hần muốn nàng sống thật tốt, thật bình yên trên thế gian này...

Hần nghĩ phụ thân cũng biết lòng nàng ngày đêm dao động vì hần, cho nên mới nghĩ cách phái nàng đến doanh trại tiền phong của Hoàng Giới tướng quân... Cũng vì Hoàng Giới tướng quân tuy có tướng tài dưới trướng song tính tình quá ngay thẳng trung thành, tất yếu sẽ ngăn trở đại nghiệp thống nhất của Thái tử điện hạ, nên cũng phải nghĩ cách trừ bỏ một trong những tướng soái của Đại Trần...

Nàng thẳng người ngồi trên lưng ngựa, đi theo hướng số mệnh của mình... Hắn đứng tại lầu gác, mắt nhìn theo bóng nàng dần dần rời xa...

Bên cạnh có không ít thân tín của phụ thân, hắn không biết làm gì mới có thể giúp nàng sống cho tốt... Chắc nàng hận hắn lắm... nhất định là hận lắm... vì nàng quá căm hận, cho nên ngay đến một chút tình nghĩa cũng không còn. Khi đôi mắt ngập tràn ý cười kia lướt qua hắn, trong đó chỉ còn lại một màu đen lan tỏa...

Đó là màu đen cháy sém còn sót lại khi tắt cả những nhiệt huyết trong cuộc đời bị thiêu rụi...

Lòng hắn nóng như lửa đốt, cứ đứng đợi nàng mãi. Không lâu sau, đã nhận được tin nàng bị thương ở đầu, trong não có tụ huyết nên đã quên sạch quá khứ.. Hắn không thể diễn tả nỗi mâu thuẫn trong lòng mình...

Vừa mong nàng quên hết quá khứ, vừa sợ nàng thật sự quên hắn...

Hơn nửa năm không gặp, nàng vẫn giữ vẻ kieu kỳ ấy, trong đôi mắt biết cười ẩn chứa ý lạnh lùng và cương quyết... Có lẽ người chưa từng lao đầu vào chỗ chết sẽ không thể cảm nhận sâu sắc ánh mắt ấy...

Chắc nàng vĩnh viễn không biết rằng, khi đến nghênh đón nàng trở về kinh thành, hắn đã khổ sở như thế nào để kìm nén niềm vui sướng trong lòng. Cho dù ngay khoảnh khắc sau đó, nước mắt nhà tan, hắn và nàng đều trở thành hàng thần, nhưng nàng và hắn, hắn và nàng, đều an lành sống trên cõi đời này...

Song, hắn hoàn toàn không biết, nàng chỉ quyết tâm liều chết!

Hắn theo sát Thái tử điện hạ đến Cẩm Tú các, lúc nhìn thấy nàng mỉm cười đứng giữa đám lửa cháy bùng bùng, trái tim hắn quặn thắt đau.

Nàng là người ngây thơ, ngây thơ đến mức không hiểu sự đời.

Nàng chỉ là đứa trẻ si tình, vận mệnh trên đầu con người ta, tam cương ngũ thường không chấp nhận thứ tình cảm này. Nàng sống giữa thời loạn, một mình trôi dạt...

Nhưng nếu quãng đời còn lại của hắn ngay đến nụ cười rạng rỡ kia cũng không thể nhìn thấy nữa thì... thế giới như vậy phải chẳng quá u ám?

Thái tử điện hạ giương cung bắn tên, hắn nín thở chờ đợi... Khi bóng nàng biến mất sau cửa sổ, Cẩm Tú các chìm trong ngọn lửa, cuối cùng cánh cửa sổ kia đóng chặt lại. Hắn cảm thấy trái tim mình như vọt ra khỏi lồng ngực, nó đứng giữa đám lửa, khăn giong hết lên đau đớn: “Tiểu Dật...”

... Hắn còn chưa kịp nói với nàng, thật ra... hắn không hề ghét nàng chút nào... một chút cũng không...

... Hắn thích ánh mắt theo đuổi không rời phía sau lưng của nàng... Hắn thừa nhận mình có sở thích mà người thường khó lòng hiểu nổi...

Dù sao nàng cũng đã chẳng còn chút vương bận, hắn muốn lặng lẽ giấu nàng đi...

Chỉ cần một mình nàng, chỉ cần một mình hắn, bốn mắt nhìn nhau, không có ánh mắt của người khác xen vào, đến lúc đó, nàng muốn ngấm hắn ra sao cũng được...

Thái tử điện hạ như phát điên, định xông vào Cẩm Tú các. Lửa cháy hồng rực bên tường hoàng cung, hộ vệ giữ chặt lấy Thái tử, người liền đập bay mấy tên. Mười mấy hộ vệ không màng tôn ti, sau cùng đè mạnh Thái tử xuống. Hắn sửng sốt ngồi cách đó không xa, bị chấn động bởi cảnh tượng trước mặt, dường như không thể nói nên lời. Gân xanh nổi trên gương mặt anh tuấn của người kia, giọt lệ nóng hổi men theo gương mặt sắc nét như được dao khắc chậm chậm rơi xuống.

Hắn chỉ cảm thấy mọi thứ quá bàng hoàng, bên tai dường như có một giọng nói véo von, cười hi hi gọi hắn: “Vợ ơi... Vợ ơi...” Từng tiếng dội vào màng nhĩ, khiến nó như muốn nổ tung...

Hắn chỉ vào Thái tử điện hạ, khó hiểu nói: “Điện hạ, sao người lại khóc?”

Hai người mới chỉ sống cùng nhau nửa năm...

Thái tử điện hạ đột nhiên khàn giọng cười vang, như thể con chim ung dũng mãnh bị người ta bẻ gãy cánh. Người chỉ vào hắn, cười đến nỗi không thể kìm chế, từng hàng nước mắt tuôn rơi: “Không phải ngươi ghét người đó nhất sao? Đến gần người đó một chút ngươi đều phải đập người đó một cước rơi xuống hồ... Người đó đã chết rồi, việc gì ngươi phải rơi lệ?”

Hắn gơ tay sờ lên mặt mình, bỗng phát hiện nước mắt ướt đầm bàn tay...

“Đúng, kẻ kia thật đáng ghét...” Chết rồi cũng không chịu nhìn mặt hắn lấy một lần...

Thái tử điện hạ tiếp lời: “Phải, một kẻ vừa ngang bướng vừa sắt đá, quả là đáng ghét vô cùng!”

Phượng Triều Văn vừa nói, vừa úp bàn tay lên mặt mình, nước mắt xuôi theo khe ngón tay kẽ kẽ rơi xuống, rất nhanh đã thấm ướt vạt áo trước...

Ba năm trôi qua, hần còn nhớ ngày đó sau khi lửa cháy rừng rực ba ngày ba đêm ở Cẩm Tú các được dập tắt, Thái tử điện hạ vô cùng phần nộ, hai mắt đỏ ngầu sai kỵ binh hộ vệ dọn dẹp đồng tro tàn.

Hôm ấy đồng tro tàn ở Cẩm Tú các được kiểm tra kỹ càng, nhưng sau cùng không hề tìm thấy một chút tro hài cốt nào.

Khoảnh khắc đó, Thái tử điện hạ chỉ vào nền nhà đã bị thiêu rụi, hạ lệnh: “Đào lên ba thước! Bản vương không tin người đó có thể bay lên trời!”

Người kia cũng giống hần, ba ngày ba đêm chưa hề chớp mắt.

Nhất định vì Hoàng đế Đại Tề sống ở hoàng cung xa xôi, không cùng đi viễn chinh, nên Thái tử mới có thể vứt bỏ tất cả việc quân việc nước, tiêu tốn ba ngày trời ở nơi này.

Khi mặt đạo dưới Cẩm Tú các bất ngờ xuất hiện trước mắt mọi người, trong lòng hần chợt nảy sinh vô vàn hi vọng. Thái tử điện hạ vỗ vai hần, lập tức phái hần dẫn một đội quân đi tìm nàng.

Trong vòng ba năm, phụ thân qua đời, Hoàng đế Đại Tề băng hà, Thái tử thống trị thiên hạ, cai quản giang sơn.

Trong cùng từng bị Tiên đế và Thái hậu đưa vào rất nhiều nữ nhân, nhưng đều chưa từng được Hoàng đế lâm hạnh, có lời bàn tán xôn xao rằng, Hoàng đế bệ hạ có bệnh không tiện nói ra.

Nhưng chỉ có mình hần biết được chân tướng, không phải Hoàng đế bệ hạ có bệnh không tiện nói ra, mà e là người đồng tính luyến ái...

Đây chẳng qua là suy đoán cá nhân mà thôi.

Khi hần giao chiến với một người dân nào đó ở nơi khi ho cò gáy, bắn tên qua để cảnh cáo. Lúc đến gần, bỗng dưng phát hiện ra nàng về mặt sa sút, gầy gò nhếch nhác đứng đó, trong chốc lát, bao nhiêu chuyện xưa ứa về...

Nàng lớn lên trong nhung lụa vàng son, tiêu xài hoang phí, coi vàng như sắt, coi bạc như đất, cười trên lưng tuấn mã, có kiệu xe đưa đón, thời niên thiếu sống phóng khoáng, thường thức trọn vẹn sự phồn hoa... Hần kinh hồn bạt vía đứng trước căn nhà lá cũ nát mà nàng và Tàn Huy lấy làm chỗ trú thân. Nhà chỉ có bốn bức tường, trên chiếc bàn gỗ thô kệch còn bày hai bộ bát đĩa, nửa đĩa rau cải xào quá lửa, một bát cơm nửa sống nửa chín...

Hần chưa bao giờ nghĩ rằng, nàng sẽ sống giữa nhân thế khổ cực lầm than, xuất hiện trước mặt hần trong bộ dạng thảm hại thế này...

Xưa nay chưa từng có suy nghĩ đó.

Hần gấp một miếng rau quá lửa bỏ vào miệng... Vị đắng khó tả thấm tận vào tâm can.

Hộ vệ thân tín của Hoàng đế bệ hạ đứng đằng sau, ba năm nay cùng hần đi qua bao sông núi gấm vóc, thành trấn phồn hoa...

Khi ở trong lao ngục, nàng mỉm cười nói: “An Dật vốn là con gái, há lại thích con gái sao?”

Câu nói như thể sét đánh giữa trời quang... tất cả quá khứ trước kia đều trở thành trò cười...

Hần cảm thấy trước mắt tối đen, lòng đắng ngắt, những mảng ký ức bị nàng đuổi theo gọi “vợ ời” bỗng nhiên trở nên ngọt ngào tới nỗi khiến hần choáng váng...

Ba năm nay, Hoàng đế bệ hạ sai người đi tìm nàng khắp nơi... Hoặc là trong nửa năm nàng bị bắt làm tù binh kia, có chuyện không hay nào đó đã xảy ra...

Tàn Huy bị cướp đi, hần tưởng nàng nhất định sẽ phần nộ.

Nhưng cuối cùng hần đã sai, quen nàng từ tấm bé, tận mắt quan sát nàng, tự tay gạt bỏ từng chút nhiệt tình của nàng cho đến lúc voi cạn. Hần nhắm mắt lại, ở cùng nàng trong một chiếc xe, sự hối hận trong lòng không ngừng trào dâng... Xưa nay chưa từng có khoảnh khắc này, hần hối hận thời niên thiếu đã ngạo mạn phách lối, tự cao tự đại...

Hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, nơi nơi đều là cận vệ của bệ hạ. Hần đích thân đưa nàng vào, đến trước mặt người.

Hần không hề được biết chuyện giữa nàng và bệ hạ bắt đầu từ khi nào.

Có lẽ là từ năm đó bệ hạ đi sứ đến Đại Trần trong thân phận Thái tử, cũng có thể là trong nửa năm nàng bị bắt làm tù binh, hai người sớm tối bên nhau...

Bệ hạ sớm đã biết nàng là nữ tử, cho nên buộc phải làm vậy ư!

Bất luận ra sao, đây không phải là cảnh tượng mà hần muốn nhìn thấy.

Thà bệ hạ cứ căm ghét nàng, hần sẽ liều mạng dùng cái đầu mình cùng công trạng hai đời phụ tử để cầu xin bệ hạ đặc xá, như vậy hần có thể làm bạn trăm năm với nàng, cùng ôn lại tình xưa.

Hắn sẽ dịu dàng giao cuộc đời cho nàng, chỉ cần nàng mỉm cười rực rỡ giống như những tháng năm niên thiếu.

Ngày hôm sau, hắn vội vã tiến cung, trước tiên đến chỗ thị vệ canh gác để thăm dò. Nghe nói tối qua nàng ở lại trong Trùng Hoa điện, bỗng đầu óc hắn choáng váng, ngàn vạn gánh nặng chợt ập xuống.

Bên rừng bích đào, hàng năm hoa lá tốt tươi, nàng và Ngọc Tranh đứng sát cạnh nhau. Hắn liếc nhìn qua đó, lòng chợt thoáng chút buồn.

Song kiệt thiếu niên danh tiếng vang khắp kinh thành là hắn và An tiểu lang, ngoài tiếng xấu “đồng tính” ra, không nghi ngờ gì, dung mạo của nàng vô cùng xinh đẹp.

Nếu thời gian có thể quay trở lại, giữa thời thái bình thịnh trị có nữ tử xinh đẹp đến thế, như bông hoa thanh khiết dưới ánh trăng, như bóng phù dung ẩn trong làn nước, tấm lòng rộng mở, thẳng thắn vô tư... thì liệu hắn và nàng sống bước sẽ là khung cảnh tươi đẹp đến nhường nào?

Hắn không dám nghĩ nhiều, nhưng chẳng thể kim lòng, lại không ngừng hối hận, không ngừng suy nghĩ.

Nàng mặc trang phục nữ nhi, mỉm cười đứng trước mặt hắn, nụ cười thờ ơ xa cách, trong đôi mắt trong sáng vô tư không còn một chút yêu thương... Là hắn, trong lúc vô tình đã làm vỡ thứ quý giá nhất...

Trong cung xôn xao tin đồn, bệ hạ vừa ý một nữ tử không rõ danh tính, khiến cả trọng thần trong triều cũng bắt đầu dâng sớ khuyên can, người đầu tiên đương nhiên là Hộ quốc tướng quân.

Hộ quốc tướng quân chính là em ruột của Thái hậu, là cha ruột của Đức phi nương nương.

Nghe nói Thái hậu từng đề nghị lập Đức phi làm Hậu, nhưng bị bệ hạ lấy việc Đức phi chưa mang long thai làm lý do để cự tuyệt.

Cung nhân liền bàn tán sôi nổi sau lưng rằng, bệ hạ chưa từng triệu Đức phi thị tẩm, mang long thai kiểu gì?

Giờ nghe nói bệ hạ đêm đêm sủng hạnh một nữ tử lai lịch bất minh, Hộ quốc tướng quân nắm giữ quyền lực quân đội trong tay sao có thể nuốt trôi cục tức này?

Nhân lúc trong ngoài đều khốn đốn, hắn quỳ trước Trùng Hoa điện thỉnh cầu được ban hôn, khiến Hoàng đế bệ hạ nổi trận lôi đình.

Trước mặt An tướng quân, nàng nói: “Chắc không phải người tưởng đến nay ta vẫn còn ôm ấp ý nghĩ ngu ngốc khi xưa, lúc nào cũng phí hoài tâm sức đối tốt với một người đầy chữ?”

Hắn tưởng rằng nàng có thể nắm lấy quãng thời gian trong quá khứ, giữ lại những vương vấn ái tình, những thời khắc đẹp đẽ ấy, và sau lưng hắn luôn có ánh mắt nàng theo đuổi không rời... Thì ra tất cả chỉ là si mê ảo huyền của hắn mà thôi...

Vận mệnh mấy bận đổi thay, thù nước hận nhà, loạn thế chiến tranh, tình cảm nam nữ liệu có đáng gì không?

Yêu thương đặt trong lòng, nặng hơn cả nghìn vàng. Yêu thương gác đầu dòng, mặc nước chảy về Đông...

Hắn gương mặt nhìn nữ tử mình yêu say đắm mặc y phục Hoàng hậu, được Hoàng đế bệ hạ cầm tay từng bước vượt qua chín mươi bậc cao đài, tế trời, tế tổ tiên, từng bước rời xa...

Còn hắn, cả cuộc đời quỳ rạp dưới chân nàng, ngưỡng vọng vẻ đẹp của nàng...

Hắn từng quen biết một An tiểu lang bá đạo tùy tiện, một An tiểu lang chìm trong ái tình sâu đậm, một An tiểu lang vui thì cười giận thì mắng, thích mỉa mai châm chọc, từng nản lòng thoái chí, rất nhiều rất nhiều những cung bậc cảm xúc khác nhau trong con người nàng, từng về một lặng lẽ chạm khắc vào trong tim, không thể nào gạt bỏ...

Bệ hạ từng nói, Hoàng muội của trẫm xinh đẹp trẻ trung, xứng đôi vừa lứa với tướng quân, chỉ bằng để trẫm hạ chi ban hôn?

Ta nhẹ nhàng khước từ.

Ngọc phi có một lần chặn hắn lại bên rừng bích đào, dáng vẻ như phát điên: “Bình ca ca, từ đầu đến cuối chàng chỉ nhớ nhưng tiện dân An Dật thôi sao?”

Hắn thầm thở dài trong lòng, cùng là những người cô độc, nhưng nàng không oán không hận, lang bạt nơi xa xôi, dầu quay trở lại nơi gấm vóc phồn hoa vẫn không kiêu ngạo hấp tấp, ung dung bình thản, vui vẻ với đời, vậy mà sao lại khác xa một trời một vực với Ngọc phi cũng sống trong nhung lụa giống nàng?

“Ngọc phi nương nương xin hãy thận trọng!”

Ngọc phi trợn hai mắt dấm dìa: “Bình ca ca, không phải chàng không hiểu, nàng ta giờ đã là Hoàng hậu, trong bụng cũng mang cốt nhục của bệ hạ, bệ hạ càng ngày càng yêu thương nàng ta, nâng trên tay còn sợ rơi, ngâm trong miệng còn sợ tan chảy, trong cung có ai không biết?”

“Vậy thì sao?”

Hắn tình nguyện canh giữ Hoàng cung này, giống như hồi nhỏ nàng bảo vệ cho mình.

Trước giờ hắn không biết, nàng luôn chờ đợi hắn trưởng thành từng chút một, như đang lặng lẽ giữ gìn một giấc mộng đẹp... Mặc dù, Yến Bình còn lớn hơn nàng hai tuổi.

Sau khi Khinh Quân điện hạ chào đời, hắn thường nhìn thấy nàng bế tiểu điện hạ dạo bước trong cung thất, còn bệ hạ sóng bước bên cạnh nàng như bao cặp phu thê bình thường khác trên thế gian, hai người họ vui vẻ bên nhau, ân ái hòa hợp.

Trong mắt họ, ngoài đối phương ra thì đã không thể chứa thêm bất kì người nào khác.

Còn hắn, trong mắt họ, chẳng khác gì cung nữ thị vệ đứng hầu xa xa xung quanh...

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Phiên ngoại 3: Nhật ký thuần phục “con sói tàn nhẫn” An tiểu lang

Điền Bình Thanh nhớ mang máng, điện hạ hồi nhỏ là một đứa trẻ rất hay cười, cả ngày không ngậm được miệng.

Hồi đó, Tiên Hoàng hậu nương nương còn sống, điện hạ là đứa con được yêu mến, một tuổi đã là Thái tử sống trong đông cung.

Chuyện trong hoàng thất xưa nay chẳng ai dám chắc điều gì.

Lúc điện hạ tám tuổi, Tiên Hoàng hậu nương nương không thể trụ nổi nữa, buông tay đi về Tây phương cực lạc.

Những năm gần đây, Điền phi độc sủng hậu cung. Trước khi Tiên Hoàng hậu nương nương qua đời, Điền phi hạ sinh Mẫn An công chúa. Tiên Hoàng hậu nương nương nghe tin Mẫn An công chúa chào đời, ngậm cười nhắm mắt ra đi.

Hồi đó Điền Bình Thanh đã hiểu chuyện, hầu hạ bên Thái tử điện hạ được bốn, năm năm rồi.

Ngày đó hắn cảm thấy Tiên Hoàng hậu nương nương tuy bị bệ hạ lạnh nhạt, nhưng vì có Thái tử theo sát, mà Thái tử điện hạ lại là đứa con trai duy nhất đồng thời là con trưởng của bệ hạ. Vậy nên đương nhiên bà vẫn ngồi vững trên ngôi vị chủ nhân hậu cung.

Nhưng bây giờ hắn hận không thể kéo Hoàng hậu nương nương ngậm cười nhắm mắt qua đời, từ trong quan tài bò dậy mà nói: Nương nương trông, Điền phi không những ngồi lên ngôi vị của người, sống trong Phụng cung của người, cướp đi nam nhân của người, mà còn ngược đãi đứa trẻ của người. Sao người có thể ngậm cười mà ra đi như thế?

Bách tính nhân gian có câu: Trước tiên có mẹ kế, sau sẽ có cha dượng.

Điền Bình Thanh giương mắt nhìn bệ hạ trải qua biến đổi từ cha ruột thành cha dượng như thế nào, không còn đối xử ảm áp dịu dàng với Thái tử điện hạ nữa mà lúc nào cũng bắt bẻ làm khó điện hạ. Điện hạ bỗng nhiên không nói không cười, tính cách cũng trở nên trầm mặc, nhưng càng chịu khó ôn văn luyện võ.

Lúc điện hạ chín tuổi có tới trường săn bắn ở núi Ngọc Phong, cười ái mã được bệ hạ ngự ban, ngã gãy chân, ngũ tạng tổn thương nặng, suýt thì mất mạng.

Tuy chuyện này khiến cả ngàn Ngự mã giám[1] mất đi tính mạng, nhưng trong họa có phúc, khiến bệ hạ tỉnh ngộ ra một điều: Minh chỉ có một người con trai, hơn nữa lại là Thái tử một nước.

[1] Ngự mã giám: Là thái giám trông coi, chăm sóc ngựa trong cung.

Nếu người không còn con trai, chắc chắn những huynh đệ kia của người sẽ hoàn toàn đồng ý chia sẻ một người con trai để kế thừa vương vị.

Bệ hạ dần dần trở nên ân cần chu đáo với điện hạ.

Nhưng điện hạ cả ngày nằm trên giường, mặt mũi nhìn ra ngoài cửa sổ, có một lần hắn nghe thấy điện hạ than thở: “Chắc là chỉ có thể tin tưởng bản thân.”

Hắn không hiểu, ngẩng ngẩn nhìn điện hạ.

Trong căn phòng tối, mắt phượng của bệ hạ chợt lóe tia sáng lạnh lẽo, “Con ngựa đó được Ngự mã giám chăm sóc hai năm, hôm đó dưới chân núi Ngọc Phong, ta nghe thấy tiếng tiêu trúc của Ngự mã giám.” Dáng vẻ bình tĩnh lý trí như vậy quả không giống với một đứa trẻ.

Điền Bình Thanh làm sao không hiểu chứ?

Con ngựa đó được nuôi dưỡng hai năm, tính cách ngoan ngoãn, là chuẩn bị cho ai đây?

Dưới chân núi Ngọc Phong, hăm hai một đứa bé mới chín tuổi... Mỗi lần hần nghĩ đến chuyện này lại hải hùng khiếp vía, thờ không ra hơi. Điện hạ của hần suýt nữa đã không còn...

Tiên Hoàng hậu nương nương phù hộ!

Điền Bình Thanh lặng lẽ quỳ trên nền gạch giá lạnh hướng về phía lăng tẩm của Tiên Hoàng hậu nương nương.

... Nếu không phải Tiên Hoàng hậu nương nương trước lúc rời khỏi nhân gian đã kiên quyết âm thầm thực hiện kế hoạch chỉ sinh độc một người con trai cho bệ hạ, thì lúc này đâu có chuyện Thái tử điện hạ được Thái y viện liều mạng kéo ra khỏi Quý môn quan?

Cái đêm Thái tử điện hạ lưỡng lự bên ranh giới sinh tử, hần nghe thấy nhũ mẫu của Thái tử quỳ một mình ngoài điện, lâm bẩm khẩn vái Tiên Hoàng hậu nương nương, thốt ra bí mật kinh thiên động địa này.

Tiên Hoàng hậu nương nương, thì ra người luôn nhìn xa trông rộng!

Đứa trẻ chín tuổi yên lặng nằm trên giường, khẽ mỉm cười: “Tiểu Điền, ra ngoài cung đem một con cún về đây cho ta nuôi, cả ngày nằm trên giường buồn chết mất.”

Trần Cẩm viên trong cung nuôi rất nhiều động vật, từ chó đến không tước, sư tử, hổ đều có, toàn là những động vật được cung nhân tận tâm chăm sóc, nhưng vì quá tận tâm, nên giờ lại khiến người ta sợ hãi.

Điền Bình Thanh xuất cung, bế về một con cún xinh xắn màu xám từ hộ nông dân bên ngoài. Nó ngốc ngốc dần dần, vừa mới mở mắt, cơ thể nhỏ bé lúc nhúc thịt, đứng đĩnh đứng lên định đi tìm cái ăn.

Điện hạ nhìn thấy hết sức vui vẻ, nghiêm cấm người khác cho nó ăn, ngay cả Điền Bình Thanh cũng không được phép, ngày ngày đều đích thân chăm sóc.

Con cún nhỏ què mùa Tiểu Khôi cũng không vừa, ngoài điện hạ cho ăn ra, người khác cầm thịt đi qua cạnh nó, tuy nó thềm nhỏ dãi nhưng cũng sẽ kiên quyết quay đầu đi, bộ dạng đáng yêu tức cười hết sức.

Cung nhân hầu hạ bên Thái tử lúc nào cũng thích cầm thịt đi trêu Tiểu Khôi. Điện hạ hằng ngày đọc sách, bị tiếng cười náo động hấp dẫn, trong lòng cũng ngập tràn ý cười.

Mỗi lần như vậy, Tiểu Huy luôn cọ cọ thân hình nhỏ bụ bẫm của mình nũng nịu quanh điện hạ, kêu gâu gâu, thỉnh thoảng ngửi ngửi góc áo của điện hạ.

Điện hạ lúc đó là đứa trẻ mười tuổi, trên gương mặt hiện lên nụ cười dịu dàng.

Nhiều năm sau, điện hạ gặp An tiểu lang, liền ánh lên nụ cười dịu dàng năm xưa. Điền Bình Thanh luôn nhớ đến Tiểu Khôi bụ bẫm thích dính lấy điện hạ, chạy qua chạy lại bên chân người.

Bộ dạng lúc nàng và Tiểu Khôi nịnh bợ điện hạ chẳng khác gì nhau.

Tiếc rằng, nhiều năm trước Tiểu Khôi đã bị người ta dìm chết trong hồ Ngự Hoa của hoàng cung, lúc được vớt lên, cơ thể nhỏ bé phù thũng thảm hại đến nỗi không dám nhìn.

Hần nghĩ, chuyện này đều tại hần, con cún què mùa nhà nông dân nghèo không thích hợp để nuôi trong sân của hoàng cung.

Nhưng lúc đó, người mà nàng ấy nịnh bợ không phải là điện hạ, mà là thiếu niên tướng quân của Đại Trần.

Thái tử điện hạ xưa nay rất ghét người khác nịnh bợ, nhưng lần này, điện hạ lại tỏ vẻ thích thú, cười nói với hần: “Tiểu Điền, chính là nàng.”

Điền Bình Thanh sợ giật nảy mình, khô sở khuyên nhủ: “Điện hạ, người nghĩ kĩ chưa?”

Những năm gần đây điện hạ chinh chiến khắp nơi, hành động kiên quyết, lúc này mắt phượng bỗng tròn lên, làm hai chân Điền Bình Thanh hơi run run.

“Còn phải nghĩ gì nữa?”

Mấy năm nay, Thái tử điện hạ dần trưởng thành, Điền Hoàng hậu mấy lần định đưa phi tần hầu nữ vào đông cung, nhưng đều bị điện hạ đuổi về.

Có một lần, Điền Bình Thanh to gan khuyên nhủ: “Cho dù điện hạ không chịu tiếp nhận những cô nương mà Hoàng hậu nương nương đưa đến, nhưng cũng phải tự mình chọn lấy một người mang về chứ? Lúc nào cũng không vừa ý ai. Còn nữa, có lẽ bệ hạ cũng sẽ ban hôn cho điện hạ.” Thái tử chẳng có

mỹ nữ nào bên cạnh, sẽ dễ dẫn đến những lời suy đoán không hay.

Thái tử điện hạ quả nhiên đã nghe lọt câu này, đập bàn nói: “Phải đó, Tiểu Điền, sao ta không nghĩ ra chuyện này? Không chọn được nữ nhân trong cung, vậy ta tự mình tìm một người về nuôi là được rồi.”

Điền Bình Thanh run rẩy một hồi, đầu tiên chột nghĩ đến Tiểu Khôi.

Hắn ra sức khuyên can: “Điện hạ, chắc không phải người định bế một đứa bé gái từ ngoài cung về nuôi đấy chứ? Đợi nó trưởng thành rồi, thì tuổi tác của người...”

Vừa hay bệ hạ chỉ phái điện hạ đi sứ Đại Trần, lâu lắm rồi chưa thấy Thái tử điện hạ vui vẻ, tinh thần phấn chấn: “Tiểu Điền à, chi bằng lần này đến Đại Trần, chúng ta tìm một nàng dâu trong số những nữ tử của Đại Trần đi? Dù sao những nữ tử quý tộc trong Đại Tề đều có quan hệ rắc rối với người đó, ta không muốn chọn.”

Tiểu Điền muốn khóc mà không còn nước mắt, căm ghét cái miệng lẩm lòi của mình.

Thái tử điện hạ trước giờ nói được làm được, mấy ngày cùng dạo chơi với An tiểu lang, tuy có vị tướng quân trẻ tuổi họ Yến chen ngang, nhưng điện hạ càng quan sát An tiểu lang lại càng hài lòng.

Điền Bình Thanh không nỡ dả kích sự hưng phấn của điện hạ, nhưng hiện thực quả nhiên không mấy lạc quan, Điền Bình Thanh khó tránh việc nói đôi ba câu thất vọng: “Điện hạ, nô tài thấy An tiểu lang rất dễ tâm đến vị Yến tiểu lang kia, e rằng đối với điện hạ...”

Thái tử điện hạ ung dung tự đắc cười vui vẻ đến khó hiểu: “Tiểu Điền, người chỉ thấy nàng nịnh bợ Yến tiểu tướng quân, nhưng nhìn ra cách nàng nịnh bợ hẳn không?”

Nịnh bợ mà cũng có cách?

“Mấy ngày nay, ta phát hiện An tiểu lang hiểu rõ sở thích của Yến tiểu tướng quân, chắc là nàng đã tốn khá nhiều thời gian vào hắn, nhìn liếc qua đã cảm thấy đáng về hạnh phúc của nàng... phải tốn bao nhiêu lòng thành vào đó, mới có thể nịnh bợ đến mức này?”

Điền Bình Thanh sống lâu trong cung, thật giả lẫn lộn há có gì hắn không biết sao?

Hắn bỗng hồi tưởng lại, vội vàng gật đầu: “Điện hạ quả có con mắt nhìn người, vị An tiểu lang này chắc chắn không phải là loại nữ tử vô tình vô nghĩa, lại sinh trưởng trong gia đình quyền thế, sẽ không bị phú quý cám dỗ, đúng là rất thích hợp.”

Nhưng điện hạ à, người chắc chắn nàng ấy sẽ động lòng với người chứ?

Đến khi họ quay về Đại Tề, trong ba năm, gián điệp báo tin về cho Thái tử điện hạ, cuối cùng đã dò được dấu vết gần đây của An tiểu lang.

Cái đêm quyết định khai chiến với Đại Tề, Thái tử điện hạ uống hơi nhiều, vịn lên vai Điền Bình Thanh, chậm rãi bước đi trên hành lang không một bóng người trong cung, giọng điệu không giấu nổi chút thoải mái: “Tiểu Điền, cha của An tiểu lang chết rồi...”

Điền Bình Thanh: “...”

Điện hạ, đó là về mặt khi nghe thấy tang sự sao? Người đã không tỏ ra thương tiếc thì thôi, sao nô tài nghe thấy giọng điệu của người như đang bày rượu chúc mừng vậy?

Cha của An tiểu lang, xưa nay không phải chương ngại vật ngăn cản người định trộm mắt con gái của ông ấy... Tuy rằng, ông ấy đã cự tuyệt sự cám dỗ bằng vật chất của Đại Tề, thế không làm kẻ phản quốc!

Nhưng ông ấy cũng đã nói, nếu có ngày đó, hy vọng con gái mình có thể làm một người dân bình thường dưới sự cai trị của Thái tử điện hạ, có miếng cơm manh áo sống bình yên ở Đại Tề.

Hồi đó chủ tớ họ đều không thể ngờ, có một số người, e rằng trong chốc lát không thể thuần hóa, đó là những “con sói tàn nhẫn” mà bách tính thường nhắc đến. Nhưng nếu tiêu tốn thời gian tâm sức thuần dưỡng “con sói tàn nhẫn” ấy, lâu dần lâu dần, sẽ vô tình bỏ vào đó rất nhiều tình cảm... cứ nhiều dần nhiều dần lên... nhiều tới nỗi ngay đến bản thân mình cũng không tài nào đếm nổi.

Thời gian dường như lại quay trở về những ngày tháng điện hạ nuôi Tiểu Khôi.

Nụ cười trên gương mặt điện hạ dần nhiều thêm, không còn trầm ngâm ít nói tới độ khiến người ta đau lòng mà bất lực.

Hằng ngày trông thấy cảnh này, Điền Bình Thanh đều thầm cảm ơn Vũ Khác. Nếu không có hắn đập mạnh một cái vào đầu An tiểu lang khiến nàng ấy hồ đồ, thì đâu có nét mặt tươi cười của điện hạ ngày hôm nay.

Trong đầu An tiểu lang có tự huyết nên đã quên sạch việc trước kia. Điện hạ nói gì nàng cũng đều tưởng thật, hằng ngày nịnh bợ bám theo sau điện hạ. Điện hạ thấy vậy, rất vừa lòng thỏa ý.

Cả Điền Bình Thanh và Thái tử điện hạ dường như đều không ngờ rằng, có An tiểu lang vừa ngốc nghếch vừa tinh nghịch này ở bên, điện hạ đã thay đổi

từng chút một.

Tết Nguyên Tiêu năm nay, Diên Bình Thanh và An tiểu lang đứng ở đầu phố ngắm nhìn nụ cười của điện hạ. Thái tử điện hạ uy vũ tuấn mỹ, giờ đây biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt đã dần trở nên dịu dàng hơn, khiến các nữ tử đi qua phải liên tiếp ngoái đầu nhìn lại, tiến lên bắt chuyện.

Trước kia Diên Bình Thanh chỉ đau đầu vì chuyện nữ tử trong cung đấu đá nhau sứt đầu mẻ trán tranh giành sự chú ý của Thái hậu nương nương để có thể vào đông cung làm thê thiếp của Thái tử điện hạ. Khi đó hẳn chỉ coi những nữ tử này đều là loại lòng dạ hiểm ác, giờ hẳn lại thăm đoán, có thể trong số những nữ tử này, cũng có người bị phong thái như rồng như phượng của điện hạ hấp dẫn nên không cảm nổi lòng ấy chứ?

Có điều trong số đó, tình cảm thật giả lẫn lộn, ai có thể kiên nhẫn đi chứng thực đây?

Diên Bình Thanh từ nhỏ đã hầu hạ Thái tử điện hạ, hiểu rõ tính tình của người, từ khi Tiên Hoàng hậu bệnh nặng qua đời, điện hạ luôn nghi ngờ lo sợ mọi thứ trong cung.

Chuyện này đương nhiên không thể trách điện hạ, có một năm, một thị nữ ngoan hiền đang hầu hạ ở ngoại điện đông cung được đề bạt, có cơ hội vào nội điện hầu hạ, chưa quá bảy ngày, trong một đêm điện hạ đang ngủ say, ả rút kiếm định hành thích người...

Thái tử điện hạ từ nhỏ phải ứng đối với vô vàn những sự việc kiểu này, nên sớm đã luyện thành khả năng ngủ khép hờ mắt, một cước đạp gãy cổ tay của cung nữ kia nên không bị thương.

Chưa kịp điều tra, cung nữ này đã uống thuốc độc tự sát.

Hồng nhan liễu mạng tranh đấu, lại còn dùng cách thức thê thảm như vậy để tự sát, quả là khiến Thái tử điện hạ muốn gần nữ sắc cũng khó.

... Người đầu gối tay ấp nếu ôm ý định giết người trong lòng, thì chắc chắn kết cục hết sức khủng khiếp.

Cho nên người không có góc rẽ gì ở Đại Tề như An tiểu lang, tính đi tính lại đúng là một lựa chọn sáng suốt.

Thế là Diên Bình Thanh luôn mang trong lòng một sự cảm kích đặc biệt với An tiểu lang đang cười ngốc nghếch. Từ ăn uống nghỉ ngơi cho đến mọi mặt khác, hẳn đều dốc lòng chăm sóc nàng.

Tiếc rằng, An tiểu lang bản tính hoang dã khó thuần phục, mặc dù đã ân ái gần gũi với điện hạ trong hoàng cung Đại Tề, mặc dù điện hạ luôn dành cho nàng nụ cười dịu dàng nhất, nghĩ đủ mọi cách đối tốt với nàng. Nhưng rồi, một trận hỏa hoạn đã thiêu rụi tất cả những ân ái mộng mơ này...

Đến tận ngày Hoàng đế bệ hạ cùng hậu phi chính thức làm chủ hoàng cung Đại Trăn, thái tử điện hạ tinh thần sa sút suốt mấy tháng trời cuối cùng đã lấy lại tinh thần để xử lý công việc bộn bề trước mắt.

Mấy năm nay, công lao Thái tử điện hạ lập được càng nhiều, Hoàng hậu lại càng thêm thù hận. Mỗi lần bệ hạ nhìn thấy Thái tử, luôn soi mói bắt bẻ, ghét điện hạ vì điện hạ sát phạt quá nặng tay, ghét điện hạ vì lời đồn đại khó nghe bên ngoài, mọi người đều nói Thái tử Đại Tề không chịu gần nữ sắc, chắc chắn là do có bệnh không tiện nói ra.

Lần này, Hoàng đế bệ hạ không thêm hỏi ý nguyện của điện hạ nữa, liền một mạch đưa mười mấy mỹ nhân vào đông cung. Trong số đó, có con gái của Duệ Vương triều trước Tần Ngọc Tranh, cháu gái bên ngoại của Hoàng hậu, cũng là con gái của Hộ quốc tướng quân tên Diên Thực Uyển, cùng vô số con gái của trọng thần trong triều.

Nghe nói vị Duệ Vương triều trước này sau khi đầu hàng, vốn dĩ định dâng con gái cho bệ hạ ốm yếu lâu ngày, nhưng bệ hạ bỗng hạ lệnh, đưa Tần Ngọc Tranh vào đông cung. Bây giờ ông ta gặp người khác đều tự cho mình là cha của Thái tử phi, lại nghĩ con gái nhà mình có sắc đẹp nổi trội, chắc chắn có thể giành được vị trí số một, sinh con nối dõi cho Thái tử.

Còn về con gái của Hộ quốc tướng quân, từ nhỏ thường xuyên đi lại trong cung, mỗi lần gặp Thái tử điện hạ đều đỏ mặt gọi một tiếng: “Biểu ca...”

Ngày trước Thái tử điện hạ chưa từng đáp lại nàng ta. Có mấy lần Hoàng hậu thăm dò ý điện hạ, muốn lập Diên Thực Uyển làm Thái tử phi. Tiếc rằng Thái tử điện hạ giờ đã không còn là đứa trẻ chín tuổi năm xưa, có thể dễ dàng bị người khác thao túng nữa.

Nay điện hạ nắm trong tay đội quân hùng hậu, ngay cả bệ hạ lúc triệu kiến điện hạ để thương thảo quốc sự, cũng phải nể nang ba phần, không thể kiên quyết hạ chỉ ép điện hạ phải tuân theo.

Còn chuyện hôm nay đưa một mạch mười mấy nữ nhân vào đông cung không hỏi han gì điện hạ, là lần đầu tiên suốt mấy năm nay.

Đông Cung đại điện bỗng chốc xuất hiện nhiều thê thiếp, rồi cả thị nữ hầu cận của họ, ngay đến Vũ Khác cũng quay đầu nhỏ giọng thảo luận với Diên Bình Thanh: “Đây là bệ hạ đang kiêng kị việc Thái tử điện hạ nhân lúc bệ hạ ốm đau mà đoạt quyền à?”

Hoàng đế bệ hạ đổ bệnh đã được một thời gian, mãi chưa thấy khỏi, khiến Hoàng hậu cũng thấp thỏm không yên, lòng buồn rười rượi.

Diên Bình Thanh chậm rãi than thở: “Nếu như đây là gia đình bách tính bình thường, phụ thân bệnh nặng, con cái kế thừa gia nghiệp, để phụ thân một đời vất vả nay được an nhàn dưỡng bệnh, quả là đứa con có hiếu. Nhưng trong hoàng thất thì...”

Lời hắn nói chưa hết, Vũ Khác cũng hiểu.

Trong gia đình hoàng thất, tình cảm lạnh nhạt, Hoàng đế tuổi cao không chịu rời ngai vàng, chưa đến lúc nhắm mắt xuôi tay thì luôn muốn được làm thiên tử ngạo nghễ, độc nhất vô nhị, đâu chịu yên tâm buông tay đường bệnh, nhường lại ngôi vị cho con trai?

Huống hồ, những năm gần đây Hoàng đế sống trong nhung lụa tại hoàng cung Đại Tề, chuyện trong ruột thiên hạ mở mang lãnh thổ là do một tay Thái tử điện hạ làm nên. Giờ đây thiên hạ bước đầu ổn định, ông ta chỉ việc chuyển từ hoàng cung Đại Tề về hoàng cung Đại Trần, ngồi không hưởng lộc, lại thêm quanh năm có Hoàng hậu xúi bẩy bên tai, dần dà thành kiến với con trai đã trở nên sâu sắc, đâu thể tin tưởng đứa con trai duy nhất này?

Ông ta ngoài việc lo lắng những huynh đệ đang nhìn chằm chằm như hổ đói vào giang sơn của mình ra, càng sợ đứa con trai tay nắm binh quyền này đột nhiên làm loạn, bởi vậy mới ban cho những mỹ nữ kiều diễm kia.

Ngày trước Thái tử điện hạ ở bên ngoài chinh phạt, mỗi lần được ban hôn, điện hạ đều lấy cớ thiên hạ còn chưa ổn định, thân là thống soái sao có thể ham mê nữ sắc làm lý do thoái thác. Bây giờ thiên hạ đã ổn định, hai phụ tử cả ngày nhìn thấy nhau, tình cảnh của điện hạ càng thêm khổ sở.

Là người hầu thân cận của Phương Triều Văn, Điền Bình Thanh đương nhiên biết xu hướng giới tính của Thái tử điện hạ vô cùng bình thường, chỉ là hần vừa ý người đó, chính là “con sói tàn nhẫn” kia. Điện hạ dốc hết tâm sức thuần dưỡng “nó” nhưng không được, “nó” cứ thấy sơ hở là định chạy trốn, đâu chịu ở lại trong đông cung vì điện hạ?

Điền Bình Thanh biết rõ Thái tử điện hạ là người cương nghị quyết đoán, thà chết chứ không bao giờ chịu khuất phục. Nếu điện hạ từ chối không nhận những mỹ nữ này, lát nữa Hoàng đế bệ hạ chắc chắn sẽ lấy danh nghĩa Thái tử ý có công lớn mà làm càn, coi khinh phụ hoàng để xử lý. Đến lúc đó cho dù điện hạ có lập được càng nhiều công lao, cũng phải cúi đầu nhận tội. Đang lúc Điền Bình Thanh nóng ruột lo âu, liền nghe thấy Thái tử điện hạ nói: “Bố trí hết vào trong điện các còn trống phía sau đi.”

Thái tử điện hạ ôm binh thư ưỡn oai tựa người lên long sàng chẳng buồn ngẩng đầu dậy, thản nhiên thu nhận một đám mỹ nữ.

Điền Bình Thanh đứng bên cạnh điện hạ, khoảnh khắc đó hần nhìn thấy ánh mắt dường như vừa phẫn nộ vừa oán hận trên gương mặt của quận chúa Ngọc Tranh tiên triều, còn Điền Thực Uyển vui mừng như sắp khóc, mắt mở to dán lên người Thái tử điện hạ, chỉ mong được nghe thấy lệnh triệu thị tẩm ngay lập tức.

Điện các còn trống trong đông cung kia rốt cuộc đã được lấp đầy.

Những chuyện vụn vặt sau đó không cần nhắc cũng được.

Đám nữ nhân bị gò bó trong tường cao cung cấm, cho dù là trác phi mà bệ hạ ban cho nhưng không được Thái tử yêu thích, thì cũng tốn công vô ích thôi.

Bất luận sử dụng thủ đoạn như thế nào, như chặn đường khóc lóc, hãm canh mây áo, thổi sáo dẫn khúc, tấu nhạc ca vũ... cũng đâu thể khiến Thái tử điện hạ quay lại chú ý?

Cho dù... sau khi Hoàng đế bệ hạ băng hà, những trác phi trong đông cung này đều được chuyển vào hoàng cung, ai cũng có phong hiệu đẳng hoàng, Hoàng đế bệ hạ vừa mới lên ngôi cũng chỉ nói một câu lạnh nhạt: “Trong cung quả thực cũng cần những thứ trang trí tươi sáng.”

Lúc đó trong hoàng cung Đại Trần khi xưa mà nay đã là cung Đại Tề, rừng bách đào, hoa nở rộ một vùng trời, phía xa Đức phi dẫn theo mấy phi tần khúm núm quỳ trên mặt đất, ánh mắt tần đế nhìn chăm chú phía trước dường như đang suy nghĩ điều gì, khóe môi thoáng nở nụ cười như có như không.

Người bên cạnh trông thấy, tưởng rằng tần đế thường thức vẻ đẹp nên thích thú, nhìn thấy những phi tần kiều diễm của mình đương nhiên tâm trạng vui vẻ. Chỉ có Điền Bình Thanh biết được, ánh mắt của bệ hạ đang nhìn chăm chú về phía đó, chính là nơi khi xưa An tiểu lang bị Yến Bình đạp xuống hồ, ướt sũng bò lên cội áo vắt nước.

Khoảnh khắc thoáng qua năm ấy rốt cuộc đã dấy lên cơn sóng lớn nhường nào trong lòng điện hạ thì không ai rõ. Nhưng từ sau đó, thiếu nữ giả nam trang này đã khiến tần đế phải liên tục ngoảnh lại quan tâm chăm sóc, thậm chí hận không thể ngày ngày giữ nàng ở bên, đêm đêm đầu ấp tay gối, đây là một sự thật hiển nhiên không thể chối cãi.

Điền Bình Thanh và Thái tử điện hạ như hình như bóng, chỉ trừ vụ hỏa hoạn năm xưa ở Cẩm Tú các, lúc đó Điền Bình Thanh còn đang ở trong quân doanh nên chưa được chứng kiến.

Khá lâu sau đó lại bắt được An tiểu lang về, khi nhìn thấy bộ dạng bản thủ nhếch nhác, tinh thần sa sút của nàng, Điền Bình Thanh sùng sốt giặt tẩy mình, vội vàng quan sát ánh mắt của bệ hạ.

Hoàng đế bệ hạ ngồi đó bình tĩnh thản nhiên, dường như ngay từ đầu đã chắc chắn An tiểu lang phiêu bạt bên ngoài kia, rồi kết cục vẫn phải trở về bên cạnh mình.

Có điều, An tiểu lang rõ ràng không hiểu tình thế của Hoàng đế bệ hạ, dùng đủ mọi thủ đoạn để khước từ. Điền Bình Thanh theo sau nàng mà nom nớp lo sợ, chỉ e ngày nào đó nàng lại mất tích không thấy bóng dáng đâu.

Khi nàng hạ sinh Khinh Quân điện hạ, hần vẫn cứ không yên tâm.

Hoàng hậu đương triều xưa nay hành sự không đáng tin tưởng, điều này là sự thật mọi người đều biết.

Tâm Nhụy công chúa chào đời, ngay sau đó nàng lại hạ sinh Kinh Dục điện hạ, hằng ngày bế con đi dạo trong cung. Vẻ bình thân an nhiên hiện trên gương mặt nàng, bên cạnh là con cái vây quanh, Hoàng đế bế hạ nhân nhả cùng nàng sóng bước. Đến tận lúc đó, Điền Bình Thanh mới chịu yên tâm sau bao nhiêu năm thấp thỏm lo âu.

Bệ hạ tốn ngần ấy năm sức lực và thời gian, dốc cạn tâm huyết, cuối cùng đã thuận dưỡng được nàng.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Dám Kháng Chi? Chém!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.